

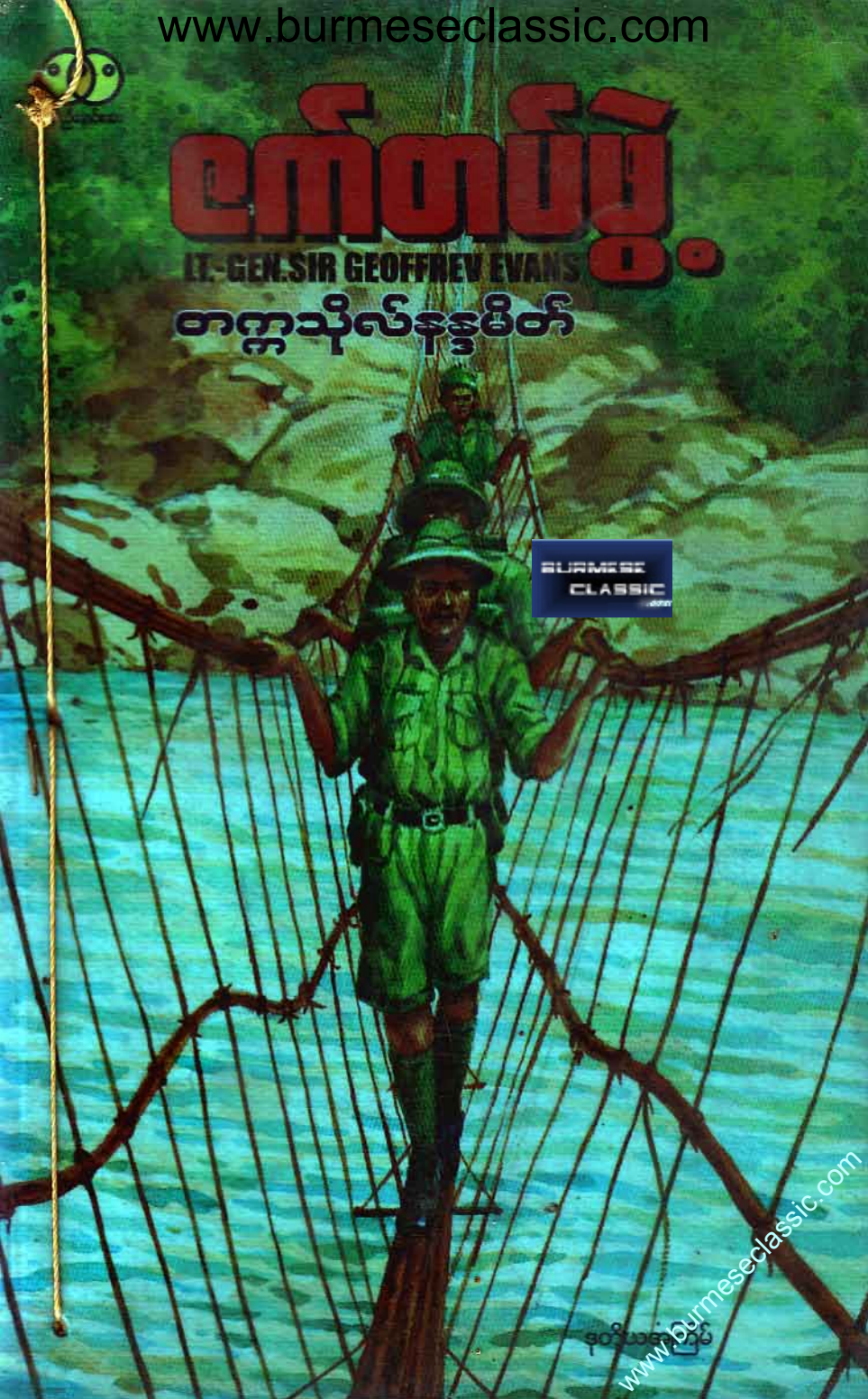

ဇန်နဝါရီ

LT-GEN. SIR GEOFFREY EVANS

ဓာတ္တသိုလ်နန္ဒမိတ်

BURMESE
CLASSIC

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

ဒို့တာဝန်အရေးယူပါ။

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွဲယှက် ဖျက်ဆီးသူ

များအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ဖွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား

ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာ

များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော

နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်

တည်ဆောက်ရေး။

ဇနားကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်

အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား

ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ဇက်တပ်မြို့

LT - GEN - SIR GEOFFREV EVANS

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

(မြန်မာပြန်သည်)

အမြွှာညီနောင်စာပေ

အမှတ် (၁၅၉/၃၀) မြဟေဝန်လမ်း၊
အမှတ် (၂) ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာ၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၁ - ၆၁၁၁၉၆၊ ၀၉၅ - ၁၁၈၀၃၃

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၃၆၀၀၄၀၇]
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၇၄၃၀၆၀၈]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ စာနယ်မြေစာပေ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အမြှာညီနောင်စာပေ၊ ၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာလ

စီစဉ်သူ - ကြည်နိုင်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - သန်းမြင့်အောင်

ကွန်ပျူတာစာစီ - သိန်းသိန်းအေး၊ သီသီထွက်၊
w!zard

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင်၊ ကုံ့ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၁၁၃၊ ဧရာပြည်သာလမ်း၊ ၆ - ရပ်ကွက်၊
သာကောတာ၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးဇော်မြင့်စင်း (ကာလာပုံပုံနှိပ်တိုက်)၊ ၁၈၄ - ဘီ၊ ၃၁ - လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဇော်မင်း၊ "w!zard ပုံနှိပ်တိုက်"
၁၉၇၊ ၃၃ - လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - အောင်ဇော် "ပုံရိပ်ရှင်"

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - အမြှာညီနောင်စာပေတိုက်
စုန်း - ၀၁ - ၆၁၁ ၁၉၆

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

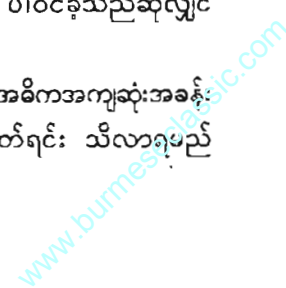
“ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ပို၍ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူများပေ
တည်း”

အမှတ်(၁၄)တပ်မတော်၏ ဦးစီးချုပ်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝီလျံဆလင်း
က ချီးကျူးခဲ့ရသူများမှာ ‘ဇော်-တပ်ဖွဲ့သား’ များပင် ဖြစ်သည်။

‘ဇော်တပ်ဖွဲ့’သည် လူကလေးဆယ်ယောက်ဖြင့် အစပျိုးခဲ့သော
လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
ပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင်ပင် ‘ဇော်တပ်ဖွဲ့’၌ အဖွဲ့ကလေး ၂၆ ဖွဲ့အထိသာ
ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်ဖွဲ့လျှင် ဦးစီးသူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထောက်ဦးစီး
တစ်ယောက် ပေါင်း ၂-ယောက်ပါသည်။ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့သားများမှာ
တစ်ဖွဲ့လျှင် အများဆုံး တပ်စိတ်တစ်စိတ်ခန့် ပါရှိသည်။

ဤမျှနည်းပါးသော ‘ဇော်တပ်ဖွဲ့’သားများသည် ကမ္ဘာကျော် ‘အင်ဖာ
တိုက်ပွဲ’နှင့် ‘မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲ’များ၌ အမှတ်(၁၄)တပ်မတော်ကြီးအတွက်
အရေးအကြီးဆုံး၊ အဓိကအကျဆုံးသော အခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်
ယုံတမ်းစကားပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေမည်။

သို့သော် ‘ဇော်တပ်ဖွဲ့’သည် အရေးအကြီးဆုံး၊ အဓိကအကျဆုံးအခန်း
မှ ပါဝင်နေကြောင်းကို ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း သိလာရမည်
ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော ဇာတ်ကောင်များမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ကောင်များ မဟုတ်ဘဲ တကယ်အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် ရှိနေခဲ့သူများဖြစ်၏။

မေမြို့မှ ဗမာအမျိုးသမီးချော မင်နီ၊ မော်လိုက်မှ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ မစ်ကီမာတွန်၊ ကသာမှ သစ်တောအရေးပိုင် ကက်စတန်၊ မော်လိုက်မှ ဆိုရှယ်လစ်ဘက်တော်သား ဂျော့-ပါကာ၊ ကချင်စစ်ဗိုလ် ဇော်ဂေါင်း၊ ဗမာတစ်ဦးထက် ပို၍ဗမာဆန်သော အင်္ဂလိပ်ဗမာ ကပြား ဂိုးလ်ဘတ်၊ ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်ဆင်းဆောင်ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယ၊ မော်လိုက်နှင့် ဟုမ္မလင်းအကြားတွင် ဂျပန်ဘက်တော်သားလုပ်ကာ ဓားထက်နေခဲ့သော ဘီ-အို-စီ ရေနံကုမ္ပဏီမှ စာရေးကြီးဟောင်းဟာရဆွာမိ၊ ကသာမှ ဦးဘချစ်၊ ချင်းတောင် ဟာခါးတွင် စာပေနှင့် ဂီတကို ရင်ဝယ် ပိုက်လျက် အခြေစိုက်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးအာသာနယူးလန်၊ အင်္ဂလိပ်ချင်း ကပြား ဆမ်မီနယူးလန် စသည်တို့မှာ ဤ'ဇော်တပ်ဖွဲ့' စစ်မှတ်တမ်းဝတ္ထုကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစေခဲ့သူများပင်ဖြစ်သည်။

စစ်မှတ်တမ်းဝတ္ထုများကို အတော်များများ မြန်မာပြန်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဤ'အမှာ'ကို ၁-၈-၆၅ နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ 'သာကဒိုး' ရေးသားခဲ့သော "မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲများနှင့် ယနေ့လူငယ် ကိုယ့်ဘက်မှ ဖြည့်၍ကြည့်တတ်စေ" ဆောင်းပါးမှ ထုတ်နုတ်ချက်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။

"ဗမာတပ်မတော် ဦးဆောင်သော မျိုးချစ်အင်အားစုသည် ဂျပန်များကို အထိနာအောင် ဘယ်မျှအထိ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြသနည်း။ ဗမာတပ်မတော်၏လက်ချက်ဖြင့် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသုံးဦး အပါအဝင် စစ်အရာရှိ အမြောက်အမြားကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့သည်။ တပ်မတော် တိုက်ခိုက်၍ ဂျပန်စစ်သားနှစ်သောင်းကျော် ကျဆုံးပြီး ဂျပန်သုံးပန်းပေါင်း သုံးရာခန့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့စစ်သားမျိုးစုံအနက် ဂျပန်စစ်သားကို သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းမိရန်မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ဗမာတပ်မတော်က သုံးပန်းပေါင်း သုံးရာလောက်ရအောင် ဂျပန်ကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားလှပါသည်ဟု အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်များကိုယ်တိုင်က ထိုစဉ်အခါက နှုတ်ဖြင့် (စာဖြင့်

မဟုတ်) ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ စေတနာကို ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ များစွာသိခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် မတတ်သာ၍ နှုတ်ဖြင့်ချီးကျူးကြသော်လည်း စာဖြင့်မူ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တတ်သည်။ မှတ်တမ်းအဖြစ်ခံကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ဓန္တလေးမြို့ အပါအဝင် အထက်မြန်မာပြည်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီးသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဗမာတပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်တို့၏ အမှတ်(၁၄)တစ်မှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလျဆလင်း ကိုယ်တိုင်က ရေဒီယိုမှ ချီးကျူးဝန်ခံလိုက်သည်။ သို့သော် စာဖြင့်ကား ဤသို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဝန်ခံရေးသားခြင်း မပြုပါချေ။

ယုံကြည်ချက်စခန်း
ကြေးတိုင်စု - ၁ လမ်း
အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။

အခန်း [၁]

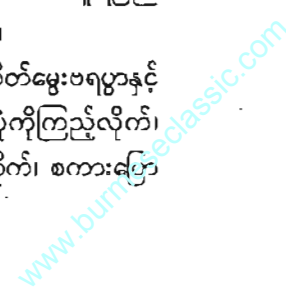
“ဘယ့်နယ်တုံးဗျို...ကျုပ်တို့အလုပ်က ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဝက်
သေချာတယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား”

သစ်သားစားပွဲတစ်ခုကို ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသူ လူခြောက်ယောက်
အနက် နေလောင်ထားသဖြင့် နီညိုသောမျက်နှာ၊ တုတ်ခိုင်သောကိုယ်ခန္ဓာ၊
မှတ်ဆိတ်မွေး ဗရပွာနှင့်လူက မေးမေးပြောပြော ပြောလိုက်၏။

နီကျင်ကျင်အရောင်ကိုသာ ပေးနေနိုင်သော လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံး၊
မြေပုံတစ်ချပ်၊ ထက်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သော ရမ်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ရေဖလ်
ချိုင့်တစ်ခုက စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေလေသည်။

တော်သလင်းလအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း မိုးကရွာနေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်တဲအတွင်းရှိ လူခြောက်ယောက်
ကား ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီမကပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ မဏိပူရပြည်
အင်ဖာမြို့တော်အစွန်ရှိ တစ်ခုသော ဗိုလ်တဲတည်း...။

နီညိုသောမျက်နှာ၊ တုတ်ခိုင်သောခန္ဓာကိုယ်၊ မှတ်ဆိတ်မွေးဗရပွာနှင့်
လူကြီးသည် စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းထားသော မြေပုံကိုကြည့်လိုက်၊
မတ်ခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော ရမ်ကို တစ်ကျိတ် ကျိုက်လိုက်၊ စကားပြော

လိုက်လုပ်ရင်း အနီးရှိ မှတ်စုစာအုပ်တွင် စာတစ်ကြောင်းစ နှစ်ကြောင်းစစီ တေးနေလေသည်။

အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ကိုယ်ခန္ဓာသေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် လူတစ်ယောက်က ကုလားထိုင်ကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းထိုးနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး တိုးသော်လည်း ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဝက်သေချာတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး။ ရန်သူက ခြောက်ဆယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်” ဟု မုတ်ဆိတ်ဆရာ၏ အဆိုပြုချက်ကို စောဒကတက် လိုက်၏။

ဤတွင် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ဝိုင်းထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဟု ထင်ရသူ တစ်ယောက်က ဝင်၍ထောက်လိုက်သည်။

“တော့ကျွမ်းတဲ့ ကချင်ရဲဘော်တွေပါတဲ့ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကတောင် ဒီလောက်အထိ လျော့ပြီးတွက်ထားရင် မြေပြန့်မှာ အနေများတဲ့ ဗမာရဲဘော်တွေပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွက် ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့”

“အင်း... ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆရတော့မှာပဲ”

တိုးတိုးနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောတတ်သော အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူက ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်သည်။

မုတ်ဆိတ်ဆရာသည် မတ်ခွက်ထဲမှရမ်ကို တစ်ကျိုက်မျှ ကျိုက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကောက်၍မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သလိုလုပ်ရမှာပဲ...”

အသက်အငယ်ဆုံးလူက အရှည်အဝေးကြီး စဉ်းစားမနေဘဲ စိတ်ထဲတွင်ရှိသမျှကို ပြောချလိုက်၏။

ဤလူခြောက်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေသော အကြောင်းကား မြေလှမ်းတစ်ချက်ကလေးမှားသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ‘ကော်’ ပြတ်ကာ လူ့လောကဓာတ်ကြီးနှင့် အခါခပ်သိမ်း ခွဲခွာရမည့် အလုပ်မျိုးတည်း။

စစ်ရေးမက်ရေးနှင့် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ နီးပါး ဝေးနေခဲ့သော အင်္ဂလန်ပြည်မှာ နာဇီဂျာမနီနှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့က အလုံးအရင်းကြီးစွာဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ဖန်တီးလိုက်သောအခါ မြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်လာရတော့သည်။

ဂျပန်က မော်လမြိုင်ဘက်မှနေ၍ ဗမာပြည်ကို ၁၉၄၂-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇-နေ့ခါနီးတွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာခြင်းမှာ အင်္ဂလန်ပြည်အစိုးရအဖို့ လုံးဝမမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။

မော်လမြိုင်ကား အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ ရုံးစိုက်သည့် ရန်ကုန်မြို့တော်နှင့် နိုင် ၁၀၀ ကျော်ကလေးသာကွာသော ဗမာပြည်အရှေ့တောင်ပိုင်းမှ သင်္ဘောဆိပ် မြို့ကလေးတစ်မြို့သာတည်း။

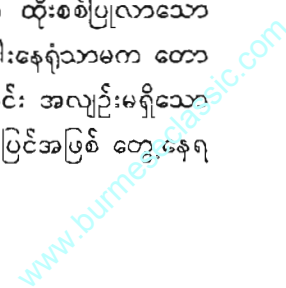
၁၉၄၁-ခု၊ ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ဟောင်ကောင်ကို ဂျပန်က သိမ်းယူလိုက်သည်။ အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း၏ ‘ဂျီဘရော်လတာ’ဟု နာမည်ကြီးနေသော စင်ကာပူသို့ အင်္ဂလိပ်စစ်ကူတပ်များ ထပ်၍ပို့ပေးနေရ၏။

သို့သော်... ၁၉၄၂-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅-ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ စင်ကာပူစံတပ်ကြီးမှာလည်း ရန်သူလက်သို့ ကျဆင်းရပြန်သည်။

ဟောင်ကောင်နှင့် စင်ကာပူကို ရယူနိုင်ခဲ့သော ဂျပန်သည် ဗမာပြည်ဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုးလာပြန်လေသည်။

ဗမာပြည်အား ဂျပန်က လာရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ရန်ကုန်ရှိ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံကသော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်ရှိ ဘီလပ်အစိုးရကသော်လည်းကောင်း နည်းနည်းကလေးမှမထင်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း မော်လမြိုင်ဘက်မှ ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးတက်လာသောအခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဗမာပြည်ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်မှာ သန္ဓေသားအဖြစ်နှင့်သာ ရှိနေတော့၏။

စုဆောင်းရမိထားသော စစ်သည်အင်အားမှာ ထိုးစစ်ပြုလာသော ရန်သူ့အရေအတွက်နှင့်စာလျှင် အဆမတန် နည်းပါးနေရုံသာမက တောတွင်းတိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲရန်လည်း လေ့ကျင့်ထားခြင်း အလျဉ်းမရှိသောကြောင့် မြစ်ချောင်းတောတောင်များကိုသာ စစ်မြေပြင်အဖြစ် တွေ့နေရ

သော စစ်သည်တော်များမှာ စကတည်းကပင် အရုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ စစ်ရေးအရ အခြေဆိုး အနေဆိုးဖြင့် တိုးနေရသည့်အထဲတွင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလည်း ကမ္ဘာမီးလောင်ရာ ဆီမီးခွက် ဝင်၍ တောက်သလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဗမာပြည်၏ တောသူတောင်သား ကျေးရွာသားအများစုက အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်တို့ မည်ကဲ့သို့ပင် စစ်ဖြစ်နေကြသော်လည်း ထမင်းကြမ်းခဲကို ယပ်ခတ်၍စားကာ မိမိတို့ဘာသာ အေးအေးလူလူနေချင်သည့်ဆန္ဒသာ ရှိနေစေကာမူ အချို့သောဗမာအမျိုးသားအစိတ်အပိုင်းက အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေးကို တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ဆောင်နေကြပြီး ကျန်ဗမာများက အင်္ဂလိပ်အား အကူအညီပေးလိုစိတ် ကင်းမဲ့လျက်ရှိနေကြသည်။

အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေးကို တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ဆောင်နေကြသော အစိတ်အပိုင်းမှ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှရှိသည့် ပညာတတ်လူငယ်အချို့မှာ ဂျပန်၏ လွတ်လပ်ရေးပေးမည်ဟူသော ကတိကို ယုံကြည်ကာ ဗမာပြည်အတွင်းမှ ထွက်ပြေးပြီး ရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းကြံစည်လျက်ရှိနေပေပြီ။

ယခင်က စည်းကမ်းဥပဒေများဖြင့် နှိမ်နင်းထားခဲ့သော ဓားပြဂိုဏ်းလူဆိုးဂိုဏ်းအသီးသီးမှာလည်း ကာလပျက်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အရပ်သူ အရပ်သားများနှင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လုယက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်နေကြတော့၏။

ဗမာပြည်မှာ အိန္ဒိယပြည်နှင့်လည်းကောင်း၊ အနောက်ဥပရောပနိုင်ငံများနှင့်လည်းကောင်း အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်နိုင်သည့်နည်းမှာ ရေကြောင်းနှင့် လေကြောင်းသာရှိသည်။ ကုန်းကြောင်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်ရန် လမ်းပန်းဟူ၍ အသင့်ဖောက်လုပ်ထားခြင်းမရှိ။

ပြင်သစ်နှင့် ဘယ်(လ်)ဂျိယံပြည်လောက်သာ နယ်မြေအနေအထား ကျယ်ဝန်းသောဗမာပြည်တွင် သဘာဝအပိုင်းအခြား သုံးခုရှိနေ၏။ ဗမာပြည် တောင်ပိုင်းမှာ ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးသော နန်းတင်မြေနအရပ်ဖြစ်သည်။ အလယ်ပိုင်းမှာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှ၏။ ကွင်းပြောင်နှင့် မြက်ခင်းများ

ရှိသောကြောင့် ကျွဲနွားမွေးမြူရေးကို အဓိကထား၍ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ တတိယအပိုင်းအခြားမှာ တောတောင်ထူထပ်သော မြောက်ပိုင်းဒေသတည်း။

ဗမာပြည်တွင် မြစ်များသည်လည်းကောင်း၊ တောင်များသည် လည်းကောင်း၊ မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းသွယ်တန်းလျက်ရှိနေရာ အနောက်ဘက်မှနေ၍ အရှေ့ဘက်သို့သွားလိုသူ တစ်ဦးသည် သဘာဝအတားအဆီးများဖြစ်သော မြစ်အတန်တန် တောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သန်းရမည်မှာ မူချပင်ဖြစ်တော့၏။

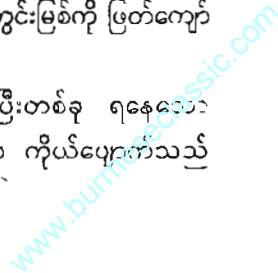
ခရီးဝေးဆက်သွယ်ရောက်ရှိနိုင်သောလမ်းဟူ၍ကား ရှားပါးလှဘိသည်။ ရှိသမျှလမ်းမှာလည်း မော်တော်ကားတစ်စီး သွားနိုင်ရုံသာကျယ်သည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ နွေအခါ ဖုန်တထောင်းထောင်းထ၍ မိုးအချိန်တွင် ရွံ့ဗွက်ဖြစ်နေတတ်သော လှည်းလမ်းကြောင်းများ ရှိနေ၏။

ရန်ကုန်မှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်နိုင်သော ရထားလမ်းမှာ ဗမာပြည်၏ အရှည်လျားဆုံးသောလမ်းပင်ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် ရန်ကုန်မှ မြစ်ကြီးနားသို့ သွားလိုသူတစ်ဦးသည် မန္တလေးတွင် တစ်ညမအိပ်ဘဲနှင့် မြစ်ကြီးနားသို့ မရောက်နိုင်၊ မြစ်ကြောင်းခရီးအားဖြင့် သွားလာနိုင်သော လမ်းများမှာလည်း များပြားလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ဧရာဝတီနှင့် ချင်းတွင်းသည်သာ ရေကြောင်းသွားလာရေးကို အထောက်အကူပြုနေကြ၏။

ဤကဲ့သို့ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲလှသော နိုင်ငံ၌ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားခြင်းမရှိသော တောတွင်းတိုက်ပွဲမျိုးကိုသာ ရင်ဆိုင်လာရသော အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် စကတည်းကပင် အရုံးနှင့် တွေ့ရတော့၏။

လူအင်အားအရလည်းကောင်း၊ လက်နက်ပစ္စည်း အင်အားအရလည်းကောင်း၊ လေတပ်အင်အားအရလည်းကောင်း များစွာအောက်ကျ နောက်ကျ ရှိနေခဲ့သော အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ အိန္ဒိယသို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသည်။

အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် အောင်ပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေသော ဂျပန်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ နိပုန်တပ်မတော်ကြီးမှာ ကိုယ်ပျောက်သည်

ဟူ၍ပင် နာမည်ကြီးနေပေသည်။

၁၉၄၂-ခု၊ မေလတွင် ဗမာပြည်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ် တပ်များသည် အင်ဖာလွင်ပြင်တွင် စတင်၍ စည်းရုံးမိကြ၏။ ဗမာပြည်မှ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်ရှိလာကြသော စစ်သားများနှင့်အတူ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များလည်း ပါလာကြ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီး မရောက်လာမီ အိန္ဒိယပြည်ထဲသို့ ဝင်လာကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကလည်း ဒုနှင့် ဒေး။

မေလအလယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အိန္ဒိယနှင့် ဗမာပြည်အကြား ရှိ တောင်ကြားလမ်းဟူသမျှမှာ တောင်ကျရေဖြင့်လျှံကာ နောက်မှလိုက်လာ သူ ရန်သူများရော ရှေ့မှပြေးသူများပါ ကျော်ဖြတ်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာ တော့၏။

ဗမာပြည် သိမ်းယူရေးတိုက်ပွဲသည် ဂျပန်များ မျှော်လင့်သည်ထက် ရက်တိုတိုနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရာ ရန်သူစစ်အာဏာပိုင်များသည် မိုးကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာပြီဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဖြစ်လာကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချင်းတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ဂျပန်တပ်များ အကြား တွင် မည်သူမျှပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့်နယ်မြေ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

* * *

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှနေ၍ ဂန့်ဂေါမြစ်ဝှမ်း တောင်ဘက်အထိ မိုင် ၂၀၀ ခန့် ကျယ်သည်။

ဤမိုင် ၂၀၀ ခန့်ကျယ်သော ဒေသတွင် တောထူ၍ မြင့်မောက်သော တောင်စဉ်တောင်တန်းများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှက်လိမ်လျက် တည်ရှိ နေကြသည်။ အချို့တောင်တန်းများမှာ ပေ ၉၀၀၀ အထိ ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်နေကြသည်။ တောရိုင်းမြေတည်း။

လမ်းပန်းဟူ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်းမရှိသော ကြောင့် မိုင် ၂၀၀ ခန့် ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသော တောရိုင်းမြေသည်

ဂျပန်ကသော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ကသော်လည်းကောင်း သိမ်းယူခြင်း မရှိခဲ့သည့်နယ်မြေ ဖြစ်လာရလေသည်။

တောင်ခြေများတွင် လေးအိမ်စု၊ ငါးအိမ်စု စု၍ တည်ထားသော နေပုဒ်ကလေးများ တွေ့ရတတ်၏။ သို့သော် ပြင်ပကမ္ဘာနှင့်ကား ဤရွာ ကလေးများသည် အလှမ်းကွာလှတီသည်။

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သွားလာနိုင်သည့် လူသွားလမ်းကလေးများ ရှိနေ သည် မှန်သော်လည်း ခက်ခဲသော တောင်ပေါ်လမ်းများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အောက်တွင် ချောက်ကမ်းပါး အထက်တွင် ကမ်းပါးယံ၊ အလယ်တွင် ခြေဖဝါးချရုံသာ နေရာရှိသောလမ်းမျိုး...။

ယှက်လိမ်သွယ်တန်းနေသော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ တောင်ခြေသို့ ဆင်းလိုက်လျှင် အမဲကောင် လှိုင်လှိုင်ပေါ သည့် ကဘော်ချောင်နှင့် ကလေးမြစ်ဝှမ်း၊ ဂန့်ဂေါမြစ်ဝှမ်းသို့ ရောက်လာ မည် ဖြစ်၏။

ဤချောင်းနှင့် မြစ်ဝှမ်းများသည် နှစ်မိုင်မှ ခုနစ်မိုင်အတွင်း အကျယ် အဝန်း ရှိနေကြသည်။ မြစ်ဝှမ်းအတိုင်း ယှဉ်၍ပြေးနေသော လှည်းလမ်း များသည် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းကို ဖန်တီးထားကြ၏။ သို့သော် မိုးရာသီသို့ ရောက်လာသော အခါ၌ကား ဤဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းသည် တောင်ကျရေအောက်သို့ ရောက်သွားကာ ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားရပြန်သည်။

သစ်ပင်များထူထပ်ကာ စိမ့်စမ်းများပေါသော ဒေသဖြစ်၍ ငှက်ဖျား နှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါမှာ ဤအရပ်၏ တန်ခိုးကြီးသော 'နတ်'များအဖြစ် တည်ရှိနေကြသည်။ ဥရောပတိုက်သားများအဖို့ 'ငှက်ဖျားတိုင်းပြည်'ဟု နာမည်ကြီးနေသောနေရာတည်း။

ကဘော်ချောင်နှင့် ချင်းတွင်းအကြားတွင်လည်း ယှက်လိမ်လျက် ရှိသော တောင်စဉ်တောင်တန်းတစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။ အိန္ဒိယအရှေ့မြောက် နယ်စပ်နှင့် ဂန့်ဂေါမြစ်ဝှမ်းအကြားရှိနေသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီး လောက် မမြင့်မောက်စေကာမူ ပေ ၃၀၀၀ အထက်မြင့်ကာ တောထူသော

တောင်စဉ်တောင်တန်းများတည်း။

ကဘော်ချောင်နှင့် ချင်းတွင်းအကြားရှိ ခရီးမှာ မျဉ်းမြောင်းဆွဲလျှင် ၁၅ မိုင်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာသော်လည်း ကြားထဲတွင်ရှိနေသော ဓားသွားကဲ့သို့ထက်ကာ ထရဲကဲ့သို့ မတ်စောက်သည့် တောင်ကမ်းပါးယံ များကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ခရီးပြင်းနှင့်မှသာလျှင် ဤခရီးကို ရောက်နိုင်သည်။

ကိုက် ၆၀၀ ခန့်ကျယ်သော ချင်းတွင်းမြစ်မှာလည်း ဧရာဝတီနှင့် ချင်းတွင်းဆုံရာ မြင်းခြံမှအထက် မိုင် ၂၀၀ ခန့် အကွာအထိ သဘောများ သွားလာနိုင်စေကာမူ ဤထက်ပို၍ကား များစွာအသုံးပြုနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

အကယ်၍ ချင်းတွင်းကို ကျော်မိပြီဆိုဦးတော့ အရှေ့ဘက် မိုင် ၁၅၀ ခန့် အကွာတွင် တည်ရှိနေသော ဧရာဝတီသို့ ရောက်နိုင်ရန် အခြားတောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကို အပန်းတကြီးဖြတ်ကျော်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယအရှေ့မြောက် နယ်စပ်ဘက်တွင် နာဂနှင့် ကူကီတောင်ပေါ် သား လူမျိုးစုများရှိပြီး ဗမာပြည်နယ်စပ်ဘက်တွင် ချင်းလူမျိုးစုများ ရှိနေကြ၏။

နာဂလူမျိုးစုများသည် ကိုဟီးမားနှင့် ဟုမ္မလင်းအကြားရှိ ဒေသတွင် နေထိုင်ကြပြီး ကူကီလူမျိုးစုများမှာ အင်ဖာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်များ တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဗမာပြည်နယ်စပ်ဘက်ရှိ ချင်းလူမျိုးစုများမှာ အင်ဖာတောင်ဘက် မိုင် ၅၀ ခန့်အကွာတွင်ရှိသော ချင်းတောင်တွင် နေထိုင်ကြ၏။

ဗမာပြည်တွင် ကချင်၊ ကရင်၊ ရှမ်း၊ မြန်မာဟူ၍ လူမျိုးစုအသီးသီး ရှိကြသည့်အနက် မြန်မာလူမျိုးများမှာ လှဦးရေအများဆုံးဖြစ်ကြ၏။ များစွာသော မြန်မာများနှင့် တိုင်းရင်းသားများမှာ မိမိတို့ လယ်ယာကို လုပ်ကိုင်၍ အေးအေးချမ်းချမ်းနေလိုသောဆန္ဒရှိကြ၏။

သို့သော် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းကာ အင်္ဂလိပ်တို့အား ဗမာပြည်မှ တိုက်ထုတ်ရန် တက်တက်ကြွကြွ ကြံစည်နေသော တိုင်းရင်းသားလူနည်းစု

ကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ သူတို့ကား ဗမာအမျိုးသားတပ်မတော်သား များနှင့် ဗမာအမျိုးသားတပ်မတော်အား ကူညီနေကြသူများတည်း။

အုတ်နီများဖြင့် စီခြယ်ထားသော အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို အိန္ဒိယပြည် ဒေလီမြို့တော်တွင် တွေ့မြင်ကြ ရမည်ဖြစ်၏။

ဤအဆောက်အအုံကြီးကား အိန္ဒိယပြည် စစ်ဌာနချုပ်များဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတည်း။

ဤအဆောက်အအုံထဲတွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ဌာနချုပ်လည်း တည်ရှိနေလေသည်။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ အလုပ်မှာ အလွန် တိကျပြတ်သားလှသည်။

ဂျပန်တပ်မတော်က ဘာတွေလုပ်နေသည်၊ ဘယ်လိုကြံစည်နေသည်၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည့် အလုပ်တည်း။

ဂျပန်တပ်များက အိန္ဒိယပြည်ထဲသို့ ဝင်တိုက်ရန် စီစဉ်နေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အောင်သေအောင်သား စားခဲ့ရသော ဗမာပြည်တွင်ပင် ခြေကုပ်ယူ၍ မိုးခိုရန် စီစဉ်နေသလား...။

ဤအချက်ကို မည်သူမျှမသိ။

အိန္ဒိယပြည်ဆိုင်ရာ စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အင်္ဂလန်ရှိ စစ်ဌာနချုပ်တို့ကပင် ဤပြဿနာကို မသိကြ။

ဂျပန်တို့နှင့် ဗမာပြည်အား တိုက်ခိုက်သိမ်းယူမှုမှာ ဒီရေတက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လွန်းလှပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များက အလျင်စလို ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရ သောကြောင့် ဂျပန်သိမ်းပိုက်ထားသော ဗမာပြည်တွင် အခြေအနေများ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ရှိသည်ကို သတင်းပို့ပေးနိုင်ရန် သူလျှို့ဝှက်သားများ ချန်၍မထားနိုင်ခဲ့လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဂျပန်လက်အောက်သို့ ရောက်နေသော ဗမာပြည်အကြောင်းနှင့်

ပတ်သက်၍ သိရှိရသမျှမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထံမှ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ပြောဆိုနေကြသော သတင်းများသာဖြစ်၏။ ချင်းတွင်းဟိုမှာဘက်သို့ အကျော်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အိန္ဒိယရှိ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်က ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား တစ်ပြားသားမျှ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

မိုးရာသီ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိန္ဒိယပြည်၏ အရှေ့ဘက်တံခါးဝကို -စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယ စစ်သည်တော်များမှာ ငှက်ဖျားဒဏ်နှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဒဏ်ကို ခံနေကြ ရ၏။ ကဘော်ချောင်အထိ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံ၍ တိုက်ကင်းထွက်ခဲ့သော အဖွဲ့သားများကလည်း ရန်သူ ဝင်ရောက်လာမည့် အရိပ်အခြည်ကို နည်းနည်းမျှမတွေ့ရ။ ရန်သူသည် ကဘော်ချောင်တွင်ပင် ကင်းများ ချထား ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို ချက်ချင်း လက်ငင်း မကြားရခြင်းဖြစ်၏။

အိန္ဒိယပြည် စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ရှိ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဂျပန်တို့၏ အခြေအနေကို သိခွင့်မရခဲ့သော်လည်း ရန်သူ့ဘက်တွင်မူ အိန္ဒိယပြည်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အကြံအစည်များ၊ အဆိုပြုချက်များ ပြုလုပ်လျက် ရှိနေလေသည်။ အချို့သော ဂျပန်တပ်မှူးကြီးများက အိန္ဒိယ ပြည် အရှေ့မြောက်နယ်စပ်ဖြစ်သော အင်ဖာနှင့် ကိုဟိမားတို့အား ဆက်၍ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန်နှင့် ခြေကုပ်စခန်းယူထားရန် အဆိုပြုနေကြ၏။

သို့သော် အင်ဖာနှင့် ကိုဟိမားကို ဝင်ရောက်တိုက်ပြီးနောက် အခြေခံ စခန်းပြုလုပ်ထားမည်ဆိုလျှင် ဗမာပြည်စစ်မျက်နှာမှ ဂျပန်စစ်တပ်များကို အင်ဖာစစ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရမည်ဖြစ်ပြီး ဗမာပြည်ကာကွယ်ရေး မှာ အူနှင့်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ပြဿနာက ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အနိုင်ရရှိပြီးသော ဗမာပြည်ပေါ်တွင် တစ်မိုးခို၍ အနားယူတော့ မည်ဟု ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

အိန္ဒိယပြည်ရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်အတွက်မှာမူ ဗမာပြည် တွင် ဂျပန်များ ဘာလုပ်နေသည်၊ ဘယ်ကဲ့သို့ အခြေအနေရောက်နေသည် စသည်တို့ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သိအောင်လုပ်ရမည့်တာဝန် ရှိနေသည်။

မည်သည့်နည်းဖြင့် သိအောင်ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

ပြုလုပ်ရန်နည်းတစ်နည်းသာရှိသည်။ ထိုနည်းကား အခြားမဟုတ်၊ ဗမာပြည်ထဲသို့ စွန့်စားဝင်ရောက်လိုသူများကို ရှာဖွေကာ ထိုလူများအား လုံခြုံသည့်နေရာတွင် နေစေပြီး ယခင် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ သတင်းစုဆောင်း ထောက်လှမ်းစေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

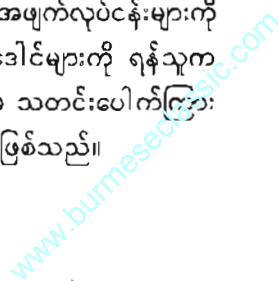
ဤကဲ့သို့သောကိစ္စမျိုးကို ထောက်လှမ်းရန်အတွက် ဗမာပြည်ထဲသို့ စွန့်စားသွားရောက်လိုပါသည်ဟုဆိုသူတိုင်းအား ဖော်လှယ်၍ မဖြစ်သည်ကို စစ်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးက သိနေ၏။ တာဝန်ပေး စေလွှတ် ခြင်းခံရသူထံမှ သတင်းမှန်များကို ရရှိလိုပါမူ တာဝန်ပေးခံရသူသည် ထူးချွန်သောအရည်အချင်း ရှိရပေလိမ့်မည်။

ပထမအရည်အချင်းအနေနှင့် တာဝန်ပေးခံရသူသည် နယ်မြေ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ရမည်၊ ဒုတိယအနေဖြင့် ဗမာစကား တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်ရမည်၊ တတိယအနေဖြင့် စိတ်ချယုံကြည်ရသူများ ရှိနေရမည်၊ စတုတ္ထ အနေဖြင့် တာဝန်ပေးခံရသူသည် သူများတကာထက် ရဲရင့်၍ အကြမ်း ပတမ်း ခံနိုင်ရုံမျှမက ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးများ ပြုလုပ်နိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

ဤကဲ့သို့ အရည်အချင်းလေးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော လက်ရွေးစင် တပ်သားများကို ဗမာပြည်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသော လူအုပ်ကြီးအတွင်းတွင် တွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

စစ်စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် လက်အောက်တွင် ဌာနအသီးသီး ရှိသည့်အနက် အတိုကောက်အားဖြင့် ဂျီ-အက်စ်-အိုင်-ဇက်ဟု ခေါ်သော ဦးစီးချုပ်ထောက်လှမ်းရေး ဇက်တပ်ဖွဲ့ဟူသော ဌာနတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ဤဌာန၏ လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ ရန်သူဘက်မှ စေလွှတ်ထားသော သူလျှို့များကို တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး၊ ရန်သူ၏ အဖျက်လုပ်ငန်းများကို တားဆီးရေးနှင့် မိမိတို့ဘက်မှ ရိက္ခာလက်နက်ဂိုဒေါင်များကို ရန်သူက ဖောက်ထွင်းခိုးယူခြင်း၊ အရေးကြီးသော ဌာနများမှ သတင်းပေါက်ကြား ခြင်း မရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်များပင်ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့သော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်ရန်အတွက် အရာရှိ အချို့နှင့် အမှုထမ်းအချို့ ပါဝင်သော အဖွဲ့ကလေးများကို ကလက္ကတ္တား ဘုံဘော၊ ကရာချို စသော အချက်အချာကျသည့်နေရာများတွင် ချထား လျက်ရှိသည်။ ဤအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော အရာရှိများ၏ လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခု မှာ လူများများကို အသိများများဖွဲ့ကာ သတင်းများများနှိုက်ယူရန်တည်း။

အိန္ဒိယရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဤအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော အရာရှိများမှာ ဗမာပြည်ထဲသို့ ထောက်လှမ်းရေး ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် စေလွှတ်ရန် ကောင်းသူများတွင် ပါဝင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားသည်။

စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူသည် ဤ လုပ်ငန်းအတွက် ဂျီ-အက်စ်-အိုင်-ဇက် ဌာနခွဲကို အုပ်ချုပ်နေသော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျေ-ဂီရှယ်လေအား တာဝန်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂျက်ရှယ်လေမှာ ဤအချိန်၌ အသက်ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏အမှုထမ်းသက် အားလုံးလိုလိုမှာ ထောက်လှမ်းရေးဘက် တွင်သာ အချိန်ပေးခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သန်မာသော စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ပေါင်တစ်ဖက် မှာမူ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဝဲဆန်ထိခဲ့သော ဒဏ်ရာကြောင့် များစွာ သန်စွမ်းခြင်းမရှိလှ။

သူသည် အီဂျစ်အမျိုးသားတပ်မတော်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ အောင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပြီး ဆူဒန်နယ်တောင်ပိုင်းရှိ တောများတွင် သူ့ တစ်ယောက်တည်း နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့၏။ ဤအတွေ့အကြုံကြောင့် ပင်လျှင် ဗမာပြည်ထဲသို့ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိအဖြစ် သွားရောက် နေထိုင်ရမည့်သူတစ်ဦးသည် အဖော်မဲ့ခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ အစဉ်သဖြင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရခြင်း၊ ပြုစုသူမရှိဘဲ ဖျားနာနေရခြင်း၊ အရေးကြုံလျှင် ကူမည့်သူခေါ်၍ မရနိုင်ခြင်း စသော စိတ္တဒုက္ခ ကာယဒုက္ခတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်ကို ကောင်းစွာသိရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရခြင်းထက်

အဖော်တစ်ယောက်နှင့်တွဲကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမှာ စိတ္တဒုက္ခရော ကာယဒုက္ခပါ သက်သာစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂျက်ရှယ်လေက စဉ်းစားမိ သည်။ သို့သော် လူချင်းတွဲ၍နေရသူနှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်သည်းညည်း ကို တစ်ယောက် ခံနိုင်ရည်ရှိရုံသာမက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည့် အကြောင်းနှင့်ပင်ဖြစ်စေ စိတ်ဝမ်းကွဲမသွားရန်လည်း လိုအပ်မည်ဖြစ်၏။

ရှန်ဟဲကာကွယ်ရေးတပ်တွင် ၁၉၂၇-ခုနှစ်၌ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီးနောက် ဂျက်ရှယ်လေသည် တူရကီတွင် ဆက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြန်သည်။ ၁၉၃၉-ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကာတွန်၏ စစ်မစ်ရှင်နှင့်အတူ ပိုလန်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရ ပြန်၏။

ထိုနှစ်တွင် ဂျက်ရှယ်လေသည် အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိ ဆိုဖီနှင့် အကြောင်းပါခဲ့လေသည်။ ဂျာမန်စစ်တပ်က ပိုလန်ပြည်အား ဝင်မတိုက်မီ ၆ လခန့်အလိုတည်း။

ဂျာမန်စစ်တပ်ကြီးက ပိုလန်ပြည်၏မြို့တော် ဝါဆောသို့ ရှေးစွ ချီတက်လာသောအချိန်တွင် ဂျက်ရှယ်လေသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကာတွန်၏ စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့နှင့်အတူ ဝါဆောမြို့တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရ၏။ သူနှင့် အတူပါလာသူကား လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့်ကမှ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင် လင်မယား ဖြစ်လာခဲ့ရသော ချစ်မငြီးသည် ဇနီးသည်ကလေး ဆိုဖီ ပင်တည်း။

စစ်ပြေးလာခဲ့ရသော ဂျက်ရှယ်လေတို့၏ မစ်ရှင်အဖွဲ့သည် ဝါဆော မြို့တော်နှင့် မိုင် ၉၀ ခန့်အကွာရှိ ဂျူးလူမျိုးများ နေထိုင်သည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကာတွန် ဦးစီးသော မစ်ရှင် အဖွဲ့သားများက မြို့ပေါ်ရှိ စာသင်ကျောင်းတွင် နေရာယူပြီး ဂျက်ရှယ်လေ တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုမူ တစ်လမ်းတည်းရှိ သွားစိုက်ဆရာတစ်ဦး၏အိမ်တွင် နေရာချပေးသည်။

မြို့ပေါ်ရှိလူများမှာ လာလတ္တံ့သော စစ်ဆေးစစ်ခံကို ကြောက်ရွံ့ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးနေကြသဖြင့် အိမ်ကိုခင်လေ့ရှိသည့် ကြောင်ကလေး

များမှာ အစားအစာ ငတ်ပြတ်နေကြသည်ကို ဂျက်ရှယ်လေ၏ ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီးဆိုဖီက တွေ့ရှိရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဆိုဖီက ကောက်ယူ၍ မွေးစားလိုက်၏။

ဂျက်ရှယ်လေတို့ ယာယီစခန်းချနေသော လူကောင်းမြို့ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ပထမညနှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်အထိ မည်သည့်စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကိုမျှ မခံရသေး။

နေ့လယ်အချိန်တွင် အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆိုဖီသည် မိမိလင်ယောက်ျား အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော စာသင်ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာသည်။

ဂျက်ရှယ်လေနှင့် ဆိုဖီတို့သည် ရယ်စရာမောစရာများကို အတန်ကြာအောင် ပြောနေကြပြီး ဆိုဖီက အိမ်သို့ ပြန်တော့မည်ဟုဆိုသည်။ ဂျက်ရှယ်လေက “ကိုယ်လည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ နည်းနည်းစောင့်နေပါဦးလား။ ကိုယ်နဲ့အတူတူလမ်းလျှောက်ပြီးပြန်ကြတာပေါ့”ဟု ပြောနေသည်။

ဆိုဖီက “အိမ်မှာရှိတဲ့ ကြောင်ကလေး ထမင်းဆာရောမယ်။ မောင်လည်း သိပ်ကြာမနေနဲ့နော်”ဟုပြောပြီး အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်၍ထွက်လာခဲ့၏။

ဤအချိန်က ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီးကလေး ဆိုဖီအား တွေ့လိုက်မြင်လိုက် စကားပြောလိုက်ရခြင်းသည် ဂျက်ရှယ်လေအတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်ကို ဂျက်ရှယ်လေသော်လည်းကောင်း၊ ဆိုဖီသော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမသိခဲ့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ညနေ လေးနာရီအချိန်၌ ဂျာမန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကာတွန်ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားသော စာသင်ကျောင်းနှင့် ဆိုဖီတို့ဇနီးမောင်နှံ တည်းခိုနေသော အိမ်ကလေးရှိရာ လမ်းကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ပါတည်း။

ဗုံးသံနှင့် လေယာဉ်သံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျက်ရှယ်လေ၏ရုံးခန်းထဲသို့ အိမ်မှ ထမင်းချက်သမားက မောကြီးပန်းကြီး

ရွိုက်ကြီးတင်နှင့် ရောက်ရှိလာသည်။

“သခင်မရှိတဲ့အိမ်ကို ဗုံးမှန်သွားပြီ...”

ထမင်းချက်သမားသည် ဤမျှသာပြောနိုင်ပြီး တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေ၏။

ဂျက်ရှယ်လေသည် ရုံးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ အိမ်ကလေးရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ တစ်လမ်းလုံးမှာ အပျက်အစီး အပြိုအပြဲဖြင့်သာ ပြည့်နေ၏။ ယခင်တစ်ရက် နှစ်ရက်က မိမိနှင့် ရှုမငြီးသည် ချစ်ဇနီးကလေး ဆိုဖီတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်အိမ်မှာ ‘ဖရိဖရဲပြုလဲနေကြသော အုတ်ပုံမျှသာဖြစ်နေသည်ကို ကြေကွဲဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဂျက်ရှယ်လေသည် မှင်တက်မိသူတစ်ယောက်လို အုတ်ပုံရှေ့တွင် ရပ်နေမိသည်။ ပြီးမှ အုတ်ပုံကြို အုတ်ပုံကြားတွင် ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီး၏အလောင်းကို ရှာကြည့်၏။ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် ထပ်၍ ထပ်၍ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

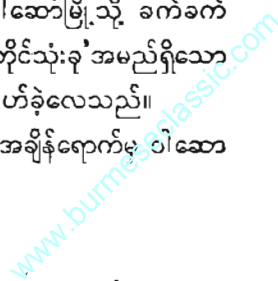
အရပ်သူ အရပ်သားများအား ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းရန်ကလည်း မြို့ထဲတွင် အရပ်သူ အရပ်သား တစ်ယောက်မျှမရှိတော့သဖြင့် အခက်တွေ့နေရပြန်သည်။

လပေါင်းများစွာကြာမြင့်ပြီးသည့်အချိန်၌ ဆိုဖီ၏ မိခင်ဖြစ်သူသည် သူ၏ လက်ဝတ်လက်စားကလေးများကို ခရီးစရိတ်ရရန် ရောင်းချပြီး နောက် ‘လူကောင်း’မြို့သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူ ဆိုဖီ၏အလောင်းကို အခြားအလောင်းများကြားတွင် ရှာသည်။

ဆိုဖီသည် အပေါ်မှကျလာအံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ဘေးရန်အန္တရာယ်ကြီးကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လက်ကို မျက်နှာတွင်မုံး၍ထားရှာသည်။ သည်ကဲ့သို့ အနေအထားရှိသော ဆိုဖီ၏အရိုးစုကို သူ၏မိခင်သည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ဆိုဖီ၏မိခင်သည် သမီး၏အလောင်းကို ဝါဆောမြို့သို့ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပြန်လည်ယူဆောင်လာပြီး ‘လက်ဝါးကပ်တိုင်သုံးခု’အမည်ရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းတွင် ကောင်းစွာသဂြိုဟ်ခဲ့လေသည်။

ဂျက်ရှယ်လေသည် ၁၉၄၆-ခုနှစ် စစ်ပြီးသည့်အချိန်ရောက်မှ ဝါဆော

သို့ ရောက်လာနိုင်ပြီး ချစ်မငြီးသည် ချစ်ဇနီးကလေး ဆိုဖီ၏အုတ်ဂူကို တွေ့မြင်ခွင့်ရရှာတော့၏။

စစ်ဖြစ်စအချိန်က ပိုလန်ပြည် 'လူကောင်း'မြို့ကလေး၌ ရှိနေခဲ့သော ဂျက်ရှယ်လေသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ရူမေးနီးယားမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ၁၉၃၉-ခု၊ အောက်တိုဘာတွင် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သူ့အား ဥရောပတိုက် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသသို့ တာဝန်ပေးအပ် စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၄၂-ခုနှစ် နှစ်ဦးတွင် သူ့အား အိန္ဒိယရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်၌ ဂျီ-အက်စ်-အိုင် ဇက်တပ်ဖွဲ့ကို တာဝန်ယူစေသည်။

ဂျက်ရှယ်လေသည် ဗမာပြည်ထဲသို့ စွန့်စားသွားရောက်၍ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူများအား ဒေလီရှိ ဌာနချုပ်မှ နေ၍ အနံ့ခံလျက်ရှိနေလေသည်။

ဂျက်ရှယ်လေသည် ဗမာပြည်အစိုးရ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိများအား အလုပ်စတင်ခန့်ထားသည့်နေ့၊ အသက်၊ အမျိုးအနွယ်၊ ဌာန စသည်တို့ကို အရာရှိထံမှ တောင်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဗမာပြည်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်၍ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု ယူဆရသူများကို ရွေးကောက်၍ သီးသန့်စာရင်းတစ်ခု လုပ်ထားလိုက်သည်။

ဂျက်ရှယ်လေ စာရင်းကောက်ယူလိုက်သူများမှာ အများအားဖြင့် ဗမာပြည်သစ်တောဌာနတွင် အမှုထမ်းဖူးသူများနှင့် ဘုံဘောဘားမားကဲ့သို့သော သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးများတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖူးသူများသာဖြစ်၏။ ဂျက်ရှယ်လေသည် သီးသန့်စာရင်းကောက်ယူထားသူများ၏ အမည်များကို သူ့လက်အောက်ရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိများသို့ ပေးထားလိုက်၏။ တွေ့သည့်အချိန်တွင် သူ့ထံသို့ ခေါ်ယူလာရန်တည်း။

လက်ရွေးစင်တပ်သား ဖြစ်လာနိုင်မည့်သူများကို ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းမှာ အစပထမတွင် အလွန်ခက်ခဲသော လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသော်

လည်း လိုချင်သောလူတစ်ယောက်၏ သဲလွန်စကို ရလာသောအခါ အလွန်လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရ၏။ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါဟူသော သဘောတည်း။

ဤသို့အားဖြင့် ဂျက်ရှယ်လေ လိုချင်နေသော သူများသည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားဖြင့် ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သို့ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ရောက်ရှိလာသည့်သူများအနက် အချက်လေးချက်နှင့် ပြည့်စုံသော လူ ၁၀-ယောက်ကို ဆန်ခါတင် ရွေးကောက်လိုက်၏။

လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းမှာ မြေစမ်း၍ ခရမ်းပျိုးရမည့်လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် အစပထမတွင် လူများများမသုံးဘဲ လူဆယ်ယောက်ခန့်ကိုသာ အတွဲ ၅-တွဲပေးပြီး ဗမာပြည်ထဲသို့ စေလွှတ်၍ စမ်းသပ်ကြည့်မည် ဖြစ်သည်။

ဇွန်လအကုန်လောက်တွင် ဂျက်ရှယ်လေ အလိုရှိသော လက်ရွေးစင်အတွဲ ၅-တွဲ ရရှိလာခဲ့၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာသို့ ထောက်လှမ်းစေလွှတ်ရမည်၊ အတွဲတစ်တွဲတွင် စစ်သားအင်အား မည်မျှရှိသင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့ ရိက္ခာထောက်ပံ့သင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့သော လက်နက်ကိရိယာများ ယူဆောင်သွားသင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့ သတင်းပြန်လည်ပို့သင့်သည် စသော ပြဿနာများက ရှိနေပြန်သဖြင့် လက်ရွေးစင် အတွဲ ၅-တွဲမှာ ဗမာပြည်ထဲသို့ စေလွှတ်ရေးမှာ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ရက်ကြာ၍နေ့-၂ ပြန်၏။

လက်ရွေးစင်တပ်သား ၁၀-ယောက် ပါဝင်သော ဤတပ်ဖွဲ့အား မည်ကဲ့သို့ ကင်ပွန်းတပ်သင့်သည် ဆိုသည်မှာပင် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေ၏။ ရန်သူက ဤအဖွဲ့အပေါ်တွင် နည်းနည်းကလေးမှ အနံ့မခံမိအောင် အထူးသတိထားရ၏။

အစပထမတွင် လူဆယ်ဦးသာပါဝင်ခဲ့သော ဤအမြဲတေအဖွဲ့ကို ဇက်တပ်ဖွဲ့ဟုခေါ်တွင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း [၂]

နံနက်ခင်းဖြစ်၍ လေညင်းက တသင်းသင်း ဖျံလွင့်နေ၏။ ၁၂-
ဘို့ ပြောင်းတိုသေနတ်တစ်လက်ကို လက်မောင်းကြားတွင် ညှပ်၍ကိုင်ရင်း
ကာကီရှပ်အင်္ကျီ၊ ကာကီဘောင်းဘီတို့နှင့် တောတက်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထား
သော ဖရယ်ဒီဝက်တစ်စတာသည် သစ်ဆွဲလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍လာ
သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

သူ့နောက်တွင် စပင်နီယယ် အမျိုးအစား ခွေးတစ်ကောင်က ကပ်၍
ပါလာသည်။

နေရာကား ကသာခရိုင် မန်စီသစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်းရှိ တစ်ခုသော
သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတည်း။

ဗမာပြည်သစ်တောဌာနတွင် ၁၉၂၃-ခုနှစ်မှစ၍ ဝင်ရောက်အမှုထမ်း
ခဲ့သော ဖရယ်ဒီသည် ၁၉၃၉-ခုနှစ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကသာ
ခရိုင်တွင် လက်ထောက်သစ်တောအရေးပိုင်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် သူ့အသက်မှာ
၃၈-နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

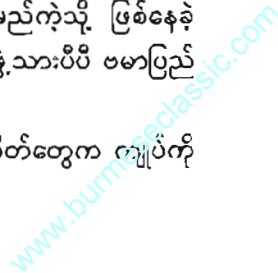
သားမယား မရှိသေးသူ ဖြစ်ရုံမက တောတက်သည့်အလုပ်ကို နေပူ
မိုးရွာမရှောင် လုပ်ခဲ့ရသူဖြစ်သောကြောင့် ကံယိုကဒုက္ခဟူသမျှမှာ ဖရယ်ဒီ
အတွက် အပျော်သက်သက် အလုပ်တစ်ခုမျှလောက်သာ ဖြစ်နေ၏။

အရပ်အမောင်းက ကြည့်ကောင်းရုံဖြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က
လည်း ထွားကျိုင်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အေးအေး
ဆေးဆေးနေတတ်ကာ စကားပြောသောအခါလည်း တိုးတိုးသက်သာသာ
ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်၏။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လူတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တကယ်အရေးကြုံလာလျှင်မူ
သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသူတည်း။

၇-နှစ်မျှကြာအောင် ပြောင်းချည်ပြန်ချည်ဖြင့် ဖရယ်ဒီ အမှုထမ်းခဲ့
ရသော ကသာခရိုင်မှာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း နှစ်သောင်းငါးထောင် ကျယ်ဝန်း
သည်သာမက အရှေ့ဘက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် အနောက်ဘက်တွင်
ချင်းတွင်းမြစ်တို့အကြား တည်ရှိသောနေရာလည်းဖြစ်၏။ ကသာခရိုင်
သစ်တောကြီးပိုင်းသည် အရှေ့ဘက်ဧရာဝတီမြစ်ပေါ်ရှိ ကသာမှနေ၍
အနောက်ဘက် ချင်းတွင်းမြစ်ပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းအထိ ကျယ်ဝန်းသည်။
ကသာမြို့သည် ရွှေခင်းသာ၍ လှပသည်။ အစိုးရရုံးများ၊ ဘဏ်တိုက်၊
ဘူတာရုံ၊ ဘောလုံးကွင်း၊ ဂေါက်သီးကွင်း၊ တင်းနစ်ကစားကွင်းများဖြင့်
စည်ကားသောမြို့လည်းဖြစ်၏။ ဧရာဝတီနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်
တွင် မိုးမောက်သော တောင်များနှင့် ထူထပ်သော တောများ ရှိသော်လည်း
ကသာမြို့တွင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြန့်ပြူးသည်။ ကသာမြို့ကိုဖြတ်၍
တောင်နှင့်မြောက် ပြေးနေသော လမ်းအချို့နှင့် တောတောင်များကိုဖြတ်၍
အောက်လုပ်ထားသော သစ်ခွဲလမ်းများရှိသည်။

ဖရယ်ဒီ၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သူ သစ်တောအရေးပိုင် ကက်စတန်
မှာ အရပ်ခြောက်ပေကျော်သော လူသန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ခန့်ညား
လှသော မုတ်ဆိတ်ကြီးမှာ ကက်စတန်၏ ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာပင်
ဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း စစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက်လာသော
ကက်စတန်မှာ စစ်ထုံးစံအရ မုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့
၏။ သို့သော် ကက်စတန်၏ တာဝန်မှာ ဇော်တင်ဖွဲ့သားပီပီ ဗမာပြည်
ထဲသို့ဝင်၍ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရန် ရှိနေသည်။

“ကျုပ်မှာ ဒီမုတ်ဆိတ်မွေး ပါမလားရင် ကျုပ်မိတ်တွေက ကျုပ်ကို

ကက်စတန်လို့ပြောလို့ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ မုတ်ဆိတ်က ကျုပ်အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပဲ”

ကက်စတန်သည် ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြေပေးခြင်းအားဖြင့် သူ၏ မုတ်ဆိတ်ကို ဆက်၍ထားခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။

လန်ဒန် ယူနီဘာစတီမှ ဘွဲ့ရလာခဲ့သော ကက်စတန်သည် ဥပဓိရုပ်သာမက လုပ်ရည်ကိုိုင်ရည်နှင့် ဉာဏ်ရည်စွမ်းသူဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်မည်ဆိုလျှင် မပြီးမချင်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လက်ထောက် သစ်တောအရေးပိုင် ဖရယ်ဒီသည် အထက်လူကြီးဖြစ်သူ ကက်စတန်ကို အထူးချစ်ခင် လေးစားခဲ့၏။ ဗမာပြည်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သက်စွန့်ဆံဖျား ထောက်လှမ်းကာ ရန်သူ့သတင်းများကို တိကျမှန်ကန်စွာ ပေးနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအနက် အလွန်ဘက်ညီသော အတွဲတည်း။

သစ်တောလုပ်ငန်းမှာ ရာသီဥတုကိုလိုက်၍ လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းမှ နားရသည့်အချိန်များ၌ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် တောထဲတောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်ဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံစာများ ရေးခြင်း၊ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် အစီစဉ်များ ရေးဆွဲခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရင်း လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအသိုင်းအဝန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်ကြရ၍ ကသာခရိုင် ဘောလုံးအသင်းတွင် ကက်စတန်က စည်းရုံးရေးမှူးဖြစ်ပြီး၊ ဖရယ်ဒီက ဘောလုံးအသင်းကက်ပတ်နီနှင့် သင်ကြားပေးသူ နည်းပြဆရာဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အမှတ်တရ ရိုက်ယူခဲ့ကြသော ဘောလုံးအသင်း ဓာတ်ပုံများမှာ နောင်သောအခါ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်များအတွက် များစွာအသုံးဝင်သောဓာတ်ပုံဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

တစ်နှစ်လျှင် ၆ လတိတိ တောကိုသာ အိမ်လုပ်၍ နေခဲ့ရသော ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့မှာ ကသာခရိုင်ရှိ တောလမ်းတောင်လမ်းမှန်သမျှကို တစ်လက်မမျှမကျန်အောင် သိရှိခဲ့ရတော့သည်။ ထိုမျှမက သစ်တောဌာနမှ အလုပ်သမားမှန်သမျှနှင့် ရွာသူရွာသားများကိုပင်

သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများအဖြစ် ဗမာပြည်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ သူတို့အတွက် လုပ်ငန်းစီရန် လမ်းခင်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။

သစ်တောအရာရှိအဖြစ် တောထဲတွင် အနေကြာခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖျားလျှင် နာလျှင် မည်သို့ ကုသပြုစုရမည် တစ်ယောက်တည်း ငြီးငွေ့လာလျှင် မည်သို့ စိတ်ပြေပျောက်အောင် ဖြေပျောက်ရမည် စသည်တို့ကို သိရှိနေရုံမျှမက တောတိရစ္ဆာန်များ၏ စရိုက်နှင့် တောသစ်ပင်များ၏ သဘာဝကိုလည်း ကျွမ်းကျင်နေသည်။ လမ်းပြမလို သံလိုက်အိမ်မြှောင် မပါဘဲ မိမိ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်၊ ရှေ့တွင် ခရီးလမ်းပန်း မည်သို့ရှိသည်ကို မုဆိုးတစ်ယောက်ပမာ ပြောပြနိုင်သည်။ အတိုချုပ်၍ဆိုရသော် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် တောကို အိမ်လုပ်၍ နေနိုင်သူများတည်း။

* * *

၁၉၃၉ ခုနှစ် ဥရောပတွင် စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ အစိုးရအမှုထမ်းများနှင့် အရပ်သားများပါ စစ်တပ်သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်ကြ၏။ ဤသို့ဝင်သူများအထဲတွင် ဖရယ်ဒီလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“မင်းအလုပ်က တို့အတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ သစ်က တို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတယ်၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကိုပဲ ဆက်ပြီး လုပ်စမ်းပါ”

စစ်ဘက်မှ တာဝန်ရှိတစ်ဦးက ဤသို့ပြောခဲ့သည့်အတွက် ဖရယ်ဒီသည် ကသာ သစ်တောခရိုင်တွင် ၁၉၄၂ ခုနှစ်အထိ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကိုသာ ဇောက်ချ၍ လုပ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ၁၉၄၂ ခု မတ်လသို့ ရောက်လာသောအချိန်တွင်ကား ကသာခရိုင်နှင့်တကွ ဗမာတစ်ပြည်လုံး၏ အခြေအနေမှာ အထူးပြောင်းလဲလာလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်မှ စတင်ဆုတ်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင် နေသောအချိန်တည်း။

ကသာခရိုင်ရှိ သစ်တောအရာရှိနှင့် အမှုထမ်းများမှာ သစ်ထုတ် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို စွန့်ခွာကာ အိန္ဒိယသို့ လမ်းဖောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်ကိုင်လာကြရတော့၏။ သို့သော် ကြာရှည်လေးမြင့် လုပ်ကိုင် ကြရခြင်းကား မရှိ။

ရန်သူဖြစ်သော ဂျပန်သည် တောမီးလောင်သလို ဗမာတစ်ပြည်လုံး ကို ဝါးမျို၍လာနေပေသည်။

၁၉၄၂ ခု မတ်လကုန်တွင် ဗမာပြည်အောက်ပိုင်းမှ ရွှေ့ပြောင်း လာသော ဆေးရုံအမှုထမ်းများနှင့် စစ်ရိက္ခာများ ကသာသို့ စတင်ရောက်ရှိ လာတော့၏။ သစ်တောအရာရှိများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ရေ အလျဉ်တွင် ပါဝင်၍ မျောကြရပေပြီ။

လက်ထောက်သစ်တောအရေးပိုင်ဖြစ်ခဲ့သော ဖရယ်ဒီမှာ မြို့ပြ အစိုးရကြားတွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရတော့၏။

ကသာခရိုင်သို့ ရောက်ရှိနေသော စစ်တပ်မှာ တရုတ်စစ်တပ်ဖြစ်ရာ စကားအခက်အခဲကြောင့်လည်းကောင်း၊ အခြေအနေ အခက်အခဲကြောင့် လည်းကောင်း ဖရယ်ဒီအဖို့ အလွန်ဦးနှောက်ခြောက်ရသောအလုပ် ဖြစ်လာ တော့၏။ ရှုပ်ထွေးနေသော ပြဿနာများကို မမြင်ဘဲ မိမိလိုချင်သည် ကိုသာ မရမက တောင်းဆိုနေသော တရုတ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်က ဖရယ်ဒီ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်ထားသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ထိုတရုတ်ဗိုလ်ချုပ်က သေနတ်ခလုတ် ကို မဖြုတ်လိုက်သည်မှာ တော်သေးသည်။

စစ်ရေးနှင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်နာရီ ထက် တစ်နာရီ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ကသာခရိုင်အတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ် အစိုးရအဖွဲ့များနှင့် အိမ်ထောင်သည်များအား အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်ရောက်လာသည်။ ဖရယ်ဒီမှာ နယ်မြေကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည့် အလျောက် ကသာမှ နောက်ဆုံးအကြိမ်ရောက်လာမှသာ ထွက်ခွာပါဟု

အရေးပိုင်က အမိန့်ပေးထားသည်။

အစိုးရအရာရှိများ၊ ဘဏ်တိုက်အရာရှိများသည် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ငွေစက္ကူများ ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်း၍ မသွားစေရန် မီးရှို့၍ ဖျက်ဆီးကြရသည်။ ငွေဒင်္ဂါးများကို လုံခြုံသော နေရာသို့ပို့၍ သိုဝှက်ထားကြရသည်။

တရုတ်တပ်အချို့မှာ ကသာမှဖြုတ်၍ တရုတ်ပြည်သို့ ဆုတ်ခွာနေ ကြပေပြီ။

အင်္ဂလိပ်အရာရှိများ၏ ဇနီးသားသမီး အိမ်ထောင်စုများမှာ လေးလံ သည့် ဝန်စည်စလယ်မှန်သမျှကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရပြီး လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသော ဗမာ- အိန္ဒိယနယ်စပ်ကို စ၍ ဖြတ်ကျော်နေရပေပြီ။

ဖရယ်ဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးဝဲ၏ ကိုယ်ရဲတော်တပ်သား အယောက် နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်နှင့်အတူ ကသာမှ နောက်ဆုံးထွက်ခွာရပေတော့ မည်။

နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ကသာမှထွက်ခွာရန် တာဝန်ပေးအပ်ထား ခြင်း ခံရသော ဖရယ်ဒီသည် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့် အဖော်တစ်စု ကို စုထားသည်။ ဒဏ်ရာရနေသော်လည်း လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် အခြေ အနေတွင် ရှိနေသော အင်္ဂလိပ်စစ်သား သုံးယောက်တည်း။

ဤအင်္ဂလိပ်စစ်သားသုံးယောက်မှာ မက်ကင်းနစ်များ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအား ကသာမှ အနောက်မြောက်ဘက် မိုင် ၈၀ အကွာရှိ မန်စီ သစ်တောကြီးပိုင်းသို့အရောက် မော်တော်ကား များဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနိုင်ရန် မြို့ပေါ်တွင် ရရှိစုဆောင်းမိသမျှ မော်တော်ယာဉ်အားလုံးကို ဒိုင်ခံ၍ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ကြ၏။

ဖရယ်ဒီနှင့် သူ၏ရဲတော်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စစ်သားသုံးယောက် ကသာမှ ထွက်ခွာလာကြသည့်ညတွင် ဂျပန်တပ်များသည် ဧရာဝတီ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။

တဒက်ဒက်ပစ်ခတ်နေသော မောင်းပြန်သေနတ်များအသံကို ကသာမှ

နေ၍ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ပိုလီချုပ်ကြီးစတီးဝဲ၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများသည်လည်း အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားနှင့် ကြပေပြီ။

မောင်းပြန်သေနတ်သံများ အတိုင်းသားကြားနေရသည့် ညကိုးနာရီ အချိန်တွင် ဖရယ်ဒီနှင့် သူ၏ အင်္ဂလိပ်စစ်သားသုံးယောက်သည် ကား ဂိုဒေါင်မှ အထူးပြင်ဆင်ထားသော ကားကိုထုတ်ကာ ဖရယ်ဒီ၏ စပင်နီ ယယ် အမျိုးအစား ခွေးကလေး မစ်ကီနှင့်အတူ ကသာမှ မန်စီသို့ သွားသည်လမ်းပေါ်သို့ သုံးမိုင်အထိ မောင်း၍ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဖရယ်ဒီနှင့် ရဲဘော်သုံးယောက်တို့သည် ကသာနှင့် သုံးမိုင်အကွာတွင်ပင် ညအိပ်စခန်းချ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ ကြသေးသည်။

ဖရယ်ဒီသည် အိန္ဒိယ-ဗမာနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ရန်အတွက် ခုနစ် ရက်စာ ရိက္ခာများကိုသာ ယူလာခဲ့၏။ ဟောလစ်၊ နို့မှုန့်ပြားတစ်ဘူး နှင့် ဂလူးကိုစ်တစ်ဘူးလည်း ပါလာသည်။ ဖရယ်ဒီ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကာကီရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ကာကီဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်၊ သိုးမွေးခြေအိတ် ရှည်တစ်ရစ်၊ ရွက်ပျင်ဖိနပ်တစ်ရစ်နှင့် နေကာဦးထုပ်တစ်လုံးသာ ဝတ်ဆင် ထားသည်။ တစ်ခုတည်းသော အပိုအဝတ်အစားမှာ ကာကီအင်္ကျီ တစ်ထည်ပင် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖရယ်ဒီ တို့ လူစုသည် ကားကိုမောင်း၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြပြန်လေသည်။ သို့သော် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြင့် ပြည့်ညပ် လျက်ရှိရာ ခရီးမတွင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဖရယ်ဒီသည် မန်စီလမ်းပေါ်တွင် မိုင် ၆၀ အထိ ရောက်အောင် မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ကားကို ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် ထားပစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မော်တော်ကားစီး၍ လာရခြင်းထက် ခြေလျင်လျှောက်၍ သွားရမည့် ခရီးက ပို၍ တွက်ခြေကိုက်မည်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤအချိန်မှစ၍ ကသာခရိုင်ရှိ သစ်တောကြီးပိုင်းများတွင် ထုံးလို

ခြေ၍ ရေလိုနောက်ခံသော ဖရယ်ဒီအဖွဲ့ ဆုကြီးလာဘ်ကြီးများနှင့် ဝင်၍ တိုးလာရတော့၏။

အတွေ့အကြုံက ပေးလာသော ဆုကြီးလာဘ်ကြီးများတည်း။ ဖရယ်ဒီသည် သမားရိုးကျလမ်းအတိုင်း မသွားဘဲ ဆင်လမ်းအတိုင်း ဖြတ်လမ်းမှသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မည်သည့်နေရာတွင် ရေရှိသည် ကိုလည်း သူက သိနေပြီးဖြစ်၏။

စောစောက သွားနှင့်သော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များမှာ ဆင်လမ်း အတိုင်း လိုက်လျှင် ရေမရှိဟူသော သတင်းစကားကြောင့် လမ်းဟောင်း အတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ယခုမှ မုဆိုးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဖရယ်ဒီ ကိုယ်တိုင်က ဆင်လမ်းအတိုင်း တက်သွားပြီဟု ကြားသိလာကြရသော အခါ များစွာသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသည် ဖရယ်ဒီနောက်သို့ လိုက် လာကြတော့၏။

ဖရယ်ဒီတို့အဖွဲ့မှာ ဆင်လမ်းအတိုင်း ပထမဆုံးလာခဲ့သော အဖွဲ့ ဖြစ်ရာ လမ်းတွင်ရှိသော ရွာများမှ ကြက်နှင့် ကြက်ဥများ လှိုင်လှိုင် ဝယ်၍ ရနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရွာနှင့် လူသူမရှိသော ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ သည့် မိုင် ၂၀၀ ခန့် ခရီးကို ဆက်လက်သွားကြရဦးမည် ဖြစ်၏။

တောအထပ်ထပ် တောင်အဆင့်ဆင့် ချောင်းအတန်တန်က လမ်းမှ ကာဆီးလျက်ရှိနေလေသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖို့ ခက်ခဲလှသော ကန္တာရပင်တည်း။

ဖရယ်ဒီတို့အဖွဲ့သည် ဆင်လမ်းအတိုင်း နှစ်နာရီခန့် တက်လာ ကြပြီးနောက် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ခေတ္တမျှထိုင်၍ အမောဖြေလိုက် ကြ၏။ ဤအချိန်တွင် ဂါဝန်ပါးပါးတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော နွဲ့နွဲ့ဖြူ လုံမပျိုတစ်ယောက်သည် ဖရယ်ဒီတို့အဖွဲ့ထံသို့ တစိုက်စိုက် နှင့် လာနေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါခင်ဗျာ...”ဟု သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ သော မျက်နှာဖြူလုံမပျိုအား ဖရယ်ဒီက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး “ကလေးမ...မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲလား”ဟု မေးလိုက်၏။

လုံမပျိုက “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ကျွန်မနာမည် အဲလစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေကတော့ ဗိုလ်မှူးပါ၊ စစ်မဖြစ်ခင်က မိုးကုတ်မှာ နေပါတယ်။ ခုတော့ ကျွန်မအဖေဟာ ဂျပန်တွေကို တိုက်ဖို့ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်နှင့်အတူ ဗမာပြည်တောင်ပိုင်းကို ရောက်နေပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးသမီးဖြစ်သူ အဲလစ်သည် သူ့အကြောင်းကို ပြန်၍ပြောရင်း ဖရယ်ဒီအနားတွင် ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ဖရယ်ဒီက သူ့ရေဘူးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူ့အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ပါဟု ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်၏။

အဲလစ်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကို ညင်သာစွာညိတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တိုးလာခဲ့သော ဖရယ်ဒီတို့ တစ်ဖွဲ့သည် တစ်နေ့လျှင် ၁၅ မိုင်နှုန်းဖြင့် ၁၀ ရက်တိုင်တိုင် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသောအခါ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ တုံဟဲရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။

ချင်းတွင်းကား ရန်သူ့နယ်မြေနှင့် မဟာမိတ်နယ်မြေကို စည်းသားထားသော ရေအလျဉ်တည်း။

ကသာမှ ကလက္ကတ္တားသို့ ရောက်သည်အထိ ဖရယ်ဒီတို့ အဖွဲ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့ခြင်းမရှိချေ။ ဖရယ်ဒီသည် အိန္ဒိယ အနောက်မြောက်ပိုင်း မတ်ဆိုရီမြို့ရှိ မိခင်ဖြစ်သူထံ သွားရောက် တွေ့ဆုံပြီးနောက် စစ်တပ်သို့ဝင်ရန် လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့၏။ သူသည် စစ်သား စုဆောင်းရေးဌာနချုပ်မှ အခေါ်ရောက်လာမည့် အခါကို စောင့်နေရသော ၅ လ အတောအတွင်းတွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ ဂျက်ရှယ်လေ၏ ဧကတပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရေးအစီအစဉ်က စတင် အသက်ဝင်လာသည်။

ဖရယ်ဒီသည် ဧကတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် လာခဲ့သော ခြေရာကို ပြန်နင်းလျက် ဗမာပြည်ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်လာခဲ့ရလေသည်။

အခန်း [၃]

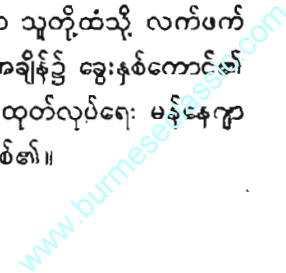
ဂျီနီသည် အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲခိုင်းကလေးပေါ်မှ နာရီကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

နံနက် ၆ နာရီ ရှိနေပေပြီ။

သို့သော် အပြင်ဘက်တွင်မူ မှောင်လျက် မည်းလျက် ရှိနေသေးသည်။ မိုးသီးမိုးပေါက်လို တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသော နှင်းရည်များ၏ အသံက ညသန်းခေါင်ယံလို ဖြစ်နေစေသည်။

နေစကြာသည် ချမ်းရှာလွန်းသဖြင့် ရောင်ဝါပင် မထွန်းနိုင်သော ကျွန်းတောကြီး၏ ကြိုးဝိုင်းအလယ်တွင် ဂျီနီတစ်ယောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပါကာနှင့်အတူ ရောက်နေခဲ့ရရှာသည်။

ဂျီနီသည် အခြားခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ပင်ရှိသေးသော လင်တော်မောင် ပါကာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခြေရင်းတွင် တယ်ရီယာအမျိုးအစား ခွေးနှစ်ကောင်ကလည်း သူတို့သခင်လိုပင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေကြ၏။ နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ယိုးဒယားပြည်သွား အစေခံလူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က သူတို့ထံသို့ လက်ဖက်ရည်ပန်းနှင့်အတူ ရောက်လာပေတော့မည်။ ထိုအချိန်၌ ခွေးနှစ်ကောင်၏ ဟောင်းသံကြောင့် သူတို့၏သခင်ဖြစ်သော သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ ပါကာသည်လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာတော့မည်ဖြစ်၏။

ဂျီနီသည် အိပ်ရာထဲတွင် မှိန်းနေရင်း လွန်လေပြီးသောဘဝနှင့် ယခု သူ့ရောက်ရှိနေရသော ဘဝကို ချိန်ထိုး၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မုဆိုးမကလေးဘဝဖြင့် ၁၉၄၀ ခု နှစ်ဦးပိုင်း တွင် ဗမာပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ ဖြစ်သူ ဂျော့ပါကာနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်မိပြန်သည်။ ယခင် က ဒုက္ခဖြင့် ပြွမ်းခဲ့သော ဂျီနီ၏ မုဆိုးမကလေးဘဝသည် ဂျော့ပါကာ နှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်သည့် အချိန်မှစ၍ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယဉ်ကျေးမှုကမ္ဘာနှင့် အလွန်အလှမ်းကွာလှသော တောကြီးအုံကြား ထဲ၌ တစ်နှစ်လျှင် ၆ လခန့် အချိန်ဖြုန်းရမည့် အလုပ်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြင့်သာ အတိရိလိမ့်မည်ဟု ဂျီနီက တွေးတောထင်မှတ်နေခဲ့၏။

သို့သော် ထင်သည့်အတိုင်းကား မဟုတ်ပါချေ။ လင်တော်မောင် ပါကာနှင့် နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျက် ယဉ်ကျေးမှုကမ္ဘာနှင့် အလှမ်း ကွာလှသော တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် နေထိုင်ရခြင်းမှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပျော်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာတို့ဖြင့်သာ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့လာရ၏။ တောတောင် ရေမြေ၏ သဘာဝအလှသည် မြို့ပေါ်မှ အလှထက် ပို၍ ရွှင်မြူးနှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်းနေလေသည်တကား...

ဂျော့ပါကာနှင့် ဂျီနီတို့သည် ဘုံဘေးဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ၏ ဌာနခွဲကလေးတစ်ခုဖြစ်သော မော်လိုက်မြို့၌ လက်ထပ် ပြီးစတွင် နှစ်လသုံးလခန့် နေခဲ့ကြရပြီးနောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း ရှိရာ တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ လာခဲ့ကြရ၏။

ဂျော့ပါကာမှာ ကင်ဘရစ် (ဂျီ) တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ အသက် ၂၁ နှစ်တွင် ဗမာပြည်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ဘုံဘေးဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေး သစ်ကုမ္ပဏီတွင် စတင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းသည်။ ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာရာထူးသို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြှင့်တင်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ပုခုံးကျယ်ကျယ် အရပ်သင့်သင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွားကျိုင်း

ကျိုင်း မေးရိုးကားကားနှင့် မျက်နှာ အသားအရောင် ညိုညစ်ညစ်ရှိသော ဂျော့ပါကာသည် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ရှိသော်လည်း အပေါင်းအသင်း အလွန်ဆန့်သူဖြစ်၏။ ဥရောပတိုက်သားများသာမက ဗမာ အရပ်သား များကပါ အထူးချစ်ခင်ခြင်းခံရသူဖြစ်၏။ အမဲလိုက်ရာတွင် အကောင် ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ ပါကာ၏ ဆေနတ်တစ်ချက် အဆွဲ ကို လွတ်အောင်ပြေးနိုင်သောတိရစ္ဆာန် ရှားပါးလှသည်။ သူသည် အလုပ် လုပ်ရာ၌ အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်သလို ကစားရာ၌လည်း စိတ်ရှိ လက်ရှိ ကစားသူဖြစ်၏။ အရက်သောက်ရာ၌မူ အခြားသူများက စံနမူနာ ယူလောက်သူတည်း။

သူသည် အရက်ကို ကျွဲသောက် နွားသောက် သောက်သော်လည်း အမြဲတမ်း ကျန်းမာရေးနှင့် ညီနေသူဖြစ်၏။ သူ့လောက်သောက်ပြီး သူ့လောက် ကျန်းမာမည့်သူများ မရှိ။ ကြောက်စိတ်ဆို၍လည်း အလျဉ်း ကင်းမဲ့သူဖြစ်သည်။

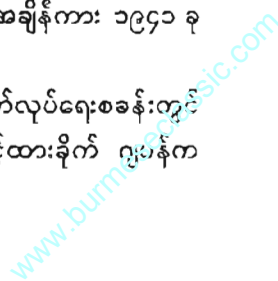
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကားထွက်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး ဇွားမှာ သူ၏ ထင်ရှားသောအမှတ်လက္ခဏာပင်တည်း။

အပြင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထယော်ဟန် ရှိသော် လည်း အမှန်တွင်မူ တစ်ဖက်သားအား အထူးကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ မျက်နှာအသားအရောင်မှာ ညိုညစ်ညစ်ရှိသော်လည်း သူ့ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူများက ပါကား-အနီဟု ခေါ်ကြ၏။ ကင်းဗရစ်(ဂျီ) တက္ကသိုလ်တွင် ရှိနေစဉ်က သူသည် လက်ဝဲဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို အထူး စိတ်ပါဝင်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူများက သူ့အား ပါးကားအနီဟု ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ပါကာတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဒုတိယအခေါက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ၌ အသားခရိုင် မန်စီကြီးပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အချိန်ကား ၁၉၄၁ ခု နိုဝင်ဘာလတည်း။

မန်စီကြီးပိုင်းအတွင်းရှိ တစ်ခုသော သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွင် ဩစာစားရင်း ဓာတ်ခဲဖြင့်သုံးသော ရေဒီယိုကို ဖွင့်ထားခိုက် ဂျွမ်နီက

ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို စတင်ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည့်သတင်းကို အံ့ဩစွာ ကြားကြရ၏။

ပါကာသည် တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ ရောက်နေသော မိမိဘဝကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိပြီး စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံးဖြစ်ပျက်လာသည့် အခြေအနေများကို သိနိုင်ရန် ဌာနခွဲစခန်းဖြစ်သော မော်လိုက်သို့ ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အပြန်ခရီးအတွက် အစီအစဉ်များပင် လုပ်နေသည်။ ဤအတွင်း ရန်ကုန်ရှိ ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သော ဆက်သွားတစ်ဦး ရောက်လာပြီး သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ပါဟု ညွှန်ကြားချက် ပေးလာသည်။

ကုမ္ပဏီ၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာတစ်ဦးအဖြစ် ပါကာသည် ရှေ့စခန်းများသို့သာ တိုး၍တက်ရင်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကို ဆက်လုပ်နေရတော့သည်။

ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်လာသောအခါ စစ်သင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းဖြစ်သော ဂရင်းအာဘစ်ဝေး(လ်)နှင့် ရီပါမိလ်ကို ဂျပန်တို့က ပုံးကြဲနှစ်မြှုပ်လိုက်သည့် သတင်းကို ရေဒီယိုမှ ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်သည်။ သို့သော် ဇန်နဝါရီလ ထက်ဝက်ခန့် ကုန်သွယ်အချိန်လောက်တွင်မှ မော်လိုက်သို့ ချက်ချင်းပြန်သွားပါ။ ကုမ္ပဏီမှ သက်ဆိုင်ရာအမှုထမ်းများ၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများ မော်လိုက်တွင်ရောက်နေသည်။ သူတို့အား အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်ရှိရေးကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါဟူသော အမိန့်ရန်ကုန်ဌာနချုပ်မှ ရောက်ရှိလာသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပါကာတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မန်စီကြီးဝိုင်းအတွင်းမှ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းခရီးကို ခရီးပြင်းချီလာခဲ့ကြပြီးနောက် ဟုမ္မလင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဟုမ္မလင်းနှင့် မော်လိုက်ကား ရေလမ်းခရီးဖြင့် သွားနေကျခရီးတည်း။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် အမြဲ ကူးတို့မောင်းနေကျ သင်္ဘော မရှိတော့ပြီ။ သင်္ဘော အသွားအလာများ ပြတ်တောက်နေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လုံးထွင်းလှေများကို ငှားရမ်းကာ မော်လိုက်သို့အရောက်ပင်ပန်းစွာ လာခဲ့ကြရသည်။

မော်လိုက်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌လည်း အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရမည့် ကုမ္ပဏီမှ မိသားစုများမှာ မစုံလင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ရောက်လာမည့် မိသားစုများကိုစောင့်ရင်း ပြောင်းရွှေ့ရေး အစီအစဉ်ကိုသာ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် စီစဉ်နေရတော့၏။

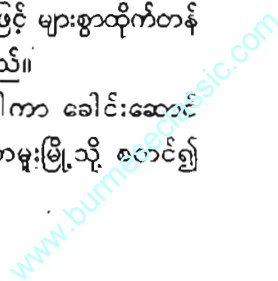
ကုမ္ပဏီမှ အထက်လူကြီးများ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မော်လိုက်သို့ ရောက်လာသော မိသားစုများကို နှစ်သုတ်ခွဲ၍ နှစ်ရက်စီခြားကာ အိန္ဒိယ-ဗမာ နယ်စပ်ကိုဖြတ်၍ ပို့ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဂျော့(ဂျ်)ပါကာ၏ တာဝန်မှာ ဒုတိယအသုတ်တွင် ပါဝင်သော အိမ်ထောင်ရှင်မများနှင့် ကလေးများကို အိန္ဒိယသို့ အရောက်ပို့ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအသုတ်တွင် အမျိုးသမီး အယောက်နှစ်ဆယ်နှင့် ကလေးဆယ့်နှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ အငယ်ဆုံးကလေးမှာ ၃ လမျှသာ ရှိသေးသည်။

ပါကာ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဂျီနီသည် အခြားသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကဲ့သို့ပင် အဖိုးထိုက်တန်သော်လည်း လေးလံသည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ချန်ထားခဲ့ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အတွင်းပစ္စည်းဖြစ်သော လက်ဝတ်လက်စားများကို လွယ်အိက်တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး အဝတ်အစားအချို့ကို ခေါင်းအုံးစွပ် အတွင်းတွင် ထည့်ကာ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားရသည်။ တောတက်လျှင် ခါတိုင်း ပါနေကျဖြစ်သော တယ်ရီယာ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် မြင်းများကို ယုံကြည် စိတ်ချရသူများထံတွင် အပ်နှံ၍ ထားခဲ့ရကြ၏။ တန်ဖိုးအားဖြင့် များစွာထိုက်တန်ခြင်းမရှိလှသော်လည်း မြတ်နိုးမှုအားဖြင့် များစွာထိုက်တန်လှသော ပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း ချန်ထားခဲ့ရပြန်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ နံနက် ၇ နာရီခွဲအချိန်တွင် ပါကာ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် မော်လိုက်မှ မိုင် ၇၀ ကွာသော တမူးမြို့သို့ စတင်၍

ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရလေသည်။

ပါကာ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် ထင်းဇင်းသို့ ရောက်သည် အထိ ပေ ၃၀၀၀ မြင့်သော တောင်များကို ဆင်းချည်တက်ချည်ဖြင့် လာခဲ့ကြရ၏။ ပူပြင်းသော နွေရာသီတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေး များသာပါသော အဖွဲ့အား တောင်ဆင်း တောင်တက်ခရီးကို ဦးဆောင် ၍ ခေါ်လာခဲ့ရသော ပါကာအဖို့ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်၍ တိုက်ရသည်ထက် ပင် စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေရတော့၏။

တစ်နေ့လျှင် အများဆုံးရောက်နိုင်သော ခရီးမှာ ၁၀ မိုင်မှ ၁၂ မိုင်အထိသာ ဖြစ်နေလေသည်။ မိုးကာတဲများ၊ အိပ်ရာလိပ်များနှင့် ဝန်စည် စလယ်များကို သယ်ဆောင်ရန် ဆင်များ ပါလာပြီး ထမင်းချက်ရန် အတွက် ပါကာ၏ သစ်တောအမှုထမ်းများ ရှိနေသည့်အတွက် အခြား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် စာသော် ပါကာတို့အဖွဲ့မှာ 'ဖိမ်'ကျလှသည် ဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကွေ့ကောက်၍ မတ်စောက်သော တောင်တက်လမ်းများ အတိုင်း ကလေးကိုချီ၍ လက်တွဲ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးမ၍ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်လာသော လူစုကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

တောင်ဆင်းတောင်တက်များသော ထင်းဇင်းအထိ ခရီးကို ကျော်လွန် လာခဲ့ပြီးနောက် ၆ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပါကာ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် တမူးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

စခန်းချ နားနေရမည့်အရပ်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့ရသော တမူးမြို့၏ အခြေ အနေမှာလည်း ရောဂါဘယ ကပ်ရောက်နေသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

တမူးသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဂျပန်တို့ရန်မှ ဝေးပြီဟု မဆိုနိုင် သေး၊ နောက်ထပ် မိုင် ၇၀ ခန့် ဆက်၍သွားပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည် အာသံနယ်၊ မဏိပူရနယ်များသို့ရောက်မှ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ဝေးပေတော့ မည်။

မဏိပူရပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော 'အင်ဖာ'သည် တမူးမှ မိုင်

၇၀ ခန့် ကွာသည့် ဒေသတွင် ရှိနေလေသည်။ ဤ မိုင် ၇၀ မှာလည်း အိန္ဒိယနှင့် ဗမာပြည်အကြားတွင် အဆိုးဆုံးသော ကန္တာရဖြစ်နေလေသည်။

ကျော(ရှ်)ပါကာသည် ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးများသာပါသော မိမိ၏ အဖွဲ့အား တမူးတွင်ပင် နှစ်ရက်ဆက်၍ နားနေရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ တမူးမြို့အလွန်တွင် အင်္ဂလိပ်-ဗမာ ကပြား ဂိုးဘတ် ဦးစီးသော ဥရောပ တိုက်သားများသာ လက်ခံသည့် တည်းခိုရေးစခန်းတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

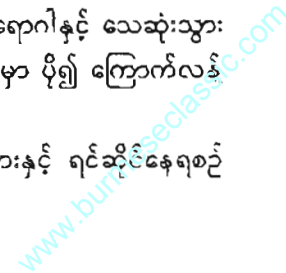
ပါကာ၏အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများသည် ဘုံဘေးဘားမားကုမ္ပဏီမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သူ ဂိုးဘတ် ဦးစီးသော စခန်း တွင် နှစ်ရက်မျှ အနားယူ အားဖြည့်ကြရသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အရပ်ခြောက်ပေကျော်နှင့် အသံသြသြဖြင့် စကား ပြောတတ်သော ဂိုးဘတ်သည် ဆယ့်ရှစ်လ ကြာပြီးနောက် စစ်တပ်ထဲ သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် မီလစ် ထရီကရော့စ် ခေါ် သူရဲကောင်းဆုကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရရှိခဲ့လေသည်။

ပါကာခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် တမူးမှ ပုလဲသို့ ဆက်လက် လာခဲ့ကြရာ၌ ဝန်တင်ဆင်များကို ချန်ထားခဲ့ရသည်။ အင်ဖာဘက်မှ ဖုလဲသို့ ဖောက်လုပ်လာသော လမ်းတွင် မြေတူးစက်၊ မြေညှိစက်ကြီးများကို အသုံးပြုလျက်ရှိရာ ဆင်များသည် ဤစက်ကြီးများကို ကြောက်လန့်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်ကြသည်ဟူသော သတင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝန်တင်ဆင်များကို ချန်ထားခဲ့ရသောအခါ ဆင်များဖြင့် တင်လာ ခဲ့သော မိုးကာတဲများကိုလည်း တမူးတွင်ပင် ထားပစ်ခဲ့ပြန်သည်။ အဖွဲ့ တွင် ပါဝင်သော အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများသည် မိုးလောက် ပြင်းထန်အောင် ကျနေသော ဆီးနှင့်ပေါက်များအောက်၌ ညအိပ် စခန်းချ ရတော့၏။ ပါကာတို့အဖွဲ့ ဖြတ်၍လာခဲ့ရသည့် ရွာတစ်ရွာတွင် မကြာမီ ကလေးကမှ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ကိုးယောက် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေဆုံးသွား ကြသည်ကို ကြားသိရသောအခါ အမျိုးသမီးများမှာ ပို၍ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လာကြတော့သည်။

ဤသို့ စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစဉ်

စခန်းချ ရပ်နားရသော နေရာများမှာ ရှေ့မှသွားနှင့်သော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များ၏ စည်းကမ်းမဲ့မှုကြောင့် အနံ့မခံနိုင်လောက်အောင် ညစ်ပတ်နံ့စော်နေ ပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပါကာခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် ပုလဲသို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပုလဲတွင် အင်ဗာသို့သွားမည့် လော်ရီကားများ အသင့်ရှိနေလေသည်။

ပါကာခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် ပုလဲတွင် နှစ်ရက်မျှ နားနေ ကြပြီးနောက် ပုလဲမှ မိုင် ၁၃၀ ကွာသော ရထားလမ်းရှိရာ ဒိုင်မာပူ သို့ ကွေ့ချည်ကောက်ချည် နိမ့်ချည်မြိုင်ချည်ဖြစ်နေသည့် တောင်ပေါက် လမ်းအတိုင်း လော်ရီကားများဖြင့် လာခဲ့ကြရသည်။

“ဒိုင်မာပူကနေပြီး ကလက္ကတ္တားကို ထွက်ခွာသွားတဲ့ မီးရထားကို လက်တပြုပြု နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာ ဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သယ်လာရာက လွတ်ချ လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ရွှင်လန်းသွားတာကို ကျွန်မဖြင့် ဒီနေ့အထိ မှတ်မိနေပါသေးတယ်” ဟု ဂျီနီက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စားမြုံ့ ပြန်ရင်း ပြောလေ့ရှိသည်။

ပါကာသည် ဒိုင်မာပူမှ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ သက်သက်သာသာသွားနိုင်မည့် အခြားလမ်းများကို လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။ ယုမြစ်အတွင်းရှိ ဝဲကတော့များတွင် ပုန်းခိုနေသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲများကို လှေများ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းကင်းနှင့် သွားလာနိုင် အောင် ဒိုက်နမိုက်များဖြင့် ဖြိုခွဲပေးသည်။

ရက်သတ္တပတ် ခြောက်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ပါကာကိုယ်တိုင် ဒိုင်မာပူမှ ဇနီးဖြစ်သူရှိရာ ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းတွင်ပင် ငှက်ဖျားနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ကြောင့် ပါကာသည် အိပ်ရာတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲလေတော့သတည်း။

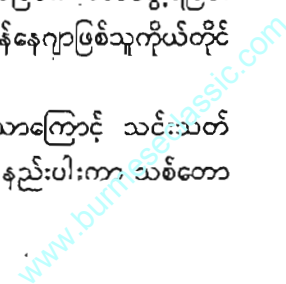
အခန်း [၄]

အပျော်တမ်း ဂျူဒိုအဖွဲ့တွင် ခါးပတ်အနက်ရကာ တင်းနစ်တွင် ဒုတိယအဆင့်လိုက်ပြီး ရာဂ်ဘီတွင် ပထမအဆင့် အထိ တက်နိုင်ခဲ့သော ကင်းဘရစ်(ဂျီ) တက္ကသိုလ်ကျောင်း ထွက် ရောဘင်စတီးဝပ်သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၌ ဗမာပြည် ဘုံဘော ဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

၁၉၄၀ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မော်လိုက် သစ် ထုတ်လုပ်ရေးခရိုင်တွင် လက်ထောက်သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ့အထက်မှ အရာရှိကား မန်နေဂျာ ဖြစ်သူ ပါကာအနီပင်တည်း။

လက်ထောက် သစ်ထုတ်ရေး မန်နေဂျာဖြစ်သည့်အလျောက် ရော်ဘင် အတွက် အလုပ်အများဆုံးအချိန်မှာ မိုးရာသီပင် ဖြစ်သည်။ သစ်များ ကို ခုတ်လှဲခြင်း၊ တောထဲမှ ဆင်ဖြင့်ဆွဲထုတ်ခြင်း၊ ဖောင်ဖွဲ့ခြင်း စသည်တို့မှာ လက်ထောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရသော အလုပ်များဖြစ်သည်။

မိုးရာသီ၌ မြေများ ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိသောကြောင့် သင်းသတ် ပြီးသား သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲရာ၌ အနာအဆာ နည်းပါးကာ သစ်တော

ကြိုးဝိုင်းမှ ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်ရှိရာသို့ ဆင်များဖြင့် ဆွဲချရာ၌လည်း လွယ်ကူသည်။ ဆင်များအတွက်လည်း အစာရေစာပေါများသည်။

သင်းသတ်ပြီး ခုတ်လှဲချိန်စေ့ရောက်နေသော သစ်ပင်များ တောထဲတွင် ကျန်မကျန် လိုက်လံကြည့်ရှုရသောအလုပ်မှာ လက်ထောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာဖြစ်သူ ရော်ဘင်အတွက် အကွက်စေ့အောင် လိုက်လံကြည့်ရှု စစ်ဆေးရသောအလုပ်ဖြစ်၏။ တောခေါင်းများ၊ ချောင်းခေါင်းများ၊ လွှဲသမားများ၊ ဆင်ဦးစီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာ မည်သည့်အကွက်မှ သစ်ကို မည်သို့ခုတ်လှဲမည်၊ ဆွဲယူမည် စသည်တို့ကို စဉ်းစားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဘက်တွင် အမှုထမ်းသော ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိ ကြီးငယ်များသည် တောနှင့်လည်းကောင်း၊ တောထဲရှိ အလုပ်သမားများနှင့်လည်းကောင်း အကျွမ်းဝင်ကာ တော၏စရိုက်နှင့် သဘာဝကို နားလည်သော ပါရဂူကြီးများ ဖြစ်လာကြလေသည်။

ကျည်တောက်သွန်သလို ရွာနေသော မိုးရေထဲ၌ တစ်နေ့လျှင် ၄-၅ နာရီမျှရပ်ကာ သစ်အလုံးပေါင်း ၂၅ လုံးခန့် ခုတ်လှဲသည်ကို ကြီးကြပ်ရခြင်း၊ တောတက်၍ သင်းသတ်ပြီး သစ်ပင်များကို စစ်ဆေးရခြင်းတို့မှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး အမှုထမ်းများအား အကြမ်းပုံတမ်းခန့်အောင် လေ့ကျင့်ပေးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ တောထဲတွင် တိုင်ပင်စရာ အထက်လူကြီးဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိတဲ မိမိတစ်ဦးတည်း၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ကာ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ နေထိုင်လာခဲ့ရသော အကျင့်ကြောင့်လည်း လျင်ညာဏ်နှင့် ထွင်ညာဏ် ရင့်သန်နေရုံမက မိမိကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟူသော အသိကလည်း ရင့်ကျက်သန်စွမ်းလာသည်။

သို့ဖြင့် အသက် ၂၇ နှစ်သာ ရှိသေးသော ရော်ဘင်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအချိန်၌ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိအဖြစ် တိုက်ရိုက်ခန့်ထားခြင်း ခံရပြီး မိတ္ထီလာရှိ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

မိတ္ထီလာသို့ ရောက်ပြီးနောက် မေမြို့ရှိ စစ်ဆေးရုံတွင် အူရောင်များ

ရောဂါကြောင့် တက်ရောက်ကုသနေရစဉ် ဝင်းဂိတ်၏ နာမည်ကျော် အထူးစစ်ကြောင်းတွင် တပ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်မှူးမှိုက်ကာလ်ဘတ်နှင့် တွေ့ပြီး မိုက်၏တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွင် စစ်ရေးဗိုလ်အဖြစ် ပါဝင်လာခဲ့၏။

ရော်ဘင်သည် မိုက်နှင့်အတူ မန္တလေး၊ လားရှိုး ရထားလမ်းပေါ်တွင်ရှိသော ဂုတ်ထိပ်တံတားကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးရန် သွားခဲ့သော်လည်း တရုတ်တပ်များက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်မှုကြောင့် တံတားကို မဖောက်ခွဲဖြစ်ဘဲ မန္တလေးသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာရသည်။

အကောင်းပကတိ ရှိနေဆဲဖြစ်သော အင်းဝ-စစ်ကိုင်း တံတားကြီးကို ချက်ချင်းဖောက်ခွဲရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည့်အလျောက် 'မိုက်' နှင့် ရော်ဘင်တို့သည် အင်းဝတံတားကို ဖောက်ခွဲပြီးနောက် စစ်ကိုင်းမြို့အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိနေသော အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားသော ဂျပန်တပ်များကို ဖောက်ထွက်ပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ပေါ်ရှိ ကလေးဝသို့ လာခဲ့ကြရ၏။

ဤသို့ ဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရာတွင် 'မိုက်' နှင့် 'ရော်ဘင်' သည် လူစုကွဲသွားပြီး တမူးမြို့ အရှေ့ဘက် မိုင် ၄၀ အကွာရှိ စစ်တောင်တွင် သွား၍ ဆုံမိကြသည်။

မိုက်၏ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွင် အရာရှိ ၄ ယောက်သာ ကျန်နေတော့၏။ သို့သော် ရန်သူက နောက်မှလိုက်လာခြင်း မရှိသောကြောင့် မိုက်နှင့် ရော်ဘင်တို့သည် စစ်တောင်မှ အင်ဖာသို့အရောက် အခြားအင်္ဂလိပ်စစ်သားများနှင့်အတူ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြရသည်။

အင်ဖာမှ ကလက္ကတ္တားသို့ ရောက်လာသောအခါ စောစောက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ယခုတွေ့နေရသော ဣဋ္ဌာရုံ မိုးနှင့် မြေပမာ ကွာခြားလှသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်း ၆၀ နှင့် ယခု တွေ့နေရသော ကလက္ကတ္တား၏ နေ့တစ်နေ့မှာ ငရဲနှင့် နိဋ္ဌာရုံလို ကွာခြားလှချေသည်။ ယူနီဖောင်းများ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ကြေးညှော်များ အထပ်ထပ်နှင့် ကလက္ကတ္တားရှိ ဂရိတ်အိစတန် ဟော်တယ်သို့ ရောက်လာသော ရော်ဘင်တို့လူသိုက်မှာ အထူးအဆန်း ယတ္တဝါများ

သဖွယ် ဖြစ်နေရလေသည်။ ရော်ဘင်တို့လူစုသည် ရန်သူလက်မှ လွတ်မြောက်လာခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ရှန်ပီနီကို ချောင်းစီးလောက်အောင် သောက်ကာ ၂၄ နာရီတိတိ အိပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ဘားတစ်ခု၌ ဗမာပြည်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ်ဦးနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့မိကြရာမှ လက်ထောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာဖြစ်သော ရော်ဘင်သည် ဂျက်ရှယ်လေ၏ ဇက်-တပ်ဖွဲ့သားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

အခန်း [၅]

မင်နီသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ရင်း အင်္ကျီချုပ်နေရာမှ ရှုခင်းသာယာသော မေမြို့၏အလှကို ငေး၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

သောကမအေးနိုင်သဖြင့် တောင်လေအသွေးတွင် ဖွေးဖွေးထနေသော လှိုင်းကြက်ခွပ်ဆုံနှင့်တူသော ရွှေရင်အုံသည် နိမ့်ချည် မြည့်ချည် ဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်က ပျံ့လွင့်၍ထွက်လာသည်။

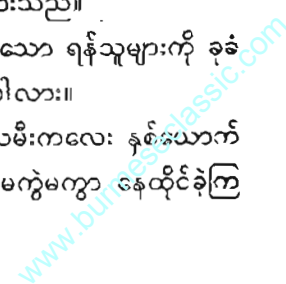
မင်နီသည် ဆောက်လက်စတန်းလန်း ရှိနေသေးသော ဘန်ဂလိုဆန်ဆန် တိုက်အိမ်ကလေးအတွင်းဘက်သို့ မသက်သာသည်မျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ကြာသည်နှင့်အမျှ ဆောက်လက်စ တန်းလန်းရှိနေသော တိုက်အိမ်ကလေးသည်လည်း ပြီးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟူသော အသိက မင်နီ၏နှလုံးသားကို ဓားပါးပါးနှင့် မွန်းလိုက်သကဲ့သို့ နာကြည်းစေသည်။

“မောင်...ဘယ်တော့များမှ ပြန်ရောက်လာပါ့မလဲ”

ရှိုက်သံကလေးတစ်ခုသည် မေမြို့၏ အေးမြသောလေကို ဟီးလေးခို၍ စီးကာ မော်လမြိုင်ဘက်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

မောင်သည် မော်လမြိုင်ဘက်မှ တက်လာသော ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စစ်ထွက်၍ သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ချစ်လင်ဖြစ်သူ မစ်ကီနှင့် မင်နီတို့သည် သမီးကလေး နှစ်ယောက် ထွန်းပေါက်၍ လာသည့်အချိန်အထိ အမြဲပင် မကွဲမကွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ

ရသည်။ မောင်က ဖူးကားသစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးလက်ထောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တောထဲတောင်ထဲတွင်သာ အနေများခဲ့ရ၏။ မင်နီသည် ဗမာအမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ရဲဝံ့စွန့်စားသည့်နေရာတွင် အနောက်တိုင်းသူများနှင့် ပရုံးချင်း ယှဉ်ကာ မောင်သွားလေရာ တောကြိုအုံကြားထဲသို့ နောက်ပါးမှ တစ်ဖဝါး မခွာဘဲ လိုက်ပါခဲ့သည်သာဖြစ်၏။

ယခုမူ မောင့်နောက်ပါးတွင် လိုက်ပါ၍မရနိုင်တော့။ စစ်သည် မင်နီနှင့် ချစ်လင်မစ်ကီတို့၏ ချစ်ခြင်းကို ခွင်းခဲ့လေပြီ...။

မင်နီမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသော ဗမာအမျိုးသမီးချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လှသလောက် ဣန္ဒြေရှိကာ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍လည်း ကြုံတွေ့လာရသော ပြဿနာကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒကား မင်နီ၏ အတွင်းသဏ္ဍာန်ဝယ် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ချစ်လင်ဖြစ်သူ မစ်ကီမှာ အိ(စ်)ဘုံးကောလိပ်တွင် ၅ နှစ်ခန့် ပညာသင်ကြားပြီးနောက် ကင်းဘရစ်(ဂျီ) ယူနီဘာစီတီသို့ ဆက်၍တက်ကာ သစ်တောသိပ္ပံဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့ပြီးလျှင် ၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် ဗမာပြည်ဖူးကားသစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီသို့ လက်ထောက် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမန်နေဂျာအဖြစ် ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က မစ်ကီမှာ အသက် ၂၁ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် မစ်ကီနှင့် မင်နီတို့သည် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ၇ နှစ်မျှသော အိမ်ထောင်သက်တမ်းအတွင်း သမီးကလေးနှစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာခဲ့၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသည့်အချိန်တွင် သမီးအကြီးက ၁၀ နှစ်သမီး၊ သမီးအငယ်က ၄ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ချစ်လင်နှင့် တောကြိုအုံကြားသို့ အမြဲတမ်း လိုက်ပါ၍နေခဲ့သော မင်နီသည် သမီးနှစ်ယောက်၏ ပညာရေးနှင့် မိမိတို့၏ရှေ့ရေးကို မျှော်တွေး

ကာ မေမြို့တောင်ဘက် ၄ မိုင်အကွာ၌ တိုက်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ဖွဲ့၍ဆောက်ခဲ့ကြ၏။ ဆောက်လက်စတန်းလန်းတွင်ပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ယမ်းခိုးယမ်းငွေ့များက ဗမာပြည်တောင်ပိုင်းသို့ ကူးစက်ရောက်ရှိလာတော့၏။

ဤအချိန်၌ ခွင့်ရက်ရှည်ယူ၍ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ အလည်အပတ်သွားရောက်နေသော မစ်ကီသည် ဗမာပြည်သို့ အလျင်စလို ရောက်ရှိလာပြီး ဘားမားရိုင်ဖယ်တွင် ဝိုက်လှောင်အဖြစ် အရေးပေါ်သင်တန်း တက်ခဲ့သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင် ဗမာ့စရိုက်နှင့် ဗမာစကားကို ဖျွမ်းကျင်သော မစ်ကီအား မော်လမြိုင်ရှိ အမှတ်(၂) တပ်မဟာတွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

မော်လမြိုင်မှ မေမြို့သို့ ယာယီ အလုပ်ဝတ္တရားအရ တက်ရောက်လာခဲ့သော မစ်ကီသည် တိုင်းပြည်အခြေအနေ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာပါက ဇင်နီတို့မိသားစုအား အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အစီအစဉ်များကို စီစဉ်၍ ဆေးထားခဲ့၏။

မကြာမီပင် မစ်ကီသည် မော်လမြိုင်သို့ ပြန်သွားရပြီးနောက် မော်လမြိုင်ဘက်မှ တက်လာသော ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရင်း ဗမာပြည်စစ်ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက်အရ မော်လမြိုင်မှ အိန္ဒိယသို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သော အမှတ်(၂) တပ်မဟာနှင့် အတူလိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ချစ်ဇနီး မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အား မေမြို့တွင် တွေ့ဆုံခွင့်မရနိုင်ခဲ့။

မစ်ကီသည် ဗမာပြည်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသော အခြားတပ်သားများနည်းတူ အင်ဖာသို့ မေလအလယ်လောက်တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ငှက်ဖျားရောဂါကို အလူးအလဲ ခံလာခဲ့ရသော မစ်ကီသည် အင်ဖာရှိ စစ်ဆေးရုံတွင် မေလကုန်သည်အထိ ဘက်ရောက်ကုသနေခဲ့ရလေသည်။

ကလက္ကတားသို့ မစ်ကီရောက်ရှိလာသောအချိန်မှာ ဇွန်လသို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ ချစ်ဇနီးနှင့် သမီးများနေထိုင်ခဲ့သော မေမြို့မှာ ရန်သူ

ဂျပန်များလက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း မစ်ကီ သိရသည်။

သို့သော် ချစ်ဇနီးမင်နီနှင့် သမီးများအား အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ရေးကို အစီအစဉ်ပြုလုပ်ပေးထားခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ မိသားစုမှာ အိန္ဒိယပြည် တစ်နေရာတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ မိသားစုများနှင့် အတူ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မစ်ကီက ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

ကလက္ကတ္တားသို့ ရောက်လာခဲ့သော မစ်ကီသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာများ တည်းခိုလေ့ရှိသည့် စပန့်စတ် ဟော်တယ်သို့ လှမ်း၍လာခဲ့၏။ ဟော်တယ်လှေခါး အတက်တွင် အပေါ်မှဆင်းလာသော မုတ်ဆိတ်ဆရာကြီး ကက်စတန်နှင့် ကံအားလျော်စွာ ရင်ဆိုင်တွေ့မိလေသည်။

“မင်နီတို့ မိသားစု ဘယ်များရောက်နေကြသလဲ” ဟု မစ်ကီက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

ကက်စတန်၏ ပြောပြချက်အရ မင်နီတို့ မိသားစုကို ကသာတွင် မေလ ၄ ရက်နေ့က နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ဝန်တင်ဆင်များ မရှိသဖြင့် မင်နီတို့မိသားစုကို ကသာတွင်ပင် ထားပစ်ခဲ့ရကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဤသတင်းမှာ မစ်ကီအဖို့ နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်နီနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြပြီလဲ”

ဤမေးခွန်းက မစ်ကီ၏အသည်းကို ဓားနှင့်ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားစေသည်။ မိမိက အိန္ဒိယသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အစီအစဉ်ကို တကူးတကကြိုတင်၍ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါလျက် မင်နီတို့သားအမိသုံးယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် နောက်ချန်၍ထားခဲ့ခြင်းကို ခံရပါသလဲ။

မစ်ကီသည် ဤမေးခွန်းများ၏အဖြေကို ရနိုင်ရန်အတွက် သုံးနှစ်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။

ဤသုံးနှစ်ကား မစ်ကီအဖို့ အသက်ရှင်နေလျက် ငရဲသို့ ရောက်နေရသော နှစ်များတည်း။

မစ်ကီသည် ဂျပန်လက်တွင်းသို့သက်ဆင်းနေရမည်ဖြစ်သော မင်နီတို့

မိသားစုအတွက် ရန်သူအား တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေခဲ့၏။ မစ်ကီအဖို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို တိုက်နေရုံသာမကဘဲ မိသားစုစစ်ပွဲကိုလည်း တိုက်နေရလေတော့သည်။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေသော မစ်ကီက ချစ်ဇနီးမင်နီနှင့် ရင်သွေးနှစ်ယောက်အတွက် ရင်ထုမနာ သောကတွေ ဖြာလျက်ရှိနေရစဉ် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၏ သည်မှာဘက်ကမ်းတွင် ဖျန်နေရစ်ခဲ့ရရှာသော မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာလည်း ဒုက္ခအဖုံဖုံနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေရရှာသည်။

ဂျပန်တပ်များ မေမြို့နှင့် နီးလာပြီဟု သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်လင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကျလာပြီဟု မင်နီက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မေမြို့ပေါ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ပြောင်းရွှေ့နေရာချထားရေးဌာနသို့သွားကာ မည်သို့မည်ပုံ အိန္ဒိယသို့ အရောက်သွားရမည်ကို စုံစမ်းသည်။

မင်နီအတွက် အိန္ဒိယပြည်မှာ တစ်ခါမျှမရောက်မပေါက်ဖူးသော ဒေသ ဖြစ်ရုံမက ဆွေမျိုးညာတိဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှရှိသောနေရာ ဗဟုတ်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိန္ဒိယသည် သူနှင့် သူ၏ လူမမည်ရင်သွေးငယ်နှစ်ဦးအား လုံခြုံရေးကိုပေးမည်နေရာဟူ၍ မင်နီက နားလည်ထားသည်။

ပြောင်းရွှေ့ နေရာချထားရေးဌာနမှ တာဝန်ခံဖြစ်သူက မင်နီသည် မေမြို့မှ မန္တလေးသို့သွားရမည်၊ မန္တလေးတွင် မြစ်ကြီးနားသို့ ဆန်မည်သင်္ဘောကို စီးရမည်၊ မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာ ဘာဝန်ခံက အိန္ဒိယသို့သွားသော လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် မင်နီတို့အား တင်ပေးလိုက်လေမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်၏။ သို့သော် မေမြို့မှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်လာသည်အထိ မင်နီဘာသာမင်နီ စီစဉ်၍ သွားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

မင်နီသည် ဆောက်လက်စတန်းလန်းဖြစ်နေသော တိုက်အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်၍ပြေးလာခဲ့ပြီး သားရေသေတ္တာတစ်လုံးတွင် ပါနိုင်သမျှ ဒေသတံအစားများကို ထည့်ကာ လူမမည် ရင်သွေးငယ်နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍

အိမ်မှထွက်လာခဲ့ရ၏။ မင်နီအဖို့ ကံကောင်းသည်ကား မေမြို့မှ မန္တလေး သို့သွားမည့် ကားကြိုတစ်စင်းကို တွေ့ရှိရခြင်းပင်တည်း။

မန္တလေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ဆန်တက်ရသော သင်္ဘောခရီးမှာ အိပ်မက် ဆိုး မက်နေရသည်နှင့် တူနေလေသည်။

ခေတ်ကောင်းစဉ်က သုံးရက်နှင့် ရောက်နိုင်သော ခရီးကို ယခုလို အခြေအနေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေသည့်အချိန်၌ ကိုးရက်မျှ သွားနေ ရသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှဆိပ်ကမ်းများကို ဝင်ဆိုက်ပြီး သင်္ဘော အတွက် လိုသမျှသောထင်းကို သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါလာသည့် အရွယ် ရောက်ပြီးသူများကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထဲသို့ အရောက် သယ်ပို့ နေကြရသည်။ ခေတ်ပျက်နေပြီဖြစ်၍ ခါတိုင်းသယ်ပို့နေကျ အလုပ်သမား များ လုံးဝမရှိသောကြောင့်တည်း။

အရွယ်ရောက်သူ မှန်ပါလျက် ဆိပ်ကမ်းမှ ထင်းကို သင်္ဘောထဲသို့ အရောက်သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးရန် ငြင်းဆန်သူသည် သင်္ဘောနှင့် ဆက်၍ မလိုက်ရဟူသော စည်းကမ်းကြောင့် မိန်းမချော-မိန်းမလှ-မိန်းမနု ဖြစ်သော မင်နီခမျာမှာ စိန်ပဝါ ရင်မှာသန်း၍ မိန်းမကြမ်းကြီးလုပ်ကာ ဆိပ်ကမ်းမှထင်းများကို သင်္ဘောထဲသို့အရောက် သယ်ယူပေးရရှာသည်။

အလုပ်ကြမ်းကို ကမန်းကတန်း စ၍လုပ်လိုက်ရသောကြောင့် ကိုယ် ရောလက်ပါ ပင်ပန်းရသည့်အထဲတွင် လူမမည် သမီးငယ်နှစ်ယောက်အား မည်သည့်အစောင့်အရှောက်မှမရှိဘဲ သင်္ဘောပေါ်တွင် ထားပစ်ခဲ့ရခြင်းမှာ မင်နီအဖို့ သောကအရောက်ဆုံးသောအလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ချစ်လင်နှင့် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ငါးမျှားသွားရင်း တောဆင် ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် တွေ့သဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် တက်၍ ပုန်းနေရ သည့်အချိန်က မင်နီအဖို့ ကြီးကျယ်ရသောဒုက္ခဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ယခု သော် ထိုဒုက္ခမှာ ယခုမျက်မှောက်ပြုနေရသောဒုက္ခနှင့် စာလိုက်လျှင် ရယ်စရာမျှသာ ဖြစ်နေလေသည်။

ငါးမျှားခြင်းနှင့် အမဲလိုက်ခြင်းကို ဝါသနာထုံသော်လည်း အေးဆေး တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် မျက်မှန်ကို အမြဲတပ်ထားလျက်ရှိသော ချစ်လင်

မစ်ကီမှာ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် တောတက်နေရသော သစ်ထုတ်လုပ် ရေး လက်ထောက်မန်နေဂျာနှင့် မတူဘဲ သိပ္ပံကျောင်းတော်သားကြီး တစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေခဲ့၏။ ချစ်လင်သည် ယခုအချိန်၌ မင်နီတို့ သားအမိသုံးယောက်၏ ဒုက္ခကို အဘယ်ကြောင့် လာ၍ မကယ်လာပေ သနည်း။

မင်နီတို့လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဖြင့် အထက်သို့ ဆန်တက်လာခဲ့ကြစဉ် မြစ်ကြီးနားကို ဂျပန်များ သိမ်းယူ လိုက်ပြီဟူသော သတင်းဆိုးကြီးက တွေ့ရသောဒုက္ခတွင် ဆင့်ကဲ၍ စီးပိုး လာပြန်သည်။

သင်္ဘောသည် မြစ်ကြီးနားသို့ ဆက်လက်မသွားတော့ဘဲ ကသာမြို့ ဘက်သို့ လှည့်၍လာခဲ့ရပေသည်။

ကသာသို့ ရောက်ပြန်သောအခါလည်း မင်နီတို့သားအမိမှာ ကြိုမည့် ဆိုမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့သော် မင်နီအဖို့ အချို့သော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထက် ကံကောင်းသည့်အချက်ကား မင်နီ သည် ခေတ်မပျက်မီအချိန်က ချစ်လင်မစ်ကီနှင့်အတူ ကသာသို့ မကြာ ခဏ အလည်ရောက်ဖူးပြီး ကသာမှ သစ်တောအရေးပိုင် ကက်စတန်အား သိကျွမ်းနေခြင်းပင်တည်း။

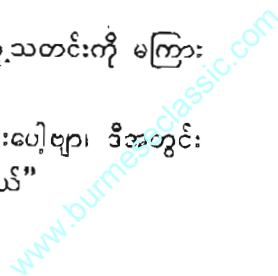
မင်နီတို့သားအမိသုံးယောက်သည် သားရေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ သစ်တောအရေးပိုင် ကက်စတန်၏အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကံအားလျော်စွာ ပင် ကက်စတန်အား အိမ်၌ အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။

“မစ်ကီတစ်ယောက်ကော...”

ကက်စတန်က မင်နီတို့သားအမိသုံးယောက် အိမ်ထဲတွင် ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း စ၍မေးလိုက်၏။

“မင်နီတော့ မသိဘူး၊ သူ့ကိုမတွေ့ရတာ သူ့သတင်းကို မကြား ရတာ တစ်လတောင် ကျော်နေပြီ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာပဲ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေဦးပေါ့ဗျာ၊ ဒီအတွင်း မစ်ကီသတင်းကိုလည်း ကျုပ်တို့ စုံစမ်းပေးပါဦးမယ်”

ကက်စတန်က အားပေးစကားပြောရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်နီအဖို့ တည်းစရာ ခိုစရာ ရပ်နားစရာ အိမ်တစ်ခု လတ်တလော ရလိုက်သည့်အတွက် သက်သာရာရသွားရှာသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မင်နီနှင့် ကက်စတန်တို့သည် လက်ငင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများပေါ်တွင် မူတည်၍ မင်နီတို့မိသားစုအတွက် မည်သို့စီစဉ်ပြုလုပ်သင့်သည်ကို တိုင်ပင်ကြရ၏။

“ဒီမှာမင်နီ...” ကက်စတန်က စကားကို စလိုက်ရင်း အကျိုးအကြောင်းချ၍ ဖြည်းဖြည်းသက်သာပြောနေသည်။

“စောစောကဆိုရင်တော့ ဝန်တင်ဖို့ဆင်တွေ၊ အထမ်းသမားတွေ စီစဉ်လို့ ရနိုင်သေးတယ်၊ ခုတော့ အချိန်က သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ဒီကနေ အိန္ဒိယနယ်စပ်အရောက် ရောက်နိုင်မယ့်လမ်းက ခြေကျင်လမ်းပဲရှိတယ်၊ မင်နီတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ကြိုးစားပြီးသွားမယ်ဆိုရင် ရနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမမည်ကလေးနှစ်ယောက်က ရှိနေတော့ အတော့ကို စဉ်းစားရခက်နေတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ကသာမြို့စွန့်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းမှာ နားနေရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်တာဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒီစခန်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူကလည်း ကျုပ်တို့ သစ်တောဌာနက ဦးဘချစ်ဆိုတဲ့လူပဲ။ သူ့ကို ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် မင်နီတို့မိသားစုကို အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။”

အကျိုးအကြောင်းပြ၍ ပြောနေသော ကက်စတန်၏စကားမှာ ပြန်၍ ငြင်းချက်ထုတ်ရန်မရှိသလို ဖြစ်နေလေသည်။ ပြောသည့်စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကက်စတန်တို့နှင့်အတူ အိန္ဒိယသို့လိုက်မည်ဆိုပါက မင်နီတို့ သားအမိသုံးယောက်အတွက် ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ်ရှာသည်နှင့် တူနေပေတော့မည်။ အိန္ဒိယသို့မလိုက်ဘဲ ဗမာပြည်တွင် ကျန်နေခြင်းက သူတို့ မိသားစုသုံးယောက်အတွက် အသက်ရှင်၍ နေစရာလမ်း ရှိသေးသည်။

မေမြို့တွင် မင်နီ၏မိခင်နှင့် အစ်မတစ်ယောက်အပြင် ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ၏ အကူအညီ အစောင့်အရှောက်ကို ယူရပေတော့မည်။

မင်နီသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ဦးဘချစ်အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ သွား၍နေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် လက်ထောက် သစ်တောအရေးပိုင်ဖြစ်သူ ဖရယ်ဒီလည်း ကက်စတန်၏အိမ်သို့ ရောက်နေခိုက်နှင့် ကြုံနေရာ ဖရယ်ဒီသည် အငှားမော်တော်ကားတစ်စီးကို အချိန်အတော်ကြာအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေပြီး မင်နီတို့မိသားစုကို စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းသို့ လိုက်ပို့၏။

ကသာရှိ ကက်စတန်၏အိမ်မှ မြို့စွန့်ရှိ ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ အသွားအတွက် ပေးရသော မော်တော်ကားငှားခ ငွေ ၄၀၀ တိတိတည်း။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းမှာ မင်နီတို့အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဌာနဟု မဆိုနိုင်၊ သက်ငယ်များမိုးထားသော တဲတန်းလျားများ၌သာ ဗမာနှင့်ကုလား စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ၂၀၀ မှ ၃၀၀ အထိရှိနေပြီး ကလေးဦးရေကလည်း များပြားလှသည်။

စခန်းအုပ်ဖြစ်သူ ဦးဘချစ်မှာ ကက်စတန်ပြောသည့်အတိုင်း မင်နီတို့မိသားစုအပေါ်တွင် အထူးအရေးယူ စောင့်ရှောက်သူဖြစ်၏။

သို့သော် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ ဂျပန်တပ်များ ကသာသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင်ကား မင်နီတို့၏ ဒုက္ခသည်စခန်းမှာ ဂျပန်တို့၏ မျက်စိစပါးမွှေးစူးရာဌာနဖြစ်လာပြီး စခန်းအုပ် ဦးဘချစ်မှာလည်း မင်နီတို့အား မကယ်နိုင်သည့် ဘဝသို့ ရောက်လာရတော့၏။ ယခင်က အစောင့်အရှောက် အကာအကွယ် အကူအညီပေးနေခဲ့သော သစ်တောအရေးပိုင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့မှာလည်း ဂျပန်တပ်များ ကသာမြို့တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ကသာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပေပြီ။

ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ ခဏခဏ ရောက်လာကာ မေးပြီးသား မေးခွန်းကိုပင် အဖန်တစ်ရာ

တောအောင် မေးလာတတ်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မင်နီကိုသာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ မေးခွန်းထုတ်နေတတ်သည်သာမက ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ် အတွင်းသို့ ရောက်စပြုနေပြီဖြစ်သော သမီးအကြီးကိုလည်း...

“မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ...”ဟူသော မေးခွန်းကို အဖန်တလဲလဲ မေးလေ့ရှိသည်။

ဤမေးခွန်းမှာ မင်နီတို့အဖို့ ဖြေလည်းမဖြေနိုင်၊ ဖြေလည်း မဖြေချင်သော ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့်မေးခွန်းပင်ဖြစ်၏။

“ကျွန်မယောက်ျားက စစ်တပ်ထဲမှာ၊ ခု သူ့ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မအထင်တော့ သူ သေပြီလို့ထင်တာပဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဤကဲ့သို့သော အဖြေမျိုးကို မင်နီထံမှရသည့် အခါတိုင်း ယာယီအားဖြင့် ကျေနပ်သယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် လာသောအခါ၌ ယခင်က မေးခွန်းမျိုးပင် ပြန်၍ မေးတတ်ပြန်သည်။

မင်နီတို့မိသားစုမှာ ဦးဘချစ်၏ အကူအညီကြောင့် စားရေး သောက်ရေးကို မပူရသော်လည်း ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် နေထိုင်ရသည်မှာ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့၏။ မိခင်နှင့် ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများရှိရာ မေမြို့ရှိ တိုက်အိမ်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့နေရလျှင် ကောင်းလေစွဟု မင်နီက စဉ်းစားမိ၏။

ထို့ကြောင့် မင်နီသည် ကသာရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သို့ အရံစွန့်၍ သွားရောက်ပြီး မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လိုကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းချင်တာလဲ”ဟု ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က မသင်္ကာသည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မအမေရော၊ ကျွန်မအိမ်ရော ကျွန်မဆွေမျိုးတွေ မေမြို့မှာ ရှိနေတာပဲ”

မင်နီ၏အဖြေမှာ စောဒကတက်စရာမရှိအောင် ယုတ္တိရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံက မင်နီတို့ မိသားစု

အား မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကသာရှိ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းတွင် နှစ်လတိတိကြာအောင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသော မင်နီတို့၏ မိသားစုသည် ဦးဘချစ်၏ တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မေမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ယခုအကြိမ်တွင်လည်း မင်နီတို့ မိသားစုသည် သင်္ဘောခရီးဖြင့် မန္တလေးသို့ လာခဲ့ကြပြန်သည်။ သင်္ဘောဦးစီးမှူးဖြစ်သူမှာ ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သင်္ဘောသားများမှာ အိန္ဒိယ အမျိုးသားများပင် ဖြစ်၏။

သင်္ဘောဦးစီးမှူးနှင့် သင်္ဘောသားများကပါ မင်နီမိသားစုအပေါ်တွင် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံကြသဖြင့် အပြန်ခရီးမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ အလားခရီးကကဲ့သို့ ဆိပ်ကမ်းမှထင်းများကို သင်္ဘောထဲသို့ သယ်ယူပို့ပေးရခြင်း မရှိသောကြောင့်လည်း ကာယဒုက္ခ စိတ္တဒုက္ခတို့မှ ကင်းရ၏။

မေမြို့သို့ ချောမောစွာ မင်နီတို့မိသားစုသည် မိမိတို့ ဆောက်လက်စ တန်းလန်းတိုက်အိမ်တွင် အမေနှင့် အစ်မများ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ကို အသင့်တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။

သို့သော် မင်နီသည် မိမိ၏တိုက်အိမ်ကလေးတွင် ရက်ရှည်လများ မနေလိုက်ရပါချေ။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်ပင် လေတပ်မှ ဂျပန်အရာရှိတစ်ဦးသည် စကားပြန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မင်နီ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

“မာစတာက ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာနေမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်က ပြောင်းပေးပါ”

စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ကြားရသောစကားကြောင့် မင်နီသည် ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ဟူသော စကားအတိုင်း မိမိ၏ဒေါသကို မျှိုသိပ်၍ထားလိုက်၏။

“ဒီအိမ်က ပြောင်းပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ သမီးတွေ အမေတွေ ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ”ဟု မင်နီက တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် ပြန်၍မေးလိုက်၏။

မင်နီ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိရှိနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က...

“ခင်ဗျား ဒီက ဝေးဝေးသွားနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ လေယာဉ်ကွင်း အနားမှာ နေရာတစ်ခုခုရှာပြီး နေကြပေါ့။ ဒါမှလည်း ကျုပ်က ခင်ဗျား တို့ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေနိုင်မယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားယောက်ျား ခင်ဗျားဆီကို တစ်နေ့နေ့ ပြန်လာချင်လာမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မယုံနိုင်ဘူး” ဟု စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ပြောလိုက်၏။

လေယာဉ်ကွင်းအနီးတွင် တံထိုး၍ နေရမည်ဟူသော စကားကြောင့် မင်နီသည် ဒေါသထောင်းခနဲထလာမိသည်။

“ကျွန်မမှာ အမေအိုကြီးလည်းရှိတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ လေတဟူးဟူးတိုက်နေတဲ့ လေယာဉ်ကွင်းနားမှာ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေနိုင်မလဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်-

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်နဲ့ ခပ်နီးနီးမှာ အိမ်တစ်လုံးရှာပြီး နေပါ” ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် မင်နီတို့ တိုက်အိမ်ကလေးနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့် အကွာတွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို မင်နီက ပြေး၍ မြင်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အမိန့် ချမှတ်သည့်အတိုင်း သူနှင့်နီးရာအရပ်တွင် နေပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံချက် ပေးလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က “ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားပါ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ခင်ဗျားယောက်ျား ရောက်လာရင်သာ ကျုပ်ကို ချက်ချင်း လာပြောဖို့ မမေ့နဲ့” ဟု နောက်ဆုံးပိတ် ပြောလိုက်၏။

မင်နီက...ကောင်းပါပြီရှင်” ဟု ပြောရင်း မိမိ၏ တိုက်အိမ်ကလေး မှ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဝန်စည်စလယ်များနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို စတင်သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

မင်နီသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်တိုက်အိမ်မှ သူတစ်ပါးပိုင် ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးသို့ မိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီဖြင့် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီးနောက်

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို မန္တလေးသို့ သွားရောက် ရောင်းချလိုက်၏။

အမေအို၊ အစ်မနှင့် သမီးနှစ်ဦးပါဝင်သော အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ နေရေးစားရေးမှာ မင်နီ၏တာဝန် ဖြစ်လာတော့သည်။ ရှိသမျှ လက်ဝတ် လက်စား မှန်သမျှကို တိုက်အိမ်ဥယျာဉ်အတွင်း မြှုပ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ပြန်လည်တူးဖော်ရန် မလွယ်။ လွယ်သည်ဆိုဦးတော့...ချစ်လင် စုဆောင်း ပေးခဲ့သော အတွင်းပစ္စည်းများကို ထုခွဲရန် မလိုသေး၊ မင်နီလက်ထဲတွင် ရှိသမျှ ဂျပန်ငွေစက္ကူမှာ မန္တလေးသို့သွား၍ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ရောင်းချ ရရှိထားသော ငွေများသာဖြစ်သည်။

မင်နီသည် အရေးကြုံလျှင် သက်လုံကောင်းရမည်ဆိုသည့် စကား အတိုင်း လက်ထဲတွင်ရှိသော ဂျပန်ငွေစက္ကူဖြင့် မေမြို့မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက် နှင့် သစ်သီးဝလံများကို ဝယ်ကာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏နွားလှည်းဖြင့် မန္တလေး သို့ သွားရောက်ရောင်းချပြီး အပြန်တွင် ဆန်နှင့် ဆီများ တင်ယူလာသည်။

ဤနည်းဖြင့် မင်နီသည် ဂျပန်အုပ်စိုးနေသည့်သုံးနှစ်အတွင်း ဈေးသည် အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေရတော့သည်။

ချစ်လင်ဖြစ်သူ မစ်ကီ သေသည်ရှင်သည်ကိုလည်း မသိရ၊ မည်သည့် အရပ်သို့ရောက်နေသည်ဟုလည်း သတင်းမကြားရသော မင်နီလိုမိန့်မသား တစ်ဦးမှာ ဂျပန်က မိမိနှင့် မိမိကလေးနှစ်ယောက်ကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့ အကြောင်းရှာ၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမည်ကိုလည်း တွေး၍ ကြောက် နေရသေးသည်။

ကိန္နရီမောင်နှံသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ညတာ ကွဲကွာရရှိ မှုဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ တိုင်တိုင် ငိုကြွေးခဲ့ကြရသည်။

မင်နီအဖို့ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ငိုကြွေးသော်လည်း မစ်ကီနှင့် ကွဲကွာ ခဲ့ရသော ရက်များအတွက် လုံလောက်မည် မဟုတ်ပါတကား....

အခန်း [၆]

ဟာခါး...

ပေ ၆၀၀၀ အမြင့်ကိုဆောင်သော ချင်းတောင်တန်းကြီးတွင် မိုးသို့ ထိုးထွက်နေသော တောင်ထွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ဤတောင်ထွတ်တွင် ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးကို စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသော နယ်စပ်ကင်းစခန်းတစ်ခု ရှိနေသည်။

ဟာခါးတည်း။

ဟာခါးသည် ပေ ၈၀၀၀ မြင့်သော တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် တည်ရှိ နေသဖြင့် အိန္ဒိယနယ်စပ်မှရော ဗမာပြည် နယ်စပ်မှပါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော မှတ်တိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ချင်းတောင်တွင် ကြေးနန်းနှင့် တယ်လီဖုန်းများ မရှိသည့်အချိန်က ဤတောင်ထွတ်မှာ အိန္ဒိယနှင့် ဗမာပြည်နယ်စပ်အကြားတွင် နေရောင်၌ မှန်ထောင်၍ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးပြုလုပ်ရာ ဌာနတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။

ဟာခါးနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အမဲကောင်များအား ပစ်ခတ်ခြင်းကို ဥပဒေ ဖြင့် တားဆီးပိတ်ပင်ထားခဲ့သည့်အလျောက် တောင်ထွတ်ကြီး၏ မြောက်ဘက် တောင်စောင်းမှာ တောသတ္တဝါတို့၏ နေထိုင်ရာ၊ ကျက်စားရာ

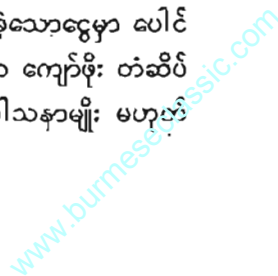
မိခင်ဒါဝန်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ညအချိန်များတွင် ချေဟောက်သံများကို မှန်မှန် ကြားနေရပြီး ရွက်နုထွက်သည့် တပေါင်းလအချိန်များ၌ ရွှေရောင်တောက်ပ သော ငှက်များ၏ တွန်ကျူးသံကို သာယာနာပျော်ဖွယ် နားဆင်ကြရ သေးသည်။

ဤကဲ့သို့ တော၏အလှ တောင်၏ကျက်သရေနှင့် တင့်တယ်လှ သော ဟာခါး၌ ဆမ်မြူရယ်နယူးလန်ခေါ် ဆမ်မီသည် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်လာခဲ့လေသည်။

ဆမ်မီ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အာသာနယူးလန်မှာ အိန္ဒိယ ကာကွယ်ရေး ဘဝ၌ ဆေးဘက်တွင် ဗိုလ်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် စစ်တပ်နှင့်အတူ ချင်းတောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာမှ ချင်းတောင်နှင့် ချင်းလူမျိုးစုတို့၏ ညှိဓာတ်ကြောင့် ချင်းတောင်တွင်ပင် ချင်းလူမျိုးဖြစ်သူ ချွန်ကိုင်၏သမီးနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်မိပြီး ချင်းတောင်တွင်ပင် အိမ်ထောင်အိမ်သစ် ထူထောင်၍ နေထိုင်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

ဆမ်မီမှာ အာသာနယူးလန်နှင့် ချင်းအမျိုးသမီးတို့မှ ဖွားမြင်လာ သည့် တစ်ဦးတည်းသောသားတည်း။

အိန္ဒိယအရှေ့မြောက်နယ်စပ်ရှိ ချင်းတောင်ပေါ်တွင် ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်နေခဲ့ရင်း အာသာနယူးလန်သည် ဝါသနာထုံသော စာရေးခြင်း၊ စာတတ်ပုံရိုက်ခြင်းနှင့် တံဆိပ်ခေါင်းများ စုဆောင်းခြင်းကို အချိန်ရတိုင်း ပြုလုပ်၏။ ဗမာပြည်အထက်ပိုင်းရှိ သူပုန်သူကန်များကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ချွန်ကိုင်နှင့်နေရသည့်အချိန်များ၌ ဗိုလ်မှူးအာသာသည် အိန္ဒိယပြည်မှ ထုတ်ခေ သော သတင်းစာတစ်စောင်၏ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ်လည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ ခဲ့၏။ သူ၏ဓာတ်ပုံများမှာလည်း လန်ဒန်မြို့ ဓာတ်ပုံအသင်းကြီးက ကြားနာတံဆိပ် ၆ ခု ချီးမြှင့်ခံရသည်အထိ စွဲခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက်တာလုံး အတောင်းခဲ့သော တံဆိပ်ခေါင်းများအတွက် သူသုံးစွဲခဲ့သောငွေမှာ ပေါင် ၅၀၀ ကျော်ခဲ့၏။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ပေါင် ၄၀၀၀ ကျော်ဖိုး တံဆိပ် ခေါင်း စုဆောင်းခဲ့သည့် ဝါသနာမှာ တော်ရုံတန်ရုံဝါသနာမျိုး မဟုတ် ကြောင်း သက်သေခံလျက်ရှိနေသည်။

စာပေနှင့်ဂီတကို လိုက်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဟာခါ-
ရီ ဗိုလ်မှူးအာသာ၏ စာကြည့်တိုက်တွင် ချာလ်(စ်)ဒစ်ကင်၊ ဘရွန်တော့
အီလီယော့(တ်)၊ စကော့၊ သက္ကဏ္ဍရေး စသော စာဆိုအကျော်အမော်ကြီး
တို့၏ စာပေများအပြည့်အစုံရှိနေပြီး သူ၏ ဓာတ်ပြားခန်းတွင်လည်း ဘီသို
ဗင်၊ ရူးဘတ် စသော ဂီတစာဆိုရှင်ကြီးများ၏ လက်ရာစုံ ဓာတ်ပြားများ
အများအပြားရှိသည်။

တစ်ဖက်က ဝါသနာထုံသည့် အလုပ်များ ရှိနေစေကာမူ ဆေးဝါး
ကုသမှုလုပ်ငန်းကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပီပီ လူသားတို့အပေါ်၌ တကယ့်
စေတနာထား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူး အာသာ
နယူးလန်သည် စံပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်မည်မှာ သေချာလှသည်။

ဗမာပြည်အထက်ပိုင်းနှင့် ချင်းတောင်ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတွင် ပုန်ကန်
ထကြွမှုများ အေးငြိမ်းစပြုလာသည့်အချိန်၌ ချင်းတောင်တွင် တပ်စွဲထား
သော နယူးလန်တို့တပ်မှာ ဗမာပြည်မသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဟု အမိန့်
ရောက်လာခဲ့သည်။ ချင်းတောင်၏အလှနှင့် ချင်းလူမျိုးတို့၏ သဘာဝကို
လိုလားနှစ်ခြိုက်နေသော ဗိုလ်မှူးအာသာသည် စစ်တပ်နှင့်အတူ ဗမာပြည်မ
သို့ လိုက်ပါခြင်းမပြုတော့ဘဲ ချင်းတောင်တွင်ပင် အရိုးထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်တပ်မှ နုတ်ထွက်စာတင်လိုက်ပြီး ဆေးတပ်မှ ပိုလျှံ
သည့် ဆေးပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဝယ်ယူထားလိုက်ကာ ဟာခါးတွင်ပင်
ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ နာမကျန်းဖြစ်နေသော ချင်းအမျိုးသားများကို ဆေးဝါး
ကုသပေးရင်း အခြားတစ်ဖက်မှလည်း ချင်းတောင်တွင် အကျိုးဖြစ်ထွန်း
စေမည့် အင်္ဂလိပ်ဟင်းသီးဟင်းရွက် သစ်သီးဝလံများကို စမ်းသပ်စိုက်ပျိုး
လျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးအာသာ စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးသည့် အသီးအနှံများအနက်
အင်္ဂလိပ်ပြောင်းဖူးမှာ ချင်းတောင်တွင် စနစ်တကျ အောင်မြင်ခဲ့သော
အသီးအနှံတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ချင်းအမျိုးသားများ၏ အခေါ်အဝေါ်အရ
'နယူးလန်ဖွန်ဗျိုင်း'ဟုခေါ်သော နယူးလန်ပြောင်းဖူးမှာ ယနေ့အထိ ချင်း

အောင်မှ ချင်းလူထု၏ နေ့စဉ်စားသုံးသော အစားအစာတစ်ခု ဖြစ်နေလေ
သည်။

ချင်းအမျိုးသားများအတွက် ဗိုလ်မှူးအာသာနယူးလန် တီထွင်ပေးခဲ့
သော အခြားအရာတစ်ခုမှာ အင်္ဂလိပ်-ချင်း အဘိဓာန်ပင်ဖြစ်၏။
ဤအဘိဓာန်အကူအညီဖြင့် သာသနာပြုဆရာများသည် ဓမ္မသစ်ကျမ်း
ကို ချင်းဘာသာသို့ ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗိုလ်မှူးအာသာနယူးလန်က ချင်းအမျိုးသားများအပေါ်တွင် စေတနာ
ထားခဲ့သလို ချင်းလူထုကြီးကလည်း သူ့အပေါ်တွင် ကြည်ညိုလေးစားခဲ့
ကြ၏။ ဤကဲ့သို့သော လေးစားကြည်ညိုမှု အမွေအနှစ်ကို အာသာနယူး
လန်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့် ဆမ်မိက ကောင်းစွာ ဆက်ခံ
နိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက် နှစ်ပေါင်း ၄၂ နှစ် ကြာမြင့်သည့်အချိန်၌ ဤအမွေအနှစ်
၏ အာနိသင်ကို ဆမ်မိသည် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေသော
ဗုဒ္ဓတပ်များ၏အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားရင်း လက်တွေ့သိရှိခွင့် ရရှိခဲ့
လေသည်။

ချင်းလူထုက ဗိုလ်မှူးအာသာနယူးလန်အပေါ်တွင် ထားရှိခဲ့သော
ကြည်ညိုချစ်ခင် လေးစားမှု၏ ပြယုဂ်ကို ၁၉၁၈ ခု၊ ၁၉၁၉ ခုနှစ်အတွင်း
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ချင်းသူပုန်က ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနိုင်ခဲ့၏။

၁၉၁၈-၁၉၁၉ ခုမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အရှိန်အဝါ အလွန်ကောင်း
နေသည့် အချိန်အခါပင်တည်း။

ချင်းအမျိုးသားများသည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမန်တို့ ဖြစ်ပွားနေသော
စစ်ကြီး၌ ပြင်သစ်သို့ သွားရောက်၍ အင်္ဂလိပ်ဝန်ထမ်းတပ်တွင် ဝင်ရောက်
အမှုထမ်းရမည်ဟူသော အမိန့် ထွက်လာသောအခါ ရေခြား မြေခြား
အရပ်တွင် သွား၍ သေရမည်ထက် မိမိတို့ဒေသတွင် နေထိုင်ရင်း လူဖြူ
အစိုးရအား ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်၍ သေရခြင်းက မြတ်သေးသည်ဟုဆိုကာ
ချင်းလူထုကြီးသည် လက်နက်စွဲကိုင်၍ ချင်းတောင်ရှိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
အား ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ချင်းသူပုန်များသည် ချင်းတောင်ရှိ မျက်နှာဖြူအရာရှိမှန်သမျှအား သုတ်သင်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားကြသော်လည်း ဗိုလ်မှူးနယူးလန်ထံသို့မှ လူလွှတ်၍ မည်သို့မျှ ရန်မူမည်မဟုတ်ကြောင်း သတင်းပို့ထား၏။

သာသနာပြုဆရာများက ဖွင့်ထားသော ကျောင်းတွင် ချင်းကလေး သူငယ်များနှင့် စာသင်ရင်း ချင်းကလေးများကဲ့သို့ ငါးမျှားခြင်းနှင့် အမဲ လိုက်ခြင်းတို့ကို လူကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါလုပ်ဆောင်ခဲ့သော ဆမ်မီ မှာ အသက်အရွယ် ကြီးလာသောအခါ ချင်းတောင်တစ်ခုလုံးကို တစ် လက်မမျှ မကျန်ရအောင် နှံ့စပ်နေတော့၏။ ဖခင်၏ လက်ပွန်းတတီး သင်ကြားပေးမှုကြောင့်လည်း စာပေနှင့် ဂီတတွင် ခေါက်မိတီးမိသည့် အခြေအနေ ရှိလာသည်။

အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင်နှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ အလည် အပတ် တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးနောက် ချင်းတောင်သို့ ပြန်လာကာ မေမြို့ တွင် ဆယ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ကြားခဲ့၏။

၁၉၁၈ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ဆမ်မီ သည် ဘဝအတွေ့အကြုံတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်ရ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဤနှစ်တွင် ချင်းသူပုန်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သောကြောင့် ပါတည်း။

နယ်မြေအခြေအနေနှင့် လူထုကို သိကျွမ်းနားလည်နေသော ဆမ်မီ သည် ချင်းသူပုန်ကြီးကို နှိမ်နင်းရာ၌ များစွာ အထောက်အကူပြုနိုင်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်သော ချင်းတောင်အရေးပိုင်က ဆမ်မီထံမှ အကူအညီ တောင်းခံသည်။

ဤအချိန်တွင် ဆမ်မီမှာ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီး အိန္ဒိယ ကာကွယ်ရေးတပ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းနေချိန်ဖြစ်၏။ ဆမ်မီ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ နယူးလန်နှင့် ဆမ်မီတို့အပေါ်တွင် ချင်းလူထုကြီး က ချစ်ခင်လေးစား ကြည့်ညိုမှု ရှိနေကြောင်း သိရှိနေသော အရေးပိုင်က ဆမ်မီအား ချင်းသူပုန်များကို ပြောင်ထွက်၍ မတိုက်ခိုက်စေဘဲ အတွင်း နည်းအားဖြင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုရရှိအောင် ဆောင်ရွက်စေသည်။

ဆမ်မီသည် သူချစ်သော ချင်းလူထုကြီးအကြားနှင့် သူက ဩဇာခံ ရသော အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အကြားမှနေ၍ ချင်းတောင်၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကို မနားမနေ ကြိုးစားခဲ့၏။ ဤသို့ ကြိုးစားရင်း သေဘေးနှင့် သိသိ ကလေး လွတ်ခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်းမှာ မနည်းလှ။ ဆမ်မီသည် နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စလုံးကို မြေမသေ တုတ်မကျိုးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရင်း ချင်း တောင်၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ချင်းသူပုန်ကြီး ပြီးစီးသွားပြီးနောက် ၁၉၂၁ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာ သောအခါ ဗိုလ်မှူးနယူးလန်သည် သားဖြစ်သူအား အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ခေါ်ယူသွားပြီးနောက် အိဒင်ဘာရာတက္ကသိုလ်တွင် သစ်တောဒီပလိုမာ သင်တန်းကို တက်ရောက်သင်ကြားစေသည်။ သင်ကြားရသော ဘာသာရပ် များမှာ ဆမ်မီအဖို့ အထူးအဆန်းနှင့် အခက်အခဲများသာ ဖြစ်နေသော် လည်း နဂိုကပင် အရှုံးပေးလိုစိတ်မရှိခဲ့သော ဆမ်မီသည် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်၍ သင်ယူခဲ့ရာ ဒီပလိုမာ လေးနှစ်သင်တန်းကို ကောင်းစွာအောင်မြင်ခဲ့သည်သာမက ဘောလုံးအသင်းများ၌လည်း လက် ရွေးစင်အသင်းဝင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလသို့ ရောက်သောအခါ ဆမ်မီ တစ်ယောက် တည်း ရန်ကုန်မြေကို ပြန်၍နင်းရတော့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ နယူးလန်မှာ အိဒင်ဘာရာမြို့တွင် ကွယ်လွန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ ရန်ကုန်သို့ ရောက် ပြီးနောက် ၁၅ ရက်အတောအတွင်းတွင်ပင် ဆမ်မီသည် ဗမာပြည်အစိုးရ သစ်တောဌာနတွင် ချက်ချင်းအလုပ်ဝင်ရတော့၏။ ဖခင်ထံမှ ရရှိလိုက် သောအမွေဖြင့် ဆမ်မီသည် မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် သေနတ်များ ဝယ်ယူ ခဲ့သည်။ သို့သော် အရမ်းကာရော သုံးဖြုန်းခြင်းကားမဟုတ်။ ဆမ်မီမှာ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ မဟုတ်သည့်အပြင် အရက်ကိုလည်း လွန်စွာ သောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘာသာရေးတွင် အလွန်တရာ သက်ဝင်ကိုင်းရှိုင်း သော လူငယ်တစ်ယောက်ပေတည်း။

ဆမ်မီ၏ဝါသနာမှာ အမဲလိုက်ထွက်ခြင်းနှင့် ကွင်းပြင် ကစားခုန် ကစားခြင်းဖြစ်၏။ မြို့ကြီးရပ်ကြီးများနှင့် ဝေးဝေးတွင် တစ်ယောက်တည်း

စခန်းချ၍ နေရခြင်းမှာ ဆမ်မီအတွက် အနှစ်သက်ဆုံးအလုပ်ပင်ဖြစ်၏။ စစ်မဖြစ်မီနှင့် စစ်အတွင်း ဆမ်မီကို သိရှိလိုက်ရသော စစ်သားများနှင့် အရပ်သားမှန်သမျှ ဆမ်မီ၏ ဖြောင့်မှန်သော ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ရဲရင့်သော သူရဲသတ္တိကို ချီးမွမ်းရသူချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ဆမ်မီသည် ငါးနှစ်တိုင်တိုင် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ယခင်ကပင်သိရှိခင်မင်ခဲ့သော အိုင်ရန်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ယမ်းခိုးယမ်းငွေ့များ အစပြုလာသည့်အချိန်ပင်တည်း။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ဆမ်မီသည် မော်လမြိုင် သစ်တောခရိုင်၌ သစ်တောအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ်အတွင်း ကော့သောင်ဘက်မှ တက်လာသော ဂျပန်တပ်များ၏ အမြောက်သံကို ကြားလာရတော့သည်။ ဆမ်မီသည် မိမိ၏မိသားစုကို စိုးကုတ်သို့ ပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အရပ်သူ အရပ်သားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ဘဲ စစ်သားများကိုသာ အများအပြား တွေ့ရတော့သည်။ အထက်ဆိုင်ရာမှ ညွှန်ကြားချက်အရ ဆမ်မီသည် မော်လမြိုင်မှ မေမြို့ရှိ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အလျင်အမြန်ပင် သွားရောက်၍ သတင်းပို့ရသည်။ မေမြို့တွင် အိမ်သားများနှင့် ပြန်၍ဆုံမိကြပြီး များမကြာမီပင် မော်လိုက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရပြန်သည်။

မေမြို့မှာ ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့က လာရောက်ပုံကြတိုက်ခိုက်သော ဂျပန်လေယာဉ်များ၏ ရန်ကြောင့် လူသူကင်းမဲ့လျက် ရှိနေလေသည်။

ဆမ်မီနှင့် အိမ်သားများသည် မေမြို့မှ မော်လိုက်သို့ရောက်အောင် ၁၃ ရက်တိတိ ဒုက္ခခံ၍ သွားခဲ့ကြရ၏။ မော်လိုက်သို့ရောက်ပြီး အသက်ရှူပေါက်ပင် မရနိုင်သေးမီ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ၈၄ ဦးပါသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်၍ တမူးသို့ တက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဆမ်မီသည် ယုဝအထိ ဘုံဘေးဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ သဘောကလေးဖြင့်လာခဲ့ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ဆင့် လုံးထွင်းလှေ အစီးတစ်စီး နှစ်ဆယ့်တစ်စီးကို ငှားကာ လှည်းဆိပ်ဟုခေါ်သောရွာသို့ အရောက်

၄ ရက်တိတိ လာခဲ့ရပြန်သည်။

လှည်းဆိပ်သို့အရောက်တွင် ပါလာသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအား သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သော မစ်ဒယ်(လ်)တန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူနှင့်အတူပါလာသော ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးကိရိယာများကိုလည်း မစ်ဒယ်(လ်)တန်သို့ ပေးခဲ့သည်။ ဤဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးကိရိယာများမှာ ယုမြစ်အတွင်းရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင် ကျောက်ခဲများကို လှေများ ကောင်းစွာသွားလာနိုင်အောင် ဖောက်ခွဲပစ်ရန်တည်း။

ဆမ်မီတို့အဖွဲ့သည် လှည်းဆိပ်မှတစ်ဆင့် လှည်းအစီးပေါင်း ၂၃ စီးဖြင့် တမူးသို့ ဆက်၍လာခဲ့ကြရလေသည်။

ဆမ်မီနှင့် သူ၏ အိမ်သားများ အင်ဖာမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များမှာ ဗမာပြည်မှ ဆုတ်ခွာစပြုနေပေပြီ။ ဆမ်မီသည် ဇနီးနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများအား ဆင်းမလားသို့ ဆက်၍ ပို့ပြီးနောက် ဆင်းမလားတွင်ပင် ရက်အတန်ကြာအောင် အပင်ပန်းဖြေ နားနေခဲ့၏။

ဤအတွင်း ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ဤစာသည် ချင်း၏ တောအလှနှင့် တောင်ကျက်သရေကို အစွဲကြီးစွဲနေသော ဆမ်မီအား ဇော်တပ်ဖွဲ့သားအဖြစ် ချင်းတောင်သို့ ရောက်ရှိလာအောင် လှုံ့ဆော်လိုက်သော စာပင် ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း [၇]

ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို တာဝန်ခံ အုပ်ချုပ်နေသူမှာ ဗိုလ်မှူးအာသာဂရီဂိုရီ ဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးဘက်တွင် အတွေ့အကြုံများခဲ့သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ၁၉၃၂ ခုနှစ် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်တွင် ထကြွခဲ့သော အကြမ်းဖက်သမားများကို ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် ပူးတွဲ၍ ထောက်လှမ်းပေးခဲ့ရပြီး ဘင်္ဂလားပြည်နယ် အရေးအခင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ဩရိသာပြည်နယ် လှုပ်ရှားမှုတွင်လည်း ပါဝင်ထောက်လှမ်းပေးခဲ့ရ၏။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းသို့ ပျံ့နှံ့လာသောအခါ ဗိုလ်မှူးအာသာမှာ ကရာချီ၊ ဘုံဘော၊ ကလက္ကတ္တားမြို့ကြီးများသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ကလက္ကတ္တား၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်၌ ဗိုလ်မှူးအာသာသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်ကို ယူခဲ့ရသည်။

ကလက္ကတ္တားမှာ မကြာမီအတောအတွင်း ဂျပန်တို့၏ ဝံ့ဒဏ်ကြောင့် ပြာပုံအတိဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂျပန်များက ရေကြောင်းမှ လာရောက်၍ သိမ်းယူလိမ့်မည်ဟူသော ကောလာဟလကြောင့် လည်းကောင်း ကလက္ကတ္တားရှိ သူဌေးသူကြွယ်များသည် သူတို့ပိုင်ဆိုင်သော

တိုက်တာများနှင့် ခေတ်ပေါ် မော်တော်ကားများကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ရောင်းချ၍ သွားတတ်ကြရာ ဗိုလ်မှူးအာသာသည် တိုက်ခန်းတစ်ခုကို ဈေးချိုချိုဖြင့် ငှားရမ်းရရှိပြီး ရှန်ဟဲမှ အသစ်စက်စက် ရောက်ရှိလာသော ပလိုင်မောက် မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးကိုလည်း ငွေ ၅၅၀ ဖြင့် ရရှိလိုက်သည်။

ဒေလီရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေထံမှ ညွှန်ကြားချက်အရ ဗိုလ်မှူးအာသာသည် ဗမာပြည်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော သစ်တောဘက်မှ အရာရှိနှင့် မန်နေဂျာများကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ ကသာတွင် သစ်တောအရေးပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော ကက်စတန်ကို စ၍တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဇူလိုင်လ လဦးတွင် ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအဖြစ် ဗမာပြည်သို့ သွားရောက်မည့်သူများကို လက်ရွေးစဉ် ရွေးကောက်ပြီးနောက် အားလုံးသူပင် ဒေလီသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဗမာပြည်ထဲသို့ ချက်ချင်းမသွားနိုင်ကြသေးဘဲ ရှားရှားပါးပါး ခက်ခက်ခဲခဲ စုဆောင်းပြုလုပ်နေရသော ပေါ့ပါးသလောက် အင်အားကောင်းမည့် ရေဒီယိုအသံလွှင့် အသံဖမ်းစက်များ ပြီးစီးအောင် စောင့်နေကြရသေးသည်။

ဗမာပြည်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများထံမှ သတင်းများကိုဖမ်းယူရန်အတွက် အမျိုးသမီးများသာပါသော အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး အဖွဲ့ကလေးများကို သင်ကြားလေ့ကျင့်မှု ပေးထားသည်။ အီအိုစီကုမ္ပဏီမှ ကြီးမဲကြေးနန်းနှင့် တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းများကို ကျွမ်းကျင်သည့် ဂျုံးနှင့် မင်းတို့က အိန္ဒိယပြည်တွင်ပင် ရရှိနိုင်သော ပစ္စည်းအပိုင်းအစများကို ရှာဖွေစုဆောင်းကာ ပြုလုပ်ထားသော ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းစက်များမှာ ပေါ့ပါးသလောက် များစွာအရာရောက်ကြောင်းကို နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် တွေ့လာရသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှနေ၍ ကလက္ကတ္တားရှိ ဗိုလ်မှူးအာသာထံ သတင်းပို့လိုက်သော ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းသံမှာ အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးရှိ စစ်ဌာနချုပ်များသို့ ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်းသံထက်ပင် ပီသကြည်မြလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဧကံတပ်ဖွဲ့သားများအနက် တစ်ဦးဦးသည် မတော်တဆ ဂျပန် အဖမ်းခံရပြီးနောက် ဂျပန်က ခါးတွင် ဆေနတ်ပြောင်းတော့၍ ကလက္ကတ္တား ရှိ ဌာနချုပ်သို့ မမှန်သတင်းများ မပေးနိုင်အောင်လည်း အစီအစဉ်ပြုလုပ် ထားသည်။ ဧကံတပ်ဖွဲ့သား တစ်ဦးဦးသည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေပါက ဌာနချုပ်သို့ ဆက်သွယ်စကားပြောရာတွင် သတ်မှတ်ထားသောနံပါတ်ကို ပထမဆုံး စတင်၍ပြောလိုက်ရန်သာတည်း။ ဤကဲ့သို့သောကိစ္စမျိုးတွင် ပြောဆိုရန်အတွက် သတ်မှတ်ထားသော နံပါတ် များကိုလည်း တပ်ဖွဲ့သားအသီးသီးသို့ ကိုယ်စီကိုယ်စ ပေးထားပြီးဖြစ် သည်။

“ဧကံတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဟာ ရန်သူ့သတင်းကို ထောက်လှမ်း ဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကို တပ်ဖွဲ့သားတိုင်း နားလည်ထားရမယ်။ ရန်သူ့ ရထားလမ်းတွေ၊ လက်နက်တိုက်တွေ၊ ရိက္ခာရုံဒေါင်တွေကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့အလုပ်ဟာ ဧကံတပ်ဖွဲ့သားတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှမဆိုင်ဘူး။ ရန်သူ့ကိုတွေ့ရင်လည်း မတိုက်ခိုက်ရဘူး။ ရန်သူက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် လာမှ မတတ်သာတဲ့နောက်ဆုံးအခြေအနေကျမှ ကိုယ့်မှာပါတဲ့လက်နက် ကို အသုံးပြုရမယ်”

ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်တွင် ဧကံတပ်ဖွဲ့အား တာဝန် ယူ ကြီးကိုင်နေရသော ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေက ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ကြရမည်ဖြစ်သော ဧကံတပ်ဖွဲ့သားများအား ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေ လေသည်။

“တပ်ဖွဲ့သားတိုင်း အထူးသတိထားရမှာက ဒီတပ်ဖွဲ့မျိုး ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ တပ်တွေကတောင် မသိရအောင် စည်းစောင့်ထား ရမယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေသည် သူ၏ညွှန်ကြားချက်ကို အဆုံးသတ်ရင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ မျက်နှာကို တစ်ဦးချင်းလိုက်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ တပ်ဖွဲ့သားတိုင်းပင် မိမိတို့ရရှိခဲ့သော အတွေ့အကြုံနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုကို လက်တွေ့အသုံးပြုကြရတော့မည် ဖြစ်သည်အတွက် တက်တက်ကြွကြွ

ရှိနေကြလေသည်။

စတင်တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဧကံတပ်ဖွဲ့၌ ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ပါဝင်သူများမှာ ၁၀ ဦးသာရှိသည်။ ဤ ၁၀ ဦးမှာလည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နောက်ခံရာဝင်ချင်း၊ အရည်အသွေးချင်း၊ စိတ်နေသဘောထား ချင်း တစ်မျိုးစီရှိနေကြ၏။ သို့သော် တူညီသော တစ်ခုတည်းသောရည်ရွယ် ချက် ရှိနေလေသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကား ရန်သူ့သိမ်းပိုက်ထားသော ဗမာ့နယ်မြေထဲသို့ သွားရောက်၍ ဂျပန်စစ်တပ်၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများ ကို ထောက်လှမ်းရန်တည်း။

တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးမှာ နယ်မြေကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊ တောကြီးမျက်မည်း ထဲတွင် နေထိုင်မှု ကျင့်သားရပြီးသား၊ တိုင်းရင်းသား ဗမာစကားတတ် ပြီးသား ဖြစ်နေကြရုံမက မိမိတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော သစ်ထုတ်လုပ်ရေး နယ်မြေများတွင် ရင်းနှီးယုံကြည်ရသော စိတ်ကောင်းဆန္ဒကောင်းများလည်း ရှိပြီးသားဖြစ်နေရာ အထက်မှပေးသော တာဝန်မှန်သမျှကို အောင်အောင် ငြိမ်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု အားလုံးသူပင် ယုံကြည်နေကြ၏။

ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းပေါ်သို့ တက်ရောက်မီသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နတ် မည်သည့်တပ်ထဲမှ စစ်ကူလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း ဧကံတပ်ဖွဲ့သားများက သိရှိပြီးဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ အိပ်ရာမှ မထ နိုင်အောင် နာမကျန်းဖြစ်လာခဲ့သည်ဖြစ်စေ သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေး အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက်လုံးဝမရှိသလောက်ဖြစ်သည်ကိုလည်း တပ်ဖွဲ့ သားတိုင်း သိနေကြပြီဖြစ်၏။

ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေ၏ ရုံးခန်း၌ အသေး စိတ် စိစစ်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ဧကံတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် အကြံပေး အရာရှိများ၊ သက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူများ၏ ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်သည်။

ဧကံတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သွားရောက်ထောက်လှမ်းရမည့် နယ်မြေအကျယ် အဝန်းမှာ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းမှ တောင်ဘက်ရှိ ဂန့်ဂေါ် ဗြစ်ဂမ်းသို့တိုင်အောင်လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက်တွင် မန္တလေး မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင်လည်းကောင်း ကျယ်ပြောလှချေသည်။

ဧကံတပိဗ္ဗံသား ၁၀ ယောက်အား နှစ်ယောက်စီတွဲ၍ အဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးလိုက်သောအခါ အဖွဲ့ ၅ ခု ဖြစ်လာသည်။ ဤအဖွဲ့ ၅ ဖွဲ့အား တိကျသော နယ်မြေသတ်မှတ်ချက်များပေးရန် ယခုအချိန်၌ မဖြစ်နိုင်သေးသည့်အလျောက် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်သာ ထောက်လှမ်းရမည့် နယ်မြေကို သတ်မှတ်၍ပေးထားသည်။

အမှတ်-၁ အဖွဲ့

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီ။

ထောက်လှမ်းရမည့်နယ်မြေ

ဟုမ္မလင်းနှင့် တုန်ဟဲအတွင်းရှိ မန်စီကြိုးဝိုင်း၊ အရှေ့ဘက်တွင် ကသာအထိ။

အမှတ်-၂ အဖွဲ့

ရောဘင်စတီးဝပ်နှင့် ဒစ်ကီဂူဒ်

ထောက်လှမ်းရမည့်နယ်မြေ

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် တုန်ဟဲမှ ယုဝအထိ၊ ဤဒေသတွင် တောအလွန်ထူ၍ တောင်များလည်း မတ်စောက်သည်။

အမှတ်-၃ အဖွဲ့

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်

ထောက်လှမ်းရမည့်နယ်မြေ

ကဘော်နှင့် ကလေးမြစ်ဝှမ်း၊ ဤဒေသ မြစ်ဝှမ်းနှစ်ခုအကြားရှိ တောထူထပ်သောဒေသ၊ မော်လိုက်မှ ပလူဝေအထိ။

အမှတ်-၄ အဖွဲ့

ဆမ်မိနယူးလန်နှင့်ရေး

ထောက်လှမ်းရမည့်နယ်မြေ

ဤအဖွဲ့သည် ချင်းတောင် တောင်ဘက်နယ်မြေတွင် သတင်းပေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် ဂန့်ဂေါမြစ်ဝှမ်း (ကလေးမြို့ တောင်ဘက်

အစိတ်အပိုင်း)တွင် ရန်သူများ မည်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်ကို သတင်းပေးရန်။

အမှတ်-၅ အဖွဲ့

ပယ်ရီနှင့် မစ်ကီမာတွန်

ထောက်လှမ်းရမည့်နယ်မြေ

ဤအဖွဲ့သည် ချင်းတောင်တန်း တောင်ဘက်ရှိ မုံးမြစ်ဝှမ်းသို့ သွားရောက် ထောက်လှမ်းရသည်။ (ဤအဖွဲ့သည် မုံးမြစ်ဝှမ်းသို့ သွားရောက်ရာ ထိုဒေသရှိ ရွာခံလူများ၏ ကူညီမှု မရသောကြောင့် အဖွဲ့ ၃ နှင့် ၄ အကြားရှိ နယ်မြေသို့ သွားရောက်ထောက်လှမ်းရသည်။

ဧကံတပိဗ္ဗံသားများနှင့် ဧကံတပိဗ္ဗံကို ဦးစီးကြီးကိုင်ပြုနေသော ဦးစီးကြီးရှယ်လေတို့၏ဆွေးနွေးပွဲကို မှတ်သားစရာကောင်းသော နိဒါန်းဖြင့် ဝိုလ်မူးကြီးရှယ်လေက ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ဤစကားဦးနိဒါန်းမှာ ဧကံတပိဗ္ဗံသားများအား မိမိတို့၏ ထွင်ဉာဏ်နှင့် လျင်မြန်မှုကိုသာ အားကိုး၍ အပြင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ရန် အင်အားပေးခဲ့သောစကားပင် ဖြစ်၏။

“အကယ်၍သာ ယခု သင်တို့သွားရောက်ရမည့် နယ်မြေသည် ဘာပတ်ကံသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သင်တို့ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည် သည်ကို ကျွန်ုပ်က ပြောပြနိုင်ပါ၏။ သို့သော်...ယခုအချိန်၌ ဗမာပြည်တွင် မည်ကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မသိရှိသောကြောင့် ဗမာပြည်တွင်နေ၍ ဗမာ့ရေမြေ ဗမာစကားကို ကျွမ်းကျင်သော သင်တို့က မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့်သည်ကို ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် ပြောပြစေလိုပါသည်။

“ဥပမာအားဖြင့် ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် ပါရှိသော ဧကံတပိဗ္ဗံသားတစ်ခုတွင် လက်နက်ကိုင်အင်အား မည်မျှရှိသင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့သော လက်နက်မျိုးကို ကိုင်ဆောင်သင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့သော ရိက္ခာကို သင်တို့နှင့်အတူ ယူဆောင်သွားသင့်သည်၊ မည်ကဲ့သို့သော နည်း

လမ်းများဖြင့် သတင်းထောက်လှမ်း ရယူသင့်သည် စသော အချက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ဝိုင်းရံကြီးရှယ်လေ၏ နိဒါန်းစကားအရ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြ၊ ဝေဖန်ကြ၊ ငြင်းခုံကြ၏။ အချို့တပ်သား များက ရိက္ခာကို မိမိတို့နှင့်အတူ ယူသွားချင်သည်။ အချို့တပ်ဖွဲ့များကမူ ရွာများမှ ရိက္ခာရရှိနိုင်သဖြင့် ယူသွားရန်မလိုဟု ဆိုကြ၏။

ဇော်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ၏ ယာယီစခန်းများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သဘောအမျိုးမျိုး ကွဲပြားကြပြန်သည်။ အချို့က မိမိတို့ ယုံကြည်စိတ်ချ ရသော ရွာတွင် စခန်းချနေပြီး ထိုရွာမှတစ်ဆင့် လူများလွတ်၍ သတင်း ထောက်လှမ်းမည်ဟု ဆိုသည်။ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ကဲ့သို့သော တပ်ဖွဲ့သားများကမူ ရွာနှင့်ဝေးသည့်နေရာတွင် စခန်းချနေခြင်းက ရွာထဲ တွင် စခန်းချနေသည်ထက် ပို၍ လုံခြုံမှုရှိကာ သစ္စာဖောက်မည့် အန္တရာယ် ကိုလည်း ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဇော်တပ်ဖွဲ့ကလေးတိုင်းတွင် သတင်းထောက်လှမ်းရေး နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်သာဖြစ်၏။ ဤသို့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကွဲပြားခြင်း ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ဝိုင်းရံကြီးရှယ်လေ က မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ပြောဆိုခြင်းမရှိ။

သို့သော် တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုတွင် လက်နက်ကိုင်အင်အား မည်မျှ ပါရှိရမည်၊ မည်ကဲ့သို့သော လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်သင့်သည် မည်ကဲ့သို့သော အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးစနစ်များကို မည်သည့် အခေ အတွက်အထိ သုံးသည်... စသော ပြဿနာများတွင်မူ တပ်ဖွဲ့သားအားလုံး သူ၏သဘောတူညီမှု ရရှိသည်။

တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုတွင် အရာရှိနှစ်ဦးနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် တပ်သား ၈ ယောက် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်ပြီး စတင်းဂန်းများ လုံလုံလောက် လောက် ရနိုင်သည့်အချိန်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုတော့ရန်နှင့် တပ်ဖွဲ့သားတစ်ဦးလျှင် ၄၅ ပေါင်လေးသော ကျောက် အိတ် တစ်လုံးစီ သယ်ဆောင်သွားရန် သဘောတူကြ၏။ အချက်

ဆက်သွယ်ရေးစနစ်များကို အဖွဲ့ကလေး တစ်ခုလျှင် နှစ်ခုကျစီ ထုတ်ပေး ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ တောထဲတွင် အမဲကောင်များကို ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အတွက်လည်း အမဲပစ်သေနတ်များ ထုတ်ပေးရန် လိုလားကြ၏။ ဖျားနာ ခြင်းနှင့် မတော်တဆရရှိသော ဒဏ်ရာများကို ကုသနိုင်ရန်အတွက်လည်း ဆေးအိတ်တစ်လုံးစီ ယူဆောင်သွားကြမည်ဖြစ်၏။

သတင်းပေးသူများအား ဆုငွေများထုတ်ပေးရာတွင် ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ဘိန်းများကို သတင်းအရေးကြီးလျှင် ကြီးသည့်အလျောက် ထုတ်ပေးရန် လိုလားကြသည်။ ဤကိစ္စမှာ အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ယစ်မျိုး တာဝန်ခံတို့အထိ တက်ရောက်၍ တင်ပြရမည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများ ဗမာပြည်ထဲ သို့ ဝင်ရောက်ရေးမှာ အချိန်နှောင်း၍ နေခဲ့ရပြန်၏။

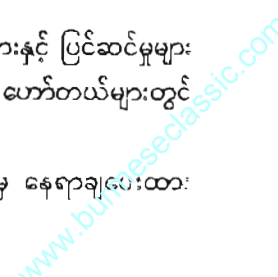
ယူဆောင်သွားမည့် ရိက္ခာများတွင် လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြားခဲ၊ နို့မှုန့်၊ ဆား၊ မဆလား၊ ဘီစကွတ်၊ စီးကရက်နှင့် မီးခြစ်များပါဝင်သည်။ ဤပစ္စည်းများကို သံစည်ပုံးများတွင်ထည့်၍ ယူသွားပြီးနောက် စခန်းသို့ ဆောက်သည့်အချိန်တွင် တွင်းတူး၍ မြှုပ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

ပါကာနှင့် ဆင်မိနယူးလန်တို့မှအပ ကျန်အဖွဲ့သားများသည် မိမိ တို့နှင့်အတူ အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်ရှိနေသော ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ လက် နှူးစင် တပ်သားများကို ရွေးကောက်၍ ခေါ်ယူသွားကြမည်ဖြစ်၏။

ပါကာနှင့် ဆင်မိနယူးလန်တို့ကမူ မိမိတို့ တာဝန်ကျသည့်နယ်မြေမှ သို့ကြည်ရသူများကို ရွေးချယ်၍ တပ်သားအဖြစ် ဘာသုံးပြုကြမည်ဖြစ်သည်။ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်(ပ်)စတာတို့က ကချင်စစ်သားများကို ခေါ်ယူသွားမည်ဖြစ်ပြီး အခြားအဖွဲ့များက ကချင်နှင့် ဗမာ ရောရာပါသော စစ်သားများကို ခေါ်ယူသွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့အတွက် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးချက်များနှင့် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများကို ဒေလီရှိ ဟော်တယ်များတွင် ဖြန့်၍ နေရာချထားသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ နေရာချပေးထား

သော မေဒင်ဟော်တယ်တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ထူးဆန်းသော အဖြစ် အပျက် နှစ်ခုနှင့် ဆုံခဲ့ရလေသည်။ မေဒင်ဟော်တယ်ရှိ ဝရန်တာတွင် အေးအေးလူလူထိုင်နေခိုက် အိန္ဒိယအမျိုးသား ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးက သူ့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဒေလီမြို့ပေါ်ရှိ သူဌေးသူကြွယ်နှင့် အရာရှိကြီး များက ပေးထားသော ထောက်ခံချက်များကို ရိုရိုသေသေပြသည်။

မစ်ကီသည် ဗေဒင် ယတြာ စသည်တို့ကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်သော် လည်း ဗမာပြည်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရရှာသော ဇနီးနှင့် သားသမီးများ အတွက် တစ်ရက်မျှ ရတက်မအေးရနိုင်သောကြောင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်းများကပင် ထောက်ခံချက်ပေးထားရသော ဗေဒင်ဆရာအား မိမိ၏ ရှေးဟောင်း နောက်ဖြစ်များကို ဟောပါဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤအချိန်က မစ်ကီမှာ ဒေလီသို့ ရောက်စဖြစ်နေပြီး သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များကလည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ဗေဒင်ဆရာများနှင့် နီးကပ်စွာမနေရဟု အမိန့်ထုတ်ထားခြင်း မပြုသေးသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်သူလျှို့များသည် ဗေဒင်ဆရာယောင်ဆောင်၍ စစ်တပ်အရာရှိများထံမှ သတင်းနှိုက်ယူလေ့ရှိသည်ကို နောင်အခါ ဖမ်းဆီး တွေ့ရှိလာရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

မစ်ကီမှာ ဒေလီသို့ရောက်စဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သူနှင့်အတူ အစောင့် များ ပါလာခြင်းမရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ့အကြောင်းကို တော်ရုံ တန်ရုံ မိတ်ဆွေများပင် မသိနိုင်။ သို့သော် ဗေဒင်ဆရာကမူ မစ်ကီ၏ အဖြစ်အပျက်ကို အချက်ကျကျတွက်၍ ဟောပြောနိုင်သည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရှိရသည်။

ဗေဒင်ဆရာ၏ ဟောပြောချက်များ၌ မစ်ကီသည် မိမိ၏ဇနီးအတွက် အလွန်သောကရောက်လျက်ရှိကြောင်း မစ်ကီနှင့် ဇနီးသည်တို့သည် တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောက်နံရံကြီးခြားထားသကဲ့သို့ ရှိနေပြီး နှစ်ဦး စလုံးကပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားနေကြကြောင်း သို့သော် မစ်ကီသည် ဇနီးနှင့် သားသမီးများအတွက် မည်သို့မျှ ပူပင်ရန် မလိုကြောင်း၊ ဇနီးနှင့် သားသမီးများသည် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်လျက်

ရှိကြကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် မစ်ကီသည် ဇနီးသားသမီးများနှင့် ကောင်းစွာ ပြန်၍ တွေ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအကြိမ်ကွဲကွာရပြီး နောင်တွင် အမြဲ တစေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။

ဗေဒင်ဆရာ၏ ဟောပြောချက်မှာ မစ်ကီအဖို့ စိတ်သက်သာရာ ရမှုကို ဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗေဒင်ဟောခ ငွေငါးဆယ်ကို ရက်ရက်ရောရောပင် ထုတ်၍ပေးလိုက်၏။

ရက်ပေါင်းများစွာကြာပြီးနောက် ဒေလီမှ ကလက္ကတ္တားသို့ မစ်ကီ ထွက်လာသောအချိန်မှာ တာဝန်ကျရာ ချင်းတောင်သို့ သွားရတော့မည့် ဆဲဆဲအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ မစ်ကီသည် ကလက္ကတ္တားသို့ရောက်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ မကြာမီပင် ကသာ၌ ရာဇဝတ်ဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းသွားခဲ့သော သူ၏မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်ကို ကလက္ကတ္တား၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရသည်။ သူ့အမည်ကား ဖရင့်(ခဲ)ရေးနီး(လ်)(စ်)ပင်တည်း။

မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများဖြစ်သော မစ်ကီနှင့် ရေးနီး(လ်)(စ်) တို့သည် ညစာအတူစားသောက်ကြပြီးနောက် လူသူကင်းရှင်းသည့် နေရာ တစ်ခုသို့ ရောက်လာသောအခါ ရေးနီး(လ်)(စ်)က...

“ကိုယ်တော့ မကြာခင်ပဲ ကသာအနီးမှာ လေထီးနဲ့ ဆင်းရလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင်ပါ ကိုယ်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက် ၏။

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသော မစ်ကီမှာ ဆွေဆွေခန့်မိမတတ် ဖမ်းသာသွားသည်။ ဖရယ်ဒီဝက်စတာထံမှ နောက်ဆုံးကြားသိခဲ့ရသော သတင်းအရ သူ၏ချစ်ဇနီး မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာ ကသာမြို့စွန် ခို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူသာ ရေးနီး(လ်)(စ်)နှင့်အတူ ကသာအနီးသို့ လေထီးနှင့်ဆင်းရလျှင် ဇနီးဖြစ်သူ မင်နီနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်နိုင်ရုံမက အိန္ဒိယသို့ ခေါ်ဆောင် ထာနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းပင် ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ခေမိကီက...

“ကိုယ်လိုက်မှာကတော့ သိပ်သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ အထူး

တာဝန်တစ်ရပ်က ရှိနေတော့ ကိုယ့်အစား အခြားလူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်နေရာမှာ ရှာပေးခဲ့ရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လိုက်မှာကိုတော့ စိတ်သာချနေ၊ ဟောဒီမယ် ကိုယ့်လိပ်စာ”ဟု သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ပြောရင်း သူ့လိပ်စာကို ပေးလိုက်သည်။

ရေးနီးလ်(စ်)က ကသာသို့သွားရမည့်ရက်ကို သိလျှင်သိချင်း မစ်ကို ထံ အကြောင်းကြားလိုက်မည်ဟု ဝန်ခံချက်ပေးသွားသည်။ သို့သော် ရက်များသာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားသည်။ ရေးနီးလ်(စ်)ထံမှ အကြောင်းကြားစာလည်းမရ၊ လူလည်းမပေါ်လာ၊ လပေါင်း အတော်ကြာသွားသည့် အခါတွင်မှ ရေးနီးလ်(စ်)သည် ကသာအနီးတွင် လေထီးဖြင့် ခုန်ချခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ရေးနီးလ်(စ်)ကို ဂျပန်များ ဖမ်းမိသွားပြီး ရန်ကုန်သို့ အရောက်တွင် ပစ်သတ်ခံရကြောင်းဖြင့် ခိုင်လုံသော သတင်းကို ကြားရတော့၏။

မစ်ကိုသည် မေဒင်ဟော်တယ်ပေါ်၌ ဗေဒင်ဆရာ ဟောပြောသွားသော စကားများကို ပြန်၍ ကြားယောင်နေမိလေသည်။ ဗေဒင်ဆရာ၏ စကားများမှာ သူ့အဖို့ ဆက်၍သာ မှန်စရာရှိတော့သည်ဟု မစ်ကိုက မှတ်ထင်လိုက်မိသည်။

နောက်ရက်များအတွင်းတွင် ဇော်အဖွဲ့သားများသည် ဗမာပြည်မှ ဆုတ်ခွာရောက်ရှိနေသော ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သားများရှိရာ တပ်အသီးသီးသို့ သွားရောက်၍ မိမိတို့အလိုရှိသော တပ်သားများကို ရွေးထုတ် ကောက်ယူနေခြင်းဖြင့် အလုပ်များနေကြရတော့၏။ မြေပုံများကို လေ့လာခြင်း၊ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းခြင်း၊ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးစက်များကို စမ်းသပ်ခြင်း...စသော အလုပ်များကို ကလက္ကတ္တားရှိ ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးအာသာနှင့်အတူ ပူးတွဲဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများနှင့် ဗိုလ်မှူးအာသာတို့သည် ဗမာပြည်ထဲသို့ ရောက်က ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် ပြဿနာများကိုလည်း အသေးစိတ် ဆွေးနွေးပွဲထိုင်လေ့ရှိကြ၏။

ဗိုလ်မှူးအာသာက သူသည် ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်တွင် အမြဲရှိနေပြီး ဗမာပြည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ သတင်းများကို အားလုံးလိုပင် ကြားသိနိုင်သူဖြစ်ရာ သူက ဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုခုအား ရောက်ရှိနေသောနေရာမှ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့သွားပါဟု ညွှန်ကြားသည့် အခါများ၌ သို့လောသို့လော တွေးတောမနေဘဲ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့သွားရန် လိုကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူက ဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုခုအား ဖမ်းဆီးရမိရန် မည်သို့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို သူသာလျှင် သိနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေရသော ဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုသည် သူတို့တပ်ဖွဲ့ထံသို့ ရောက်လာမည် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြိုတင်၍ မြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။ ဤအဆိုကို ဇော်အဖွဲ့သားတိုင်းကပင် လက်ခံကြလေသည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းများမှာ ပိုမိုကြီးထွားလာသည့်အလျောက် ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေ၏ ဌာနချုပ်အဖွဲ့ကိုလည်း တိုးချဲ့လာရသည်။ စစ်မဖြစ်မီက ဝတ်လုံအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ပြီး ယခုအချိန်၌ ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသော ဂစ်(ပ်)ဆင်၊ စစ်မဖြစ်မီက ဝိုင်အရက်ချို ကုန်သည်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသည့် ပက်တာဆင်၊ စစ်မဖြစ်မီက စာရင်းကိုင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသော အလန်ဆင်တို့မှာ တိုးချဲ့လိုက်သော အရာရှိများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ပါကာ၏ဇနီးဖြစ်သူ ဂျီနီမှာလည်း ဤရုံးတွင် စာရေးမကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဒေလီမှနေ၍ ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်တွင် လာရောက်စုရုံးမိကြသော ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအား ဗိုလ်မှူးဂရီဂိုရီက ဆက်လက်ညွှန်ကြားချက်များ ပေးပြန်သည်။ ဗမာပြည်ရှိ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ လှုပ်ရှားနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဗိုလ်မှူးဂရီဂိုရီသည် သူရသသတ်နတ်သမီးသဖွယ် ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများ၏ လိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို ရရှိအောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ကလက္ကတ္တားတွင် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးစက်များကို တပ်မစမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ အသေးစိတ်ပြုပြင်ရန် လိုနေသေးသည်ကို တွေ့ရ

ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ မသွားနိုင်ကြသေးဘဲ ကြန့်ကြာနေရပြန်၏။

သို့သော်... ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ကား ကလက္ကတ္တား စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးအာသာဂိုးရင်းသည် ဆမ်မီနယူးလန် ခေါင်းဆောင်သော အမှတ် ၄ အဖွဲ့မှအမ ကျန်အဖွဲ့အားလုံးမှာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ချီတက်သွား ကြပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒေလီရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်လေထံ အစီရင်ခံနိုင်တော့ သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ၏ စွန့်စားခန်းသည် အစပြုခဲ့ပေပြီ။

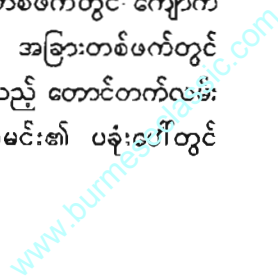
အခန်း [၈]

အမှတ် တစ်၊ နှစ် နှင့် သုံး ဇက်တပ်ဖွဲ့များသည် တာဝန်ကျရာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ အင်မာမတစ်ဆင့် ချီတက်ရန်အတွက် ကလက္ကတ္တား ရှိ ဟောင်ရာဘူတာရုံကြီးမှ ရထားလမ်းဆုံးရှိရာ ဒိုင်မာပူသို့ ရှေ့ဦးစွာ သွားကြရသည်။

မစ်ကီမာတွန် ဦးစီးသော အမှတ်(၅)အဖွဲ့ကမူ စစ်တကောင်းမှ တစ်ဆင့် ချင်းတောင်သို့ ချီတက်မည်ဖြစ်၏။

ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်က ဒိုင်မာပူသို့ သွား ဧည့် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့အတွက် သီးသန့်တွဲများ ပေးထားသည်။ အင်မာသို့ အရောက်သွားရမည့် စစ်သည်တော်များမှာ များပြားလှလေရာ ဟောင်ရာ ဘူတာရုံကြီး တစ်ခုလုံး စစ်ယူနီဖောင်းများဖြင့် စိမ်း၍နေတော့သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ဒိုင်မာပူသို့အရောက် နှစ်ရက်ကြာအောင် ခုထားစီး၍ လာခဲ့ကြပြီးနောက် မိုင် ၁၃၀ ကွာသော အင်မာခရီးကို သုံးတန် လော်ရီကားများဖြင့် လာခဲ့ရပြန်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ကျောက် သား ပကတိ အတိပြီးနေသော နံရံကြီးများရှိပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် အလွန်နက်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများရှိသည့် တောင်တက်လမ်း ၌ သုံးတန်ကားများကိုစီး၍ သွားရသည်မှာ သေမင်း၏ ပခုံးပေါ်တွင် စင်္ကြံလျှောက်နေသည်နှင့် တူနေတော့၏။

သြဂုတ်လဖြစ်၍ မိုးကလည်း ပြိုင်ပြိုင်ရွာနေသည်။ တောင်တက်လမ်းသည် မိုးရွာသည့်အခါတိုင်း ချောက်ကမ်းပါးရှိရာဘက်သို့ အိ၍အိ၍ ပြိုဆင်းနေလေရာ ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ရန်သူဂျပန်နှင့် မတွေ့ရဘဲ ချောက်ကမ်းပါးတွင်ကျ၍ အသက်ပျောက်ကြရမလို ဖြစ်နေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများသည် အင်ဖာသို့ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့အတွက် အင်ဖာ မြို့စွန့်တွင် နေရာချပေးထားသော ဘန်ဂလိုမှာ အခြားတိုက်ခိုက်ရေးတပ်များနှင့် အလှမ်းကွာသည့်နေရာတွင် သီးသန့်တည်ရှိနေလေသည်။

ဒိုင်မာပူ အင်ဖာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ စစ်တပ်များ၊ စစ်မော်တော်ကားများဖြင့် ပြည့်ညပ် ပြတ်သိပ်လျက်ရှိသည်။ အာသံရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုလီက ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်၏ အမိန့်ကြော်ငြာကို လိုက်နာပါးနပ်စွာ အသုံးချခဲ့သောကြောင့်သာ ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများသည် အင်ဖာသို့ အချိန်မဖင့်ဘဲ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဆိုလီမှာ အင်ဖာမှ ဗမာပြည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့သွားသော ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများ ဗမာပြည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ အခွင့်နှင့် အင်ဖာသို့ရောက်လာကြသော ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအတွက် မြို့ခံအိမ်ရှင်သဖွယ် ဖြစ်လာရတော့သည်။

ဗမာပြည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့သွားမည့် ဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုက ဝန်စည်၊ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူသွားရန်အတွက် ဝန်တင်နွားထီး ၂၄ ကောင် ပေးပါဟု တောင်းဆိုသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ နွားများမှာ လှည်းတွင်တပ်မှ ဝန်တင်ထားသော လှည်းကို ဆွဲတတ်သည့် တိရစ္ဆာန်မျိုးဖြစ်ရာ လှည်းမပါဘဲ ဝန်ချည်းတင်နိုင်သည့် နွားဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ လှည်းဆွဲသည့်နွားများကို ဝန်တင်နွားများဖြစ်အောင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုလီက လေ့ကျင့်ပေးရဦးတော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုလီသည် ဗိုလ်မှူးမကြွဇင်း ကရစ္စတက်(ခ)အား ဇော်တပ်ဖွဲ့၏ ထောက်ပံ့ရေးအရာရှိအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ရတော့သည်။ မကြွဇင်း ကရစ္စတက်(ခ)မှာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ရင်အုပ် လက်မ ၅၀၊ ရုပ်ချောချောနှင့် အလွန်အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ဇာတိအားဖြင့် ယူဂိုစလေးဗီးယား အမျိုးသားဖြစ်သော်လည်း ဘာသာစကား အတော်များများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ယူဂိုစလပ် သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ရေဒီယိုအရာရှိအဖြစ် ၁၉၄၀ ခုနှစ်က လိုက်ပါလာခဲ့သော မကြွဇင်း ကရစ္စတက်(ခ)မှာ သင်္ဘောကို အိတ်တလီများက ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည့်အတွက် အိတ်တလီသုတင်းဌာနတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ရုန်ဟဲတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော အိတ်တလီသုတင်းဌာနတည်း။

ဤသုတင်းဌာနမှာ ဂျာမန်သူလျှိုဂိုဏ်းနှင့် ဆက်သွယ်နေကြောင်းကို သူသည် တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ရ၏။ ဤအတောအတွင်း သူ့အား ဂျပန်သို့ တာဝန်ဖြင့်ပို့လိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ဂျပန်မှ ရုန်ဟဲသို့ ပြန်၍ ပြေးလာပြီးနောက် ဗြိတိသျှသံရုံးတွင် ခိုလှုံခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ လအတော်ကြာသောအခါ သူသည် အိန္ဒိယသို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦးအဖြစ် ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကရိုဂိုရို၏ စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အင်ဖာမှ ဒိုင်မာပူသို့သွားသည့်လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်သော၊ တုံးပေကတ်သတ်နိုင်သော မကြွဇင်းကရစ္စတက်(ခ)၏ စရိုက်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဗမာပြည်နယ်စပ်ဘက်သို့ ကင်းထောက်ထွက်လျက်ရှိသော တပ်သားများအဖို့ ရေဒီယိုစက်များ အလျင်အမြန်လိုနေသဖြင့် မကြွဇင်းသည် အင်ဖာမှ ဒိုင်မာပူသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် ညအချိန်တွင်ပင် ထွက်လာခဲ့၏။

ဒိုင်မာပူ အင်ဖာလမ်းကို ညအချိန်တွင်ပင် မီးမောင်းကြီးများဖြင့် ပြင်ဆင်နေသော အချိန်တည်း။

ဗိုလ်မှူးမကြွဇင်း လိုက်ပါလာသော မော်တော်ကားသည် ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို အကွေ့လိုက်တွင် ကားမောင်းသူသည် လမ်းပေါ်တွင် ထွန်းထားသော မီးမောင်းကြီးတစ်ခု၏ အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိပြာ၍ သွားပြီး ဆျာကန်နဲကြီးနှင့် ဝင်၍တိုက်မိတော့သည်။ ဒရိုင်ဘာဘေးနားတွင် လိုက်

ပါလာသော မက္ကဇင်းသည် ကားထဲမှ ပေ ၂၀၀ ခန့် လွင့်ထွက်သွားပြီး လမ်းဆေးရှိ ကျောက်တုံးများနှင့် ကိုင်၍အပေါက်ခံရသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးခေါင်းခွဲကွဲကာ နံရိုးများကျိုးနေပြီး မျက်စိတစ်ဖက်က မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ တန်းလန်းကြီး ထွက်ကျနေသော ဗိုလ်မှူးမက္ကဇင်းကို ဆေးရုံသို့ သယ်ယူသွားကြပြီးနောက် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ကြ၏။

ဆေးတပ်သားတစ်ဦးက ဆေးမှူးအား “ကျွန်တော် သူ့ယူနီဖောင်းကို ချွတ်လိုက်ရမလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆေးမှူးက “ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မနက်ကျရင် ဒီလူ ကိစ္စတုံးနေမှာပါ” ဟု ပြန်၍ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးမက္ကဇင်းမှာ မသေရုံသာမက စကားပင်ပြောနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။ ခေါင်းတွင်လည်းကောင်း၊ မျက်စိတွင်လည်းကောင်း၊ နံရိုးတွင်လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာများရခဲ့ပါလျက် မက္ကဇင်းသည် လျင်မြန်စွာ သက်သာလာခဲ့ပြီး တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်းတွင်ပင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မှူးမက္ကဇင်းမှာ လူချစ်လူခင်ပေါများသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ထောက်လှမ်းရေး တပ်သားများအတွက် သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို ရှာ၍ မရနိုင်သည့်အချိန်တွင် ဒေါသပူပန်ထတတ်သူဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ဇော်တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦးကြောင့် ခရီးသွားလာရာတွင် အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ဂျစ်ကားတစ်စီး ပျက်စီးသွားသည်။ ထိုကားကို ဗိုလ်မှူးမက္ကဇင်းကိုယ်တိုင် အခြားကားတစ်စီးဖြင့် ဆွဲယူသွားပြီး အလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားကို ဓားတော့ပြီး ကားကို ချက်ချင်းပြင်ပေးရမည်ဟု အမိန့်ပေးနေသည်။

အလုပ်ရုံမှ တာဝန်ခံအရာရှိသည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုလီထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး...

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဓားတော့ပြီး သူ့မော်တော်ကား

ကို ခုချက်ချင်းပြင်ပေးဖို့ ခိုင်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု အမိန့်တောင်းခံလိုက်၏။ ဤတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဆိုလီက...

“မောင်ရင်က ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဓားဒဏ်ရာကို လိုချင်သလား၊ သူ့ကားကို ပြင်ပေးလိုက်လို့ သူပေးမယ့်ဆုငွေကို လိုချင်သလား၊ မောင်ရင်ဟာ မောင်ရင် ဆုံးဖြတ်ပေါ့” ဟု အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်လေသည်။ ဗိုလ်မှူးမက္ကဇင်းသည် ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှ တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို အချို့သော တပ်သားများက ရွံ့ကြောက်ကြီး ကြောက်နေခဲ့ကြလေသည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများသည် အင်ဖာသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် ချွတ်တန်းစစ်မျက်နှာမှ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးစက်များဖြင့် သတင်းပေးပို့ရာတွင် လက်ခံမည့်ဌာနများက ကောင်းစွာ ကြားနိုင် မကြားနိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည်။ အင်ဖာမှ အစမ်းသဘော ပေးပို့သော သတင်းများကို သက်ဆိုင်ရာဌာနများက ကောင်းစွာလက်ခံရရှိပြီး သက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ ပြန်၍ပေးပို့သော ညွှန်ကြားချက်များကိုလည်း ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများက ကောင်းစွာ လက်ခံကြားသိနိုင်ကြသည်။

အင်ဖာတွင် အခြေစိုက်တပ်ဖွဲ့ထားသော တပ်မမှ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သူမှာ ဇော်တပ်ဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာမှလည်း အကြောင်းကြားထားခြင်းမရှိ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဇော်တပ်ဖွဲ့အကြောင်းကို သိရှိခြင်းမရှိသောကြောင့် သူအုပ်ချုပ်နေသည့် အင်ဖာနယ်မြေဒေသမှ ငွေနှံ၍ ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအား ခရီးသွားခွင့်မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

ဤပြဿနာကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဆိုလီကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ဖြေရှင်းသည်။ ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှလည်း ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများကို အင်ဖာမှ ကျော်လွန်ကာ ဗမာပြည်ထဲသို့ အရောက်သွားခွင့်ပြုမည့် အကြောင်း သတင်းရောက်လာသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ ခရီးသွားခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာ နယ်မြေများသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်(စ်)စတာတို့သည် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် အင်မာ အရှေ့စူးစူးရှိ ဟုမ္မလင်းသို့ လာခဲ့ကြပြီး ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်) တန်တို့ အဖွဲ့သည်လည်းကောင်း၊ စတီးဝပ်ဂျွန်တို့အဖွဲ့သည် လည်းကောင်း အင်မာမှ အရှေ့တောင်ဘက် မိုင် ၄၀ ကွာတွင်ရှိသော ချက်(ပ်)ကီရာ သို့ ထရပ်ကားများဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။

ဤအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ချက်(ပ်)ကီရာသို့ ရောက်ပြီးနောက် ချင်းကူလီ အယောက် ၂၀ ကို ငှားရမ်းပြီးနောက် ကဘော်ချောင်ရှိ ဝက်တုတ်ရွာ သို့ ခြေကျင်လာခဲ့ကြသည်။ ဝက်တုတ်ကား တမူးတောင်ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့် အကွာတွင်ရှိသော ရွာတည်း။

ဝက်တုတ်ရွာသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် စတီးဝပ်နှင့် ဂျွန်တို့က မြောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း တမူးကိုဖြတ်၍ လာခဲ့ကြပြီးနောက် ချင်းတွင်း မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ စစ်တောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပါကာနှင့် မစ်ကီ ဒယ်(လ်)တန်တို့မှာမူ ဝက်တုတ်ရွာတွင် နားနေရင်း ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရေး လုပ်ရန်အတွက် ဗမာအမျိုးသားများကို စုဆောင်းသိမ်းသွင်းလျက် ရှိနေ လေသည်။

စပင့်စစ်ဟော်တယ်ရှေ့တွင် လူးလာခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသူကား မက်ကီမာတွန်ပင်တည်း။

စစ်တကောင်းသို့သွားသော မီးရထားသည် ဆီ(လ်)ဒါ ဘူတာရုံမှ နံနက် ၆ နာရီ ၃၅ မိနစ်တွင် ထွက်လေ့ရှိသော်လည်း သူ့အဖွဲ့တွင် ပါဝင်မည့် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများနှင့် ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်၍ ရောက်လာမည့် ထရပ်ကားများမှာ သူ့ထံသို့ ၆ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ် အလိုတွင် ရောက်လာသင့်ပါလျက် ယခုတိုင် မရောက်သေး။

အချိန်မှာ ၆ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မစ်ကီသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

၆ နာရီတိတိတွင် လမ်းထောင့်မှ ချိုး၍ ဝင်လာသော တက္ကသိုလ် အငှားကားနှစ်စီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပစ္စည်းပစ္စယများမှာ ကားထဲတွင် ဗောင်းလန်နေရုံသာမက အမိုးပေါ်တွင်လည်း တပုံတခေါင်းကြီး ပါရှိ

လာသည်။

အငှားကားနှစ်စီးက ဟော်တယ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သောအခါ ဆူဗေဒါဖိုးကွန်းသည် ပစ္စည်းများအကြားမှ လူးလွန်၍ထွက်လာပြီး၊ မစ်ကီ အား ပြုံးကျဲကျဲနှင့် သတင်းပို့လိုက်လေသည်။ စောစောက ကြိုတင် မှာကြားထားသော ထရပ်ကားများ ပေါ်မလာသောအခါ ဆူဗေဒါဖိုးကွန်း သည် အငှားကားနှစ်စီးကို ကားခနှစ်ဆပေး၍ ခေါ်ယူလာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဟော်တွင် အသင့်ထားရှိသော မစ်ကီ၏ ပစ္စည်းများနှင့် လက်နက် ခဲယမ်းများအတွက် အခြား အငှားကားတစ်စီးကို ရရှိသောအခါ မစ်ကီတို့ အဖွဲ့သည် ဘူတာရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ရထားထွက်ရန် ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။

ဆူဗေဒါဖိုးကွန်းနှင့် အဖွဲ့သားများက ပါလာသည့်ပစ္စည်းများကို တွေ့ပေါ်သို့ တင်နေစဉ် မစ်ကီသည် ရုံပိုင်ကြီးထံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း တို့ ပြောပြ၍ ရထားကို ထွက်ချိန်ထက် အနည်းငယ်နောက်ကျ၍ ထွက်ပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံရသည်။ ရုံပိုင်ကြီးကလည်း လွယ်ကူစွာပင် ခွင့်ပြုရှာ သည်။

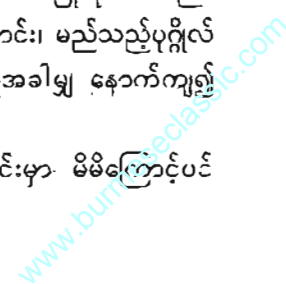
မစ်ကီသည် အထက်တန်းတွဲမှနေ၍ လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆူဗေဒါဖိုးကွန်းတို့ အဖွဲ့သည် ကူလီပေါင်း ၄၀ ခန့်ဖြင့် အငှားကားပေါ် ပ် ပစ္စည်းများကို ရထားတွဲပေါ်သို့ တင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရထားသည် ထွက်နေကျအချိန်ထက် ၁၅ မိနစ် နောက်ကျ၍ ဆီ(လ်) ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

လပေါင်းများစွာကြာပြီးနောက် ဆီ(လ်)ဘူတာရုံသို့ လမ်းလျှောက် ရင်း ရောက်လာခဲ့သော မစ်ကီသည် ထင်ရှားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ကြီး၏ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ရထားများ မည်သည့်အခါမျှ နောက်ကျ၍ မထွက်ရ”

ဤကဲ့သို့ သတိပေးဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲခြင်းမှာ မိမိကြောင့်ပင်

ဖြစ်လေသလားဟု မစ်ကီက စဉ်းစားမိလေသည်။

စစ်တကောင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် မိုင် ၅၀ ကွာဝေးသော ရန်ဂမတီသို့ သင်္ဘောကလေးဖြင့် သွားနိုင်ရန် အလျင်အမြန် စီစဉ်ရပြန်သည်။

လမ်းခရီးမှာ မြစ်ညှာဘက်သို့ ဆန်၍တက်ရမည် ဖြစ်နေရုံသာမက မြစ်ကမ်းနှင့် အလှမ်းကွာသည့် နေရာများ၌ ဂျပန်တပ်များ ရှိနေကြသည် ဟူသော သတင်းကြောင့် သင်္ဘောကလေး တိုက်ရေယာဉ်တစ်ခုပမာ စီစဉ်ဖန်တီးရပြန်သည်။ သင်္ဘောခေါင်မိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်ကြီး တစ်လက် တပ်ဆင်ထားပြီး သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းအဖွဲ့ တစ်ခုကို ချထားလိုက်သည်။ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရန်သူများ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင် သင်္ဘောတွင်ပါသည့် တပ်သားတိုင်းအား ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းဖြင့် ညွှန်ကြား အမိန့်ပေးရန်တည်း။

စစ်တောင်းမှ ရန်ဂမတီသွားသော ခရီးမှာ ချောချောမောမောပင် အောင်မြင်ခဲ့၏။

ရန်ဂမတီသို့ရောက်ပြီးနောက် မစ်ကီသည် သူ၏အဖွဲ့သားများအား တိုက်ကင်းလှည့်သည့်စနစ်ကို လက်တွေ့သင်တန်းပေးသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုက်ကင်းအဖွဲ့နှင့် အတူလိုက်ပါရမည့် အထမ်းသမားများအား ၇ ရက် တိတိ လေ့ကျင့်ပေးသည်။ မစ်ကီတို့သည် မတ်စောက်သည့်အပြင် မိုးရေကြောင့် ဗွက်ပေါက်နေသော တောင်တက်လမ်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ကြရ၏။ ၆ လက်မသာကျယ်သော လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် တံခိုင်းခိုင်းလဲရင်း ချီတက်ကြရ၏။ ပါလာသောရိက္ခာများ၊ အသုံးပြုနေသော ရေဒီယိုစက်များမှာ ထောက်လှမ်းရေးအတွက် လက်တွေ့အသုံးဝင်သည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ တပ်သားတိုင်းပင် ချွေးအဆဲမတန်ထွက်သဖြင့် ပါလာသောဆားနှင့် မလုံလောက်ဘဲ ထပ်၍လိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရာဘာတောတက်ဖိနပ်များမှာ တိုက်ပွဲအတွင်းတွင် စီး၍ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ ရိုးရိုးဖိနပ်များက ပို၍ ခြေထောက်သက်သာမည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်လာမည့် ပယ်ရီတို့အဖွဲ့အား

စစ်ဖိနပ်များ ယူဆောင်လာခဲ့ရန် သတင်းပို့လိုက်သည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် 'ရန်ဂမတီ'တွင် သုံးပတ်မျှ ကြာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသော်လည်း ပယ်ရီတို့အဖွဲ့လည်း ရောက်မလာ၊ ဝါယာလက်စက်များလည်း ရောက်မလာသဖြင့် ရန်ဂမတီတွင် ထိုင်၍နေရမည့်အစား တောင်ပိုင်းလူရှည်တောင်တန်း၏ စစ်ဌာနချုပ် ဖြစ်သော လန်းဂလီးသို့ သွား၍နေရခြင်းက ပို၍ကောင်းသည်ဟု မစ်ကီက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မစ်ကီတို့အဖွဲ့သည် သင်္ဘောကလေးဖြင့် ရေတံခွန်များရှိရာ အရပ်သို့ ပထမ သွားရောက်ရပြီး ထိုမှတစ်ဖန် ဝါရှိလာသည့် ပစ္စည်းများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ရထားလမ်းပေါ်တွင်ပြေးသည့် ထော်လီ နှစ်ခုဖြင့်တင်ကာ ခရီးဆက်ကြရပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထိုးဝါးဖြင့် ထိုး၍သွားရသောခရီးကို လှေဖြင့် တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အထမ်းသမားဖြင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် ခြေကျင်ခရီး လျှောက်ခဲ့ရပြီး နောက် လန်းဂလီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ရွှေမျှော်ခင်းကောင်းသည့် လန်းဂလီးရွာတွင် တည်းခိုနားနေရန် ဗိုလ်တံတစ်ခုရှိနေပြီး ဖတ်စံရာစာအုပ်များကလည်း ပေါများလှသောကြောင့် မစ်ကီနှင့်တကွ အဖွဲ့သားများမှာ ရန်ဂမတီတွင် နေရသည်ထက် ပို၍ မိမိကျနေကြ၏။ သို့သော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိဘဲ အိပ်၍ စား၍ချည်းနေရသောအခါ ခရီးထွက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မစ်ကီတို့အဖွဲ့သည် လူရှည်တောင်ဘက် တောင်တန်းတွင် အစွန်ဆုံးဖြစ်သော သင်းဆိုင်ရွာသို့ ငေးရက်ခရီးမျှကြာအောင် ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သင်းစိုင်ရွာမှာ ချင်းဇောင်းနယ်စပ်သို့ မရောက်မီ လူရှည်တို့၏ နောက်ဆုံးရွာတည်း။

လမ်းခရီးမှာ အနောက်မှ အရှေ့သို့ လာခဲ့ရသောခရီး ဖြစ်သည့် အလျောက် ရေရှားမြောက်နေသော မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များနှင့် မတ်စောက်ချောကျိနေသော တောင်အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ ဝါကြမ်းခင်းထားသော ကြိုးတံတားများနှင့် မျောက်လွှဲတံတားများကို ဖြတ်ကျူး

ရသည်မှာ အသည်းထိတ်စရာပင်ဖြစ်၏။ ကြိုးတံတားများမှာ တစ်ခါ တစ်ရံ ကြိုးတစ်ချောင်းသာ အကောင်းပကတိ ရှိနေတတ်သဖြင့် ထိုကြိုး တစ်ချောင်း ရှိသည့်ဘက်ကသာ တွယ်ကပ်၍ ဖြတ်ကူးကြရသည်။

အောက်မှ တဝေါဝေါမြည်ကာ အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် စီးဆင်းနေသော ရေမှာ ဆေးမင်းခဲတွင်းဝလို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မျောက်လွှတ်တားမှာ ကမ်းတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သွယ်တန်းထား သော တစ်ခုတည်းသော ကြိုးပေါ်တွင် ကြက်များကို လှောင်ထားလေ့ ရှိသည့် ချိုင့်မျိုးကို ပူလိဖြင့်တွဲထားသော တံတားဖြစ်သည်။ သည်မှာဘက် ကမ်းမှ တွန်း၍လွှတ်လိုက်သော ချိုင့်သည် အရှိန်ဖြင့် ချောင်းအလယ် ကောင်သို့ ရောက်သွားသည်။ တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသော ရေနှင့် ချိုင့် မှာ ချိုင့်ထဲတွင်ပါရှိသော လူ၏အလေးချိန်ကိုလိုက်၍ ထိလှမတတ်ရှိသော အခါမျိုးရှိသည်။ ဤသို့ ရေလယ်ခေါင်သို့ရောက်နေသော ချိုင့်ကို ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းမှ လူများက ကြိုးဖြင့်ဆွဲယူကြရသည်။

ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ လူများ လာရောက်ဆွဲယူရန်လည်း မကူးမိကပင် ကြိုတင်၍ မီးဖြင့် အချက်ပေးထားရသည်။

လူရှည်တို့၏ နောက်ဆုံးရွာဖြစ်သော သင်းဆိုင်မှာ ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်အထက်မှ ပေ ၄၅၆ဝ ပေ မြင့်သည်။ သင်းဆိုင်မှ မစ်ကီတို့အဖွဲ့ ရှေ့ရှုနေသော ချင်းတောင်တန်းကြီးတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် ဘန်ခူအား ရွာသည် သင်းဆိုင်ထက် ပေ ၁ဝဝဝ ပို၍ မြင့်နေသည်။

သင်းဆိုင်နှင့် ဘန်ခူအား ရွာနှစ်ရွာမှာ မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် ၇ မိုင်ခန့်သာ ကွာသော်လည်း သင်းဆိုင်မှ တိုင်ယာ့စ်မြစ်အထိ ရောက် အောင် ဆင်းရသည့် ခရီးကပင် ၅ မိုင်ကျော်နေသည်။ တိုင်ယာ့စ်မှ ဘန်ခူအားသို့ အရောက်တက်ရသည့်လမ်းမှာ မတ်စောက်သော ၄ မိုင် ခရီးတည်း။

မစ်ကီတို့အဖွဲ့သည် တိုင်ယာ့စ်မြစ်ကို တစ်ကြိမ်လျှင် လူ ၂ ယောက် သာ သယ်ယူနိုင်သော မျောက်လွှတ်တားဖြင့် ကူးကြရသည်။ အဖွဲ့သား အားလုံးနှင့် ရိက္ခာ၊ ခဲယမ်း၊ လက်နက်များပါ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်

အောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကူးနေကြရ၏။ မတ်စောက်သော ဘန်ခူ အားကို နေပူကျဲကျဲတွင် မောမောပန်းပန်းနှင့် တက်လာရပြီးနောက် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မိုးက ကျည်တောက်သွန်သလို ရွာလာပြန်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ရင်း လှည့်လည်ကျက်စားရ မည့် နယ်မြေအနေအထားသည် ဤအတိုင်းသာရှိမည်ဖြစ်ရာ ရှေ့အဖို့တွင် ပါလာသည့် အထုပ်အပိုးများကို လျှောချမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု မစ်ကီက စဉ်းစားမိလေသည်။

ဘန်ခူအား ရွာအဝင်ဝတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်၍ အသင့်ကြိုဆိုနေသော ချင်းအကြီးအကဲနှင့် ရွာလူကြီးများကို တွေ့ရ၏။ တောင်ပေါ်ရွာများ၌ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ ဧည့်သည်များ ရောက်လာတော့မည် ဆိုလျှင် ရွာခံသားများက ကြိုတင်၍ သီနေတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် တည်း။

ချင်းအကြီးအကဲနှင့် ချင်းလူကြီးများ ဝတ်ဆင်လွှမ်းခြုံထားသော စောင်မှာ ပိုးအစစ်ဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ရက်လုပ်ရသော စောင်ဖြစ်သည်။

မတ်စောက်သော ဘန်ခူအားဆီသို့ မောမောပန်းပန်း ရောက်လာခဲ့ သော မစ်ကီသည် ချင်းအကြီးအကဲက ကမ်းလှမ်းသည့် ခေါင်ရည်တစ်ခွက် တို့ မော့၍သောက်လိုက်၏။ မောပန်းလာခဲ့သမျှ ချက်ချင်းပြေပျောက်သွား သည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

မစ်ကီသည် ချင်းတောင်တွင် လှည့်လည်သွားလာနေစဉ်အတွင်း ချင်းရွာသို့ရောက်တိုင်း ချင်းအမျိုးသားများ တည်ခင်းဧည့်ခံသော ဇူခေါင် ရည်ကို သောက်ခဲ့ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ချင်းအမျိုးသားများသည် မစ်ကီတို့အဖွဲ့ ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ရှိကြသည့် လက္ခဏာကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြသကြသော် ထည်း ဤမျှ နည်းပါးသော လက်နက်ကိုင်အင်အားကိုသာ တွေ့ကြရသည့် အတွက် အံ့ဩသည့်အမူအရာကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်သာ ဖော်ပြကြသည်။
၁၉၄၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် မစ်ကီမာဇွန်တို့အဖွဲ့

သည် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို အခြေစိုက်၍ ပြုလုပ်ရန် လျာထားထားသော ဟာခါးသို့ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကလက္ကတ္တားမှ စစ်တကောင်း၊ စစ်တကောင်းမှ ရန်ဂမတီ၊ ရန်ဂမတီမှ လန်းဂလီ၊ လန်းဂလီမှ သင်းဆိုင်၊ သင်းဆိုင်မှ ဘန်နူအား၊ ဘန်နူအားမှ ဟာခါးသို့ လာခဲ့ရသော ခရီးမှာ ၂ လတိုင်တိုင် လာခဲ့ရသော ကန္တာရကြီး ဖြစ်လေသည်တကား...။

ဒုတိယပိုင်း

၁၉၅၂ - ၄၃

အခန်း [၉]

တိမ်လွှာက တောင်ထိပ်များကို သိုင်းခြုံရစ်ပတ်ထားကြ၏။ ဖားလှားစိမ်းစိုသော သစ်ရွက်များပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေသော မိုးသံမှာ သောသောညလျက်ရှိနေသည်။

အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဖွားဖွားနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် သနားစဖွယ် ခါးနွဲ့နွဲ့၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို စိမ်းနေအောင် ရိတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို အဖော်ပြုရင်း ဥခရူမှ ချင်းတွင်းမြစ်ဆီသို့ ရှေးရှုချီတက်နေကြ၏။

သူတို့နောက်တွင် ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်ထားသော ကချင်စစ်သား ၈ ယောက်နှင့် တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသော အထမ်းသမားများ လိုက်ပါလာကြသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စ်တာတို့ ခေါင်းဆောင်သော ကော်တပ်ဖွဲ့တည်း။

ဤအဖွဲ့သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကို မိုး၍ မြင်နေရသော တောင်ခြေတစ်နေရာရှိ ဗွီတပ်ဖွဲ့တစ်ခုရှိရာသို့ ချီတက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဗွီ-တပ်ဖွဲ့မှာ အာသံ ရိုင်ဖယ်တပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော စစ်သားဟောင်းများနှင့် နာဂရွာသားအချို့ကို ပူးပေါင်း၍ အရေးပေါ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်နေသူများမှာ ဗြိတိသျှအရာရှိများပင် ဖြစ်လေသည်။

ဥခရူမှ ဗွီ-တပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ သွားရသောခရီးမှာ ၄ ရက်ခရီးဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေဒေသတွင် ဂျပန်တို့ကင်းအဖွဲ့များ ရှိကောင်းရှိနေမည်ဖြစ်သည် အတွက် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် သူတို့၏ စစ်ကြောင်းကလေးတို့ ရှေ့နှင့်နောက်မှ လူခွဲ၍ ကွပ်ကဲချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

ညအိပ်စခန်းချသည့်နေရာသို့ရောက်တိုင်း ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် မိမိတို့၏ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးကြ၏။ ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ရန်သူ့နယ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာရမည့် အချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျေးရွာများသို့ သူတို့နှစ်ဦး ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ရန် သင့်မည်မဟုတ်ဟု နှစ်ဦးစလုံးကပင် သဘောတူကြ၏။ နေ့အချိန်များ၌ ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ တောစပ်တွင် ပုန်းနေပြီး မှောင်စပြုလာသည့်အချိန်တို့မှ ရွာအစွန်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်ကာ ရွာခံသား၏ အခြေအနေ၊ ရန်သူ့အခြေအနေများကို စုံစမ်းမည်။ ရွာထဲတွင် ရန်သူမရှိရုံသာမက ရွာခံသားများကလည်း သူတို့ကို လိုလိုလားလားရှိသည်ဟု သိရပါက နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ရွာမှသူကြီးများအား သူတို့နှင့်တွေ့ရန် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ တောထဲတွင် ချိန်းဆိုမည်။ ဤသို့ချိန်းဆိုရာ၌လည်း တွေ့ဆုံမည် နေရာကို အတိအကျမပြောဘဲ မည်သည့်စမ်းချောင်းအတိုင်း မည်သည့်နေရာမှ ဆန်၍တက်ခဲ့ပါဟုသာ မှာကြားထားမည်ဖြစ်၏။ သို့အားဖြင့် သူကြီးနောက်မှ ရန်သူများလိုက်လာစေကာမူ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ ဖုန်းကွယ်နေသည့်နေရာကို မသိဘဲနေမည်ဖြစ်သည်။ ရန်သူက သူတို့အား အလစ်တွင် ချုံခို၍ မတိုက်ခိုက်ရန်တည်း။

ရွာထဲမှ သတင်းပေးသူများနှင့် ပတ်သက်၍မူ ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူများအစား ဘိန်းကိုသာပေးရန် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က ဆုံးဖြတ်ချက်ကြသည်။ စစ်မဖြစ်မီက ဗမာပြည်တွင် အစိုးရကိုယ်တိုင် ဘိန်းဆိုင်များဖွင့်၍ လိုင်စင်ရသူများကိုသာ ရောင်းချလေ့ရှိခဲ့ရာ မှောင်ခို ဘိန်းအရောင်းအဝယ်မှာ ထိုစဉ်ကပင် ရှိနေခဲ့သော လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပေါ်သားအချို့မှာ ဘိန်းမှောင်ခိုဂိုဏ်းများ၌ ပါဝင်ခဲ့ရသူများဖြစ်၏။ ယခုထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ရမည့်နေရာမှာ

ချင်းတောင်နှင့် ကချင်တောင်တန်းများ ဆက်စပ်နေသည့်အလျောက် ဘိန်း
မှောင်ခိုဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခြင်းမှာ ဘာမှ
မထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကက်စတန်
နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က ရွာမှ သတင်းပေးသူများအား ဘိန်းကိုသာ ဆုအဖြစ်
ပေးရန် သတ်မှတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ရွာတစ်ရွာမှ သူကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့လျှင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီ
မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းမှာ...

“ဒီရွာက ဘိန်းကို အသုံးပြုတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း
ပါ” ဟူသော မေးခွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွာမှ ဘိန်းရှင်များနှင့် ဘိန်းစားသူကို
သိရသောအခါ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က ရွာအပြင်ဘက်သို့ ချိန်းဆို
ခေါ်ယူပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ဘိန်းစားသုံးသူများ၏ စာရင်း
ကိုလည်း တောင်းယူထားတတ်ကြ၏။

မည်သည့်ရွာတွင် မည်သို့သော ဘိန်းစားသုံးသူများ ရှိသည်ကို
သိရှိပြီးနောက် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် မိမိတို့ ဇက်တပ်ဖွဲ့မှ
ကချင်စစ်သားနှစ်ယောက်အား ဘိန်းမှောင်ခိုဂိုဏ်းသားအသွင် ဝတ်ဆင်စေ
ပြီးနောက် ရွာထဲသို့လွတ်ကာ ယုံကြည်ရမည်ထင်သော ဘိန်းစားသုံးသူများ
နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်စေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကက်စတန်တို့အဖွဲ့
သည် ရပ်ထဲရွာထဲမှ ရန်သူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကို နှိုက်ယူရန်
စီစဉ်ထားကြ၏။

ဥရုမှထွက်လာကြပြီးနောက် ၄ ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ဟုမ္မလင်း
မှ တောင်ဘက် ၈ မိုင်ကွာရှိ ဂွေးတောက်ကုန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။
ဗွီတပ်ဖွဲ့မှ ကင်းစခန်းတစ်ခု ချထားသောရွာတည်း။

ဂွေးတောက်ကုန်းရှိ ဗွီတပ်ဖွဲ့ ကင်းစခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသူကား
မကြာမီကမှ အင်္ဂလန်မှရောက်လာသော အရာရှိကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဂွေးတောက်ကုန်းမှာ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းနှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ
ကွာပြီး ချင်းတွင်းရေယဉ်ကြောကို မိုး၍ မြင်နေရသော ရွာဖြစ်သော
ကြောင့် ရန်သူ့အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် အချက်အချာကျသော

နေရာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဗွီတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အတူ ထမင်းနှင့်
ဩက်သားကို ညနေစာအဖြစ် စားကြရင်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်
ရှိ ရွာများမှ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ အင်မာမှ ထွက်မလာမီက ဟုမ္မလင်းတွင်
ဗုဒ္ဓစစ်သား ၅၀၀ ခန့် တပ်စွဲလျက်ရှိနေပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်
လျှောက်ရှိ ရွာသားများမှာလည်း ဂျပန်လိုလားသူများသာဖြစ်ကြောင်း
သတင်းရရှိထားခဲ့ကြသည်။

ဗွီတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးက ဟုမ္မလင်းတွင် ရန်သူ့အရိပ်အယောင်
ကို မတွေ့ရသော်လည်း ဂွေးတောက်ကုန်းရှိ ရွာသားများမှာမူ အင်္ဂလိပ်
ဆန့်ကျင်ရေးသမားများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မကြာမီရက်များ
အတောအတွင်း ဂွေးတောက်ကုန်းရွာကို ဝင်စီးရန် စိတ်ကူးထားကြောင်း
ဖြင့် တင်ပြဆွေးနွေးသည်။

ဗမာပြည် တိုက်ပွဲစဉ်အစ၌ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတိုင်းကပင် ဗမာမှန်သမျှ
အား ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားလေ့ရှိသဖြင့် ဗွီတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဗိုလ်ကလေး
၏ အယူအဆမှာလည်း ဆိုးလှသည်ဟုမဆိုနိုင်၊ သို့သော် ကက်စတန်နှင့်
ဖရယ်ဒီတို့ကမူ ဗမာတိုင်းရင်းသားများအကြောင်းကို နီးနီးကပ်ကပ်
လေ့လာသိရှိခဲ့သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဗမာတိုင်းအား ရန်သူဟု
သတ်မှတ်ချက်မျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဗွီတပ်ဖွဲ့သားများ စခန်းချထားသော နေရာမှာ ဂွေးတောက်ကုန်း
ရွာ အထက်ဘက်ရှိ တောင်ခြေရင်းတစ်ခုတွင်ဖြစ်ရာ ကက်စတန်နှင့်
ဖရယ်ဒီတို့က ဗွီတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးအား ဂွေးတောက်ကုန်းရွာကို
ဝင်မစီးပါနှင့်ဦး၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရွာထဲသို့ဆင်း၍ စုံစမ်းပါရစေဦးဟု
ပြောထားရသည်။

နောက်တစ်နေ့ည နေဝင်စပြုသည့်အချိန်တွင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီ
တို့သည် ရွာအစွန်ရှိ တောစပ်၌ ပုန်းအောင်းရင်း ရွာထဲမှ အခြေအနေကို
သွမ်း၍အကဲခတ်နေကြ၏။ များမကြာမီ ရွာထဲမှ ရွာသားတစ်ယောက်

ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် ရွာအစွန်ရှိ တောစပ်သို့ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် အတန်ကြာမျှ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် ရွာထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ရွာသား၏ရှေ့တွင် ဘွားခနဲ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြလိုက်ကြ၏။ ရွာသားမှာ အစပထမတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အပေါ်၌ စေတနာထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။

ရွာသားထံမှ သိရှိရသော သတင်းများအရ ဂွေးတောက်ကုန်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်စစ်တပ်များ လုံးဝမရှိကြောင်း၊ ရွာထဲရှိ ရွာသူရွာသားများမှာလည်း အင်္ဂလိပ်လိုလားသူများသာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် မကြာမီက ရောက်လာသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ရွာသားများအား ဘော်ထက်၍ ခေါ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ရွာသားများ မလာလျှင် သေနတ်နှင့်ပစ်တတ်ကြောင်း၊ ရန်သူ့အခြေအနေကို ပို၍သိလိုပါက သူကြီးနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံသင့်ကြောင်းဖြင့် သိရှိရသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ထိုရွာသားအား ငွေဒင်္ဂါးအချို့ကို ဆုအဖြစ် ပေးကမ်းပြီးနောက် ရွာသားနှင့်အတူ ရွာထဲသို့လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွာသူကြီးမှာ သူတို့မျှော်မှန်းသည်ထက်ပင် ဖော်ရွေ၍ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အပေါ်တွင် စေတနာထားသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။

ရွာသူကြီးက ဟုမ္မလင်းတွင် ဂျပန်စစ်တပ်မရှိကြောင်း၊ မကြာမီက ကင်းလှည့်ရောက်ရှိလာသော ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့မှာလည်း ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်ဩဇာခံ ဗမာပုလိပ် အယောက် ၂၀ ခန့်သာ ရှိကြောင်း သို့သော် ဟုမ္မလင်းသို့ မည်သည့်အချိန်အခါမဆို အလွယ်တကူပင် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပေးသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဗွီတပ်ဖွဲ့ရှိရာစခန်းသို့ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဂွေးတောက်ကုန်းရွာထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေကို ဗွီတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးအား ပြန်ပြောင်းပြောပြကြ၏။

ကက်စတန်တို့အဖွဲ့သည် နှစ်ရက်မျှ နားနေကြပြီးနောက် ဟုမ္မလင်းသို့ ရိုတက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့အဝင်ဝသို့ မရောက်မီပင် မြို့ထဲမှ ပုလိပ်အတော်များများ ထွက်ပြေးသွားပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရ၏။ ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ပုလိပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်လိုလားသူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပုလိပ်များကမူ ကက်စတန်တို့အဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်ပါရစေဟုပင် ပြောဆိုလာသောကြောင့် ထိုပုလိပ်အား တပ်ဖွဲ့သားအဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။ ထိုပုလိပ်သည် စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

ကက်စတန်တို့အဖွဲ့သည် ဟုမ္မလင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ထလက္ကတ္တားဌာနချုပ်သို့ ပြန်၍ သတင်းပို့လိုက်သည်။

ဟုမ္မလင်းတွင် ဂျပန်စစ်တပ်မရှိ၊ မြို့သူ မြို့သားမှာလည်း အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုလားသူများသာ များဖြစ်သည်။

ဟုမ္မလင်းသို့ ပထမအကြိမ်ရောက်လာခြင်းမှာ ရန်သူ့အကြောင်းကို နိဒါန်းပျိုး၍ ထောက်လှမ်းရုံမျှသာဖြစ်ပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆွဲလာရန်ဖြစ်သည်။ ယူဆောင်ခဲ့သော ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ဆေးဝါးနှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးစက်များကို မည်သို့အပြောင်းအလဲလုပ်သင့် မလုပ်သင့်၊ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်သားအင်အားကို ယခုထက်တိုင် တိုးချဲ့သင့် မချဲ့သင့်၊ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပုံ နည်းစနစ်ကို ဤအတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးသင့် မသင့် စသော ပြဿနာများမှာ ဌာနချုပ်နှင့်တိုင်ပင်၍ အဆုံးအဖြတ်ဆုံးရှုမည့် ပြဿနာများဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဟုမ္မလင်းခရိုင်အတွင်းတွင်သာ သွားလာလှည့်ပတ်ရင်း မိတ်ဆောင်းဆွဲကောင်းများကို ရှာဖွေကာ အဆက်အသွယ်လုပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဘုမ္မလင်းအရှေ့ဘက်သို့ကား တိုး၍ထွက်ခဲ့ခြင်း မရှိကြ။

အောက်တိုဘာလ အကုန်လောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ သတင်းလင်းများလည်း ထောက်လှမ်းရရှိနိုင်သလောက် ရရှိပြီး ဝိုင်ယာလက်စကတ်ထရီများမှာလည်း အားကုန်လာသောကြောင့် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က အင်ဖာသို့ပြန်၍ ခေတ္တအနားယူကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ

သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့အတွက် အသေးစိတ်အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က ဆန်ကဲ့သို့သော ရိက္ခာများကို ရောက်ရှိသည့်ရွာများမှ ဝယ်ယူ၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ သယ်ယူသွားရန် လိုမည်မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်ကား ရွာများမှ ဆန်ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်သည်ကို လက်တွေ့တွင်ကား ရွာများမှ ဆန်ဝယ်ယူ၍ ရနိုင်သည်ကို ကက်စတန်တို့အဖွဲ့က တွေ့လာရသည်။ ရွာများတွင် စပါးရှိသည့်တိုင်အောင် ကြိတ်ပြီး၊ ဖွပ်ပြီးဆန်များ ရနိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်လာမည့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ဆန်ကိုပါ မိမိတို့နှင့်အတူ ယူလာကြရန်လိုသည်ဟု ကက်စတန်တို့က ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သံပုံးများဖြင့် အလုပ်ပိတ်၍ ယူလာရမည်ဖြစ်သော ဆန်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့သားများအတွက် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ဤမျှမက ထောက်လှမ်းရေး ထွက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး စားသုံးနိုင်ရန် ဤဆန်ပုံးများကို လုံခြုံသောနေရာ၌ သိုလှောင်ထားရန် ပြဿနာပေါ်လာပြန်သည်။ ဆန်ပုံးများကို သယ်ရန်လည်း အထမ်းသမား အများအပြားလိုလာတော့မည် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆန်ပုံးများကို အထမ်းသမားများဖြင့် သယ်ယူလာပြီးနောက် လုံခြုံသည့်နေရာတွင် သိုလှောင်ထားကာ ခရီးထွက်တိုင်း နှစ်ရက်စာ သုံးရက်စာ ဆန်များကို ထုတ်၍ယူသွားရမည် ဖြစ်သည်။

အချို့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများက သတင်းပေးသူများအား ဆုချရန် ရွှေဒင်္ဂါးများ ယူလာခဲ့သော်လည်း ကက်စတန်တို့အဖွဲ့က ငွေဒင်္ဂါးများကိုသာ ယူလာခဲ့ကြ၏။ တွေ့ရှိလာရသော အတွေ့အကြုံအရ ငွေဒင်္ဂါးများမှာ ပို၍လေးလံကာ ဆုချရာတွင်လည်း ရွှေဒင်္ဂါးများလောက် အရာမရောက်သည်ကို တွေ့လာရသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးများမှာ ငွေဒင်္ဂါးနှင့်စာသော် ပေါ့ပေါ့သည်မှန်သော်လည်း သတင်းပေးသူလက်ထဲတွင် ဤရွှေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ရှိပါက မည်သည့်နေရာမှ မည်ကဲ့သို့ရရှိလာခဲ့ကြောင်း၊ ယုတ္တိတန်အောင် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေစက္ကူနှင့် ဘိန်းများ

တို့ ယူလာခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ပထမဆုံးအခေါက် ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်လာခဲ့ရာ၌ တွေ့ကြုံရသော အခြေအနေမှာ ကက်စတန်တို့အတွက် အားတက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းသားများသည် ဂျပန်ထက် အင်အားပို၍ အတောနားထားကြကြောင်း ရောက်ရှိခဲ့သည့် ရွာတိုင်းက သက်သေထုလျက် ခြုံနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကက်စတန်တို့အဖွဲ့ အင်ဖာသိုပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်များ ဗမာပြည်ထဲသို့ ခရီးဝေးဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရာ တပ်အဖြစ် ဝင်ရောက်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်နေသည့်အချိန်နှင့် တိုက်နေလေသည်။ ကက်စတန်တို့အဖွဲ့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်အား ဗမာပြည်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်အဖိုးတန်သော သတင်းများကို ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေ၌ တစ်လခွဲမျှ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးနေခဲ့ရုံနှင့် အင်ဖာရှိ ဘန်ဂလိုတွင် အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ကာ စားကောင်းခြင်း စား၍ ကြောင့်ကြမဲ့နေရပုံမှာ ငရဲနှင့် နိဗ္ဗာန်လို ကွာခြားလျက် ခြုံကြောင်းကို ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က လက်တွေ့သိရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် နီဝင်းဘာလလယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်တွင် ဘက်ထရီအသစ်များ၊ ဆန်နှင့်တကွ အခြားလိုအပ်သော ရိက္ခာများဖြင့် နောက်ထပ်ခရီးထွက်ခွာရန် အသင့်ရှိနေကြလေပြီ။

ဒုတိယအခေါက်တွင် ဖြစ်နိုင်ပါက ကသာအထိ ထောက်လှမ်းရေး ခရီးထွက်မည်ဟု ကြံစည်ထားကြသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းမှ ကသာအထိ ခရီးအကွာအဝေးမှာ မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် မိုင်တစ်ရာကျော်ကျော်ကလေးသာရှိသော်လည်း ခြေကျင်ခရီးဖြင့်ကား တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက်ကာ ရက်အတော်ကြာအောင် သွားရမည့် ကန္တာရကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် တောထူသောဒေသများ ရှိနေပြီး စစ်

ဆောက်နှင့် မန်စီအကြားတွင် ပေ ၃၀၀၀ မှ ၄၀၀၀ အထိမြင့်သော တောင်စွယ်တောင်တန်းများ ကာဆီးလျက်ရှိနေသည်။

သို့သော် ဤအရပ်ဒေသတွင် အမဲကောင်များ ပေါသည့်အလျောက် ခရီးရှည်ချီတက်ရသောအဖွဲ့သားများအတွက် အသားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မကြာခဏ ရနိုင်မည်ဟု တွက်ရသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ပထမအခေါက်က လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ကြပြီးနောက် ဂွေးတောက်ကုန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ အကြံအစည်မှာ ကသာသို့ ဦးတည်လျက်ရှိရာ ယခုအကြိမ်၌ ဂွေးတောက်ကုန်းရွာသားများအား သူတို့ ရောက်လာကြောင်း လုံးဝမသိရှိအောင် ဖုံးကွယ်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဂွေးတောက်ကုန်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်တွင် ချဉ်းကပ်ကြပြီး ရွာထဲမှ သူကြီးကို ခေါ်ယူလိုက်ကာ နက်ဖြန်နံနက်စောစောတွင် အထမ်းသမား အချို့အား သူတို့ထံ စေလွှတ်လိုက်ရန် မှာကြားထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အထမ်းသမားများ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့အဖွဲ့သည် ခရီးစဉ်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ညနေ ၆ နာရီအချိန်တွင် အထမ်းသမားများအား ပိုက်ဆံပေး၍ ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် အခြားရွာတစ်ရွာမှ အထမ်းသမားများကို ခေါ်ပြီး ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် မည်သည့်ရွာသားများမှ သူတို့အဖွဲ့ မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားသည်ကို တိတိကျကျ မသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ စခန်းချရပ်နားရာ၌လည်း စခန်းချမည့်အရပ် ကြိုတင်၍ သတ်မှတ်ခြင်းမပြုဘဲ ရောက်နိုင်သလောက်ကို သွားပြီးမှ လုံခြုံမည်ထင် သော နေရာတွင် စခန်းချ ရပ်နားကြခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းချသည့်နေရာ နှင့် စတင်ထွက်ခွာသည့် ခြေရာများကိုလည်း အထူးသတိထား၍ ဖျောက် ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ ခရီးသွားနေစဉ်တွင်လည်း သစ်ကိုင်းများ ကျိုးပဲ့၍

ကျွန်ရစ်ခဲ့အောင်၊ မြက်ပင်များ ပိပြား၍ မကျန်ရစ်ခဲ့အောင် အထူးသတိပြု ကြသည်။ ဆေးလိပ်တိုများကိုလည်း ထွက်ခွာလာသည့်အချိန်တိုင်း မြေထဲ ထွင် မြှုပ်ပစ်ခဲ့ကြ၏။

ချောင်းကမ်းပါးနှင့် ချောင်းအကြားရှိ သဲသောင်စပ်ကို မလွဲသာ၍ ဖြတ်လာခဲ့ရသောအခါများ၌ အဖွဲ့သားများကို တစ်ဦးချင်း စီတန်း၍ ဆျောက်စေပြီး ရေစပ်တွင် နောက်ဆုံးကျန်နေခဲ့သူ အဖွဲ့သားတစ်ဦးက သစ်ရွက်များကို ရေထဲတွင်နှစ်ကာ ကမ်းပါးရှိရာသို့ နောက်ပြန်လျှောက် ရင်း ခြေရာထင်နေသော သောင်စပ်ကို မိုးရွာသလို ရေဖြင့်ဖျန်းသွားသည်။ ဒေသအတွင်းတွင်ပင် စောစောက ထင်၍ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ခြေရာများ ဆျောက်သွားတော့သည်။

ဂွေးတောက်ကုန်းမှ ကသာသို့ ခရီးအဆင့် သုံးဆင့်ထား၍လာခဲ့ရာ၌ နှစ်ဆင့်အထိ မည်သည့်အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ခဲ့ရ သော်လည်း တတိယအဆင့်တွင် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်မိမည့်အဖြစ်မှ သိသိကလေးလွတ်လာခဲ့ရသည်။

တစ်ညနေတွင် အထမ်းသမားများအား ပိုက်ဆံပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက် ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း အခြားရွာတစ်ရွာမှ အထမ်းသမားများကို နက်ဖြန် အတွက် မှာကြားရန် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် အဖွဲ့သားနှစ်ဦးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုရွာမှသူကြီးမှာ ကက်စတန်တို့၏ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ် သည်။

“နက်ဖြန် အထမ်းသမား လေးဆယ် လွှတ်ပေးပါ သူကြီး”

“ဘယ်လိုလွှတ်လိုက်ရမလဲ သခင်”

သူကြီးက ရိုရိုသေသေပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒီလမ်းအတိုင်းသာ လွှတ်လိုက်၊ ကျုပ်တို့က အထမ်းသမားတွေ ထို တောထဲကနေပြီး ထွက်တွေ့မယ်၊ မနက်ခုနစ်နာရီ အရောက် လာ ဆစေ”

ကက်စတန်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော သူကြီးသည် အံ့သြသွား

ပြီး...

“ဒီလမ်းအတိုင်း တက်သွားရင် အထက်ဘက် ရှစ်မိုင်လောက်မှာ ဂျပန်ကင်းနဲ့ သွားတိုးနေမှာပေါ့ သခင်၊ အဲဒီ ကင်းကနေပြီး ရွာထဲကို လည်း ဂျပန်စစ်သားတွေ ခဏခဏလာတယ် သခင်” ဟု ပြောလိုက်၏။

သူကြီးထံမှ ကြားရသော သတင်းမှာ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ အဖို့ မင်္ဂလာမရှိသောသတင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရန်သူရှိနေသည် ဆိုရုံမျှဖြင့် ရောက်သည့်နေရာမှ လှည့်ပြန်၍မဖြစ်၊ ကသာအထိ ခရီးဆက် ကြရပေမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထမ်းသမားတွေကိုသာ မနက်ခုနစ်နာရိလောက် ရောက်အောင် လွှတ်လိုက်ပါ...”

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် သူကြီးအား ထပ်၍မှာကြားပြီး နောက် တောထဲတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင် မှာကြားထားသည့်အတိုင်း အထမ်းသမား လေးဆယ်က ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ ညွှန်ပြခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ရယ်ရယ်မောမော တက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖရယ်ဒီသည် အထမ်းသမားနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ပါ လာသော ဂျပန်များ ရှိ၊ မရှိ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပုန်းနေသည့်နေရာမှ ထွက် ကာ အထမ်းသမားများအား ရိက္ခာပုံးများ စုပုံထားသည့်နေရာသို့ လမ်းပြ ၍ ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ ဤအကြိမ်တွင် လမ်းတစ်လျှောက်၌ အခြား ကျေးရွာများ မရှိခြင်းကြောင့် အထမ်းသမားလေးဆယ်ကိုပင် သုံးရက် ဆက်၍ ခေါ်ယူခဲ့ရသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ အထမ်းသမားလေးဆယ်ဖြင့် စတင် ထွက်ခွာသွားသည့်နေ့တွင်ပင် ဂျပန်စစ်သား ၃၀ ခန့်ရှိသော တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် အထမ်းသမားလေးဆယ်ကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ရွာသို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်တွင် ရောက်လာခဲ့၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ရွာထဲတွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ တစ်ဖုထူးခြားသည်ကို အကဲခတ်မိကာ...

“ရွာထဲမှာ ရွာသားတွေ ဒီနေ့ တယ်နည်းနေပါကလား၊ ဘယ်များ သွားနေကြသလဲ...” ဟု သူကြီးကို စကားပြန်မှတစ်ဆင့် မေးလိုက်သည်။

သူကြီးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်...

“ဒီနေ့ရွာသားတွေ သုံးလေးရက်ကြာမယ်ခရီးကို သွားနေကြပါတယ် အစတာ” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က “ဘယ်ကိုသွားနေကြသလဲ” ဟု ဒေါသဖြင့် ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

သူကြီးသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ အဖြေပေး ချိတ်လျှင် သူ့အတွက် ပို၍ဆိုးလာမည်ကို သိရှိသည့်အတိုင်း အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“မနေ့က အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်နဲ့ စစ်သားတချို့ ရောက်လာ ပြီး ဒီနေ့မနက်မှာ ရွာသားတွေကို သူတို့ပစ္စည်းတွေ အထမ်းခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားပါတယ် မာစတာ”

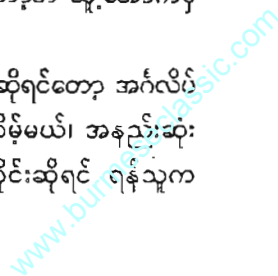
“ရွာသား ဘယ်နှစ်ယောက် ခေါ်သွားသလဲ၊ လူပေါင်း ဘယ်နှစ် ယောက် ပါသလဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ သူကြီးမျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ် လောက်စွာ စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့်သာ စကားပြန်မှတစ်ဆင့် မေးမြန်းနေလေ သည်။

“အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှာ လူ့ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန် တော် မသိပါဘူး မာစတာ၊ ကျွန်တော်တွေ့ရတာတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် နှစ်ယောက်နဲ့ စစ်သားနှစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ရွာကတော့ ရွာသား ၄၀ ခေါ်သွားပါတယ် မာစတာ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူကြီးအား ဆက်၍မမေးတော့ဘဲ သူ့အောက်မှ အရာခံဗိုလ်နှင့် တိုင်ပင်နေသည်။

“ရွာသား ၄၀ ကို အထမ်းခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ရဲ့ အင်အားဟာ လူတော်တော်ကလေးများလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံး လူအင်အား ၆၀ လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရန်သူက

ကျုပ်တို့ထက် အင်အားများနေပြီ၊ ကင်းကို ပြန်ပြီးသတင်းပို့ရင် အကောင်ဆုံးပဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့တပ်သားများကိုခေါ်ပြီး ရွာသားများကိုခေါ်၍ တပ်ခေါက်ပြန်သွားတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို နောက်မှသိလာရသော ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့အဖို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အပြုအမူမှာ ပြုံးကွက်ကလေး တစ်ကွက် ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုအချိန်ကမူ အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဤအရပ်ဒေသတွင် ရှိနေကြောင်း သိသွားသည့်အတွက် အတော်ပင် စိုးရိမ်မကင်းစရာ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ခေါင်းဆောင်သော ဧကန်တပ်ဖွဲ့သည် မန်နီနှင့် ၁၂ မိုင်သာကွာသော အနောက်ဘက်တောင်ခြေသို့ ချောချောမောမောပင် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထောက်လှမ်းရေး အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသောနေရာတည်း။

ဂွေတောက်ကုန်းမှ မန်စီအနောက်ဘက် တောထဲသို့ ကက်စတန်တို့ လာခဲ့သောလမ်းမှာ မည်သူမျှ အသုံးမပြုဖူးသေးသောလမ်းဖြစ်၏။ ရန်သူ့နယ်မြေထဲတွင် ရန်သူက လုံးဝမရှိပဲ မသိရှိဘဲ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းကောင်းစွာချီတက်လာနိုင်သောလမ်းဖြစ်သည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဤလမ်းရှိနေကြောင်းကို အင်ဖာရှိဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်အား အသိပေး အစီရင်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ဝင်းဂိတ်၏ စစ်ကြောင်းများသည် ကက်စတန်လမ်းဟု ခေါ်ဝေါ်ထားသော ဤလမ်းကို အခါများစွာပင် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် တပ်ဖွဲ့စခန်းအတွက် နေရာကို အထူးဂရုစိုက်၍ ရွေးချယ်ကြသည်။ တောထူသော တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုတွင် အဖျားခံသည့် ချောင်းတစ်ခု၏ ဘေးတွင် တပ်ဖွဲ့စခန်း ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ရန်သူများ ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်လံရှာဖွေသည့်တိုင်အောင် တော်တော်နှင့် တွေ့ရှိနိုင်မည့်နေရာ မဟုတ်သော စခန်းတည်း။

စခန်းနေရာက လုံခြုံမှုရှိသလောက် ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများကို သယ်ယူရာတွင်မူ များစွာခက်ခဲပင်ပန်းလှချေသည်။ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ရိက္ခာများကို နေရာဖြန့်၍ သိုလှောင်ထားကြပြီး ရွာသားများနှင့် တောတိရစ္ဆာန်များ မတွေ့ရှိနိုင်အောင်လည်း သိုလှောင်ရန် စခန်းများကို ပုံပျက်၍ထားကြ၏။ သို့တိုင်အောင် ဝက်ဝံတစ်ကောင်က မြေထဲတွင် မြှုပ်ထားသော မဆလားပုံးတစ်ပုံးကို ဖော်ယူစားသောက်ပြီး သိုလှောင်ရာ စခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လဲနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဖတ်စရာ စာအုပ်တစ်အုပ်မျှ ခန္ဓာသောကြောင့် စခန်းထဲတွင် ငြိမ်၍ထိုင်နေမည့်အစား တစ်လှည့်စီ ဖတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ကင်းလှည့်ထွက်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဝင်မစခန်းတွင် နှစ်ညဆက်၍ မအိပ်ဘဲ စခန်းခွဲများရှိရာသို့ အစဉ်သဖြင့် ခြောင်းရွှေ့လှည့်လည်နေကြသည်။ စစ်မဖြစ်မီက သစ်တောအရာရှိအဖြစ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သော တောအတွေ့အကြုံများမှာ ယခုအချိန်တွင် အလွန်အဖိုးတန် နေတော့သည်။

မန်စီအနောက်ဘက်တောင်ခြေတွင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် သုံးလေးရက်မျှနေပြီးနောက် ဘန်းမောက်ရှိရာ အရှေ့စူးစူးသို့ ဆက်လက် ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

၅ ရက်ခန့် သွားရမည့်ခရီးပင် ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရာ၌ ရန်သူတို့၏ အကျင့်အကြံတစ်ခုကို ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က သွားရင်းလာရင်း သတိပြုမိခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်တို့သည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ ရိက္ခာရှိဒေါင်များ၊ လမ်းများ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် နီးစပ်သော ကျေးရွာများမှ အကျိုးရွာသားများကို ချွေးတပ်အဖြစ် မခေါ်ဘဲ နောက်တန်းမှ ရွာသားများကိုသာ ခေါ်တတ်သောအကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် နေထိုင်သည့်စဉ်ပြုလုပ်နေသည်ဆိုသော သတင်းများ အလွယ်တကူ မပေါက်ကြားရန်တည်း။

ထို့ကြောင့် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် နောက်တန်းစစ်မျက်နှာ
ဖြစ်သော အရှေ့စူးစူးသို့ တတ်နိုင်သမျှ သွား၍ သတင်းထောက်လှမ်းဖြေ
ချင်းတွင်းဆီသို့ ပြန်၍ လှည့်လာကြမည်ဟု အစီအစဉ်ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

သတင်းပေးသူများအား ဆုချီးမြှင့်ရာ၌ မည်ရွှေမည်မျှဟု သတ်မှတ်
မထားဘဲ သင့်လျော်မည်ထင်သလို ပေးကြသည်။ သူကြီးတစ်ယောက်အား
ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး အခြားတစ်ယောက်ကို နှစ်ထောင်အထိ ပေးခဲ့သည်။
ဘိန်းမှာမူ ယူလာကတည်းက ဆယ်ပေါင်ခန့်သာရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ
ဘိန်းကို ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်သည်။ ရောက်သည့်ရွာများမှ ကျေးရွာသားများ
မှာ အများအားဖြင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်း
ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က ဝမ်းသာမိကြ၏။ ကျေးရွာသားများသည်
ရန်သူသတင်းကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း ကက်စတန်တို့ထံ ကြိုတင်
လာရောက်၍ သတိပေးကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့မှ ကချင်စစ်သားတစ်ယောက်မှာ ရွာတစ်ရွာသို့ ဝင်အံ့
ဆဲဆဲတွင် "ဒီမှာ...ဂျပန်တွေ ရောက်နေတယ် မြန်မြန်ပြေး"ဟု ကြိုတင်
သတိပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ရွာတစ်ရွာမှ သူကြီးတစ်ယောက်မှာမူ ဂျပန်ကို အလွန်မှန်းတီးနေ
သဖြင့် ရွာမှ နှစ်မိုင် သုံးမိုင်ကွာတွင်ရှိသော ဂျပန် ၇ ယောက်ကို သွား၍
သုတ်သင်ပါဟု ဖရယ်ဒီအား တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ဖရယ်ဒီက ဂျပန်ခနစ်
ယောက်ကို သုတ်သင်သည်မှာ လွယ်သော်လည်း ရွာမှာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရ
မည့် အန္တရာယ်ရှိရာမက သူကြီး၏အသက်ကိုပါ စိုးရိမ်ရကြောင်း ရှင်းလင်း
ပြောပြခဲ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိတို့နှင့်ဆက်ဆံရသော ရွာခံသား
များ၌ ဤကဲ့သို့သော ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ ရှိနေသည်အတွက်
ကား ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့အဖို့ စိတ်အားတက်ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

မန်စီ အနောက်ဘက် မန်ကျည်းပင်ရွာမှ သူကြီးမှာ ကက်စတန်တို့
အဖို့ အလွန်အသုံးဝင်သူ ဖြစ်သည်။ မန်စီမှ မန်ကျည်းပင်သို့လာလျှင်
တောများ တောင်များကို ကျော်ဖြတ်လာရသည်။ သူကြီးသည် ဂျပန်တပ်

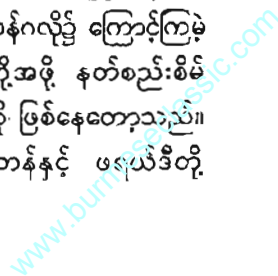
များ အခြေစိုက်ထားသော မန်စီသို့ မှန်မှန်သွားရင်း ကက်စတန်နှင့်
ဖရယ်ဒီထံ တွေ့မြင် ကြားသိလာသော သတင်းများကို ပေးနေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်များက မန်စီတွင် လေယာဉ်ပစ်အမြောက် အတူ
အချို့ကို ဆင်ထားကြောင်း၊ ဆေးရုံထဲတွင် ဂျပန်လူနာ သုံးဆယ်ခန့်
ရှိကြောင်း စသည့်တို့ကို သိလာရသည်။

'စစ်ဆောက်' မှ ရန်သူသတင်းများကို ဤဒေသသို့ လက်ထောက်
သစ်တောအရေးပိုင်အဖြစ် စစ်မဖြစ်မီက ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဖရယ်ဒီက
ဆောင်းစွာထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့၏။

'စစ်ဆောက်' မှ တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်သူ မောင်သောင်း
ဆိုသူမှာ ဖရယ်ဒီ၏ ကူညီမစခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ကြီး ဖြစ်လာပြီးနောက် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့
'စစ်ဆောက်' ဝတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာသောအခါ မောင်သောင်းသည်
သူ၏သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တက်ကြွသောသတင်းပေးအဖြစ် ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလဦးပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ကက်စတန်
နှင့် ဖရယ်ဒီတို့မှာ မိမိတို့တာဝန်ကျရာ ဒေသတစ်လျှောက်၌ အတော်ပင်
နှံ့နှံ့စပ်စပ် လေ့လာမိပြီး သက်ဆိုင်ရာ အဆက်အသွယ်များကိုလည်း
ဗဟုပြုဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ ဒုက္ခပေးနေသော အချက်
ပြ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ပြင်ရန်နှင့် ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော ဗမာပြား
ထဲတွင် မည်သို့အခြေအနေရှိနေသည်ကို နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓာဖြင့်
လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ရာသို့ အစီရင်ခံရန် ဂွေးတောက်ကုန်းရွာအနီးရှိ
ဗြိတိလမ်းမှတစ်ဆင့် အင်ဗာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

တောထဲတောင်ထဲတွင် နှစ်လကြာမျှ တောတွင်းသား လူရိုင်းများကဲ့
သို့ နေလာခဲ့ရပြီးနောက် အမိုးအကာရှိသော အင်ဗာဘန်ဂလို၌ ကြောင့်ကြမဲ့
အိပ်စက်လိုက်ရခြင်းမှာ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့အဖို့ နတ်စည်းစိမ်
ဆယ်သက်ကို တစ်ရက်တည်းနှင့် ခံစားလိုက်ရသလို ဖြစ်နေတော့သည်။
ဇန်နဝါရီလ အလယ်လောက်တွင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့

ခေါင်းဆောင်သော ဇက်တပ်ဖွဲ့သည် မန်စီအနောက်ဘက် ၁၂ မိုင်ကွာရှိ တောထဲသို့ ရောက်နေပေပြီ။ တတိယအကြိမ်မြောက် ထောက်လှမ်းရေး ထွက်ခဲ့ခြင်းတည်း။

တတိယအခေါက်တွင် ကက်စတန်တို့သည် ရွေးတောက်ကုန်း ဖြတ်လမ်းကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ ချင်းတွင်းမြစ်ကို တုန်ဟဲရွာအနီးမှ ဖြတ်ကူးကာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချင်းတွင်းကို ကျော်မိပြီးနောက် ဆင်နှာမောင်းရွာ တောင်ဘက်ရှိ တောကိုဖြတ်၍ ခရီးဆန်ခဲကြသောကြောင့်လည်း ရန်သူတို့ကင်း အဖွဲ့များနှင့် တိုးမိမည့် အန္တရာယ်မရှိသည့်ဖြင့် ခရီးသွားလာရာ၌ အထူးသတိထားနေရန်လည်း မလိုတော့။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ အင်ဖာသို့ပြန်နေစဉ်အတွင်း ရန်သူသည် ဘန်းမောက်နှင့် မန်စီအကြားရှိ တောင်တန်းတွင် အခြေစိုက်ကင်းစခန်းကြီးတစ်ခု ဖွင့်ထားကြောင်း ကြားသိရ၏။

သူတို့ထံ လာရောက်သတင်းပေးသူမှာ ရန်သူကင်းစခန်းအနီးတွင် ထောင်ယာတ်ကလေးတစ်ခုထိုး၍ နေထိုင်သော ရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ရိက္ခာတွေ့ရော...လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ့ရော အများကြီးပါပဲ...သခင်။ လော်ရီကားကြီးတွေနဲ့ အပြည့်တင်တင်လာကြတယ်။ ကင်းစခန်းထဲမှာလည်း ဂျပန်တွေ အများကြီးမြင်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် လေညာဘက်က မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုပြီး ပြစမ်းပါ။ ရန်သူကင်းစခန်းကို ကျုပ်တို့မြင်ရအောင်...”

ဖရယ်ဒီက ရွာသားအား အကြံပေးလိုက်သည်။

ရွာသားက မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားပြီး...

“သူတို့စခန်းနားမှာ အမှတ်တမဲ့ မီးဖိုမိတဲ့လူကိုတောင် ဂျပန်တွေက အပြစ်ပေးတယ် သခင်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ရန်သူကင်းစခန်းကြီးရှိသည့် နေရာကို အတိအကျ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီးနောက် အင်ဖာရှိ ထောက်လှမ်းရေး

ရွာနချုပ်သို့ မြေပုံအညွှန်းနှင့်တကွ သတင်းပို့လိုက်၏။

နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် “ပစ်မှတ်ကို ဝှံ့ကြဲတိုက်ခိုက်ပြီးပြီ၊ အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့” ဟု အင်ဖာရှိ ရွာနချုပ်မှ သတင်းရောက်လာလေသည်။

လေးငါးရက်ခန့် ကြာပြီးနောက် ဂျပန်ကင်းစခန်းအနီးမှ ရွာသားအား စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အင်ဖာလိပ်မိုးကြဲတိုက်ခိုက်ရေး လေယာဉ်များသည် ဂျပန်စခန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို မီးဟုန်းဟုန်းထ၍ တောက်အောင် ဝှံ့ကြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြကြောင်း၊ စခန်းအတွင်းရှိ ရန်သူလက်နက် ခဲယမ်းများ ပေါက်ကွဲသံကို ၂၄ နာရီမျှ ဆက်၍ ကြားနေရကြောင်း၊ စခန်းအတွင်းတွင် အသက်မသော ကျန်နေရစ်ခဲ့သူများသည် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ကျေးရွာသားများအား သုံးရက်တိုင်တိုင် သူတို့စခန်းအတွင်းသို့ မဝင်ရန် တားမြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဤသုံးရက်အတွင်း သေဆုံးသူများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများကို သူတို့ဘာသာ ရှင်းလင်းခဲ့ကြောင်း၊ စစ်သားအများအပြားအား လော်ရီကားကြီးများတွင် ထိုးသိပ်၍ ထည့်ပြီးနောက် ကသာဘက်သို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပို့ဆောင်ကြကြောင်း၊ ရန်သူ မည်မျှသေဆုံးသည်ကို အတိအကျ မသိရသော်လည်း ကျေးရွာသားများအမြင်တွင် ဂျပန်စစ်သား ၅၀၀ ခန့် သေဆုံး ဒဏ်ရာရလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြောင်းဖြင့် သတင်းပေးသည်။

ဤစခန်းကြီးအား အင်ဖာလိပ်လေယာဉ်ပျံများက လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်မှာ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့၏ လက်ချက်ဟု ဂျပန်များက ဤအချိန်တွင် သိကောင်းမှသိမည်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ သိလာကြောင်းမှာ ထင်ရှားလာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်စစ်တပ်အာဏာပိုင်များသည် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့၏ ရုပ်ပုံများဖြင့် လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာများဆွဲကာ သူတို့အား ဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေမည်မျှပေးမည်ဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ကြော်ငြာများတွင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့၏ ရုပ်ပုံများကို ရိုက်နှိပ်ထားသည်သာမက ထင်ရှားသော အမှတ်အသားများကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ကသာခရိုင်တွင် သစ်တောအရေးပိုင်းများအဖြစ် စစ်မဖြစ်မီ

က ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူများအကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။
ဤအကြောင်းငြားများကို ကက်စတန်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်
ထားသော သူကြီးတစ်ယောက်က တောထဲရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကပ်
ထားပုံကို လိုက်လံပြသသည်။

“ကဲ...ဂျပန်တွေကတော့ ကျုပ်တို့ကိုဖမ်းဖို့၊ လမ်းတကာမှာ ဝရမ်းစာ
ကပ်ထားပြီး ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု ကက်စတန်က သူကြီးကို
မေးလိုက်၏။

သူကြီးက “ဘာမှမလုပ်ပါဘူးသခင်၊ သူတို့ပေးတဲ့ ဂျပန်ငွေစက္က
တွေကိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး” ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့နှစ်ယောက်အား ဖမ်းမိအောင်ဖြစ်စေ၊
ဖမ်းမိအောင် သတင်းပေးနိုင်လျှင်ဖြစ်စေ ဂျပန်စစ်တပ်က ပေးမည့်
ဆုတော်ငွေမှာ ငါးထောင်ဖြစ်သည်။

မန်စီ အနောက်ဘက် ၁၂ မိုင်ကွာရှိ တောထဲတွင် ပင်မ ရိက္ခာ
သိုလှောင်ရေးစခန်း ပြုလုပ်ထားသောနေရာမှ စခန်းခွဲများသို့ ရိက္ခာများ
ကဲ့ယူရသည်မှာ ပြုလုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ဖရယ်ဒီသည်
ဤသို့ ကဲ့ယူရင်း ဂျပန်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်
အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှာ အမြဲပြောစရာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ပင်မရိက္ခာ သိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် လမ်းနှစ်လမ်း
ရှိသည်။ တစ်လမ်းမှာ ဆင်သွားလမ်းဖြစ်ပြီး ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ မကြာ
ခဏ အသုံးပြုခဲ့သောကြောင့် ဂျပန်များ ရိပ်မိသိရှိခဲ့သောလမ်းဖြစ်သည်။
အခြားတစ်လမ်းမှာ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးကို ကွေ့၍ ဝိုက်၍ ပင်ပင်
ပန်းပန်းသွားရသောလမ်းဖြစ်၏။ သို့သော် ရန်သူက သိရှိထားသောလမ်း
မဟုတ်။ လမ်းတိုကိုကြိုက်သော ဖရယ်ဒီသည် ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင်လည်း
တွေ့စေဟု သဘောထားကာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သား ၆ ယောက်ကို ခေါ်၍
ဆင်လမ်းအတိုင်း ရိက္ခာကဲ့ယူရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

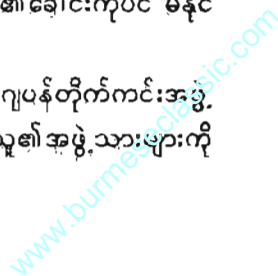
ပင်မရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ မရောက်မီ ကိုက်သုံးလေးရာခန့်
အလို၌ ဖရယ်ဒီသည် ရှေ့တွင် ရန်သူများ ရှိမရှိ စုံစမ်းလိုသဖြင့် တစ်

ယောက်တည်း သတိထား၍ တက်လာခဲ့၏။ ရှေ့သို့ အတန်ကြာ သွားမိ
သည့်တိုင် ရန်သူအရိပ်အရောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသံဗလံကိုသော်
လည်းကောင်း မမြင်ရ မကြားရ။ ထို့ကြောင့် ဖရယ်ဒီသည် ဇက်တပ်ဖွဲ့
သား ခြောက်ယောက်အား သူ့နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြ၍ ခေါ်
လိုက်၏။

ရှေ့သို့ ကိုက် ၂၀၀၊ ၃၀၀ ခန့် သွားမိသည်အထိ မည်သည့်အနှောင့်
အယှက်မှ မတွေ့ရသော်လည်း ဆင်သွားလမ်း၏ ထောင့်ချိုးအကွေ့တစ်ခု
သို့ မရောက်မီ သူတို့ရှေ့မှ ဆူဆူညူညူပေါ်ထွက်လာသော စကားပြောသံ
များကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။ ဖရယ်ဒီသည် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ
အား လမ်းဆားရှိ ချုံပုတ်များထဲတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ရန် အချက်
ပေးလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းဆားရှိ အလျား ၈ ပေ၊ အနံ ၆
ပေခန့်ကျယ်သော သဘာဝမြေကျင်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ထိုး၍ ဝပ်နေ
လိုက်၏။ မြေကျင်းကလေးမှာ အတန်ငယ်မြင့်သော ကုန်းမြင့်ကလေး
တစ်ခုပေါ်တွင် ရှိနေသောကြောင့် ဖရယ်ဒီသည် ဆင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း
လျှောက်၍လာနေသူများကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည့် အခွင့်အရေးကို
ရရှိနေသည်။

အလွန်တိုတောင်းလှသော တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်မျှ အချိန်အတွင်း
လူအင်အား ရှစ်ယောက်ပါရှိသော ဂျပန်တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည်
အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ဆင်သွားလမ်းကလေးအတိုင်း ရယ်ရယ်
မော့မော့ စကားပြောဆိုရင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖရယ်ဒီ
ဝမ်းလျှားမှောက်၍ ဝပ်နေသော ကျင်းကလေးမှာ ဆင်သွားလမ်းကလေးနှင့်
ကပ်လျက်ရှိရာ လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ပါက ဆင်သွားလမ်းကလေးပေါ်သို့
ရောက်နေသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ယောက်၏ခေါင်းကိုပင် မိနိုင်
လောက်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေလေသည်။

ဖရယ်ဒီသည် အသက်ပြင်းပြင်း မရှုရှုဘဲ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့
လွန်သွားသည့်အထိ ငြိမ်၍နေလိုက်သည်။ ငြိမ်မှ သူ၏အဖွဲ့သားများကို
ခေါ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့သည်။

တောထဲတွင် တပ်ဖြန့်ထားသော အဖွဲ့သားများအား ခေါ်ယူရာ၌ ဖရယ်ဒီသည် 'တောငှက်တိရစ္ဆာန်များ၏ တွန်ကျူးသံကို အတုယူကာ အမြဲအချက်ပေး၍ ခေါ်ယူတတ်သည်။ အဖွဲ့သားများမှာလည်း မည်သည့် ငှက်တွန်သံကြားလျှင် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို နားလည်ပြီးဖြစ်ရာ ရန်သူ နှင့် နီးကပ်နေသည့်နေရာများ၌ များစွာအသုံးဝင်နေတော့သည်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာပြီးသည့်အချိန်၌လည်း ဖရယ်ဒီသည် တောထဲမှ ကျေးသံ ငှက်သံများကို တကယ့်တောသတ္တဝါများနှင့်တူအောင် ပြုလုပ်နိုင်ဆဲပင် ရှိသေးသည်။ လန်ဒန်ရှိ စာကြည့်တိုက်တစ်ခု၌ တောတိရစ္ဆာန်များ၏ တွန်ကျူးအော်မြည်သံကို ဖရယ်ဒီက ပြုလုပ်ပြခဲ့ရာ နားထောင်သူတိုင်း ပင် အံ့သြခဲ့ရလေသည်။

မေလပထမပိုင်းသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်၌ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီ တို့သည် မိမိတို့တာဝန်ကျရာအရပ်၌ လေးလတိုင်တိုင် ထောက်လှမ်း နှစ်စမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းနယ်လျက် ရှိကြရုံသာမက မိုးရာသီကလည်း ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် အင်ဖာသို့ပြန်၍ အနားယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် တတိယအခေါက် ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်လာစဉ်က ဆင် နှာမောင်းရွာ၏ တောင်ဘက်မှ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုပြန်အထွက်တွင် ထိုထက် တောင်ဘက်ကျသော နေရာမှ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ သောင် ထွတ်သို့ ရှေးရူ၍လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် အလွန်ပူပြင်းသော နေ့အချိန် များ၌ တောကြောတစ်ခုကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အလွန်ပူပြင်းလှသော နေ့အချိန်၌ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များသည် အရိပ်ကောင်းသော စမ်းချောင်းများဘေး၌ အနားယူနေမည် ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

မှောင်စပျိုးသည်အချိန်၌ ချင်းတွင်းကို ဝါးဖောင်တစ်ခုဖြင့် ဖြတ်ကူး ရန် စီစဉ်နေစဉ် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့က လှေတစ်စင်းဖြင့် ငါးရှာနေ သော ဗမာအမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ရှိရာ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ခေါ်ယူထားလိုက်ပြီး ည ၁၂ နာရီခန့်ရောက်မှ

ချင်းတွင်းကို တံငါလှေဖြင့် ဖြတ်ကူးကြသည်။

တမူးမှတစ်ဆင့် အင်ဖာသို့ ရောက်လာကြသော ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့ တပ်ဖွဲ့သည် ကလက္ကတ္တားအထိ ဆက်၍သွားကာ မိုးကုန်သည် ထိုင်အောင် နားနေရင်း လာမည့်ခရီးစဉ်အတွက် အစစအရာရာ ပို၍ ကောင်းအောင် စီစဉ်ကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ၌ တောခေါင်းအဖြစ်လုပ်ကိုင်ဖူးသော မောင်ဖိုးချစ် ဆိုသူ တစ်ဦးရှိကြောင်း၊ သူ့ထံတွင် ဆင်ခုနစ်စီးလည်းရှိကြောင်း ပြောပြ သဖြင့် ပါကာတို့လူစုသည် တောခေါင်း ဦးဖိုးချစ်ထံမှ ဆင်ခုနစ်စီးကို ငှားယူပြီး မိမိတို့ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်ကြရသည်။

ဝက်တုတ်ရွာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်များမရှိသော်လည်း ဂျပန်က စေလွှတ်ထားသော ဗမာသူလျှိုများ ရှိနေကြောင်း ကြားသိရ သည်။

ပါကာတို့အဖွဲ့သည် လှည်းဆိပ်ရွာ၌ အင်္ဂလိပ် ဗမာ ကပြား ဘုံဘော ဘားမား အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ မက်ဗစ်တီကိုလည်း အဖွဲ့သား ငါးယောက်နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။ ဗစ်တီထံမှရရှိသော သတင်းအတိုင်းဆို လျှင် မိုင်နှစ်ဆယ်အတွင်း မည်သည့်ရန်သူမျှမရှိဟု ဆိုသည်။ မော်လိုက် တွင်သာ ဂျပန်များ အလုံးအရင်းနှင့် ရှိနေသည်ဟုဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လှည်းဆိပ်ရွာမှာ ပါကာတို့လူစုအတွက် စိတ်ချလက်ချ နားနေနိုင်သော စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် လှည်းဆိပ်တွင် သုံးရက်မျှ နားနေပြီး နောက် တဖူးမြို့သို့ ဆက်၍လာခဲ့ကြသည်။ တဖူးကား 'သချိုင်းမြို့တော်' ဟု ခေါ်ရလောက်အောင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ အရိုးပုံများနှင့် ပြည့်နှက် နေလေသည်။

ကားပျက်များအတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ အိမ်တိုင်ကို နွယ်ပတ်လျက် ရှိသော အခန်းများအတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးများတွင်လည်း ကောင်း၊ ထိုင်လျက်၊ ထလျက်၊ ကုန်းလျက်၊ လျောင်းလျက် ရှိနေကြ သော အရိုးစုအရိုးပုံများမှာ စတီးဝပ်နှင့် ပါကာတို့အတွက် ပထမဆုံး ဆွေ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံကြီးများ ဖြစ်နေတော့သည်။

မြင်ကွင်းက အခင်းမသာသလို မြို့ထဲတွင် နေထိုင်ရန်ကလည်း ဘေးရန်မကင်းစရာဖြစ်သည်။ ကာလဝမ်းရောဂါမျိုးစေ့သည် တစ်မြို့လုံး တွင် ပျံ့နှံ့နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် မြို့အစွန်ဘက် ကိုက် ၂၀၀-၃၀၀

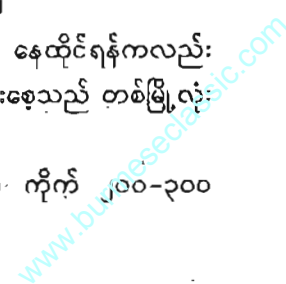
အခန်း [၁၀]

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်၊ စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့အတွဲနှစ်တွဲမှာ ကဘော်ချောင်နှင့် နီးလာဇေ၊ အထမ်းသမား အရှာရခက်လေ ဖြစ်နေလေ သည်။

ကဘော်ချောင်သို့ရောက်ရန် ၁၀ မိုင်မျှလိုတော့သောအချိန်တွင်ကား အထမ်းသမားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိတော့။ ခေါင်းဆောင် ၄ ဦးသည် အဖွဲ့သားများအား ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ထားခဲ့ကြပြီးနောက် ဝက်တုတ် ရွာရှိ ဗမာအမျိုးသားများထံမှ အကူအညီရလိုရငြား ရှေ့သို့ ဆက်၍ လာခဲ့ကြ၏။

ဝက်တုတ်ရွာမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်မှ ဆုတ်လာစဉ်က မီးလောင်ခံထားရသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်ခဲ့ရာ အစပထမတွင် မည်သည့် ရွာသားကိုမှ ရှာ၍မတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ သို့သော် စိတ်မပျက်ဘဲ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေကြသောအခါ တောစပ်တွင် တဲထိုး၍ ရွာမှ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လျက်ရှိသော ရွာသားအချို့ကို တွေ့ရ လေသည်။

ရွာသားများ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဝက်တုတ်ရွာမှ သူကြီးဖြစ်သူကို လည်း တွေ့ရှိရပြန်သည်။ သူကြီးက ရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဘုံဘောဘားမား

ခန့်ဝေးသော ဗိုလ်တံဆိပ်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ လာခဲ့ရင်း ဗိုလ်တံတွင်ပင် ဘေးကင်းရန်ကင်း တည်းခိုပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်တံပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဦးစလုံးပင် မျက်လုံးပြူး၍ သွားမိကြ၏။ ဗိုလ်တံကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းမှာ မြို့ထဲတွင်တွေ့ခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံထက် ဆယ်ပုံခန့် ပို၍ရွံရှာဖွယ်ကောင်း နေလေသည်။

သို့ရာတွင် တည်းခိုနားနေစရာဟူ၍ တစ်ခုတလေမျှ ရှာမရသော အခါ ဗိုလ်တံကိုပင် သန့်စင်အောင် ရှင်းလင်း၍ စတည်းချလိုက်ကြရ တော့၏။

သူတို့သည် ဗိုလ်တံတွင်ပင် ၄-၅ ရက်ခန့် ဆက်၍နေထိုင်ရင်း တမူးမြို့တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာသူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း၊ ဘုံဘောဘားမားကုမ္ပဏီ တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူများနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခြင်း၊ စက်တပ်ဖွဲ့ မှ တပ်သားအချို့ကို ချင်းတွင်းမြစ်ဘက်သို့ စေလွှတ်၍ သတင်းထောက် လှမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

စုဆောင်းရရှိသော သတင်းအရ စစ်တောင် အနောက်ဘက်တွင် ဂျပန်များမရှိဟု သိရ၏။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ဆင်သုံးကောင်နှင့်တကွ ဦးစီးများကိုပါ တမူး မြို့မှ ငှားရမ်းယူခဲ့ပြီး မိုင် ၃၀ ခန့်ဝေးသော စစ်တောင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည်။ စစ်တောင်ရှိ လူများမှာ အများအားဖြင့် ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့၏ လုံခြုံရေးမှာလည်း စိတ်ချရလောက် သည်ဟု ယူဆရသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တောင်တွင်ပင် ယာယီထောက်လှမ်း ရေးဌာန ဖွင့်ထားရန် စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့က ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

စစ်တောင်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ချင်းတွင်းမြစ် ရေယဉ်အား ပြန်၍တွေ့မြင်ရခြင်းမှာ ကြည့်နန်းနှစ်သိမ့်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် တစ်ဝက်မြုပ် တစ်ဝက်ပေါ်နေကြ သော သင်္ဘောအပျက်များနှင့် လှေအပျက်များကလည်း အင်္ဂလိပ်မိုးကြ

တိုက်ခိုက်ရေးလေယာဉ်များ၏အစွမ်းကို သက်သေထူလျက် ရှိနေကြ သည်။

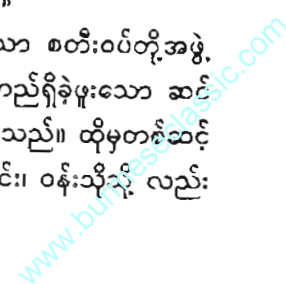
ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များမှာ ရံဖန်ရံခါသာ ဖောင်းပြင်သို့ ရောက်ရှိ လာတတ်သည်ဟူသော စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် သတင်းကြောင့် စတီးဝပ် နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် စစ်တောင် မြောက်ဘက်ရှိ သောင်ထွတ်သို့ ခရီးဆက် ခဲ့ကြပြန်သည်။ သောင်ထွတ်မှာ စတီးဝပ်တို့ ထောက်လှမ်းရန် တာဝန် ထူသည်နယ်မြေတွင် မြောက်ဘက်အကျဆုံးသော မြို့ပင်တည်း။

စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် ပို၍ ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိစေရန်အတွက် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းမှနေ၍ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ခရီးဆက် ရင်း စိတ်ချယုံကြည်ရသော သတင်းပေးသူများကိုလည်း စည်းရုံးသွား သည်။ သူတို့သည် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် ခရီးသွားနေ ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ညအိပ်စခန်းချသည့် အချိန်များတွင် ဗိုလ်တံများ ဦးသာ အိပ်စက်နားနေလေ့ ရှိကြသည်။

စခန်းချသည့် ကျေးရွာများမှ စုဆောင်းရရှိသည့် သတင်းအရ ဂျပန် တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ မည်သည့်အခါမျှ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာခြင်းမရှိဟု ဆိုသောကြောင့် စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် တတ် နိုင်သမျှ အရှေ့စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ပြီး ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ချည်သို့အခြေအနေရှိသည်ကို ထောက်လှမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ဖောင်းပြင် အောက်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာမှနေ၍ လုံးထွင်းလှေများဖြင့်လည်းကောင်း၊ တမူးမှခေါ်ယူလာခဲ့သော ဆင်သုံးစီးဖြင့်လည်းကောင်း ဖြတ်မကူးမီ ကျေးရွာများမှ သတင်းပေးသူများအား အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ စေလွှတ် ခဲ့စမ်းစေရာတွင်လည်း ရန်သူမရှိဟု သိနေရသည်။

ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသော စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့ သည် ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း တည်ရှိခဲ့ဖူးသော ဆင် နှစ်မောင်းရွာသို့ ပထမဆုံး သွားမည်ဟု စီစဉ်လိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သတင်းပေးသူများအား ပင်လယ်ဘူးသို့လည်းကောင်း၊ ဝန်းသို့သို့ လည်း

ကောင်း စေလွှတ်၍ ရန်သူ့အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းစေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့အားဖြင့် စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော နယ်မြေဒေသကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီးသား ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ပင်လယ်ဘူးတွင် ဂျပန်တပ်များရှိနေပြီး ပင်လယ်ဘူးမှ ဖောင်းပြင်သို့ သွားသောလမ်းကိုလည်း ဂျပန်များ မကြာခဏ ကင်းလှည့်နေသည်ဟု သိရသည်တိုင် ဤလမ်းအတိုင်း ထက်ဝက်မျှ လိုက်၍သွားမှသာ ဆင်နှာမောင်းရွာသို့ ကောင်းစွာရောက်နိုင်ပေမည်ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဘူး ဖောင်းပြင်လမ်းအတိုင်း ထက်ဝက်ခန့်မလိုက်ဘဲ တောကိုထွင်၍ သွားမည်ဆိုလျှင် ရက်ပေါင်းများစွာကြာမှ ဆင်နှာမောင်းသို့ ရောက်နိုင်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် ပင်လယ်ဘူး ဖောင်းပြင်လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြီးနောက် လမ်းထက်ဝက်လောက် ရောက်မှ နောက်ထပ်လမ်းသစ်ထွင်၍ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျေးရွာသားများအား သူတို့ရှေ့မှ လွှတ်ထားပြီး အကယ်၍ ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့နှင့်တွေ့လျှင် နောက်ဘက်သို့ ပရိယာယ်ဆင်၍ အချွန်ပေးရန် မှာကြားထားသည်။

ဤနည်းဖြင့် စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် ဆင်များနှင့်အတူ ဆင်ရွာသို့ ကောင်းစွာရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။

စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့သည် ဆင်နှာမောင်းရွာတွင် သုံးလေးရက်ခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ဖောင်းပြင်သို့ ပြန်၍ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့တွင်ပင် လူအင်အား ၁၀၀ ခန့်ပါသော ဂျပန်တပ်တစ်တပ်က ဆင်နှာမောင်းရွာကို ပိုင်းထားပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေသည်။ အချို့ ဂျပန်စစ်သားများက ဖောင်းပြင်သို့သွားရာ လမ်းအထိပင် အနံ့ခံ၍ လိုက်လာသည်။ သို့သော် စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့ကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။

ဂျပန်တပ်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကို မကြောက်ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်စေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ရွာသားများအပေါ်တွင် ဝါဒဖြန့်လိုသည့်အတွက်လည်းကောင်း ဂျပန်စစ်သားများက ဆင်နှာမောင်းရွာတွင်ပင် အောင်ပွဲပြုလုပ် ကျင်းပကြ၏။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အင်္ဂလိပ်အား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံကို ကြားဝါပြောဆိုရင်း အင်္ဂလိပ်အား ကူညီအားပေးသူ မှန်သမျှအား ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ပေးမည် စသည်ဖြင့် ရွာသားများကို ခြိမ်းခြောက်ကြသည်။ ညနေစောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အောင်ပွဲခံနေသော ဂျပန်စစ်သားများလည်း ပို၍မူးလာကြ၏။ မိုးချုပ်စပြုလာသောအခါ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးအချို့ကို အတင်းအကြပ် ခေါ်ယူ၍ အတင်းအဓမ္မ ပျော်ပါးစေခိုင်းသည်။ စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့အဖွဲ့က မင်္ဂလာပွဲအား ဖောင်းပြင် ဆင်နှာမောင်း ဒေသများတွင် လှည့်လည်ထောက်လှမ်းနေသော ဇန်နဝါရီလအတွင်း၌ တမူးကို ထောက်လှမ်းရေး အခြေစိုက်စခန်းပြုလုပ်ထားသော အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယ စစ်သားများပါဝင်သည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလည်း ကောက်ချောင်တွင် တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။

အရေးပိုင်ဦးစီးသော မြို့ပြရေးရာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလည်း အထက်ချင်းတွင်းတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ သြဇာအာဏာများ ပြန်လည်ပျံ့နှံ့လာရန် ကြိုးစားနေပြီး တမူးနှင့် စစ်တောင်းအကြားရှိလမ်းကိုလည်း ပြန်လည်ပြုပြင်နေသည်။

ဤသတင်းများကား စတီးဝပ်နှင့် ဝူ(ဒ်)တို့အဖို့ ဝမ်းသာစရာနှင့် အားတက်စရာသတင်းပင်တည်း။ ဤသတင်းသည် ကျေးရွာသားများက စက်တင်ဖွဲ့ဝင်များအပေါ်တွင် ပို၍ ယုံကြည်အားကိုစိတ် တိုးပွားလာရန် ချဲ့ဆော်နေပေတော့မည်။

အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ ထောက်လှမ်းရေးတပ်များက ခြေသွက်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဂျပန်တပ်များကလည်း ဗမာသူလျှိုများကို ပို၍ ခုထားလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်သတင်းပေးနှင့် ဂျပန်သူလျှိုများ ခြေချင်းလိမ်နေကြတော့၏။

ဂျပန်ဘက်မှ သူလျှိုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်မှာ စစ်မဖြစ်မီက ဘီအိုစီ ဣဗ္ဗက်တွင် စာရေးကြီးလုပ်ခဲ့ဖူးသော 'ဟာရာဆွာမိ'ဆိုသူ အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ဟာရာဆွာမိသည် မော်လိုက်ကို ဂျပန်သူလျှိုအဖွဲ့ချုပ်ပြုလုပ်ကာ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းနှင့် ချင်းတွင်းအင်ဇာ

လမ်း တစ်လျှောက်တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ မည်သို့လှုပ်ရှားနေသည်ကို ထောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်။

ဟာရာဆွာမိ၏ သူလျှိုဂိုဏ်းသားများသည် ဟုမ္မလင်းအထိတက်၍ သတင်းစုံစမ်းကြ၏။ ဂိုဏ်းသား အများအပြားမှာ ထောင်ထွက်များ ပုလိပ်လူထွက်များနှင့် ကျေးရွာများတွင် အရှိန်ဩဇာကြီးသော သူကြီး အချို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော စတီးဝပ်က အိန္ဒိယသို့ ခွင့်နှင့် ပြန်နေစဉ် ဝူ(ဒ်)သည် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများဖြင့် တမူးမြောက်ဘက်ရှိ ယုဝ၊ သောင်ထွတ်၊ ကဘော်ချောင်ဒေသကို လှည့်လည်ထောက်လှမ်း စုံစမ်းနေခဲ့လေသည်။

၁၉၄၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့မှ အစပြု၍ ကချင်စစ်သား ၆ ယောက်၊ ဝန်တင်ဆင် ၄ ကောင်တို့ဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးထွက်ခဲ့သော ဝူ(ဒ်)သည် ရက်သတ္တပတ် ၅ ပတ်အတွင်း မိုင် ၂၀၀ ကျော်ရောက်ခဲ့ကာ အဖိုးတန်သော ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုသတင်းများကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့တွင်ပါသော ကချင်စစ်သားများမှာ ကျေးရွာသားများနှင့် အထူးပင် ပုလဲနဲပသင့်မြတ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများ မကြားသိရသည့် သတင်းမျိုးကို ကချင်စစ်သားများက ရွာသား များထံမှ ကြားသိရသည်။ ရွာထဲတွင် ဂျပန်သတင်းပေး လုပ်နေသူတို့ မည်သူ၊ ဂျပန်တပ်များ မည်သည့်နေ့က မည်သည့်အရပ်သို့ ချီတက်သွား သည်ကို မည်သူက မြင်လိုက်သည် စသော သတင်းပလင်းများမှာ တစ်ခု နှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်၍ ယူလိုက်ပါက ဇက်တပ်ဖွဲ့အတွက် အကျိုးရှိသော သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဆင်လေးစီးနှင့်အတူ ပါလာ သော ဦးစီးလေးယောက်မှာလည်း သတင်းစပ်စုရာတွင် ချီးမွမ်းလောက် သူများ ဖြစ်သည်။

မိုင် ၂၀၀ ခန့်ကျယ်သော ဒေသကို တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံ၍ လှည့်လည် ကင်းထောက်နေခဲ့ရသော ဝူ(ဒ်)မှာ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် တမူးသို့ပြန်လာပြီး သူ၏

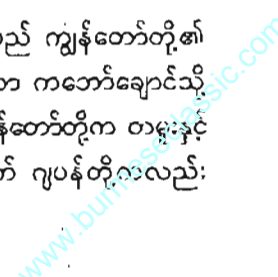
တာဝန်များကို ခွင့်မှပြန်လာသော စတီးဝပ်အား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာမူ သွေးဝမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ကလက္ကတ္တာသို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ ရလေသည်။

ဝူ(ဒ်)သည် ကလက္ကတ္တာဆေးရုံတွင် ဆေးဝါးကုသရင်း စစ်ထောက် လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေထံ အစီရင်ခံစာများ ရေးသား ဆေးပို့ခဲ့၏။ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့က အစီရင်ခံစာနှင့်အတူ ပေးပို့လိုက် သော ဝူ(ဒ်)၏ စာတစ်စောင်မှာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတို့၏ ဇွဲနှင့် သတ္တိကို သက်သေထုတ်၍ပြထားသော စာတမ်းတစ်ခုဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်သည်။

“ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် သွေးဝမ်းကိုက်သော ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသနေရသော်လည်း လာမည့်သုံးပတ်အတွင်း အောဂါပျောက်ကင်းသောအခါ ဇက်တပ်ဖွဲ့၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော် သည် မေလလောက်၌ ဗမာပြည်သို့ သွားရောက်၍ ဆက်လက် တာဝန် အမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း...”

ကျွန်တော် တာဝန်ကျသော ဒေသရှိ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော် ပို၍ သိလာရသည်။ ဝန်းသိုတွင် ဂျပန်တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်တစ်ခုနှင့် အုပ်ရင်းတစ်ရင်း အခြေစိုက်ထားသည်။ ယှဉ်ပုံတွင် တပ်ဖွဲ့ထားသော အုပ်ရင်းတစ်ရင်းက ဟုမ္မလင်းနှင့် ဖောင်းပြင်အထိ အချိန်မှန်မှန် တိုက်ကင်း ထွက်နေသည်။ ပင်လယ်ဘူးတွင်လည်း တပ်ရင်းတစ်ရင်းရှိနေသည်။ ဤ အုပ်ရင်းသည် ဖောင်းပြင်နှင့် ဖောင်းပြင်တောင်ဘက်ရှိ ကျေးရွာများသို့ အင်းလှည့်လျက်ရှိသည်။ ကောလင်းတွင် ရန်သူတို့၏ ရိက္ခာသိုလှောင်ရေး ဇုန်တစ်ခုနှင့် လေယာဉ်ကွင်းများရှိသည်။ အင်းတော်ကြီးနှင့် ပင်လယ်ဘူး တွင်လည်း လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းများ တည်ဆောက်ထားကြ၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ လေယာဉ်မရှိ။

“ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရလျှင် ဂျပန်များသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆီးဖောက်ဝင်ရောက်မှုကို တန်ပြန်သည့်အနေဖြင့်သာ ကဘော်ချောင်သို့ ချီတက်ကင်းအဖွဲ့များ စေလွှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က တမူးနှင့် စစ်တောင်ကားလမ်းကို ဖောက်လုပ်နေသည့်အတွက် ဂျပန်တို့ကလည်း

ပင်လယ်ဘူးမှ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်သော မော်တော်ကားလမ်း တစ်ခုကို အားကျမခံ ဖောက်လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မဟာမိတ်တပ်များအား တက်၍တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသေးဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ဂျပန်များသည် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ သူလျှိုဒလဲများ စေလွှတ်ထားခြင်းမှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဤသူလျှိုဒလဲများမှတစ်ဆင့် ကောလာဟလသတင်းများကို လွှင့်ကာ အိန္ဒိယ အရှေ့မြောက်ဘက်နယ်စပ် ရှိ မဟာမိတ်တပ်များအား ယခုပင် တက်၍ တိုက်တော့မလို ဟိတ်လုံး ထုတ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဟိတ်လုံးထုတ်ထားခြင်းအားဖြင့် ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဂျပန်တို့၏ အင်အားကို ကျွန်တော်တို့က အထင်ကြီးပြီး ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရေး လုပ်ငန်းများ ရပ်စဲသွားစေရန် ရည်ရွယ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။”

ဂျပန်တို့၏ လှမ်းနည်းလုပ်ဟန် နည်းပရိယာယ်၊ ဗမာလူထုကြီးက ဂျပန်တို့အပေါ်တွင် ထားရှိသော ယေဘုယျသဘောထား စသည်တို့ကို အစီရင်ခံရာ၌ ဝူ(ဒ်)က ဤသို့ ဆက်လက်၍ ဖော်ပြထားပြန်သည်။

“ဂျပန်စစ်သားများသည် ညအမှောင်ကိုသာ အကာအကွယ်ပြု၍ သွားလာတတ်ပြီး ရွာထဲတွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဤ လှမ်း နည်းလုပ်ဟန်မှာ ဂျပန်စစ်သားများသည် နေရာတကာ၌ အချိန်မရွေး ရှိနေတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ကိုဆန့်ကျင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ရွာသားများအား သွယ်ဝိုက်၍ ခြောက်လှန့်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဂျပန်စစ်သားများ၏ ယူနီဖောင်းများမှာ နံစော်စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော် လည်း လက်နက်များမှာမူ ခေတ်မီလက်နက်များသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဗမာအမျိုးသားများအား လမ်းပြင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ရိက္ခာရှိဒေါင်နှင့် စစ်တန်းလျားများ ဆောက်ရာ၌လည်းကောင်း ကူလီ အဖြစ်သာ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။ ရိက္ခာနှင့် ကျွဲနွား စသော ရိက္ခာ အစုံများ ရှာဖွေပေးရန်လည်း ဗမာအမျိုးသားများကိုသာ ခိုင်းစေတတ်သည်။ နိပ္ပန်ဗမာ သာတူညီမျှဆိုသော စကားမှာ စာရွက်ပေါ်တွင်သာရှိပြီး လမ်း

ဆွေတွင် ဂျပန်များက ဗမာအမျိုးသားများအား လက်အောက်ခံများသဖွယ် ဆက်ဆံလျက်ရှိသောမက ထိုသို့ သဘောထားရှိကြောင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ် ခြင်း လျှို့ဝှက်ခြင်းမရှိဘဲ ပြောင်တင်းတင်းပင် ထုတ်ဖော်ပြသနေကြသည်။

ဂျပန်များသည် ဗမာအမျိုးသားများအား ကူလီအဖြစ် အဓမ္မဆွဲခေါ် နေကြသည်သာမကသေး၊ သူတို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း လိုလျှင် လိုသလို ဆွဲယူနေကာ ကူလီခအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ တန်ဖိုးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပေးချင်သလောက်သာ ပေးကြသည်။ ဤ ထိုသို့ပြုမူနေကြခြင်းဖြင့် ဂျပန်များသည် ဆန်လိုချင်သည့်အခါ ဆန်ရနေပြီး ကူလီလိုချင်သောအခါလည်း ကျေးရွာသားများမှာ ကူလီများဖြစ်လာရတော့ ၏။ ဂျပန်စစ်သား၏ ဝန်စည်စလယ်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ရွာသားများက လိုက်လံထမ်းပိုးပေးနေသောကြောင့် ဝန်တင်တိရစ္ဆာန် ပြဿနာလည်း ဂျပန်တို့တွင် ရှိဟန်မတူ။

ဂျပန်တင့်ကားတပ်နှင့် မြင်းတပ်များ မည်သည့်ရွာသို့ ရောက်လာ သည် ဟူသော သတင်းမျိုးကို တစ်ရံတစ်ခါမျှ မကြားမိ။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျသောနယ်မြေတွင် ဂျပန်တို့၏ တင့်ကားတပ်လည်း မရှိ။ မြင်း တပ်လည်းမရှိဟု ယူဆရပေတော့မည်။

ဂျပန်စစ်တပ်များလည်း ဗမာပြည်သို့ မဝင်လာမီက ဝါဒဖြန့်ထား ချက်များနှင့် ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ပြုမူလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ ဆီနှင့် ရေကဲ့သို့ ကွာခြားလှရာ ဗမာအမျိုးသားများသည် ဂျပန်များပေါ်၌ ယုံမှားသံသယစိတ် ဝင်လာရုံမျှမက ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ပင် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ဗမာအမျိုး သားများက အမြတ်တနိုး ရှိသေကိုင်ရှိုင်းနေသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို ပင် အတင်းအဓမ္မ အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေခြင်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ စပါး စသည်များကို အတင်းလှယူခြင်း၊ လုပ်ခလျော်ကြေးများကို မတန်တဆလျှော့ချ၍ ပေးနေ ခြင်း စသော အပြုအမူတို့က ဗမာအမျိုးသားများတွင် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိသော ဂျပန်မုန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ်ကို ပို၍ ထိုးဆွပေးလျက်ရှိသည်။

မကြာသေးမီကလေးက ရန်သူများသည် ကျေးရွာများမှ လေ့များကို

သိမ်းယူပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ညအချိန်များ၌ ကင်းလှည့် ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မန္တလေး-လားရှိုး မီးရထားလမ်း၊ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းများကိုလည်း ဂျပန်စစ်တပ်မှ မှန်မှန် အသုံးပြုနေပြီး အရပ်သူအရပ်သားများမှာမူ ရထားဖြင့် ခရီးသွားခြင်း မရှိသလောက် နည်းပါးသည်။

ငွေကြေးပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍မူ အင်္ဂလိပ် ငွေစက္ကူနှင့် ဂျပန် ငွေစက္ကူများကို ပူးတွဲသုံးစွဲလျက်ရှိသော်လည်း ဂျပန်ငွေစက္ကူကို လိုချင် သူ ရှားလှသည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများကလည်း အလွန်နည်းပါး နေရာ ဂျပန်ငွေစက္ကူမှာ လမ်းပြင်သည့် ကူလီများနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို လိုက်လံပို့ဆောင်သည့် အထမ်းသမားအား ပေးရန်သာ အသုံးကျတော့ ၏။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသော ဂျပန်စစ်တပ်များ မှာ ဗမာအမျိုးသားများထံမှ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ ဝယ်မရအောင် ဖြစ်နေ သည်။ အင်္ဂါ့အဝတ်အထည်နှင့် ဆားများ၊ နှမ်းဆီများမှာ ရှားပါးသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေပေပြီ။ ဂျပန်တို့သည် မသင်္ကာသူ အရပ်သားတစ်ဦး အား ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရာ၌ လက်နဲ့တတ်သူများ မဟုတ်သည့် အလျောက် ဂျပန်က မယုံသင်္ကာမဖြစ်အောင် အထူးဂရုစိုက်၍ နေထိုင် ကြသော ရွာသူရွာသားများကို တွေ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း များစွာသော ရွာသူရွာသားများမှာ အတွင်းကြိတ်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုလား သူများ ဖြစ်လာကြတော့၏။ ရွာသူရွာသားတိုင်းပင် စစ်မဖြစ်မီအချိန်က ခေတ်ပြောင်းကို တမ်းတမ်းတတ ပြောဆိုနေကြပြီး ဤစစ်ကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့ဘက်က နောက်ဆုံး၌ နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြ သည်။

သို့သော်...ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် နေထိုင်ကြရသော ဗမာအမျိုးသားများမှာမူ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကင်း အဖွဲ့များကြားတွင် ရောက်ရှိနေရသဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် လျက် ရှိနေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အချို့သော တိုက်ကင်း

အဖွဲ့များမှာ ကျေးရွာသားများအပေါ်တွင် လိုသည်ထက်ပိုသော အရေးယူမှု များ၊ ဖမ်းဆီးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိရသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်နှင့် ဗမာကျေးရွာသားများ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ကောင်းမွန်လျက်ပင် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဗမာကျေးရွာသားများသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ အား လမ်းပြအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သတင်းပေးသူများအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ ကျေးရွာသားများသည် လူအများရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ်ဘက်သို့ ပင်းသည့်အမှုအရာမျိုးကို ပြသလိုခြင်း မရှိကြသော် လည်း နှစ်ဦးချင်းဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်တပ်သတင်းများကို ပေးလေ့ရှိသူများ ဖြစ်၏။”

ဂူ(ဒ်)က အစီရင်ခံရာတွင် တွေ့ရှိခဲ့သမျှကို ရုံးပေါင်း၍-
“ကျွန်တော်တို့သည် မနစ်က မိုးတွင်း၌ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း များကို ရပ်နားခဲ့သလို ယခုနှစ်တွင်လည်း ရပ်နားထားဦးမည်ဆိုပါက ဗမာအမျိုးသားတို့၏ အင်္ဂလိပ်ပေါ်တွင် လိုလားလျက်ရှိသော စိတ်ဓာတ်ကို အညွန့်ချိုးပစ်ရာ ရောက်နေပေတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်သားများသည် ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဗမာအမျိုးသားတို့အား ဂျပန်ရန်မှ အကာ အကွယ်ပေးနိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို အမြဲတစေ ပြသနေရန် လိုပေလိမ့် မည်ဟု ဖော်ပြထားခဲ့လေသည်။

ဂူ(ဒ်) ဆေးရုံတက်နေစဉ် ရော်ဘင်စတီးဝပ်က ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်၍ လုပ်နေခဲ့သည်။

မတ်လဆန်းမှမေလအထိ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်ဦး တည်း တာဝန်ယူ ထမ်းဆောင်နေခဲ့သော ရော်ဘင်စတီးဝပ်သည် မေလ လယ်လောက်တွင် မိုးဆင်ဟု နာမည်ကြီးနေသော ဒုဗိုလ်မှူး ဝီလျံ၏ ဆင်တပ်ခွဲ၌ အိန္ဒိယသို့ပြန်၍ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်အတွင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော စွန့်စားခန်းတစ်ခုတွင် ပါဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ဝီလျံကား ဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပါရဂူမြောက်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ် သည်။ မိုးဆင်နှင့် ဗန္ဓုလ စသော စာအုပ်များမှာ ဝီလျံကိုယ်တိုင် ဘုံဘေ ဘားမား စစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် မန်နေဂျာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ်

က တွေ့ကြုံလေ့လာခဲ့သမျှကို အနုပညာမြောက်စွာ ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ ဖိုးဆင်ဟူသော သူ့စာအုပ်ကို အစွဲပြု၍လည်း သူ့အား ဝိလျံဟုခေါ်မည်အစား အားလုံးသူကပင် ဖိုးဆင်ဟု နှုတ်ကျီးနေခဲ့ကြသည်။

ဝိလျံမှာ ရော်ဘင်စတီးဝပ်၏ အထက်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကာ ယခုအချိန်၌ တမူးမြို့အနီးရှိ မိုးရဲစခန်း၌ ဆင်တပ်ခွဲတစ်ခုနှင့်အတူ လမ်းများဖောက်ခြင်း၊ တံတားတည်ဆောက်ခြင်း၊ အလုပ်များကို ဦးစီး၍ ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ မိုးရဲစခန်းတွင် ဆင်အကောင်ပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ရှိနေသည့်တိုင်အောင် လမ်းဖောက်လုပ်ရေးအတွက် မလုံလောက်ဘဲ ရှိနေသေးသည်။

ဤကဲ့သို့သောအချိန်တွင် ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးကောင် ရရှိမည်ဟူသော ယုံကြည်လောက်သည့် သတင်းစကားကြောင့် ဖိုးဆင်၏ စခန်းသို့ စဉ်းသည်အဖြစ် ရောက်နေသော ရော်ဘင်စတီးဝပ်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော စွန့်စားခန်းတစ်ခုတွင် ပါဝင်ခွင့်ရရှိလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

စတီးဝပ်က ဝိလျံစဉ်းသည်အဖြစ် မိုးရဲစခန်းတွင်ရှိနေစဉ် ကရင်အမျိုးသား နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုကရင်အမျိုးသားနှစ်ဦးမှာ ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖိုးဆင်နှင့် စတီးဝပ်တို့အတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သတင်းတစ်ရပ်ကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ နှစ်ဆယ့်ကိုးစီးမျှသော ဆင်တို့ကို ဦးစီးများနှင့်တကွ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ယူဆောင်လာရန်တည်း။

ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးစီးနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ ဦးစီးများ၊ သားမယားများသည် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်တွင်ရှိသော ပန်းသာမှ အရှေ့ဘက်စူးစူး မိုင် ၅၀ ကွာရှိ တောနက်ကြီးတစ်ခုတွင် ၇ပုန်ရန်မှ ပြေးရှောင်ရင်း

အင်္ဂလိပ်တပ်များ၏ အကူအညီကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြောင်း ကြားသိရသည်။

ဆင်များနှင့်တကွ ဦးစီးများမှာ ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ဖူးသူများသာဖြစ်ရာ ဝိလျံသည် လမ်းဖောက်လုပ်ရေး၊ တံတားတည်ဆောက်ရေးအတွက် အဆိုပါဆင်များနှင့် ဦးစီးများအား မရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ရတော့၏။ လက်ရှိဆင်တစ်ရာကျော်မှာလည်း လုပ်ရမည့်အလုပ်နှင့်စာလျှင် အလွန် အရေအတွက် နည်းပါးနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဝိလျံအတွက် ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးကောင်နှင့် ဦးစီးများကို ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ခေါ်ထုတ်လာရန်မှာ တကယ့် စစ်ဆင်ရေး ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့၏။

ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေအတွင်းသို့ ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးစီးနှင့်တကွ ဦးစီးသားမယားများအား ခေါ်ယူကာ ချင်းတွင်းကို တစ်ဖန် ဖြတ်ကျော်ရမည့်အရေးမှာ တကယ့် စွန့်စားခန်းကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးကောင် ရှိနေသော နေရာမှာလည်း ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်း ပန်းသာမှ မိုင် ၅၀ အကွာရှိ တောနက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့သွားမည့်အရေးမှာပင် စွန့်စားခန်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ဝိလျံသည် ကရင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်က တင်ပြလာသော ပြဿနာကို သူကိုယ်တိုင် စဉ်းစားနေရာမှ ရော်ဘင်စတီးဝပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့...ရော်ဘင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ မင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဤမေးခွန်းမှာ သုံးလတိုင်တိုင် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ခံ၍ လုပ်ခဲ့ရသော စတီးဝပ်အဖို့ ဖြေလျှင်လည်း မကောင်း၊ မဖြေဘဲနေလျှင်လည်း မကောင်းသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေ

လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စတီးဝပ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ကောင်းလှပြီဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စတီးဝပ်က “ကြီးစားပါမည်ဟု မယုတ်မလွန်အခြေပေးလိုက်သည်။ ပန်းသား အရှေ့ဘက် မိုင် ၅၀ အထိ ရန်သူနယ်မြေကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရသည့်အတွက် သတင်းကောင်းများ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု စတီးဝပ်က မျှော်လင့်ချက်ထားမိသည်။

ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးကောင် ထုတ်ယူရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိသူများအထဲတွင် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ခုမှ ဂျူးဆိုသော အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လျက်ရှိနေသည်။

ဂျူးမှာ စစ်မဖြစ်ခင်က ဗမာပြည်တွင် နေဖူးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း စတီးဝပ်နှင့် အတူလိုက်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဝီလျံ၊ ဂျူးနှင့် စတီးဝပ်တို့ သုံးဦးသားသည် တမူးရှိ တပ်မှူးတစ်ယောက်၏ အကူအညီကိုယူကာ ‘ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးကောင်၏ စစ်ဆင်ရေး’ကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြပြီး အစီအစဉ်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်သည်။

လုံးထွင်းလှေများဖြင့် ယုမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းကာ ယုဝတွင် ခေတ္တစခန်းချမည်၊ ဤသို့ ချီတက်ရာ၌ စတီးဝပ်ခေါင်းဆောင်သော ဇက်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများအပြင် တမူးရှိတပ်မှ အိန္ဒိယစစ်သား ၃၃ ခန့်ကလည်း စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့ ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်မိသည်အထိ တာဝန်ယူရန် သဘောတူသည်။

ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်မိသည့်တိုင်အောင် ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးစီး စခန်းချလျက်ရှိသော တောနက်ထဲသို့ ရောက်ရန် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ခရီးပြင်းနှင့်ရလိမ့်မည်ဟု စတီးဝပ်က တွက်ချက်ထားသည်။ မိုင် ၅၀ ခရီးကို နှစ်ရက်တည်းနှင့် ရောက်ရန်တည်း။

ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးစီးရှိသော စခန်းသို့ နှစ်ရက်နှင့်ရောက်ပြီးနောက် ထိုစခန်းတွင် အနည်းဆုံး တစ်ရက်မျှ နားနေရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်၏။ ဆင်စခန်းမှ အပြန်ခရီးကိုလည်း နှစ်ရက်နှုန်းဖြင့် တွက်သည့်တိုင်အောင် စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေ၌ ၅ ရက်တိတိ

ကြာအောင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရမည်မှာ မလွဲမရှောင်သာသောကိစ္စပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဤ ၅ ရက်မျှသော အချိန်အတောအတွင်း ရန်သူသည် စတီးဝပ်တို့ စွန့်စားခန်းကို မသိရှိဘဲ နေပါမည်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စွန့်မှ ကိစ္စပြီးမည့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် စွန့်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

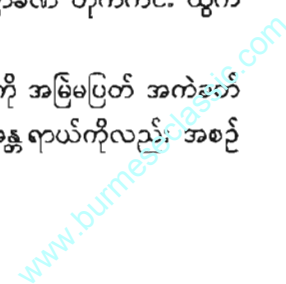
နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျူးနှင့် စတီးဝပ်တို့ ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့သည် ကရင်အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့်အတူ ယုမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ယုဝသို့ရောက်သည်အထိ ရန်သူအရိပ်အခြည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ဝဲကတော့များ၊ ကျောက်ဆောင်များကို အထူးသတိထား၍ လာခဲ့ရသော ရေလမ်းမှာ မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ပြန်လမ်းမရှိသော ခရီးကြမ်းဖြစ်နေလေသည်။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ယုဝတွင် တစ်ထောက်နား၍ ရန်သူအခြေအနေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း ကြည့်ကြ၏။

ယုဝမှ တောင်ဘက် ၄ မိုင်သာကွာသည့် ‘ပန်းသား’တွင် ဂျပန်များ ရောက်ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားကြရသည်။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့များ ရှိမရှိ သေချာအောင် စုံစမ်းပြီးနောက် နေဝင်လျှင် ဝင်သွားချင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အရောက်ညီသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကမ်းမှ အလှမ်းကွာသည့်အရပ်သို့ တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းနှင့်ကြရသည်။ ဂျပန်စစ်သားများ စီးလေ့ရှိသည့် ဦးကွဲ ရာဘာဖိနပ်ရာများကို တောလမ်းတစ်လျှောက်၌ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့သည် ဤပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို မကြာခဏ တိုက်ကင်း ထွက်နေကြောင်း သေချာနေတော့၏။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ရန်သူအရိပ်အခြည်ကို အမြဲမပြတ် အကဲခတ်နေရသည်သာမက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း အစဉ်သတိထားနေရသည်။

ကျည်အိမ်ထဲတွင် ကျည်ဆန် ၅ ကောင်ပါသော ကာဘိုင်ကို ပန်းတွင် လွယ်ရင်း 'ဆင်-စစ်ဆင်ရေး' အဖွဲ့ရှေ့မှ ချီတက်လာခဲ့သော စတီးဝပ်သည် တောင်ကမူကလေးတစ်ခုကို ကျော်ပြီးနောက် ရေခန်းစပြုနေသော ချောင်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။

စတီးဝပ်သည် ချောင်းကလေးကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူနှင့် ရှစ်ကိုက်ခန့်သာတွာသော တောလမ်းကလေးပေါ်တွင် မာန်ဖီနေသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လှန့်ရသဖြင့် စားမာန်ဖီနေသော ကျားကြီးသည် စတီးဝပ်၏မျက်နှာကို တဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်စိအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရှင်း လမ်းပေါ်တွင် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

စတီးဝပ်သည် လွယ်ထားသော ကာဘိုင်ကို ပန်းတွင် ဖြည်းညင်းစွာ ထောက်လိုက်ပြီး ပြောင်းဝကို ကျားကြီး၏ နှာနုတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

သို့သော်...မပစ်ရဲ။

တောထဲတွင် ဟိန်း၍ပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်သော သေနတ်သံသည် ရန်သူအား အချက်ပေး၍ ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်သည်နှင့် တူနေပေတော့မည်။

စတီးဝပ်နှင့် မာန်ဖီနေသော ကျားကြီးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စက္ကန့် ၂၀ မျှကြာအောင် စိုက်၍ကြည့်နေကြသည်။ စတီးဝပ်အဖို့ စက္ကန့် ၂၀ မှာ မိနစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ကြာသည်ဟု ထင်နေရ၏။ သို့ရှေ့ရှိ ကျားကြီးက မကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် တစ်ချက်မျှ ဟိန်းသံပေးလိုက်ပြီး တောထဲသို့ ခုန်၍ဝင်လိုက်ပြီး ခဏအတွင်းတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စတီးဝပ်သည် သည်တော့မှပင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။

'ဆင်-စစ်ဆင်ရေး' ဒုတိယမြောက်နေ့ နေ့မှဝင်မီ လမ်းပြလာခဲ့သော ကရင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်က အစဉ်လိုက်လာခဲ့သော တောလမ်းမှ ဖဲထွက်ကာ တောနက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် သုံးနာရီမျှ ခရီးကြမ်းနှင့်ရပြီးနောက် ဆင်နှစ်ဆယ့်ကိုးစီးရှိရာ စခန်းသို့ ရောက်လာ

ခွဲကြလေသည်။

ခရီးကလည်းပန်း၊ ဆာကလည်း ဆာနေကြသော စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့သည် ဆင်ဦးစီးများနှင့် သူတို့၏ ဇနီးသည်များက ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ညစာကို အားရပါးရ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆင်စခန်းတွင်ပင် အိပ်စက်ကြသည်။

တတိယမြောက်နေ့မှာ အပန်းဖြေသည့်နေ့ဖြစ်သော်လည်း စတီးဝပ်မှာ အပန်းမဖြေနိုင်ဘဲ ဆင်ဦးစီးများအား ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုသတင်းများကို အမြန်းစုံစမ်းခြင်း၊ အပြန်ခရီးအတွက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။

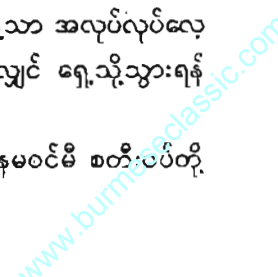
ကော်တပ်ဖွဲ့တွင်ပါဝင်သော စစ်သား ၁၀ ယောက်နှင့် ဆင်ဦးစီးများ ဆွဲပေါင်းလိုက်လျှင် လူပေါင်း ၄၉ ယောက်ရှိသည်။ ဆင်က ၂၉ စီး။

ဤမျှများပြားသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ရန်သူအကြားမှ ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ အရောက်ခေါ်ထုတ်သွားရမည့် အရေးမှာ မလွယ်ကူလှ၊ ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင်ကား အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် အာပစ် ပစ်လေးရန် စောင့်နေမည့် လူသုံးဆယ်ခန့်ပါသော တပ်တစ်တပ်ရှိနေမည်ဖြစ်ရာ များစွာစိုးရိမ်ရန်မရှိဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့တစေ လူ ၄၉ ယောက်နှင့် ဆင် ၂၉ စီးအား ချင်းတွင်းကိုဖြတ်၍ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ချီရမည့်ကိစ္စမှာ ထင်သလောက်မလွယ်...

'ဆင်-စစ်ဆင်ရေး' လေးရက်မြောက်သည့်နေ့ နံနက်စောစောတွင် စတီးဝပ်နှင့် ဂျူးတို့ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် ဦးစီးနှင့်ဆင်များပါ သို့တပ်ပါလျက် ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆင်များမှာ တစ်နာရီလျှင် သုံးမိုင်နှုန်းသာ သွားနိုင်ပြီး ဆင်ဦးစီးများက ချွန်းတို့ပါမှ ခြောက်မိုင်အထိ ခရီးပေါက်သည်။ သို့သော်...ကြာရှည်အား သွားနိုင်ခြင်းမရှိ။ တစ်နေ့လျှင် ခြောက်နာရီခန့်သာ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသော ဆင်များမှာ ခြောက်နာရီထက် ကျော်လာလျှင် ရှေ့သို့သွားရန် ခြင်းဆန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဆင်-စစ်ဆင်ရေး' ၅ ရက်မြောက် ညနေ နေ့မှဝင်မီ စတီးဝပ်တို့

အဖွဲ့သည် ချင်းတွင်းနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာအထိ ရောက်လာနိုင်ကြ၏။
ဤနှစ်မိုင်မှာ ပုန်းစရာခိုစရာ အလျဉ်းမရှိသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီး
ဖြစ်နေလေသည်။

စတီးဝပ်သည် ဆင်များနှင့် အဖွဲ့သားများအား တောအုပ်ထဲတွင်မင်
နေစေပြီး ဂျိုးနှင့် စစ်သားနှစ်ယောက်အား နယ်မြေအနေအထားကို
ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ဂျိုးနှင့် အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်မှာ ပြန်ရောက်ချိန်တန်လျက် တော်တော်
နှင့် ပြန်ရောက်မလာသောကြောင့် စတီးဝပ်နှင့်တကွ ဦးစီးများပါ စိတ်
တထင့်ထင့် ဖြစ်နေကြရ၏။ ဂျိုးပြန်ရောက်လာသောအခါလည်း စိုးရိမ်
မကင်းစရာ သတင်းကို ကြားပြန်သည်။

ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့ ဖြတ်ကူးမည့် နေရာ
တစ်ဝိုက်တွင် ကင်းလှည့်လျက် ရှိနေကြသည်။ သို့သော် အင်ကြီးအားကြီး
ဖြင့်ကား မြစ်ကူးနေရာကို စောင့်ကြပ်နေခြင်းမရှိဟု ဂျိုးက သတင်းပို့
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ညကား ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကူးရမည့် ညပင်
ဖြစ်သည်။ ရက်ရွှေ့၍မဖြစ်တော့။ ရက်ရွှေ့လေ ပို၍ဆိုးသော အခြေအနေ
နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေသာ ဖြစ်တော့မည်။

စတီးဝပ်သည် မိမိတို့အဖွဲ့အား ရန်သူက အထင်ကြီးပြီး လိုက်၍
မတိုက်ဝံ့အောင် အဖွဲ့သားများနှင့် ဆင်များကို နေရာဖြန့်၍ ကူးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တောအုပ်ထဲမှ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ရန်သူအရိပ်အခြည်ကို မတွေ့ရသော်
လည်း နှစ်ရက်ဆက်၍ ခရီးပြင်းလာခဲ့ရသော ဆင်များမှာ မြစ်ထဲသို့
မဆင်းလိုဘဲ ပေ၍ ခံနေကြသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

'ဆင်-စစ်ဆင်ရေး'၏ အခက်အခဲမှာ ယခုမှ အထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်လာလေသည်။

ဆင်များကို လိုချင်သောကြောင့် ရန်သူနယ်မြေထဲသို့ မိုင် ၅၀ နှင့်
စွန့်စွန့်စားစားလာခဲ့ရသောကြားပမ်းမှုမှာ ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက် မြစ်ကမ်းပါး

သို့ရောက်ကာမှ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့မည်ကိန်းမျိုးနှင့် ကြုံနေ
ရတော့သည်။

ဦးစီးများက မိမိတို့ဆင်များကို ချွန်းတို့၍ ရေထဲသို့ အဆင်းခိုင်း
သည်။ သို့သော် ဆင်များက မဖြူ။

ဦးစီးများသည် လေးကြိမ်တိတိ ဆက်၍ကြိုးစားသည့်တိုင် ဆင်များ
က ပေမြဲပေနေသောအခါ စတီးဝပ်အဖို့ မည်သို့မျှ မကြံတတ်အောင်
ဖြစ်လာရတော့၏။

ရန်သူသည် အချိန်မရွေး မိမိတို့အဖွဲ့အား လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်
သည့်အခြေအနေ ရှိနေရာ စတီးဝပ်သည် ဂျိုးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဇက်တပ်ဖွဲ့
သားများနှင့် ဦးစီးများကို ယခုညတွင်းချင်းပင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးစေ
မည်။ ဆင်များကိုမူ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ထူးခတ်၍ ထားခဲ့ပြီး
နက်ဖြန်နံနက်စောစောမှ ဦးစီးများကို တစ်ဖက်ကမ်းတွင် စောင့်နေမည့်
စစ်တပ်အကူအညီဖြင့် လာယူစေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆင်များကို အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ တောအုပ်တွင် ထူးခတ်ရာ၌
အသံဗလံများ ထွက်မလာသည့်အတွက် တော်ပေသေးသည်ဟု စတီးဝပ်က
မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

၅ ရက်မြောက်ညတွင်ပင် ဆင်-စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့သားများသည်
ဦးစီးများနှင့်အတူ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ
ထူးလာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဂျပန်များသည် မြစ်ဖြတ်ကူးနေသော စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့အား လာ
ရောက် ပစ်ခတ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ထိုနေ့ညတွင်ပင် တောအုပ်အတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်ပြီး ထူးခတ်ထားသော ဆင်များကို လွှတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို သိရှိနိုင်ခွင့် မရခဲ့သော စတီးဝပ်က နောက်
တစ်နေ့ နံနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်စင်းလျှင် ရှစ်
သောက် ကိုးယောက်စီ လိုက်ပါလာသော လုံးထွင်းလှေများဖြင့် ဆင်ဦးစီး
များအား အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ပို့စေသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော စတီးဝပ်က ရင်တထိတ်

ထိတ်ဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် လုံးထွင်းလှေများသည် အရှေ့ဘက်ကမ်းနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် စားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာကာ ချုံခို၍ စောင့်နေသော ဂျပန် စစ်သားများအား အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အကယ်၍သာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သုံးမိနစ်ခန့် ထပ်၍စောင့်ပြီးမှ ပစ်ခတ်မှုကိုပေးပါမူ လုံးထွင်းလှေများပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ဆင်ဦးစီး မှန်သမျှ အားလုံး အသက်ပျောက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဦးစီးများ သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေထဲသို့ ခုန်ချ၍ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာနိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက် ကျဆုံးခြင်း မရှိခဲ့။

အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် နေရာယူထားသော အင်အားသုံးဆယ် ခန့်ပါရှိသည့် စစ်သားများ၏ ကျည်ပစ်အားမှာ တစ်ဖက်ကမ်းမှ ရန်သူများ နှင့်စာလျှင် မယှဉ်သာအောင် နည်းလှသည်။

သို့ဖြင့် ရန်သူ့နယ်မြေအတွင်းသို့ ၅ ရက်တိုင်တိုင် စွန့်စားသွား ရောက်ခဲ့ရသော ဆင်-စစ်ဆင်ရေးမှာ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

စတီးဝပ်တို့အဖွဲ့ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိလျံ၏ ဆင်တပ်ခွဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသည့်အချိန်မှာ မိုးရာသီစနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း စတီးဝပ် သည် ကဆောင်ချောင်မှ အိန္ဒိယသို့ အနားယူရန် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း [၁၁]

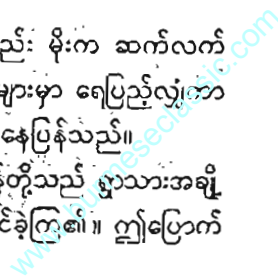

မိမိတို့တာဝန်ကျရာ နယ်မြေသို့ရောက်မှ ရွာခံသားများကို ဇက် တပ်ဖွဲ့သားများအဖြစ် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကလက္ကတ္တားမှ ထွက်ခဲ့သော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့မှာ ကဘော် ချောင်တွင် တော်တော်နှင့် လူစု၍ မရနိုင်ဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရလေ သည်။

ဗမာပြည်တိုက်ပွဲကြီး စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်က အငတ် ငတ် အပြတ်ပြတ် အလဲလဲအပြီပြီဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များကိုသာမက မရူမလှနှင့် ဆုတ်ခွာရသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီး ကိုပါ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ကဆောင်ချောင်မှ ရွာခံသားများသည် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်နစ်ယောက် ဦးစီးသောတပ်တွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ရန် စိတ်မပါတပါ ဖြစ်နေရတော့သည်။

ထို့အပြင် မိုးနှောင်းကာလပင် ဖြစ်သော်လည်း မိုးက ဆက်လက် အားကောင်းနေဆဲဖြစ်၍ အင်းအိုင်ချောင်းမြောင်းများမှာ ရေပြည့်လျှံကာ အသွားရ အလှာရ စည်းရုံးရေးခရီးထွက်ရ ခက်နေပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့သည် ရွာသားအချို့ ကို ပြောကံကျားစစ်သားများအဖြစ် စည်းရုံးရရှိနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤပြောကံ

ကျား စစ်သားများက စုံစမ်းသိရှိရသော သတင်းများအရ ကဘော်ချောင်တွင် ဂျပန်များမရှိကြောင်းကို အောက်တိုဘာ လကုန်လောက်တွင် ကလက္ခတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ဂျပန်သူလျှို့နှင့် ဒလံများကား ကဘော်ချောင်တွင် အနှံ့ရှိနေလေသည်။

နိုဝင်ဘာလဆန်းလောက်တွင် ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ထောက်လှမ်းရေး ခရီးကို မော်လိုက်အထိဆန့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မော်လိုက်တွင် ဂျပန်တပ်များရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကို ရထားသော်လည်း ပါကာကမူ စစ်မဖြစ်မီက သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော ဒေသဖြစ်၍ မိမိတို့အတွက် လုံခြုံမှုရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

ဤအချိန်၌ ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ကလေးဝနှင့် တမူးလမ်း အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်ကျော်အကွာရှိ မင်းသမီးရွာတွင် စခန်းချလျက် ရှိနေကြ၏။

ဆန်လဲချောင်းသည် မင်းသမီးရွာကို ကွေ့ဝိုက်ကာ စီးဆင်းနေလေသည်။ မင်းသမီးရွာမှာ တောထူသော တောင်ခြေများနှင့် ကပ်လျက်ရှိရာ အကယ်၍ ဂျပန်တပ်များ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပါက တောထဲသို့ ရှောင်ပြေးရန် အကွက်ကောင်းသည်နေရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ပါကာခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် စည်းရုံးပြီးကာစ ရွာခံတပ်သား အချို့နှင့်အတူ မင်းသမီး အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ထင်းစင်းသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ခြောက်ကပ်လျက်ရှိပြီး ရွာထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ရွာသားများမှာလည်း ပါကာတို့အဖွဲ့အပေါ်တွင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ပါကာ၏ခရီးစဉ်မှာ မော်လိုက်သို့သွားရန် ဖြစ်သော်လည်း အကယ်၍ ဂျပန်တပ်များ ထင်းစင်းသို့ ရောက်လာပါက မိမိတို့နောက်သို့ တကောက်ကောက်နှင့် လိုက်မလာနိုင်စေရန် ကလေးဝသို့သွားမည်ဟု ရွာထဲတွင် သတင်းလွှင့်ထားခဲ့သည်။ ဤသတင်းမှာ ဂျပန်တို့လက်သို့ ရောက်သွားသော သတင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ဂျပန်ရေဒီယိုမှ ကလေးဝအနီးတွင်

အင်္ဂလိပ်အရာရှိနှစ်ဦး ဖမ်းမိကြောင်း ကြေညာချက်က သက်သေခံလျက်ရှိသည်။ အိန္ဒိယရေဒီယိုမှ မည်သို့တုံ့ပြန်မည်ကို စောင့်စားရင်း ဂျပန်ရေဒီယိုက လုံကြာတံသတင်းလွှင့်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

သို့သော် အိန္ဒိယရေဒီယိုက ဂျပန်တို့၏ ကြေညာချက်ကို ငြင်းလည်းမငြင်း၊ ဝန်လည်းမခံဘဲ တုံ့ကြိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သောအခါ ဂျပန်တို့သည် ပါကာတို့ခြေရာကို အစကောက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ထင်းစင်းမှတစ်ဆင့် အရှေ့တောင်ဘက် လေးမိုင်ခန့်ကွာသော ခန်းပတ်သို့ ပါကာတို့အဖွဲ့ ဆက်လက်ချီတက်လာခဲ့၏။ ဤရွာတွင် ဘုံဘေးဘေးမှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော တောခေါင်း မောင်မော်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ ပါကာတို့အဖို့ ကံကောင်းလာသည် လက္ခဏာပင် ဖြစ်တော့သည်။

တောခေါင်း မောင်မော်သည် အစပထမ၌ ဇက်တပ်ဖွဲ့သို့ဝင်ရန် စိတ်လိုလက်ရ မရှိလှသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အလွန်ယုံကြည် အားကိုးရသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည်အထိ ပါကာတို့နှင့်အတူ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေခဲ့လေသည်။

ခန်းပတ်နှင့် မော်လိုက်မှာ မျဉ်းပြောင်အတိုင်းဆိုပါက ဆယ့်ရှစ်မိုင်ခန့် ကွာသော်လည်း တောအထပ်ထပ် တောင်အဆင့်ဆင့်ကို ခြေလျင်ဖြတ်၍ သွားရသောခရီးမှာမူ မိုင်ငါးဆယ်အထိ ခရီးရှည်နေလေသည်။ သည်အထဲတွင် ရွာဟူ၍လည်း တစ်ရွာမျှမရှိသောကြောင့် လမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာမှာ ပြဿနာဖြစ်လာရတော့၏။

ခန်းပတ်မှ စတင်ခရီးထွက်၍ မကြာမီပင် သေနတ်မကိုင်းဖူးသော တပ်သားသစ်တစ်ဦး ပေါ့ဆမှုကြောင့် ထိုတပ်သားရှေ့ နှစ်ကိုက်အကွာ လောက်တွင် ရှိနေသော အခြားတပ်သားတစ်ဦးမှာ ခေါင်းတွင် သေနတ်ထိမှန်ခံရပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ပေါင်ငါးဆယ်လေးသော ကျောပိုးအိတ် တော်မီနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သယ်ပိုး၍ တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက် သွားရသောခရီးမှာ ပင်ပန်းလှသည်။ ခရီးလကြမ်းပြီး

ထမ်းစရာ ပိုးစရာများက များနေသောကြောင့် ရိက္ခာကို လိုသလောက် ယူ၍လည်း မရ၊ ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ဆန်ကို ကျို၍သောက်ကာ ဘီစကွတ်ကလေးကို ဝါးကာဖြင့် မဝတဝစား၍ ခရီးနှင့်ကြရ၏။ ဤအထဲတွင် မိုးကလည်း ကျည်တောက်သွန်သလို ရွာနေပြန်ရာ ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများမှာ ကြွက်စုတ်ကလေးများလို ဖြစ်နေကြတော့၏။ စီးထားသော ဖိနပ်များမှာလည်း မိုးဒဏ်နှင့် ကြမ်းတမ်းလှသော ခရီးဒဏ်တို့ မခံနိုင်ဘဲ စုတ်ပြတ်၍ ထွက်ကုန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အပြန်ခရီးတွင် ဖိနပ်မပါဘဲ လာခဲ့ရလေသည်။ ဆေးလိပ်များ ပြတ်သွားသောကြောင့် ဝမာဆေးရွက်ကြီးကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လိပ်ကာ သောက်ကြရသည်။

မော်လိုက်နှင့် မိုင် ၂၀ အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အတ္တစခန်းချနေသော နေရာအနီးသို့ ရောက်လာပြီးမှ မော်လိုက်ဘက်သို့ လှည့်၍သွားသော လူနှစ်ယောက်၏ ခြေရာများကို တွေ့ရ၏။ ဤခြေရာများမှာ ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်များ၏ ခြေရာများအပြင် မည်သူ့ခြေရာမျှ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လျင်လျင်မြန်မြန် ချီတက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသော အထုပ်အပိုးအားလုံးလိုလိုကို ချန်ထားခဲ့ပြီး အဖွဲ့သား ၄ ယောက်နှင့်သာ ဆက်၍ ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မော်လိုက်ရှိ ပုလိပ်တန်းလျားနှင့် တစ်မိုင်မျှ အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ တံတစ်ခုအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဧကန်တမ်းပွဲသားဖြစ်သူ တောခေါင်းမောင်မော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

“ထိုလူက မော်လိုက်သို့ ဂျပန်စစ်သား ၁၀၀ ခန့် နိုဝင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့တွင် ရောက်လာကြောင်း၊ မြို့ထဲရှိ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ရှင်များကို သတ်သွားကြောင်း၊ တွေ့ရှိရသမျှသော ဓားပြများကိုလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီးနောက် လှံစွပ်များဖြင့် ထိုးသတ်ပစ်ခဲ့ကြကြောင်းဖြင့် သတင်းပေးသည်။

မော်လိုက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းကို ဂျပန်ဒလ်များ

က သက်ဆိုင်ရာဂျပန်တပ်များသို့ သတင်းပေးထားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် မော်လိုက်တွင် ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ မော်လိုက်မြို့ တောင်ဘက်ရှိ ယခင်က ဂျပန်စစ်သားများ နေထိုင်သွားခဲ့သော တံတန်းလျားများကို တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ခန်းပတ်စခန်းသို့အရောက်တွင် အင်ဖာရှိ ဌာနချုပ်သို့ ဂျပန်တံတန်းလျားများ တည်ရှိပုံကို မြေပုံအညွှန်းဖြင့် သတင်းပို့ပြီး ကျွန်တော်တို့ လေတပ်မှ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သို့သော် ဤအချိန်က ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် လေတပ်အား နည်းပါးနေမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့တိုက်တွန်းချက်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက လိုက်လျောနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့”

ပါကာသည် မော်လိုက်သို့သွားခဲ့သည့် ထောက်လှမ်းရေးခရီးစဉ်ကို အထက်ပါအတိုင်း အစီရင်ခံစာတွင် ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့လေသည်။

“ခန်းပတ်သို့ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် အငတ်ငတ်အမွတ်မွတ်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော ပါကာသည် ဤစနစ်အတိုင်း ဆက်လက်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အစကပင် စိတ်လိုလက်ရ ပါဝင်လာခြင်း မရှိခဲ့သော ရွာခံတပ်သားများအား မဝထမင်း၊ မဝဟင်းကို စား၍ အလုပ်လုပ်ခိုင်းခြင်းမှာ မသင့်လျော်၊ ထို့ထက် အဆင်မသင့်လျှင် အသက်ပါပျောက်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်၍လည်း ရိက္ခာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း လက်နက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ တပ်သားလုံလုံလောက်လောက်ဖြင့်သာ ပြုလုပ်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။

ဤယူဆချက်ကြောင့်ပင် ဌာနချုပ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာများ လာရောက်ချပေးရန် သတင်းပို့လိုက်၏။ ဌာနချုပ်မှ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ ၂၁ ရက်နေ့တွင်ဖြစ်စေ ဝက်တုတ်ရွာအနီးတွင် လာရောက် ရိက္ခာချပေးမည်ဟူသော အကြောင်းကြားချက်မှာ ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများအတွက် ဝမ်းမြောက်စရာသတင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်တုတ်ရွာအနီးရှိ လယ်ကွင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု၌ နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီခွဲသည်အထိ ရိက္ခာလာရောက်ချပေးမည့် လေယာဉ်ကို လည်ပင်းတရည်ရှည်နှင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့

မှာ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချပေးမည် ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဗမာတပ်သားသစ်များအတွက် ပန်းရထားနှင့် တိမ်ကြားကထွက်လာသည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အံ့ဩစရာဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ရိက္ခာချမည့် လေယာဉ်များ ရောက်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ တပ်သားသစ်များပါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကြရ သည်။ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စောစောကပင် လယ် ကွင်းထဲသို့ ရောက်နေကြ၏။ နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်လောက်တွင် လေယာဉ်ပျံသံများကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ရှေးဦးစွာ တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံဝဲသွားပြီး နောက်မှ ရိက္ခာတင် ဝယ်လင်တန်အမျိုးအစား လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း လိုက်ပါလာ သည်။ ကျွန်တော်တို့က အောက်မှနေ၍ မီးဖိုကာ အချက်ပြလိုက်သည်။ တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက အပေါ်မှ ပျံဝဲစောင့်ရှောက်နေစဉ် ဝယ်လင်တန် လေယာဉ်ကြီးက ရိက္ခာထုပ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးခန့်ကို လေထီးမပါဘဲ ချပေးနေသည်။ ရိက္ခာထုပ်များ၌ ဘီစကွတ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြား၊ စီးကရက်၊ မီးခြစ်နှင့် ရမ်နစ်ပုလင်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။”

လေယာဉ်မှ ရိက္ခာများ လာရောက်ချပေးခြင်းမှာ ပါကာနှင့် မစ် ဒယ်လ်တန်တို့၏ ဩဇာအာဏာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ကြီးထွားလာစေရန် မန်းမှုတ်ပေးလိုက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် တူနေပေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ သခင်တွေဟာ ဘယ်လောက် တန်ခိုးကြီးသလဲ၊ လေယာဉ်ပျံကိုတောင် ခေါ်ယူလိုရတယ်”

ကောက်ချောင်ရှိ ရွာသူရွာသားများမှာ ယခင်က ပါကာတို့အဖွဲ့အပေါ် တွင် အထင်သေးခဲ့သမျှ ယခုမှ အတိုးချ၍ အထင်ကြီးလာကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာခံသားများ၏ ထောက်ခံမှုမှာ ပိုမိုထိရောက်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။

ကောက်ချောင်သို့ ရောက်လာသည့် ငါးပတ်မျှအတောအတွင်းတွင် ရွာခံသားပေါင်း အတော်များများကို ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအဖြစ် စည်းရုံး နိုင်ခဲ့ပြီး အရပ်သားသတင်းပေးသူများကိုလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ် သိမ်းသွင်း

နိုင်ခဲ့သည်။

ဤဇော်တပ်ဖွဲ့သားများနှင့် သတင်းပေးများ၏ အကူအညီဖြင့် ကလေးနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ပါကာတို့စခန်းနှင့် အနီးဆုံး ရန်သူစခန်းမှာ ကန်သာနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ကွာ၊ ရာဇဂြိုဟ်တောင်ဘက်အနီးတွင်ရှိကြောင်း သိလာရသည်။ ပါကာတို့နှင့် အနီးဆုံးသော အင်္ဂလိပ်တပ်များမှာ တမူး အနီးတွင်ရှိသည်။ ပါကာတို့စခန်းမှ မြောက်ဘက်မိုင်သုံးဆယ် ကွာဝေး သောနေရာတည်း။

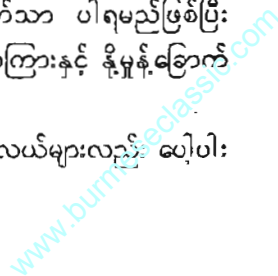
သို့ဖြစ်၍ ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့၏ ဇော်တပ်ဖွဲ့စခန်းမှာ ဂျပန်တပ်များနှင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များကို အလယ်ဗဟိုပြုလျက်ရှိနေပြီး အင်္ဂလိပ်ဘက်ကသော်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်ဘက်ကသော်လည်းကောင်း အုပ်စီးထားခြင်းမရှိသော နယ်မြေမှာ ကြားထဲတွင် မိုင်ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေ လေသည်။

မော်လိုက်သို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးရှည် ချီတက်ခဲ့ပြီးနောက် ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်အတွင်း ပြုလုပ်နိုင်ရန် အသေးစိတ် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဤခရီးရှည် ထောက်လှမ်းချီတက်မှု၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ မော် လိုက်နှင့် ကလေးဝအကြားရှိ ရန်သူဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန်နှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ကလေးဝရှိ ရန်သူတပ်များ၏ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးထွက်ရမည့်ခရီးမှာ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် မိုင် ၁၃၀ ရှိမည်ဟု တွက်ချက်မိသည်။ မိုင် ၁၃၀ ကို ဆယ်ရက်အတွင်း နဲ့အောင် ထောက်လှမ်းရမည့်အလျောက် လိုက်ပါမည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဦးရေကိုလည်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ပါကာက လျှော့ချထားသည်။ သူနှင့် မစ် ဒယ်(လ်)တန်အပြင် ဗမာအဖွဲ့သား နှစ်ယောက်သာ ပါရမည်ဖြစ်ပြီး ရိက္ခာကိုလည်း ဘီစကွတ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြားနှင့် နို့မှုန့်ခြောက် များသာ ယူဆောင်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ဝင်ဦးရေ နည်းပါးသလောက် ဝန်စည်စလယ်များလည်း ပေါ့ပါး

ကာ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ဖိစီးစီးနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်နိုင်ရန်တည်း။

ကလေးမြစ်ဝှမ်းအတိုင်း ချီတက်ရမည့်ခရီးမှာ အနိဋ္ဌာရုံများနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ ရွာအားလုံးလိုပင် စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် မီးလောင်ပြာကျကာ တစ်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ဖြတ်ကူး ရမည့် အင်းအိုင်ချောင်းမြောင်းတို့မှာလည်း လွယ်လွယ်နှင့် ဖြတ်မကူးနိုင် လောက်အောင် ရေဖုံးနေသည့် သဘာဝအတားအဆီးများ ဖြစ်နေသည်။

၁၉၄၂ ခု စစ်ပြေးရစဉ်က စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော မော်တော်ကား ကြီးငယ်အပေါင်းတို့မှာလည်း သံချေးဗက်ပြီး ကားသင်္ချိုင်းဘဝသို့ ရောက်နေကာ ထိုအချိန်က ရိက္ခာမပါ၊ ရေမပါဘဲ ဗမာပြည်မှ ထွက်လာ ခဲ့ကြသော စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များ၏ အရိုးပုံကလည်း အနိဋ္ဌာရုံကို ဂုဏ် တင်၍ထားသကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲရှိနေကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အရိုးပုံတစ်ခုဘေး၌ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော သံစည်ပုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရခြင်းကပင် ထိုအချိန်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ၏ သောကအရပ်ရပ်ကို ပန်းချီကားကလေးတစ်ချပ်ဖြင့် ယခုတိုင် ဖော်ပြ နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မင်းသမီးရွာတွင် ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားသော ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ခန်းပတ်ကို ကျော်လွန်လာသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် နီးကပ်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရှေးရှုနေသော လမ်းအတိုင်းမလိုက်ဘဲ ရာဇဂြိုဟ် မြောက်ဘက် ငါးမိုင်ခန့်အကွာမှာနေ၍ တောများတောင်များကိုဖြတ်ကာ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ပလူဇဝရွာသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့ကြသည်။

ပလူဇဝမှာလည်း ဂျပန်များ တပ်စွဲထားသော နေရာတစ်ခုဖြစ်လေ သည်။

ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ပလူဇဝသို့ မရောက်မီ သွားနေကျတောလမ်း ကို ဖယ်၍ နန်ဇလီန်းရွာဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

နန်ဇလီန်းရွာကား ပလူဇဝမြောက်ဘက်တွင်ရှိသော ရွာကလေး တစ် ရွာပင်တည်း။

နန်ဇလီန်းရွာအဝင်ဝတွင် လယ်သမားအဖြစ် ဘဝပြောင်းနေသော သူဘေးကားများ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီမှ ဆင်ဦးစီးဟောင်းများကို တွေ့ရသည်။ ငါးရက်တိုင်တိုင် ဘီစကွတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို သာ အာဟာရလုပ်ခဲ့ရသော ပါကာတို့အဖွဲ့သားများမှာ ဆင်ဦးစီးများ ကျွေးမွေးသော အာလူးဟင်းနှင့် ထမင်းကိုသာ နတ်သုခါတမျှ မြိန်ရှက်စွာ ကြေရသည်။

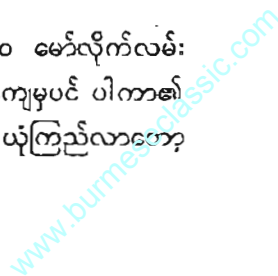
ဆင်ဦးစီးများထံမှ ရရှိသောသတင်းမှာ ဂျပန်များသည် ပလူဇဝ ဆတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများ၌ တပ်စွဲလျက်ရှိပြီး အတန်ငယ် လှမ်းကွာသော ရွာများကိုမူ မကြာခဏ ကင်းလှည့်လျက်ရှိကြောင်း၊ ကလေးဝမှ မော်လိုက် သို့ ရောက်နိုင်သော မော်တော်ကားလမ်းတစ်လမ်းကိုလည်း ချင်းတွင်းမြစ် နှင့်ယှဉ်၍ ဖောက်လုပ်ထားကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကလေးဝနှင့် မော်လိုက်သွား မော်တော်ကားလမ်းကို ဂျပန်များက ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးတွင် မြစ်နှင့်ယှဉ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသည်ဆိုသော သတင်းမှာ အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော သတင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဤသတင်းကို ဌာနချုပ်သို့ ပို့လိုက်သောအခါ ဌာနချုပ်ရှိ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ခံများက မယုံချင်ယုံချင် ဖြစ်လာပြီး ကလေးဝ မော် လိုက် လမ်းမျိုးကို မည်သို့မျှဖောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ပြန်၍ပင် စောဒက ဆက်လာကြပြန်သည်။

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့မှာ ကလေးဝ မော်လိုက်လမ်းကို မိမိ တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ပါလျက် ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံများက ဤကဲ့သို့ သော လမ်းမျိုး မရှိနိုင်ဟု ကုလားထိုင်မှ တစ်ဖဝါးမျှမရွေးဘဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုလာကြသောအခါ မည်ကဲ့သို့ပြော၍ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည် မသိ အောင် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဤကလေးဝ မော်လိုက်လမ်း အတိုင်း မော်တော်ကားများ ချီတက်လာခဲ့သည့် အချိန်ကျမှပင် ပါကာ၏ သတင်းကို ဌာနချုပ်မှ သက်ဆိုင်ရာအရာရှိများက ယုံကြည်လာတော့ သည်။

ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ထောက်လှမ်းရေးခရီးရှည် ထွက်လာခဲ့ကြသည့် အတွက် အဖိုးတန်သတင်းများကို စုဆောင်းရရှိနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူ့ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများကိုသာမက ရန်သူတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း အနေအထားများကိုလည်း ထောက်လှမ်းရရှိခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်လေတပ်က ဂျပန်ရေကြောင်းဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ထိထိရောက်ရောက် ဝှံ့ကြဲတိုက်ခိုက်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ဂျပန်များသည် ညအချိန် တွင်သာ ချင်းတွင်းမြစ်ကို အသုံးပြုနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေ ရကြောင်းကိုလည်း ဝမ်းသာဖွယ်ရာ ကြားသိခဲ့ရ၏။

ခရီးရှည်ထောက်လှမ်းရေးခရီးမှ အပြန်တွင် ရွာခဲ ဗမာတပ်ဖွဲ့ သား တစ်ဦးမှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သေဆုံးခဲ့ရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်ကား နာမကျန်း၍ သေဆုံးခဲ့ခြင်းတည်း။

ပါကာတို့အဖွဲ့ ခရီးရှည်ထောက်လှမ်းရေးမှ မိမိတို့စခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအချိန်မှာ နာတာလျားပွဲတော် ကျင်းပရမည့်အချိန်နှင့် ကိုက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့သည် ဧတာ ကြက်စာစီကောင်ကို ကြွင်းကျန်နေသော ရှယ်ရီတစ်ပိုင်းနှင့် ကျင်းပလိုက် ကြ၏။

ရက်များမကြာမီ ဒေလီသို့ပြန်လာရန် ဌာနချုပ်မှ ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံ ရသဖြင့် ရွာနုသို့ လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန် တို့ လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ချင်းခေါင်ရည်နှင့် ဝက်သား မှာ ပါကာတို့အဖို့ နှစ်လိုဖွယ်သော အစားအသောက်များ ဖြစ်နေလေ သည်။

အင်ဖာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့ သည် ဗမာပြည်ထဲသို့ ခရီးဝေးဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်ဖြင့် ပထမအကြိမ် သွားရောက်မည့်ဆဲဆဲရှိနေသော ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ဗိုလ်မှူး မိုက်ကား(လ်)ဗတ်တို့အား အဖိုးတန်သောသတင်းများကို ဖောက်သည်ချ နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ပါကာသည် မစ်ဒယ်(လ်)တန်အား အင်ဖာတွင်ပင် ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်း

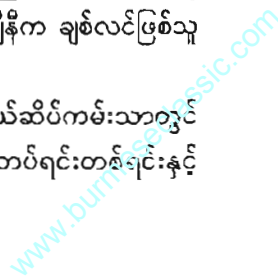
များ စုဆောင်းရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ဒေလီရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဗမာပြည်ထဲသို့ မဝင်မီက ကိုယ်အလေးချိန် ၁၂ စတု ရှိနေခဲ့သော ပါကာမှာ ၄ လကြာပြီးနောက် ဗမာပြည်မှ ပြန်ရောက်လာသည်အချိန် တွင် ၁၂ စတုခွဲပင် မပြည့်တော့။

ပါကာသည် ရက်သတ္တသုံးပတ်မျှ ခွင့်ယူကာ မိမိ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေ တိုးတက်အောင် ဂရုစိုက်ရင်း ချစ်ဇနီးဂျိနီနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည်။

“ဗမာပြည်ထဲကို ပထမအခေါက် ထောက်လှမ်းရေးထွက်ပြီး ခွင့်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကို မြင်လိုက်ရတော့ အတော်အံ့အားသင့်သွား တယ်။ အရင်က အင်မတန် သန်မာတောင့်တင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဘာ လေးလအတွင်းမှာ ဝါးခြမ်းပြားကလေးလို ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး ကျန်တော့တာကို တွေးရတယ်။ ခေါင်းကဆံပင်တွေကိုလည်း ပြောင်အောင် ရိတ်ထားတော့ သူ့ခေါင်းခွဲဟာ ငေါထွက်နေသလိုတောင် ထင်ရတယ်။ သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကလည်း အမြဲတမ်း ကျီးကန်းမျက်စိလို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ တောထဲမှာ ရန်သူ့အရိပ်အယောင်ကို အမြဲ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ မျက်စိမျိုးပါပဲ။ ကျွန်မက သူ့ကို အစားအသောက်ကောင်းပြီး လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ ကလက္ခတ္တား တောင်ဘက်က ဂျူဟူးကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ သူဟာလေ အစားချည်း စားနေတော့ တာပဲ။ ရပ်တယ်လို့ကို မရှိတော့ပါဘူးရှင်။ အစားကောင်း အသောက် ကောင်းတွေစား၊ လေကောင်းလေသန့်တွေရှု၊ အနားကောင်းကောင်း ယူရ တော့ သူ့အခြေအနေဟာ တဖြည်းဖြည်းပြန်ကောင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ သုံးပတ်လောက်လည်းကြာရော သူ့ခမျာလည်း ဗမာပြည်ထဲကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်သွားရတော့တာပဲ” ဟု ဇနီးသည်ဂျိနီက ချစ်လင်ဖြစ်သူ ပါကာ၏အကြောင်းကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ပါကာက ကလက္ခတ္တားတောင်ဘက်ရှိ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းသာတွင် ခွင့်နှင့် အနားယူနေစဉ် မစ်ဒယ်(လ်)တန်က အိန္ဒိယတပ်ရင်းတစ်ရင်းနှင့်

အတူ လိုက်ပါလျက် ကဘော်ချောင်တစ်လျှောက်ရှိ ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို ထောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်။

တပ်ရင်းသည် မစ်ဒယ်(လ်)တန်၏ အကူအညီဖြင့် ကန်သာရာကသည်အထိ ချီတက်လာပြီး ကဘော်ချောင်မှနေ၍ ရန်သူ့ကို စွယ်ယောင်ပြနေသည်။

ဤအချိန်၌ ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်ဖွဲ့များက ချင်းတွင်းကို ဖြတ်လှေနေသည့်အချိန်ဖြစ်ရာ မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် တပ်ရင်းနှင့် ကန်သာရာမှနေ၍ ရန်သူ့ကို စွယ်ယောင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇက်-တပ်ဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းမှာ ထောက်လှမ်းရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်က ဗမာစကားပြောတတ်ပြီး ကဘော်ချောင်၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကိုသိနေသူဟူ၍ မစ်ဒယ်(လ်)တန်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသဖြင့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့အား ချီတက်တိုက်ခိုက်ရသည့် စစ်ဆင်ရေးတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မစ်ဒယ်(လ်)တန် လိုက်ပါလာသော တပ်ရင်းမှာ ကန်သာရာအနီးတောအုပ်တစ်ခုတွင် စခန်းချသည့်ညတွင်ပင် ရန်သူများ၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံးပင် မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ခွာကြသည်။

ကန်သာတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီးနောက် အခြေအနေများ ငြိမ်သက်စပြုလာသည့်အချိန်တွင် မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် ကန်သာရွာသို့ပင် ထပ်မံ သွားရောက်ပြီး ရန်သူများက နောက်ထပ်လှုပ်ရှားရန် မည်သို့သော ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေသည်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသည်။ ဤကဲ့သို့ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရာ၌ ဂျပန်အတွက် ဒလ်အဖြစ်ဆောင်ရွက်နေသော ရွာသား နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိသည်။

ဒလ်များအား စစ်ဆေးရာမှ သိရှိရသော သတင်းများအရ ကန်သာတိုက်ပွဲမဖြစ်မီ ရန်သူ့အခြေအနေကို ဖော်ပြခဲ့သော သူ၏ထောက်လှမ်းစုံစမ်းချက်များမှာ အတိအကျ မှန်ကန်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် ဒလ်နှစ်ယောက်အား စစ်ဆေးစုံစမ်းပြီးနောက် အင်တာ

သို့ ပို့လိုက်လေသည်။

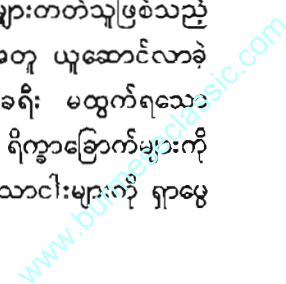
ကန်သာတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် များမကြာမီပင် မစ်ဒယ်(လ်)တန် ဦးစီးသော ဇက်တပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားအချို့သည် လှည်းဆိပ်ရွာအနီးရှိ အလှော်ရွာတွင် ညအိပ်စခန်းချနေခိုက် ဗမာတပ်ဖွဲ့တစ်ခု၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြန်သည်။ တိုက်ပွဲအတွင်းတွင် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတစ်ဦးမှာ ရန်သူ့ဘက်မှ ပစ်လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံးထိမှန်ပြီး ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ အခြားဇက်တပ်ဖွဲ့သားတစ်ဦးမှာလည်း သုံးပန်းအဖြစ် ခေါ်ယူသွားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အလှော်ရွာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြောင်း ကြားသိရသော အခြားဇက်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် အလှော်ရွာသို့ စစ်ကူပေးရန် အပြင်းချီတက်လာခဲ့၏။

ရန်သူများသည် လှေဖြင့် ယုမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းထွက်ပြေးရန် လုံးပန်းနေခိုက် စစ်ကူရောက်လာသော ဇက်တပ်ဖွဲ့က ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူများသည် လှေများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ရေငုပ်၍ ထွက်ပြေးသွားကြသောအခါ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သား၏ အလောင်းကို မရှုမလှ ဒဏ်ရာများနှင့် တွေ့ကြရလေသည်။ ရန်သူများသည် သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားအား မီးရှို့၍ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းထားသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ကုန်ခါနီး၌ ကလက္ကတ္တားအနီးရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ အနားယူနေခဲ့သော ပါကာသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်သော ဝါယာလက် စက်များ၊ ဘက်ထရီများ၊ ရိက္ခာများနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ယူဆောင်ကာ ကဘော်ချောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ပါကာသည် အားလပ်သည့်အခါတိုင်း ငါးမျှားတတ်သူဖြစ်သည့် အတိုင်း ငါးမျှားကိရိယာ တစ်စုံကိုလည်း သူနှင့်အတူ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ဤငါးမျှားကိရိယာမှာ ထောက်လှမ်းရေးခရီး မထွက်ရသော အချိန်များ၌ အပြင်းဖြေစရာတစ်ခုသာ မဟုတ်ဘဲ ရိက္ခာခြောက်များကို စား၍ ငြီးငွေ့လာသည့်အချိန်များတွင် လတ်ဆတ်သောငါးများကို ရှာဖွေ

ဖမ်းဆီးရာ၌လည်း အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် မစ်ဒယ်(လ်)တန်မှာ မင်းသမီးရွာ၏ တောင်ဘက် ရှိ နမ့်ပလောချောင်းတွင် စခန်းချလျက် ရှိနေလေသည်။

ပါကာသည် သူနှင့်အတူပါလာသော ပစ္စည်းများကို တမူးမှ နမ့်ပလောချောင်းအထိ ဆင်များဖြင့် သယ်ယူလာခဲ့သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သော မစ်ဒယ်(လ်)တန်မှာ အနားယူရန် အိန္ဒိယသို့ ပြန်လာခွင့်ရတော့သည်။

နမ့်ပလောချောင်း၏ တစ်ခုသော လက်တက်ပေါ်တွင် နေရာယူထားသော မစ်ဒယ်(လ်)တန်၏ စခန်းမှာ ရန်သူများ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် လုံခြုံလှသည်။ နမ့်ပလောချောင်းအတွင်းတွင်လည်း ခုနစ်ပေါင်အထိ အလေးချိန်စီးသော ငါးများ ပေါများလှရာ ငါးများဝါသနာအိုးဖြစ်သော ပါကာအတွက် နတ်တို့ဖန် ရောက်အသင့်၊ ကြာအသင့် ဖြစ်နေရုံသာမက ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများအတွက်လည်း ငါးဟင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို အမြဲမပြတ်ဆိုသလို ရရှိနိုင်သော ထမင်းဆိုင်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ပါကာသည် နမ့်ပလောချောင်းတွင် ငါးများရသည်ကို မကျေနပ်သောဘဲ ငါးအကောင် ပို၍ ကြီးကြီးမားမားရှိသော နမ့်ပလောတောင်ဘက်မှ ချောင်းအထိဆင်း၍ ငါးများထွက်တတ်သည်။ ဤသို့ ငါးများထွက်နေစဉ်အတွင်း ချောင်းထဲသို့ ဂျပန်များအတွက် ငါးရှာရန် ရောက်လာလေ့ရှိသည့် ရွာခံသားများအနက် အချို့သော ဂျပန်သစ္စာခံ ဒလ်များက သက်ဆိုင်ရာတပ်ဆို့ သတင်းပေးချက်ကြောင့် ပါကာအား ငါးများနေစဉ်ပိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရန် ကြံခဲ့ကြသေးသည်။ ပါကာ၏ လျှင်မြန်မှုကြောင့်သာ ငါးများရင်း အဖမ်းခံရမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။

ငါးများဝါသနာအိုးဖြစ်သူ ပါကာအတွက် ဤမျှလောက်သော ဘေးရန်မှာ မမှုလောက်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ပါကာနှင့်အတူရှိသော ဗမာရွာခံသား ဇက်တပ်ဖွဲ့သားအချို့မှာ ဆန်ကို အရက်ချက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ကြ၏။ ပါကာများ၍ရသော

ငါးနှင့် ရွာခံသား ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများချက်သည့် မီးတောက်အရက်မှာ အလွန်လိုက်ဖက်လျက်ရှိသည်။

မစ်ဒယ်(လ်)တန် အိန္ဒိယသို့ ခွင့်နှင့် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ပါကာသည် ကဘော်ချောင် အနောက်ဘက်အစွန်ရှိ ပန်းဒင်ရွာအထိ ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပန်းဒင်မှာ ရာဇဂြိုဟ် အနောက်မြောက်ဘက် ရှစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော ရွာတည်း။

ဤရွာတွင် ချင်းလဲဗီးတပ်သားအချို့ကို တွေ့ရ၏။ ချင်းရွာခံသားများကို စုဆောင်း၍ ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ပင်ဖြစ်၏။ ချင်းလဲဗီးများက ပါကာတို့ ဇက်တပ်ဖွဲ့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပါကာမှာ ဂျပန်တို့ဘက်မှ မဟာမိတ်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိနေသော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ဟု အထင်ခံနေရပြီး သူနှင့်ပါလာသော ဗမာရွာခံသား ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများကို ဂျပန်သစ္စာခံ ဗမာတပ်သားများဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ဂျပန်များနှင့်အတူ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်များ တဆော်ချောင်သို့ ရောက်နေသည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်းကြောင့် ဖင်တည်း။

ချင်းလဲဗီးတပ်သားများ၏ ယုံမှားသံသယကို ပါကာက သူနှင့်အတူ ပါရှိလာသော အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများဖြင့် ပယ်ဖျောက်လိုက်ပြီးနောက် ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ခရီးထွက်ခွာလာ၍ များမကြာမီပင် ရှေ့ပြေးကင်းထောက်အဖြစ် ဆေလွတ်ထားသော အဖွဲ့သားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေမည်ဟု ထင်ရသော နေရာမှ သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ရှေ့ပြေးကင်းထောက်နှစ်ယောက် ရန်သူနှင့်တိုးမိပြီးဟုထင်ကာ ပါကာသည် မိမိအဖွဲ့သားများအား တောထဲတွင် တပ်ဖြန့်ထားလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ရှေ့ပြေးကင်းထောက်နှစ်ယောက်သည် တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေ

သော ဝက်ဝံနှစ်ကောင်အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝက်ဝံနှစ်ကောင်က တောထဲမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာကာ ရှေ့ပြေးကင်းထောက်နှစ်ယောက်အား ရန်မူလာသောကြောင့် မလွဲသာ၍ ပစ်ခတ်လိုက်ရသော သေနတ်သံများဖြစ်ကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိရလေသည်။

ပါကာတို့အဖွဲ့ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာတွင်ရှိနေသော ကျေးရွာများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရွာထဲတွင် ရွာသူရွာသား တစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ မိမိတို့ အိုးအိမ်များကိုစွန့်၍ တောကြိုအုံကြားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါကာတို့အဖွဲ့သည် ရွာသို့ဦးတည်နေသော လမ်းပေါ်၌ ကင်းပုန်းချ၍ ရွာဆီသို့ရောက်လာတတ်သော ရွာသားအချို့ကို စောင့်နေစဉ် ရွာဆီသို့ ပြန်လာသော လယ်သမားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လယ်သမားထံမှ ကြားသိရသော သတင်းများမှာ ပါကာတို့ စုံစမ်းရရှိထားပြီးသော သတင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပါကာသည် ကလေးမြစ်ဝှမ်းသို့ ရောက်နိုင်သည့် တောလမ်းကို ဖဲခွာလျက် လမ်းသစ်ထွင်ကာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်များသည် ယခင်က မစ်ဒယ်(လ်)တန် အသုံးပြုခဲ့သော လမ်း၌ သစ်ပင်ကြီးများကိုလှဲ၍လည်းကောင်း၊ တံတားများကိုဖျက်၍လည်းကောင်း၊ လမ်းပိတ်ဆို့မှုများ ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။

နမ့်ပလောချောင်းရှိ စခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများသည် သုံးလေးရက်ကြာမျှ အပန်းဖြေ နားနေကြပြီးနောက် ချင်းတွင်းမြစ်ဆီသို့ ၁၁ ရက်တိုင်တိုင် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤ ၁၁ ရက်အနက် ၂ ရက်မှာ လုံးဝ အစာမစားရဘဲ ချီတက်ရသော ခရီးတည်း...

ယခုအခေါက် ချင်းတွင်းဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ၌ ပါကာသည် ပလူဝေရွာ မြောက်ဘက်ရှိ နန့်ပါကလေးရွာဆီသို့ အရောက်လာခဲ့သည်။

နန့်ပါကလေးမှာ ခရီးအနည်းငယ် ဆက်လိုက်လျှင် ဂျပန်တို့ ဖောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သော ကလေးဝ-မော်လိုက်လမ်းကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

နေက ချစ်ချစ်တောက်ပူကာ ရေက ရှားရသည့်အထဲ ရိက္ခာကလည်း ၂ ရက်တိုင်တိုင် ပြတ်နေသဖြင့် နမ့်ပလောချောင်းမှ နန့်ပါကလေးတို့ သွားရသောခရီးမှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နွမ်းနယ်ပန်းပိုက် အမောဆိုက်စေသော ခရီးပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် အပင်ပန်းခံရသလောက်ကား အကျိုးနပ်စေသော ခရီးတည်း။

ကလေးဝ-မော်လိုက်လမ်းသည် မော်တော်ကားများ သွားနိုင်သည်အထိ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ဤမျှမက ပို၍များပြားသော ဂျပန်တပ်များမှာ လွန်ခဲ့သော ဒီဇင်ဘာလကထက် ကလေးဝ-မော်လိုက် လမ်းအနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း ထောက်လှမ်း သိရှိရလေသည်။

ဂျပန်တပ်များ ဌာနချုပ်ဖွင့်ထားသော နေရာမှာ ပလူဝေ အရှေ့ဘက်ရှိ ချောင်းဆုံရွာပင်တည်း။

ပါကာသည် ဤကဲ့သို့ အလွန်တန်ဖိုးရှိသော သတင်းများကို ဘုရင့်လေတပ်မတော်သို့ တိတိကျကျ ပေးပို့နိုင်ခဲ့၏။

လေကြောင်းမှ တောကြိုအုံကြား စခန်းများအထိ လာရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်လေတပ်၏ စွမ်းရည်ကို ဂျပန်များသည် ရင်သပ်စွာမော အံ့ဩကြရမည်သာဖြစ်သည်။

ဧပြီလ ဆန်းလာသောအခါ ခွင့်ယူသွားခဲ့သော မစ်ဒယ်(လ်)တန်ပြန်ရောက်လာသည်။ ယခုအခေါက် ပြန်ရောက်လာရာ၌ မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် အခန့်သားထိုင်၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် အင်ဖာမှ ကဘော်ချောင်အထိ ကင်းစခန်းများ ချလျက်ရှိရာ မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် ရှေ့တန်းအကျဆုံးသော ကင်းစခန်းတစ်ခုမှ ဂျစ်ကားဖြင့် ပါကာထံ ရောက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်က အထမ်းသမားများဖြင့်သာ တပင်တပန်း ရွှေ့ကျင်လှမ်း

ခဲ့ရသော ခရီးကို ဂျစ်ကားဖြင့်လာရခြင်းမှာ စည်းစိမ်ရှိလှသည်။

သို့သော် ဤစည်းစိမ်ကား ကြာရှည်ခံသောစည်းစိမ် မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဘော်ချောင်အတိုင်း လက်လှမ်းသင့်သလို ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သော ကင်းစခန်းများမှာ ဝိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းစစ်တပ်များ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့်အချိန် ရုပ်သိမ်းသွားခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့သည် ရှေ့တန်းအကျဆုံး အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် မိုင် ၂၀ အကွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကာ စည်းစိမ်ရှိလှသော ဂျစ်ကားကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

မေလအကုန်သို့ ရောက်လာသောအခါ အမွန်မောင်က မာန်ထောင်၍ လာသည်။ အင်ဖာမှ ကဘော်ချောင်အထိ ချထားသော တပ်များမှာလည်း မိုးကိုကြောက်ကာ အင်ဖာသို့ တပ်ရပ်၍နေကြပြီဖြစ်၏။ ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုသာဖြစ်သော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်(လ်)တန်တို့ ပါဝင်သည့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သည် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များနှင့်အတူ အင်ဖာသို့ တပ်ဆုတ်ခဲ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ဇက်တပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်အသုံးတော်ခံခဲ့သော ဆင်များနှင့် ဦးစီးများကို (ဖိုးဆင်)ဟု အမည်တွင်သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဝိလျ်၏ ဆင်တပ်ခွဲတွင် အပ်နှံထားခဲ့ပြီးနောက် ကလက္ကတ္တားသို့ ဆောင်းရာသီ ထောက်လှမ်း စစ်ဆင်ရေးကို ပြင်ဆင်ရန် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း [၁၂]

ဟာခါးသို့ရောက်ရှိလာသော မစ်ကီမာတွန်သည် မိမိတာဝန်ကျရာ နယ်မြေဖြစ်သော ချင်းတောင်ဘက်ဒေသသို့ သွားရောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို စနည်းနာကြည့်သောအခါ စိတ်ပျက်ဖွယ် သတင်းများကိုသာ ကြားလာရသည်။

ချင်းတောင်ဒေသရှိ လူမျိုးစုအားလုံးလိုလိုမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အပေါ်တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပမာ သဘောထားလျက် ရှိနေကြသော်လည်း ချင်းတောင် တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးမှ ဒေသခံ ချင်းအမျိုးသားများမှာမူ ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်းခံရသော ချင်းအမျိုးသား ဆူဗေဒါဟောင်းတစ်ဦး၏ လှုံ့ဆော်ချက်ကြောင့် အင်္ဂလိပ် မုန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ်များ ရှိနေရုံမျှမက ဂျပန်တပ်များကို ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကာ ဟာခါးအထိပင် ဂျပန်ဩဇာ လွှမ်းမိုးရန် စီစဉ်လျက်ရှိနေကြောင်း အခိုင်အလုံ သိရှိရသည်။

ချင်းတောင်ဒေသကို အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော ဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်(စ်)ဝဲ(လ်)နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြည့်သောအခါတွင်လည်း ချင်းတောင် တောင်ပိုင်းသို့ ရောက်အောင် လျှို့ဝှက်၍ သွားနိုင်မည့်မဟုတ်ဟု သိရှိရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

မစ်ကီမာတွန် သွားရမည့်ခရီးမှာ အထမ်းသမားများမပါဘဲ သွား၍ ဖြစ်နိုင်သောခရီးမဟုတ်။ ရောက်လေရာ ရွာတိုင်းမှ ရွာခံသားများကို အထမ်းသမားများအဖြစ် ခရီးတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ခေါ်ယူသွားရမည့် ကန္တာရဖြစ်သည်။ မစ်ကီတို့အဖွဲ့က သတ်မှတ်ထားသည့်ရွာသို့ မရောက်မီ မစ်ကီတို့ ထိုရွာသို့ ထွက်လာသည်ဟူသော သတင်းမှာ တောတောင် ဒေသ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့မှရွာသို့ ကြိုတင်၍ရောက်နေမည်မှာ သေချာ လှသည်။ သို့ဖြင့် မစ်ကီတို့ခရီးစဉ်မှာ ရန်သူအား ကြိုတင်၍ ကြေညာ ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့မည်။ လူမသိသူမသိအောင် ခရီးနှင့်ရန်ကား မည်ကဲ့သို့မျှ ဖြစ်နိုင်သော အလုပ်မဟုတ်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟတ်(စ်)ဝဲ(လ်)ထံမှ ကြားသိရသော ချင်းတောင် တောင်ဘက်ဒေသ၏ နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေးအခြေအနေများကြောင့် မစ်ကီ မာတွန်သည် ဂန့်ဂေါနယ်ဘက်ဆီသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးထွက်မှ သင့်လျော်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိမိနှင့်တကွ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသော ဧကတပ်ဖွဲ့သားများ ချင်းတောင် တောင်ဘက်ဒေသကို ခရီးထွက်ရင်း ချုံခို အတိုက်ခံရပြီး သေရခြင်းထက် ဂျပန်တပ်များရှိသည်ဟုဆိုသော ဂန့်ဂေါနယ်ဘက်သို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးထွက်ရခြင်းက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီးအတွက် ပို၍ အကျိုးရှိမည်ဟု မစ်ကီမာတွန်က စဉ်းစားမိသည်။

ဂန့်ဂေါနယ်ဘက်တွင် ဂျပန်တပ်များ ရှိနေသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် အန္တရာယ်များမည် မှန်သော်လည်း ထိုအန္တရာယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရသော ရွာခံသားများ၏ အကူအညီဖြင့် တိမ်းရှောင်နိုင်သေးသည်။

ဟာခါးသို့ မစ်ကီမာတွန်ရောက်လာပြီးနောက် ၁၀ ရက်မြောက်သည် နေ့တွင် မစ်ကီနှင့် တွဲဖက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် ပယ်ရီသည် ဝါယာလက်စက်တစ်ခုနှင့်အတူ မစ်ကီထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဂန့်ဂေါနယ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော အောက် တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်များသည် အရှေ့တောင်ဘက်မှ နေ၍ ဟာခါးသို့ ချီတက်လာပြီး ဟာခါးနှင့် မိုင် ၄၀ အကွာသို့ ရောက်

နေပြီဟူသော သတင်းကို ကြားသိရလေသည်။

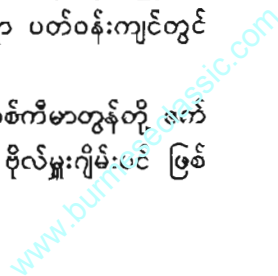
ထိုအချိန်တွင် ချင်းတောင်၌ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ တပ်သားအနည်း ငယ်နှင့် ရွာများမှ စုစည်းထားသော ချင်းလဲဗီးတပ်များသာ တက်လာမည့် ဂျပန်တပ်များကို ခုခံရန်ရှိနေသည်။ ထိုလဲဗီးတပ်များကိုလည်း အေနှင့် ဘီ ဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲခြားထားပြီး အေတပ်သားများကို အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များ က အုပ်ချုပ်လျက် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး ဘီတပ်သား များကို ယခင် စစ်သားဟောင်းများက အုပ်ချုပ်ပြီး ရုပ်ရွာလုံခြုံရေးအတွက် သာ တာဝန်ပေးထားသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အေလဲဗီးတပ်များမှာ ရန်သူတပ်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တိုက်ခိုက် ရန်မဟုတ်ဘဲ အလစ်တွင် ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရန်သာဖြစ်၏။ ရန်သူ ချီတက် လာမှုကို နှောင့်နှေးစေရန်သာ ရည်ရွယ်ထားသော တပ်ပင်တည်း။

လဲဗီးတပ်သား အားလုံးလိုလိုမှာ စစ်ဝတ်စုံများလည်း မရှိ၊ ခေတ်မီ လက်နက်ကောင်းများလည်း မရှိဘဲ အလျင်စလို သိမ်းသွင်းစုရုံးထားသူများ သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လဲဗီးတပ်သားများ၏ အသွင်အပြင် မှာ စစ်တပ် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနှင့် မတူဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘောင်းဘီဖင်ပေါက်၊ လုံချည်အပြုံ၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် တပ်သား ချား အများအပြားရှိနေသလို မီးကျိုးမောင်းပျက် သေနတ်များနှင့် ကြေးနန်း တိုင်များကို ဖြတ်၍ အမြောက်ပြုလုပ်ထားသော လက်နက်များလည်း အများအပြားရှိနေသည်။

ချင်းလဲဗီးတပ်များ၏ အထူးကျော်ကြားသော လက်နက်များမှာ ၁၉ ရာစုနှစ်က အသုံးပြုခဲ့သော လက်နက်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလက်နက် ချားကား တောင်ဘက်ရှိ လမ်းနှင့် တည့်တည့်တွင် ကျောက်ခဲတုံးကြီးများ ထို တောင်ကမ်းပါးယံ၌ စုပုံထားပြီး ရန်သူလာသောအချိန်တွင် ပြုတ်ချ ခြင်းနှင့် ဝါးငြောင့်များကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်မည့်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခိုဖျက်ထောင်ထားခြင်းပင်တည်း။

ဂျပန်တပ်များ ဟာခါးသို့ ချီတက်လာပြီဟု မစ်ကီမာတွန်တို့ ဧက တပ်ဖွဲ့ထံ သတင်းပို့လိုက်သူမှာ ချင်းလဲဗီးတပ်မှ ဗိုလ်မှူးဂျိမ်းပင် ဖြစ်

သည်။ သူသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်လယ်လောက်ကပင် ချင်းလဲဗီးတပ် အဖွဲ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဟာခါးကို မေလ ၂ ရက်နေ့မှာ ရောက်လာပါတယ်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပဲ ဟာခါး တောင်ဘက် မိုင် ၅၀ အကွာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို လဲဗီးတပ်သားများ စုဆောင်းဖို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရပါတယ်။ အဲဒီရွာနာမည်ကတော့ ရှပ်ခူးရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မသွားခင် ကျွန်တော် ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးကို စုဆောင်းပြီး ယူလာခဲ့ရတယ်။

စီးကရက်တစ်ထုပ်နဲ့ စောစောက လဲယူထားတဲ့ ဂေါ်ရခါးဦးထုပ် တစ်လုံး၊ ကာကီအင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ ဘောင်းဘီတို သုံးလေးထည်ပဲ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချင်းရွာသားတွေကမြင်ရင် စစ်ဗိုလ်ကြီးမှန်းသိအောင် လည်စည်းကို ကတ်ကြေးနဲ့ဖြတ်ပြီး စစ်ဗိုလ်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေ လုပ်ပြီး ပန်းထောင်မှာတပ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ခါးပတ်မရှိတော့ ပစ္စတိုကို လွယ်အိတ်ကလေးတစ်ခုထဲမှာထည့်ပြီး ချိုင်းကြားမှာညှပ်ယူလာခဲ့ရ တယ်။ ခေါင်းအုံးစွပ်တစ်ခုကို အိတ်လုပ်ပြီး အဲဒီအထဲမှာ စောင်တစ်ထည်နဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေနဲ့ ခြေအိတ်တွေကို ထည့်ယူလာခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေ ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှိစုမဲ့စု ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပါပဲ။ ဒီပစ္စည်း အဆောင် အယောင်တွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ စစ်ဗိုလ်လုပ်ပြီး ချင်းအမျိုးသားတွေကို လဲဗီးတပ်ထဲ ဆွဲသွင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဇောဟူးရားရွာက သူကြီးဇာဟူးရဲ့ အကူအညီကို ရခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဇာဟူးဟာ ရွာသားတွေအပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းသလို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာလက်ရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို သူကြီးဇာဟူးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံပြီး ရွာသားတွေကို စုစည်းပေးခဲ့တယ်။ ရွာသား တွေစုံတော့ သူကြီးဇာဟူးက ချင်းခေါင်ရည်တွေကို အိုးကြီးတွေနဲ့ အလယ်

မှာ ချထားလိုက်တယ်။ ခေါင်ရည်သောက်ရင်း စစ်ရေးအခြေအနေကို ရွာသားတွေသိလာအောင် ဇာဟူးက ရှင်းပြတယ်။ အားလုံး သူတော်တော် ကလေး ယစ်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ သူကြီးဇာဟူးက ဂျပန်ကို ဘယ်သူ တိုက်မလဲ၊ တိုက်ချင်တဲ့လူ စာရင်းသွင်းကြပါလို့ ပြောလိုက်တော့ ရွာသား တိုင်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ လဲဗီးတပ်သားအဖြစ် စာရင်းသွင်းကြတယ်။ အဲဒီတစ်နေ့တည်းမှာပဲ ရွာသား ၂၅၀ လောက် ကျွန်တော်တို့ လဲဗီးတပ်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။ တချို့တလေကတော့ ဘားမားရိုင်ဖယ်မှာ အမှုထမ်း ဖူးကြတဲ့ စစ်သားဟောင်းတွေပါပဲ။

ကျွန်တော့်လဲဗီးတပ်သားတွေဟာ စစ်သားနဲ့မတူပေမယ့် စည်းကမ်း ကတော့ ကောင်းကောင်းရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း ညါလျော့မှုရှိကြတာပေါ့ခင်ဗျာ။ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ လဲဗီးတပ်ဖွဲ့တွေ စခန်းတစ်ခုမှာ တပ်ဖြန့်ပြီး ညအိပ်ကြရတယ်။ ရန်သူ့နယ်မြေထဲကို ရောက်နေတဲ့အတွက် တပ်သားတွေကို ဘယ်သူမှ မီးမဖိုရလို့ အမိန့်ပေး ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဘက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတော်လှမ်းလှမ်း မှာရှိတဲ့ တပ်သားတွေဆီက မီးရောင်မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့ အဲဒီတပ်သားတွေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားတော့ တပ်သားတွေ ဟာ တွင်းထဲက ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို မီးရှို့ပြီး ထွက်လာအောင် လုပ်နေကြတာ တွေ့ရတော့တယ်။ ဖွတ်သားဟာ ချင်းအမျိုးသားတွေ ကြိုက်တတ်တဲ့ အစာဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မပေးနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

လဲဗီးတပ်သားတွေ အဖမ်းခံရတဲ့ ဂျပန်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ဂျပန်မှ မသက်သာတော့ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက လေယာဉ်ပျံပျက်ကျပြီး ရောက်လာ တဲ့ အမေရိကန် စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ဂျပန်ဘက်က ပါလာတဲ့ ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်တွေထင်ပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်မယ်လုပ်လို့ အတော်ပဲ အမိန့်နဲ့ တားယူခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လဲဗီးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်က ကန့်သတ် ကျင်းတောင်ဘက်ဆီကို ရောက်နိုင်တဲ့လမ်းတွေကို စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန် ပဲ။ ဒီလမ်းတွေက ချင်းတောင်ကိုတက်လာမယ့် ဂျပန်တွေကို လမ်းက

ဖြတ်ပြီး ချုံခိုတိုက်နိုင်ဖို့အတွက် ဟာခါးနဲ့ ကန်ရွာအကြားမှာ တပ်သား တော်တော်များများကို ကင်းပုန်းချထားတယ်။ တိုက်ကင်းအဖွဲ့တွေကို လည်း ရှေ့ မိုင် ၄၀ လောက်အထိ လွှတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝါယာလက်စကဲမရှိတော့ ရှေ့ပြေးတိုက်ကင်းအဖွဲ့တွေဆီက သတင်းရဖို့ နှစ်ရက်လောက်ကြာပြီး ဟာခါးကို ဆက်ပြီး သတင်းပို့ဖို့က နောက်ထပ် နှစ်ရက်လောက် ကြာနေတယ်။

အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ကျတော့ ဂျပန်တပ်တွေ ကျွန်တော် တို့ ဘက်ကို ဘက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်။ ၄၂ ခုနှစ်အတွင်းက ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အသင့်နေရာယူထားပြီး တက်လာမယ့် ရန်သူ တွေကို စောင့်နေတယ်။ ၁၆ ရက်နေ့ မနက်စောစောကျတော့ ကျွန်တော် တို့ ချုံခိုပြီးစောင့်နေတဲ့ လမ်းအတိုင်း ဂျပန်တွေ ချီတက်လာတာကို မြင်ရတယ်။

လဲဗီးတပ်သားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဇာဟူက ရန်သူ့တပ်သား တွေကို ကိုက်တစ်ရာအထိ ပစ်ကွင်းထဲကို ဝင်လာအောင်စောင့်နေပြီးမှ မောင်းစပြီးဖြုတ်လိုက်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ ရန်သူတွေ ဟာ ချက်ချင်းပဲ ကစဉ့်ကရဲဖြစ်သွားကြတယ်။ ရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ ဂျပန် တပ်သားတွေက နောက်ကိုပြန်ပြေးပြီး နောက်က ဂျပန်တွေက ရှေ့ကို ပြေးတက်လာတယ်။ ဗိုလ်လုပ်တဲ့လူက ပစ်ပစ်လို့ အော်ဟစ် အမိန့်ပေး နေပေမယ့် ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပစ်ဖို့ သတိမရဘူး။ ဆယ် မိနစ်လောက်အတွင်းမှာပဲ ရန်သူတွေဟာ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်ပြေးပြီး ကျွန် တော်တို့ကို ဖော်တာနဲ့ ထုကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူ တွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီ။ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို လူလွှတ်ပြီး အကြည့်ခိုင်းတော့ ဂျပန်တွေဟာ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေနဲ့ ကျဆုံးတဲ့လူကို ထမ်းယူပြီး ကန်ရွာဘက်ကို ဆုတ် ခွာသွားကြောင်း သိရှိရတယ်။

ဒီတိုက်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လဲဗီးတပ်သားတွေကို စိတ်ဓာတ် မြင့်တင်ပေးလိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲပဲ။ ဂျပန်တွေက နောက်ပိုင်းအချိန်မှာ ချင်း

တောင် တစ်ခုလုံးကို အင်ကြီးအားကြီးနဲ့ အတင်းအကြပ် ချုပ်ကိုင်ထား သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်သားတွေဟာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဇာဟူရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ရှိနေကြ တယ်။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တိုက်ခဲ့တဲ့ ဇာဟူဟာ အမဲ၊ ဘီ၊ အီ ဘွဲ့နဲ့ ဘားမားဂလန်ထရီလိုခေါ်တဲ့ ဗမာ့သူရဲကောင်းဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့တယ်”

ဤအကြောင်းအရာများကား ချင်းလဲဗီးတပ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့ သော ဗိုလ်မှူးဂျိမ်း၏ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်များတည်း။

ဇက်တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့ ၏ အကြောင်းကို အစမှပြန်၍ကောက်ရလျှင် ချင်းလဲဗီးတပ်ဖွဲ့ ခေါင်း ဆောင် ဂျိမ်းနှင့် ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ကန်ရွာဘက်မှ ဂျပန်တပ်များ ချီတက်လာပြီဟူသော သတင်းကို ရရှိသည့်အချိန်၌ မစ်ကီနှင့် ပယ်ရီတို့သည် ဇောဟူရားရွာတွင် ရောက်ရှိ နေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ပယ်ရီက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သတိဝီရိယကြီးစွာနှင့် သယ်ဆောင် လာခဲ့သော ဝါယာလက်စကဲမှာ ဂျပန်များ ချီတက်လာပြီဟူသော သတင်း ကို ရရှိကာမှ ဒေလီရီ ဌာနချုပ်သို့ အကြောင်းကြား၍ မရနိုင်အောင် ချို့ယွင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့၏ တာဝန်မှာ ရန်သူအား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တိုက်ရန် မဟုတ်သော်လည်း ရန်သူများ တက်လာသည့်အချိန်တွင် မတိုက်ဘဲနေ၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ချင်းအမျိုးသားများအား ဂျပန်သို့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက် ရန် လှုံ့ဆော်ခဲ့သူများမှာ မိမိတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ယခု မိမိတို့က ဝါယာလက် စကဲပျက်နေသောကြောင့် တက်လာသောရန်သူကို မတိုက်ဘဲ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားမည်ဆိုလျှင် ချင်းအမျိုးသားများပေါ်တွင် သစ္စာမဲ့ရာကျနေ ပေတော့မည်။

ဝါယာလက်စကဲကောင်းနေလျှင်ကား တက်လာသောရန်သူများအား လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ရန် မြေပုံအညွှန်းနှင့်တကွ ပါတီတို့ကကျ

ထောက်လှမ်း၍ သတင်းပေးပို့နေနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ယခုမှ စည်းရုံးထားသော ချင်းအမျိုးသားများနှင့်ပင် ဖြစ်သလို တိုက်ရပေတော့မည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် စုရုံးမိသမျှသော ချင်းအမျိုးသား များနှင့်အတူ ဟာခါးမြို့ အနောက်ဘက် ၈ မိုင်ကွာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး တောင်ဘက်မှတက်လာမည်ဟု ထင်ကြေးပေးနေကြသော ဂျပန်များကို စောင့်နေကြရသည်။

အကယ်၍ ကြားရသည့်သတင်းအတိုင်း ဂျပန်များ တောင်ဘက်မှ တက်လာပါက ဘွိုင်နုမြစ်ပေါ်မှ ကြိုးတံတားကို ဖြတ်တောက်ပစ်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ တိုက်ခိုက်ရန်တည်း။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့က ဘွိုင်နုတံတားအနီးတွင် နေရာယူ ထားကြစဉ် ကြွင်းကျန်နေသော ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင် ချင်းအမျိုးသားများက ဟာခါးရှိ စားရေရိက္ခာများ၊ အဆောက်အအုံများ ရန်သူ့လက်ထဲကို ကျရောက်မသွားအောင် မြေလှန်စနစ်ကို ကျင့်သုံးနေကြသည်။

ချင်းအမျိုးသားများသည် အဖိုးတန်သော်လည်း လေးလံသည့် ပစ္စည်း မှန်သမျှကို မြေတွင်မြှုပ်၍ ငှက်ထားကြပြီး ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက် စသော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်သတ်ကာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ပစ်ကြ၏။ ဟာခါးမြို့တွင်းရှိ အိမ်မှန်သမျှမှ ခေါင်ရည်နှင့် အရက်များကိုလည်း ရန်သူအတွက် တစ်စက်မျှ မကျန်စေရဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ သောက်စားကြသည်။ သို့ဖြင့် ဟာခါးတစ်မြို့ လုံးမှာ သုံးလေးရက်ဆက်၍ သောက်ပွဲစားပွဲကြီး ကျင်းပနေသလို ဖြစ်နေ တော့သည်။

ချင်းအမျိုးသားများသည် ဤကဲ့သို့ သောက်ပွဲ စားပွဲကြီးများ ပြုလုပ် သည့်အချိန်များ၌ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲများကိုလည်း ကျင်းပလေ့ရှိကြသည့် အတိုင်း ယခုအချိန်၌ သေနတ်များကို အရမ်းကာရော ပစ်လျက်ရှိကြရာ 'ဘွိုင်နု' တံတားအနီးတွင် ရှိနေသော မစ်ကီနှင့် ပယ်ရီတို့မှာ အစပထမ၌ ရန်သူများ တစ်ဖက်မှလှည့်ကာ ဟာခါးကို ဝင်စီးနေလေပြီလားဟုပင် အောက်မေ့ရတော့၏။

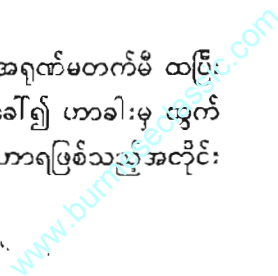
ဟာခါးတွင် မြေလှန်စနစ် ကျင့်သုံးပြီးနောက် ခြောက်ရက်မြောက် လာသည့်တိုင် ရန်သူ့အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ကြရသောအခါ မစ်ကီ မာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့က ရန်သူများတက်လာတော့မည်မဟုတ်ဟု ယူဆ လာကြသည်။ ဤအတွင်း ချင်းလဲဗီးတပ်များကို အုပ်ချုပ်သော ဗိုလ်မှူး ဂျိမ်းထံမှ ဂျပန်များ ကန်ရွာဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

မစ်ကီနှင့် ပယ်ရီတို့သည် အသုံးပြု၍မရသော ဝါယာလက်စက်ကို အိန္ဒိယသို့ ပြန်၍ ယူသွားပြီး ပြင်ဆင်ရန် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ကြရပြန် သည်။ သူတို့တာဝန်မှာ ထောက်လှမ်းရရှိသည့် သတင်းများကို အိန္ဒိယ ရှိ ဌာနချုပ်သို့ ပို့ရမည်တာဝန်ဖြစ်ရာ ဝါယာလက်စက် မရှိဘဲ မည်သို့မျှ အလုပ်မလုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ချင်းတောင်၌ တာဝန်ကျသော ဆမ်မိနယူးလန်နှင့် ရေးတို့အတွဲ ဟာခါးသို့ရောက်လာသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ပါလာသော ဝါယာလက်စက်မှာလည်း ပျက်လျက်ရှိရာ မစ်ကီနှင့် ရေးတို့ နှစ်ယောက်က ပျက်နေသောစက်များကိုယူ၍ အိန္ဒိယသို့ပြန်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါမည့်သူကား ဖလမ်း အနီးရှိ ငှက်ပျောတောတစ်ခုထဲသို့ လေယာဉ်ပျက်၍ လေထီးဖြင့်ခုန်ဆင်း ခဲ့သော အမေရိကန် လေသူရဲတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လမ်းတွင် စားသောက်သွားရမည့်ရိက္ခာအတွက် မစ်ကီနှင့် ရေးတို့ တွင် ပါလာသောဆန်၊ အမေရိကန် လေသူရဲတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ရိက္ခာဘူးများကို စုပေါင်း၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြမည်ဟု မစ်ကီက အဆိုပြုသည်။ အမေရိကန်လေသူရဲက သူ့မှာ ဆန်ကိုစားနိုင်သူ မဟုတ် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စုပေါင်းစားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း တင်ပြ သည်။

ခရီးထွက်မည့်နေ့တွင် မစ်ကီနှင့် ရေးတို့က အရုဏ်မတက်မီ ထပြီး ထမင်းဝအောင်စားကာ အမေရိကန် လေသူရဲကိုခေါ်၍ ဟာခါးမှ ဗွက် လာခဲ့ကြ၏။ ထမင်းမှာ အဆာခံနိုင်သော အာဟာရဖြစ်သည့်အတိုင်း

မစ်ကီနှင့် ရေးတို့က ညနေရောက်လာသည်အထိ ဘာမှမစားဘဲ ခရီးနှင့် နိုင်ကြသော်လည်း အမေရိကန် လေသူရဲမှာမူ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တစ္ဆတ်တစ်စားနေခဲ့ရ၏။ လေယာဉ်နှင့် ဂျစ်ကားကိုသာ စီးနေကျဖြစ်သော အမေရိကန်လေသူရဲမှာ မစ်ကီတို့နှင့် ယှဉ်၍ ခရီးနှင့်ခဲရာတွင် အမြဲတမ်း နောက်ကျလျက်ရှိသည်။ သို့သော် နာတာလျားပွဲတော်အမိ ကလက္ကတ္တာ သို့ ရောက်အောင်သွားမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် အမေရိကန် လေသူရဲသည် ကြိုးစား၍ နောက်မှလိုက်လာသည်။

ပထမနေ့ညနေ ဝိုလ်တဲတစ်ခုသို့ ရောက်ပြီးနောက် ညစာစားကြ သည့်အချိန်၌ အမေရိကန်လေသူရဲက မစ်ကီတို့ချက်ထားသော ထမင်း ကို စမ်း၍ စားကြည့်ပါရစေဟု ဆိုလာသည်။ သို့ဖြင့် ခရီးမထွက်မီက ခွဲခြား ခွဲခြားလုပ်နေခဲ့သော အမေရိကန် လေသူရဲသည် သူ၏ရိက္ခာဘူး များကို မစ်ကီတို့ဝိုင်းတွင်ချကာ စု၍စားတော့သည်။ ထိုနေ့ ညစာမှ အစပြု၍ မစ်ကီ၊ ရေးနှင့် အမေရိကန် လေသူရဲသည် ကလက္ကတ္တာသို့ ရောက်သည်အထိ ပါလာသမျှ ရိက္ခာများကို စုပေါင်းစားသောက်ကြလေ သည်။

လမ်းခရီးတွင် လူရှည်ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်ရှိပြီး လူရှည်အမျိုးသား များက ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်ပုံကလည်း အမြဲသတိရစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

မစ်ကီတို့သုံးဦးသည် နာတာလျားပွဲတော်နေ့တွင်ပင် ကလက္ကတ္တာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုနေ့တွင်ပင် ဂျပန်လေယာဉ်များက ကလက္ကတ္တာကို ပထမဆုံး လာရောက်ပုံးကြသည့်အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင် နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နာတာလျားပွဲတော် ညစာကို မေဒင်ဟော်တယ်၌ ခမ်းခမ်းနားနား မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်စားမည်ဟု အားခဲ၍လာခဲ့ကြသော မစ်ကီ တို့ သုံးဦးမှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့သည်။

ဂျပန်လေယာဉ်များမှ ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုမှာ အပျက်အစီး အသေ အပျောက် အနည်းငယ်မျှလောက်သာ ရှိသော်လည်း လေကြောင်းမှ လာ ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို တစ်ခါမှူးမျှ မကြုံခဲ့ရသော ကလက္ကတ္တာ လူထုမှာ အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး မြို့ပေါ်မှ ကသောကမျော ထွက်ပြေး

ကြတော့၏။

ထို့ကြောင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော မေဒင်ဟော်တယ်ပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် မစ်ကီတို့သုံးဦးမှာ ဧည့်ခံမည့်သူလည်းမရှိ၊ စားပွဲထိုးမည့် သူလည်း မရှိဘဲ နာတာလျား ညစာကို ထမင်းဟင်းမလာနှင့် အခြောက် တိုက် ကျင်းပခဲ့ရတော့သည်။

မစ်ကီမှာတွန် စစ်တကောင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော ကုန်လွန်ခဲ့သည့် ဩဂုတ်လမှစ၍ နာတာလျားပွဲတော် ကျင်းပသည့် ဒီဇင်ဘာအထိ ထောက် လှမ်းရေး ခရီးထွက်ခဲ့သော မိုင်ပေါင်းကို ပြန်၍ စာရင်းစုပေါင်းလိုက်လျှင် ၁၀၀၀ တိတိရှိနေသည်ကို မစ်ကီက ဟော်တယ်ပေါ်တွင် အူတကြုတ် ကြုတ်နှင့်ထိုင်ရင်း ပြန်၍တွက်ချက်နေမိသည်။

တောအဆင့်ဆင့် တောင်အထပ်ထပ် ချောင်းအတန်တန်ကို ရန်သူ များ အကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ခရီးပါတကား။

* * *

အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်သို့ ပြန်လည်သတင်းပို့ပေးရန် ဝါယာလက်စက မရှိတော့သည့် ပယ်ရီသည် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်မည့်အစား ချင်းလဲဗီးများနှင့် ချုံခိုတိုက်ခိုက်သည့် အစီအစဉ်တွင် ပါဝင်လုပ်ဆောင် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ချင်းလဲဗီးတပ်များကို အုပ်ချုပ်နေသော ဝိုလ်မူးဂျိမ်းက ရှပ်ခူးရားရွာ တစ်ဝိုက်ကို ပယ်ရီအား တာဝန်ယူစေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပယ်ရီသည် တောင်ဘက်မှ ရှပ်ခူးရားရွာသို့ ရောက်နိုင်မည့်လမ်းများတွင် ကင်းပုန်းများ ချထားပြီး လုံခြုံရေးတာဝန် အရပ်ရပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ပယ်ရီက ရှပ်ခူးရားရွာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာ တစ်ဝိုက်ကို တာဝန်ယူ နေရသည့်အချိန်တွင်ပင် ဂျပန်တို့၏ ပဉ္စမတပ် ဖွဲ့စည်းရေးအစီအစဉ်ကို သိရှိတားဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ရှပ်ခူးရားရွာတွင် အခြေစိုက်နေသော ပယ်ရီသည် တစ်နေ့သော

အခါ၌ ကင်းသမားများ ခေါ်ယူလာခဲ့သည့် ချင်းအမျိုးသား သုံးဦးကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ချင်းအမျိုးသား သုံးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ဟာခါးမှ ချင်းအကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

ချင်းအကြီးအကဲဖြစ်သူက သူသည် ရှပ်ခူးရားရွာ တောင်ဘက်ရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့ရာမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ချင်းအကြီးအကဲထံမှ ကြားရသော စကားများမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ ထောက်ခံသောစကားသာဖြစ်၏။ ဤသို့ အင်္ဂလိပ်ကို ထောက်ခံသော စကားများများပြောလေ ပယ်ရီက ထိုချင်းအကြီးအကဲအပေါ်တွင် မယုံသင်္ကာဖြစ်မိလေ ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ချင်းအကြီးအကဲဖြစ်သူအား ရှပ်ခူးရားရွာတွင် သူနှင့်အတူ နေထိုင်စားသောက်ပါဟု ပယ်ရီက ပရိယာယ်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ချင်းအကြီးအကဲဖြစ်သူသည် ပယ်ရီ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ဝမ်းသာအားရသည့် အမူအရာဖြင့် ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်သော်လည်း သူနှင့်အတူပါလာသော လူနှစ်ယောက်ကိုမူ သူနေထိုင်သောရွာသို့ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာသည်။ ရှပ်ခူးရားရွာတွင် ကြာနေခဲ့လျှင် ရွာမှ အိမ်သားများက သူ့အတွက်ကြောင့် စိုးရိမ်နေမည်ဟု ချင်းအကြီးအကဲက အကြောင်းပြသည်။

ပယ်ရီက ချင်းအကြီးအကဲ၏ဆန္ဒအတိုင်း ပါလာသောလူနှစ်ယောက်ကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

သို့သော် လူနှစ်ယောက်သည် နာရီဝက်အတွင်းတွင်ပင် ချင်းလဲဗီးတပ်သားများခြံရံလျက် ပယ်ရီရှေ့မှောက်သို့ ပြန်၍ရောက်လာကြသည်။ အစောင့်ကျနေသော လဲဗီးတပ်သားများ၏ ပြောပြချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ပယ်ရီ၏ဌာနချုပ်မှ ထွက်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိမိတို့သည် ကင်းပုန်းချ၍ စောင့်နေကြကြောင်း၊ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကင်းထိပ်ဝသို့ မရောက်မီ တစ်ယောက်သောလူက

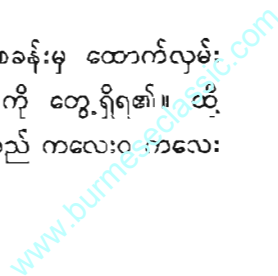
အိတ်ကပ် ထဲတွင်ထည့်ယူလာသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး လုံးခြေ၍ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အား မယုံသင်္ကာဖြစ်လာကာ ရပ်တန့်ရှာဖွေခဲ့ကြောင်း၊ လူနှစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မသင်္ကာစရာရှိသည့် ပစ္စည်းများ မတွေ့ရသော်လည်း ချုံထဲမှ ရှာဖွေတွေ့ရသည့် စာရွက်တွင်မူ ဂျပန်ဘက်တော်သားအဖြစ် သစ္စာခံယူထားသည်ဟု ယုံကြည်ရသော ချင်းအကြီးအကဲများ၏ စာရင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂန့်ဂေါတွင် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ဖိတ်ကြားစာကို လည်းကောင်း တွေ့ရှိရကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့ကြသည်။

ပယ်ရီက ချင်းလဲဗီးတပ်သားများ တင်ပြသည့်စာရွက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ သူနှင့်အတူရှိနေသော ချင်းအကြီးအကဲအပေါ်၌ မသင်္ကာစရာ အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ချင်းအကြီးအကဲအား ဟာခါးသို့ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ပို့လိုက်ပြီးနောက် ချင်းလဲဗီးတပ်များကို အုပ်ချုပ်နေသော ဗိုလ်မှူးဂျိမ်းထံသို့ သက်ဆိုင်သလို အရေးယူရန် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ပယ်ရီသည် ရှပ်ခူးရားရွာတွင် ဌာနချုပ်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အချိန်အတွင်း ဂန့်ဂေါသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်ခဲ့သေးသည်။ ကလေးမြို့သို့သွား၍လည်း ကလေးဝမှ ဂျပန်တပ်များ ကဘော်ချောင်တွင် မည်သို့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို သွားရောက်ထောက်လှမ်းခဲ့သေးသည်။

ပယ်ရီနှင့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများဖြစ်သော ကရင်စစ်သားလေးယောက်ကလေးဝနှင့် ကလေးမြို့အကြားရှိ လမ်းပေါ်တွင် ကင်းထောက်နေစဉ် သေဘေးမှ သိသိကလေးလွတ်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုကလည်း မေ့မရနိုင်အောင် ရှိလှသည်။

ကလေးဝနှင့် ကလေးမြို့အား ကြည့်ကင်းစခန်းမှ ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုမှုနှင့်ပင် မြို့ထဲ၌ ရန်သူများရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထို့ကြောင့် ပယ်ရီနှင့် ကရင်စစ်သားလေးယောက်တို့သည် ကလေးဝ ကလေး

မြို့ လမ်းပေါ်မှနေ၍ မိမိတို့ ယာယီစခန်းချနေသည့်နေရာသို့ ပြန်၍ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ဆုတ်ခွာလာ၍ မကြာမီပင် ရှေ့တူရုမှ စကားပြောသံများ နှင့် ခြေသံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။ ရန်သူဖြစ်သော ဂျပန် တပ်သားများ အသံဗလံတည်း။

ပယ်ရီနှင့် ကရင်စစ်သား ၄ ယောက်သည် လမ်းဆားရှိ ချုံများ အတွင်း ခုန်၍ဝင်လိုက်ကြသည်။ ကရင်စစ်သား ၃ ယောက်မှာ ရှောင်၍ တိမ်း၍ ရနိုင်သော ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသော်လည်း ပယ်ရီနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးမှာ ဆူးချုံထဲသို့ ခုန်ဝင်မိလျက်သား ဖြစ်နေကာ မလှုပ်သားမရှားသာ ဖြစ်နေလေသည်။

ကရင်တပ်ကြပ်ကြီးသည် ပယ်ရီဘက်သို့လှည့်၍ မဲပြုံးကလေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ယမ်းတောင့်ကုန်အောင်ပစ်ပြီးမှ သေကြတာပေါ့ သခင်” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့တူရုမှ တိုက်ကင်းထွက်လာသော ဂျပန်စစ်သားသည် ပယ်ရီနှင့် ကရင်တပ်ကြပ်ကြီး ရှိနေသော နေရာသို့ ရောက်မလာမီ ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ ပယ်ရီတို့နှင့် လေးငါးဆယ်လှမ်းမျှသာ ကွာနေလေသည်။ ပယ်ရီနှင့် ကရင်တပ်ကြပ်ကြီးသည် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှုပ်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ ဂျပန်စစ်သားများသည် ရပ်နေသည့်နေရာ၌ပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အခြေအတင် ပြောကြပြီးနောက် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ပယ်ရီနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ တာဝန်ကျနေသော စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဂေါ်ရခါးတပ်များကို အုပ်ချုပ်နေသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိက ပယ်ရီနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ...

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ဒီနေ့ ဒီကိုအလာမှာ လမ်းပေါ်ကိုဖြတ်ပြီး လဲကျနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ပယ်ရီက...

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့ဗျား၊ ကျွန်တော်တောင် အဲဒီသစ်ပင်ကြီးပေါ်က ခုန်ပြီး လာခဲ့ရသေးတယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် အရာရှိဖြစ်သူက “ဘုရားရေ...” ဟု မြည်တမ်းလိုက်ရင်း...

“အဲဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့မိုင်းဝုံးတွေ ထောင်ထားခဲ့တာမျိုး” ဟု တအံ့တဩပြောလိုက်သည်။

ပယ်ရီက...

“တစ်နေ့တည်း နှစ်ခါလောက် သေဘေးကလွတ်လာရင် တော်ရောပေါ့ဗျာ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ စစ်ဘုရင်ကစားပွဲ၌ အတူတူထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော ပယ်ရီ၏စိတ်ကို သက်သာရာရစေရန်အတွက် ဆရာဝန်ဖြစ်သူသည် စစ်ဘုရင်ကို မသိမသာ အရှုံးပေး၍ ကစားနေလေသည်။

* * *

နှစ်ဟောင်းမှ နှစ်သစ်သို့ပြောင်းခဲ့သောအချိန်တည်း...

နှစ်သစ်ပြောင်းလာသလို မစ်ကီမာတွန်းနှင့် ရေးတို့၏ စိတ်ဓာတ်အားနှင့် ခွန်အားတို့ကလည်း အသစ်ပြောင်းလာသည်။

အိန္ဒိယစစ်ဌာနချုပ်ရှိရာ ဒေလီရှိ ဟော်တယ်ကြီးများ၌ အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းများ စားကာ အေးအေးလူလူ အပန်းဖြေ၍ နေခဲ့ကြရသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဇက်တပ်ဖွဲ့၏ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းအတွက် အားသစ်အင်သစ် ပြည့်လာကြပြီဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယစစ်ဌာနချုပ်တွင် ပါဝင်သော ဌာနအသီးသီးမှ ရာထူးကြီးကြီးကို ကိုင်ထားကြသော ဦးစီးအရာရှိများသည် မစ်ကီမာတွန်းနှင့် ရေးတို့ကို တွေ့ဆုံကာ ချင်းတောင်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကို မေးမြန်းနှုတ်မိခဲ့ကြ၏။

ဒေလီတွင်ရှိနေစဉ်အတွင်း ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများအတွက်

တောတောင်ခရီးကြမ်းများတွင် အသုံးပြုနိုင်မည့် ဂျစ်ကားနှစ်စီးရမည်ဟု သိရသောကြောင့် မစ်ကီနှင့် ရေးတို့အဖို့ ပို၍အားတက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ အင်ဖာမှ တီးတိန်အရောက် မော်တော်ကားလမ်းကို ဖောက်လုပ်လျက် ရှိနေပြီး ဂျစ်ကားများ သွားလာနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မြင်ချက်ပေးသံ ကို ကြားနေရသည်။ ထို့ပြင် တီးတိန်နှင့် ဖလမ်းကိုလည်း ဂျစ်ကားလမ်း ဖောက်လုပ်ပေးမည်ဟု သတင်းပြေးလျက်ရှိသည်။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ခဲယမ်းရိက္ခာနှင့် ရေဒီယိုစက်များကို သယ်ဆောင်သွားရန်အတွက် အတိုင်း ထက်အလွန် တံခွန်နှင့်ဘုရား ဖြစ်နေပေတော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ဌာနချုပ်သို့ ဂျစ်ကားနှစ်စီးတွင် ချိတ်ဆွဲ ယူရန် ထရေလာနှစ်စီး အသင့်ပြုလုပ်ထားပါ။ သုံးလအတွက် ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းများ တင်ဆောင်သွားမည်ဟု သတင်းပို့ထားလိုက်သည်။

ဒေလီမှ ၁၉၄၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ထွက်ခွာလာ သော မစ်ကီနှင့် ရေးတို့အဖွဲ့သည် ကလက္ကတ္တားသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး နောက် သုံးလစာ ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ ရေဒီယိုစက်များကို ဂျစ်ကားနှစ်စီး၊ ထရေလာနှစ်စီးနှင့်အတူ ဒိုင်မာပူသို့သွားသည့် ရထားပေါ်၌ တင်၍ ခရီးစခံကြပြန်သည်။ မေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တည်း။

ထိုအချိန်အခါက ဂျစ်ကားမှာ တပ်ဖွဲ့တိုင်းက အငမ်းမရ လိုချင်နေ ပြီး လိုချင်သလောက်လည်း ရှားပါးသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ဖြစ် ၍ မစ်ကီနှင့် ရေးတို့သည် နေ့လယ်အချိန်၌ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာပြီး ညအချိန်များ၌ ဂျစ်ကားအောက်တွင် ဝင်၍အိပ်ကာ ဂျစ်ကားနှစ်စီးနှင့် ထရေလာများကို ကလက္ကတ္တားမှ ဒိုင်မာပူ အရောက် ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်၍ ယူလာခဲ့ ကြသည်။

သို့သော် အင်ဖာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ၌ကား တီးတိန်နှင့် ဖလမ်းသို့ ခမ်းနားစွာ ဂျစ်ကားစီးလျက် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးထုတ်ကာ ဝင်လိုက်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်မှာ အလဟဿဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိ ရတော့၏။

အင်ဖာမှ တီးတိန်-ဖလမ်းသွား လမ်းမှာ ယခုမှဖောက်လုပ်ဆဲအချိန် တွင်ရှိနေပြီး ဝန်တင်လားများပင် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာနေရကြောင်း သိရှိရတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ အမြတ်တနိုး သယ်ဆောင်လာခဲ့ရသော ဂျစ်ကားနှင့် ထရေ လာများကို ပစ်ထားခဲ့ရပြီး အထမ်းသမား ၄၀ နှင့်သာ ချင်းတောင်ဆီသို့ ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ရတော့သည်။

အင်ဖာမှ မေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ထွက်လာခဲ့ကြသော မစ်ကီနှင့် ရေးတို့သည် တီးတိန်သို့ မတ်လ ၂ ရက်နေ့မှ ရောက်လာနိုင် ကြသည်။ မစ်ကီမာတွန်သည် မိမိ၏ အဖော်ဖြစ်သူ ပယ်ရီ မည်သည့် စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ၅ ရက်ကြာမျှ စုံစမ်းပြီးနောက် ဟာခါးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မစ်ကီမာတွန် မရှိသည့်အချိန်၌ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်ယောက်တည်း ဦးစီးနေခဲ့ရသော ပယ်ရီသည် ထမ်းဆောင်ဆဲတာဝန် များကို မစ်ကီအား လွှဲပြောင်းပေးပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ အနားယူရန် ထွက်ခွာသွားသည်။

မစ်ကီတို့ တီးတိန်သို့ရောက်ခဲ့စဉ်က ဟာခါးနှင့်မတူသော အချက် တစ်ချက်ကို တွေ့ရ၏။ ဟာခါးရှိ ချင်းအမျိုးသမီးများမှာ မည်သည့်အခါ ၌ ဝန်ထမ်းသူမများအဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း တီးတိန် မှ ချင်းအမျိုးသမီးများမှာမူ ဝန်ထမ်းသည့်အလုပ်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး လုပ်ကိုင်ကြကြောင်း တွေ့ရှိရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဟာခါးအမျိုးသမီးများမှာ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူများက တောင်ယာ ခုတ်လှဲပေးပြီးသည့်အချိန်ကစ၍ စူးထိုးခြင်း၊ စပါးစိုက်ခြင်း စသော အလုပ်များကို စပါးပေါ်သည်အထိ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြသည်။

တောင်တက်လမ်းများပေါ်၌ ကလေးနှင့်အတူ စပါးများကို ကျော တွင် ပိုးရင်း သီချင်းတအေးအေးဖြင့် တောင်ယာမှ ရွာအရောက်လာနေ ကြသော ဟာခါး ချင်းအမျိုးသမီးများကို တွေ့ရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ် တော့။ အချို့အမျိုးသမီးများမှာ ကလေးနှင့် စပါးတောင်းကို ကျောပေါ်

တွင် ပိုးရင်း လက်ကလည်း ဇာထိုးမပျက်ဘဲ တောင်များကို တက်လေ့ ရှိကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို အမြဲလိုလို သယ်ပိုးနေရသည့်တိုင်အောင် အမျိုးသမီးများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားမှာ ပျက်သွားခြင်းမရှိဘဲ နုနု နယ်နယ် သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ရှိနေကြ၏။ သို့သော် နှစ်ရှည်လများ အလေးအပင်များကိုသာ ထမ်းရွက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဒဏ်ပိကာ မြန်မြန် အိုလွယ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အင်ဖာမှ တီးတိန်သို့လာခဲ့စဉ်က လူနှစ်ယောက် ဝါးလုံးလျှို၍ ထမ်းယူလာခဲ့ရသော ဘက်ထရီအားသွင်းစက်ကို တီးတိန်မှ ဖလမ်းသို့ သယ်ယူလာသောအခါ၌ကား...လူတစ်ယောက်တည်းက ကျောပေါ်တွင် ပေါ့ပေါ့ကလေးထမ်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘက်ထရီအားသွင်းစက်မှာ ပေါင် ၉၀ အလေးချိန်စီးသည်။ အထမ်း သမားများမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သယ်ယူနိုင်လောက်သည့် ဝန်ပေါ့ မျိုးကိုသာ ရွေးချယ်၍ ထမ်းလိုကြရာ မစ်ကီမာတွန်က ဘက်ထရီစက် အတွက် နှစ်ဆပို၍ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် လူတစ်ယောက် တည်း ပေါင် ၉၀ လေးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို သယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သူ ပယ်ရီနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ဆယ်ရက် မြောက်သည်နေ့တွင် မစ်ကီသည် ဟာခါးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေ သည်။

မစ်ကီသည် ခေလီမှယူဆောင်လာခဲ့သော စံတင်းသေနတ်အသစ်များ ပစ်နည်းခတ်နည်းကို ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများအား ပြသရင်း ဖလမ်းသို့ ရေဒီယို တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူတို့ယ်တိုင် ပစ္စည်းများပေးပို့လိုက်ရန် အကြောင်းကြား ထားသည်။

ပစ္စည်းများနှင့် ပြင်ဆင်မှုများ ပြည့်စုံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစ်ကီ သည် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများဖြင့် ရှုပ်ခွဲရားရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ သူ၏ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။ ရှုပ်ခွဲရားရွာကို ဗဟိုပြု အဖွဲ့ ဂန့်ဂေါနယ်တစ်လျှောက်ရှိ ရန်သူ့ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန်

တည်း။

အရှေ့ဘက်မှ ရှုပ်ခွဲရားရွာသို့ ရောက်နိုင်သည့် လမ်းများပေါ်တွင် လဲဗီးကင်းစခန်းများ ချလျက်ရှိရာ အကယ်၍ ဂျပန်တပ်များ တက်လာပါ က ရွာထဲရှိ ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းများကို အလွယ်တကူ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင် သည့် အခွင့်အလမ်း ရှိနေလေသည်။

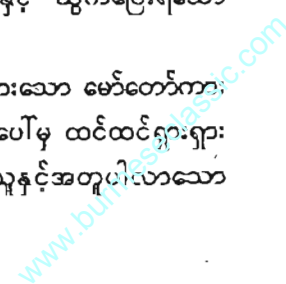
ပထမအခေါက် ပယ်ရီနှင့်တွဲဖက်၍ ဂန့်ဂေါတောင်တန်းတစ်လျှောက် ရှိ ရွာများသို့ ကင်းထောက်ထွက်ခဲ့ရာ၌ အဖိုးတန်သတင်းများကို အိန္ဒိယ ဌာနချုပ်သို့ မပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း နယ်မြေအခြေအနေ ကျွမ်းကျင်မှုတည်း ဟူသော အမြတ်ကိုကား ရရှိခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

ဂန့်ဂေါတောင်တန်း အနောက်ဘက်တွင် တောထူထပ်သည့် အလျောက် ကင်းထောက်လှုပ်ရှားရာ၌ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ရှောင်ရန် တိမ်းရန် လွယ်ကူသလောက် တောင်တန်းအရှေ့ဘက်တွင် မလွယ်။ သို့သော် မြေပြန့်ဒေသဖြစ်၍ ရန်သူ့အရိပ်အခြည်ကို ဝေးဝေးကပင် မြင်နိုင် သည်။ ဤနည်းအတူ ရန်သူ့ကင်းစခန်းများကလည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို ဝေးဝေးကပင် မြင်တွေ့နိုင်သည့် အကျိုးကျေးဇူး ရှိနေပြန်သည်။

မစ်ကီမာတွန်တို့အဖွဲ့ ဂန့်ဂေါအရှေ့ဘက် ၅ မိုင်ကွာရှိ တောင်တန်း တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ဂန့်ဂေါမြေပြန့်မှ မြောက်ဘက် ကဘော်ချောင် သို့ တက်သွားသော မော်တော်ကားမီးရောင်များကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ခဲ့ပြီး မော်တော်ကားစီးရေ မည်မျှ ကဘော်ချောင်ဘက်သို့ တက် သွားသည်ကိုပင် အတိအကျ ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ ဤတောင်တန်းပေါ်တွင် ရှိနေ သည့်အခိုက် ဂျပန်ရန်ကြောင့် ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ထွက်ပြေးရသော အဖြစ်နှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရသေးသည်။

ဂန့်ဂေါမြေပြန့်မှ ကဘော်ချောင်သို့ တက်သွားသော မော်တော်ကား လမ်းကို များစွာ ခရီးလှမ်းသော ဤတောင်တန်းပေါ်မှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရသည့်အတွက် မစ်ကီမာတွန်သည် သူနှင့်အတူပါလာသော

ကြာထွေးနှင့် ထွန်းညွန့်တို့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကားပြောဆိုနေစဉ် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော သစ်ခုတ်သံ၊ စကားပြောသံနှင့် ပလွေမှုတ်သံကို သတိပြုလိုက်မိကြ၏။

အကယ်၍ အနီးအနားတွင် ယာယီစခန်းချလျက်ရှိသော သစ်ခုတ် သမားမိသားစုများ ရှိနေမည်ဆိုပါက ကြက်တွန်သံ၊ ကလေးငိုသံနှင့် မိန်းမများ စကားပြောသံကိုပါ ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဤကဲ့သို့ သော အသံဗလံများ မထွက်လာ။ ဂျပန်ကင်းစခန်းသော်လည်းကောင်း၊ ဗမာတပ်သားများ၏ ကင်းစခန်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရပေတော့မည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် သူ၏အဖွဲ့သားများအား အသံမြည်သော လှုပ်ရှား မှုမျိုးကိုသာ ပြုလုပ်ရန် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ညွှန်ကြားထားလိုက်၏။ အနီးအနားတွင် ရန်သူကင်းစခန်းများ ရှိနေခြင်းကြောင့် အထူးသတိဝီရိယ ထားနေရပေတော့မည်။

ထိုနေ့ည မှောင်စပျိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစ်ကီက အိန္ဒိယသို့ သတင်းပို့ရန် သတင်းများ ရေးနေသည်။ ကြာထွေးက နို့ဆီဘူး အလွတ် တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော မီးသီးကိုကိုင်ရင်း စာရေးနေသော မစ်ကီ အား မီးရောင်ပေးလျက်ရှိသည်။ ဤအတွင်းတွင် ကြာထွေးလက်ထဲမှ မီးအုပ်ဆောင်းမှာ မတော်တဆ လွတ်ကျသွားပြီး မီးရောင်မှာ အရပ် ရှစ်မျက်နှာသို့ ထိန်ထိန်လက်၍သွားတော့သည်။ အနီးအနားရှိ ရန်သူများ အား ထိန်ထိန်လက်သော မီးရောင်ဖြင့် အချက်ပြ၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည် နှင့် တူနေလေသည်။

သို့သော် ကြာထွေးက ချက်ချင်းလိုပင် မီးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်နိုင်သည့် အတွက် မီးရောင်ကို ရန်သူများ စွေ့မြင်သွားမည်မဟုတ်ဟု ယူဆကာ တောင်တန်းပေါ်ရှိ ကြည့်ကင်းစခန်းတွင်ပင် တစ်ညလုံးနေကြသည်။

များမကြာမီပင် ဂန့်ဂေါမြို့ တောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော မင်းရွာဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေသော မီးတုတ်များကို တောင်တန်းပေါ်မှ လှမ်း၍မြင်လိုက်ကြရ၏။

မင်းရွာတွင် တပ်စွဲထားသော ဂျပန်ကင်းတပ်တစ်ခု ရှိနေလေသည်။

မစ်ကီတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော တောင်ပေါ်ကင်းစခန်း တွင် မင်းရွာရှိ ဂျပန်တပ်သို့သွား၍ စောစောက တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဓာတ်မီးရောင်အကြောင်းကို သတင်းပို့နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့တိုင်အောင် မစ်ကီနှင့် အဖွဲ့သားများက မင်းရွာရှိ ဂျပန်တပ်သို့ သတင်းပို့ရန် သွားနေသည်ဟု မယူဆဘဲ ရွာသားအချို့ ရွာပြန်နောက်ကျ ၍ မီးတုတ်မီးစည်းများကို ကိုင်ကာ ရွာသို့ပြန်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု တွက်လိုက်မိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောင်တန်းပေါ်ရှိ ကြည့်ကင်း စခန်းတွင် ဆက်လက်၍ နေမြဲနေလိုက်ကြ၏။

သို့သော်...မိုးသောက်ခါနီးဆဲဆဲ၌ ဂျပန်ကင်းထောက် လေယာဉ် တစ်စင်း မစ်ကီတို့ ကြည့်ကင်းစခန်းပေါ်၌ တဝဲတည်းဝဲကာ ပျံသန်းနေခြင်း ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ညဦးပိုင်းက မင်းရွာဆီသို့ တရိပ်ရိပ်သွားနေသော မီးတုတ်များမှာ ရွာသားအချို့ ရွာပြန်နောက်ကျနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဂျပန် တပ်သို့ တောင်တန်းပေါ်မှ ကင်းသမားများက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ရောက် ရှိနေကြောင်း သွားရောက် သတင်းပို့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ တော့၏။

ဤအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်များမှာ ဗမာပြည် အထက်ပိုင်းသို့ စက်မဲ့လေယာဉ်များဖြင့် ဝင်ရောက်နေသည့်အချိန်ဖြစ်ရာ တောင်ပေါ်ရှိ ကင်းသမားများသည် ရုတ်တရက် လျှပ်စီးလက်သလို ပေါ် ထွက်လာသော ဓာတ်မီးရောင်များကို မြင်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ဝင်းဂိတ် တပ်များ တောင်တန်းတစ်နေရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြီဟု ထင်မှတ်ကာ မင်းရွာရှိ ဂျပန်တပ်အား အရေးတကြီး သွားရောက်သတင်းပို့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဂျပန်ကင်းထောက်လေယာဉ်ကလည်း ဝင်းဂိတ်တပ်များကို တောင်တန်း ပေါ်၌ လိုက်လံကင်းထောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

မစ်ကီမာတွန်ကမူ ဝင်းဂိတ်တပ်များ ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက် လာခြင်းကို လုံးဝမသိရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်တစ်နေ့ညနေ နေမဝင် မီပင် မစ်ကီသည် ကြာထွေးကိုခေါ်၍ ဂန့်ဂေါမှ ကဘော်ချောင်သို့ တက် သည့် မော်တော်ကားလမ်းဆီသို့ အရောက်သွားကာ ကားလမ်းဘေးတွင်

နေရာယူပြီး ရန်သူ့မော်တော်ကားများ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်၍ ကြည့်နေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ညကြည့်မှန်ပြောင်းကို ကြာထွေးက တောင်ပေါ်ရှိ ကြည့်ကင်း စခန်း၌ မေ့၍ထားပစ်ခဲ့သည်ကို သိလာရသောအခါ မစ်ကီက ထိုညကြည့်မှန်ပြောင်းကို ပြန်၍ယူရန် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပုန်းလျှိုးနေသည့် နေရာမှ ထလိုက်ပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ဤသို့ အလှည့်လိုက်တွင် ကိုက် ၄၀၀ ခန့်ကွာသော လျှို့ဝှက်ခုံအတွင်းမှ ခေါင်းသုံးလုံး ရုတ်တရက် ငဲ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်သူသုံးယောက်က လျှို့အတွင်းမှနေ၍ မစ်ကီနှင့် ကြာထွေးတို့အား စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေပေပြီ။

“တို့နှစ်ယောက်ကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီး တစ်ခုက ကင်းထောက်စို့လွှတ်လိုက်တဲ့ တပ်သားနှစ်ယောက်လို့ပဲ သူတို့က ထင်ကြမှာ။ တို့ကို ပစ်ခတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဟောဟိုရှေ့က ကမူကို တက်ရအောင်”ဟု မစ်ကီက ကြာထွေးအား တီးတိုးဖြောလိုက်ပြီးနောက် ကမူရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကမူနောက်ကွယ်သို့ရောက်မှ နောက်တွင်ချန်ထားခဲ့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ လာခဲ့ကြရတော့သည်။

ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားရာ ရှုပ်ခွဲရာရွာသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် မစ်ကီနှင့်တကွ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးမှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် မောဟိုက်နေကြတော့သည်။

ရက်များမကြာမီ မစ်ကီမာတွန်နှင့် ကြာထွေး၊ ထွန်းညွန့်တို့ ကြည့်ကင်းစခန်း ပြုလုပ်ခဲ့သောနေရာကို လူအင်အားတစ်ရာစီပါဝင်သော ဂျပန်စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီး စခန်းချနေသည် အထင်ဖြင့် ကဏန်းလက်မသဏ္ဍာန် တက်ရောက်ပိုင်းဝန်းခဲ့သည်ဟူသော သတင်းကို ကြားသိရလေသည်။

ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်များ ဗမာပြည်ထဲသို့ စက်မိုလေယာဉ်များဖြင့် ဆင်းသက်ခဲ့ကြောင်း ယခုအထိ သိရှိခြင်းမရှိခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်

မှာ ဂျပန်များက အင်ကြီးအားကြီးကို အသုံးပြု၍ သူ၏ ကြည့်ကင်းစခန်းဟောင်းကို ဝိုင်းဝန်းခဲ့သည့်အတွက် စဉ်းစား၍မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများအား လူအင်အားတစ်ရာစီပါသော စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းဖြင့် ရန်သူများက ဝိုင်းဝန်းခဲ့ရသည်ကို ဂဏ်ယူနေမိ၏။

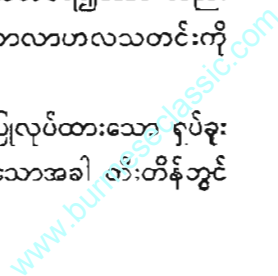
သို့သော် ဧပြီလသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း အိန္ဒိယမှ ရိက္ခာထောက်ပံ့မှု နည်းပါးလာကာ သွားရေးလာရေးမှာလည်း ခက်ခဲစပြုလာတော့သည်။ တောတက် ရာဘာဖိနပ်များမှာ တစ်ပတ်တည်းနှင့် စုတ်ပြဲကုန်ပြီး အမဲသားစည်သွတ်ဘူးတစ်ဘူးကို တစ်နေ့လျှင် လူခြောက်ယောက် ဗနက်ရော ညပါ ခွဲဝေစားသောက်နေရသည့်အတွက် အနေအထိုင် အသွားအလာ အစားအသောက်ပါ ချို့ငဲ့လာသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် တိတိကျကျ မလုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ရိက္ခာပြတ်လပ်မှုနှင့် ခရီးလမ်းပန်း ခက်ခဲမှုကြောင့် မစ်ကီမာတွန်သည် ဧပြီလ တစ်လလုံးတွင် ထောက်လှမ်းရေးခရီးတစ်ခေါက်သာ ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်မုန်းတီးရေးကို လှုံ့ဆော်လျက်ရှိရုံမက ဂျပန်သစ္စာခံဖြစ်နေသော ချင်းအမျိုးသား ဆူဗေဒါဟောင်း၏ နယ်မြေတွင် သတင်းပေးမည့် အဆက်အသွယ်များ ရရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ မစ်ကီအပို့ ဧပြီလအတွင်း အောင်မြင်ချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ချင်းအမျိုးသား ဆူဗေဒါဟောင်း သြဇာလွမ်းမိုးရာ ချင်းတောင်တောင်ဘက်အစွန်ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ချင်းတောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် အားလုံးမှာ ဂျပန်အသတ်ခံရ၍သော် လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျှမရှိတော့ဟူသော ကောလာဟလသတင်းကို လက်တွေ့အားဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ချင်းတောင် တောင်ဘက်အစွန်မှ ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားသော ရှုပ်ခွဲရာရွာသို့ ဧပြီလကုန်တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝင်းတိန်ဘွင်

ချန်ထားခဲ့သော အကူရဲဘော်က အချို့သော ရိက္ခာပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဝါယာလက်စက်အတွက် အထူးလိုအပ်နေသော အပိုပစ္စည်းများနှင့် ရှုပ်နူး ရားသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မစ်ကီအဖို့ ဂန့်ဂေါ နယ်တစ်လျှောက်သို့ နောက်ထပ်ခရီးထွက်ရန် အခွင့်အရေးရရှိခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် တော်တက်ရာ၌ အထူးလိုအပ်သော ရာဘာဖိနပ်များ ပါလာ ခြင်းမရှိသဖြင့် ဖြစ်သလိုပင် ခရီးထွက်တော့မည်ဟု မစ်ကီက ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် မစ်ကီသည် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားလေးယောက် တို့နှင့် ဂန့်ဂေါတောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော မင်းရွာအနီးတစ်ဝိုက် သို့ ရန်သူ့အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် ခရီးထွက်လာပြန်လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က ခရီးထွက်လာခဲ့သည်ထက် ယခု အချိန်တွင် သစ်ရွက်များ ဟားလျားဝေလျက်ရှိရာ ဂန့်ဂေါ အရှေ့ဘက် တောင်ခြေရင်းတွင် ပုန်းစရာ ခိုစရာ နေရာများ ပို၍များလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် မြို့နှင့်နီးကပ်သော နေရာများ၌ကား ရန်သူ့ကို ရုတ်တရက် ရှောင်ပြေးပုန်းကွယ်နိုင်သည့် နေရာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

ဂန့်ဂေါမြို့ တောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့ရာ၌ ဂန့်ဂေါမှ ကဘော်ချောင်ဆီသို့ တက်သွားသော မော်တော်ကားလမ်းနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို အပေါ်မှစီး၍ ကောင်းစွာမြင်နိုင်သော တောင် တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရသည်။ ဤတောင်ပေါ်တွင် အခြားသစ်ပင်များထက် ပို၍မြင့်မားနေသော်လည်း အထက်ပိုင်းတွင် သစ်ရွက်များဝေနေသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကင်းစခန်းအတွက် ထူးခြားသော အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုပေတည်း။

ရန်သူ့ ကြည့်ကင်းစခန်းများက ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုကို မမြင် မတွေ့ရလေအောင် အထူးကြိုးစားခဲ့သော်လည်း လမ်းပြအဖြစ်ပါလာသော ရွာသားတစ်ဦး၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ကို ရန်သူများက တွေ့မြင်သွားကြလေပြီလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။

လမ်းပြအဖြစ်ပါလာသော ရွာသားသည် ကျွန်တော်တို့ အခြားဘက် သို့ လှည့်နေခိုက် မော်တော်ကားလမ်းကို ပို၍မြင်ရအောင်ဟူသော အကြံ ဖြင့် အထီးထီးဖြစ်နေသော သစ်ပင်မြင့်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ တက်၍ကြည့်ခဲ့သည်။ ဤရွာသားကို ရန်သူ့ကြည့်ကင်းစခန်းမှ ဂျပန်များက ဝက်ဝံတစ်ကောင်ဟု ထင်ပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းရတော့ သည်။

အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ဆက်၍လာမိသောအခါ လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်များ၌ ဓားဖြင့်ထစ်၍ထားသော အမှတ်အသားများ တို့ တွေ့ရ၏။ ရန်သူများက ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ရသော ကြည့်ကင်းစခန်း သို့ လာရန် လမ်းညွှန်ထားသော အမှတ်အသားများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရသည်။ ရှိနေသော တောလမ်းမှ ဖဲထွက်ကာ တောတိုး၍ သွား သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပို၍ ကျေးဇူးရှိစရာ မမြင်သည်အထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ တောတက်ဖိနပ်ကလည်း အပေါက်ပေါက်အပြုံပြုံ ဖြစ်နေပြီး ခြေဖဝါးများမှာ နာကျင်လျက်ရှိနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိနေသော တောလမ်းအတိုင်းပင် လိုက်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေအချိန်လောက်တွင် မော်တော်ကားလမ်းနှင့် များစွာအလှမ်း မကွာလှသော ရွာကလေးတစ်ရွာကို မြင်ရ၏။ ရွာနှင့် ရွာတစ်ဝိုက်သို့ ဖုန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုသောအခါ ရန်သူ့ရှိနေသည့် အရိပ် အခြေသို့ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူပါလာသော လမ်းပြဖြစ်သူအား ရွာထဲသို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က နောက်မှ သတိထား၍ လိုက်သွားကြသည်။

ရွာသူရွာသားများ၏ အမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် တို့သည် သူတို့အတွက် ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းများ မဖြစ်နိုင်သည် တို့ အတပ်သိနေရ၏။ မည်သူမျှလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ဟက်ဟက် ဖက်ဖက် စကားပြောချင်ပုံမရှိ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တွဲ၍ အတူထိုင်နေသည် တို့ပင် အခြားရွာသားများ မြင်လေမည်လားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖုံးသော ဖျက်နာ များကိုသာ တွေ့နေရသည်။ ငွေသည် အချို့သောသူတို့၏ လျှာကို

လည်ပတ်စေနိုင်သော တန်ခိုးလွှဲပေါ်ဒ်ရှိသော်လည်း ဤရွာမှ ရွာသူရွာသားများ၏ လျှာကိုမှ လည်ပတ်စေနိုင်သော အာနိသင် တစ်စွန်းတစ်စမျှ မရှိပါချေတကား။ ဂျပန်များသည် မော်တော်ကားလမ်းနှင့် နီးစပ်သော ရွာများ၌ ရွာသူရွာသားတိုင်း၏ လျှာကို တံကျင်လျှိုကာ သပ်ပင်း၍ ထားခဲ့ပေပြီ။ ဂျပန်တပ်များ သွားလာလှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တိုက်ရိုက် မေးခွန်းများ မေးလေတိုင်း အားလုံးသူကပင် ဘူးတစ်လုံးဆောင်၍ မသိဘူး။ မမြင်ဘူးဟုသာ အဖြေပေးနေကြ၏။ သို့သော် သွယ်ဝိုက်မေးခွန်းများ မေးခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်တပ်များနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းအများအပြားကို ရရှိခဲ့သည်။ အချို့သတင်းများမှာ လုပ်ကြံထားသော သတင်းများဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရှိလာရ၏။

ဥပမာအားဖြင့် ရွာသားများက မင်းရွာတွင် ဂျပန်တပ်များ မရှိပါဟု ပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ရွာအပြင်ဘက်ရှိ တံတားပေါ်တွင် သေနတ်ထမ်း၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ဂျပန်ကင်းသမားကို မြင်နေရ၏။ ရွာမှထွက်ပြီး ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့သောအခါ၌လည်း အချို့သောနေရာများ၌ ဂျပန်ကင်းစခန်းအဟောင်းများကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ဂျပန်သတင်းစာဟောင်းများနှင့် ဂျပန်စာလုံးများဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသော မြေပုံအပိုင်းအစတစ်ခုကို ကောက်ယူတွေ့ရှိရခြင်းမှာ ဤအရပ်ဒေသ၌ ဂျပန်တပ်များ မည်မျှ အသွားအလာ များပြားလျက်ရှိကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ပြသနေရာ ရောက်နေလေသည်။

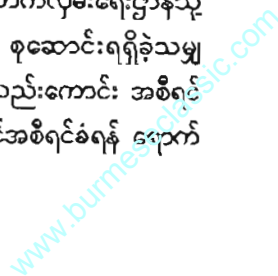
ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိမေးမြန်းနေသော ရွာမှ ရွာသူရွာသားများမှာ ဂျပန်တပ်များက သူတို့ဒေသသို့ အမြဲတပ်စွဲနေထိုင်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များက မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ယူဆထားကြသည်ဟု ကောက်ချက်ချရန်သာ ရှိတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် ရွာသူရွာသားများထံမှ မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ တံတားများနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ဂျပန်တပ်များ၏ အင်အား

နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ မဟာမိတ်လေယာဉ်များ လာရောက်တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း သွယ်ဝိုက်သော မေးနည်းဖြင့် သတင်းများကို ညှစ်ထုတ်ရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤရွာမှပင် ရှပ်ခူးရားရွာသို့ တမောတကော တပ်ခေါက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဤရွာမှထွက်ခွာသွား၍ မကြာမီပင် ရွာသားတစ်ယောက်၏ တိတ်တဆိတ် သတင်းပို့မှုကြောင့် ဂျပန်တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြောင်း နောက်မှသိရှိခဲ့ရသည်။

ဌာနချုပ်စခန်း ပြုလုပ်ထားသော ရှပ်ခူးရားရွာသို့ မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ အချို့အဖွဲ့သားများမှာ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လက်တွင် အဆိပ်ဝင်သောဒဏ်ရာကြောင့် ရှိန်ရှိန်တက်အောင် ဖျားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ တပ်ဖွဲ့သားတိုင်း၏ မျက်နှာမှာ ကျွဲလူးအိုင်မှ သောက်ခဲ့ရသော ရေကြောင့် ရောင်ရမ်းလျက်ရှိနေကြသည်။ ရှပ်ခူးရားရွာသို့ ရောက်လာပြီးနောက် နှစ်ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်အား ကလက္ကတ္တားသို့ ပြန်လာရန် ခေါ်ယူလိုက်သော ရေဒီယိုသတင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဤကား မစ်ကီမာတွန်၏ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ထောက်လှမ်းရေး ခရီးအစီအရင်ခံစာတွင် ကောက်နုတ်ချက်အဖြစ် ဖော်ပြပါရှိသော အချက်များသာ ဖြစ်သေးသည်။

မတ်လတစ်ရက်နေ့မှ တီးတိန်နှင့် အင်မာသွားလမ်းပေါ်ရှိ မိုင်တိုင်အမှတ် ၁၀၉ သို့ ရောက်ရှိလာသော ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့အထိ မစ်ကီမာတွန် ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသော မိုင်ပေါင်းမှာ တစ်ထောင်နီးပါး ရှိခဲ့သည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကလက္ကတ္တားရှိ စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနသို့ မစ်ကီ ခရီးထွက်ခဲ့ရာတွင် တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ၊ စုဆောင်းရရှိခဲ့သမျှ ခန့်သူအခြေအနေကို စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အစီရင်ခံခဲ့ပြီးနောက် ဒေလီရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေထံ ထပ်ဆင့်အစီရင်ခံရန် ငှောက်သားခဲ့ရပြန်သည်။

မစ်ကီမာတွန်၏ အစီရင်ခံစာ နိဂုံးပိုင်း၌ ချင်းတောင်တွင်ပြုလုပ်မည့် မည်ကဲ့သို့သော စစ်ဆင်ရေးမျိုးမဆို ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေးသည်သာလျှင် အဓိကဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြခဲ့သည်။

နယ်မြေအနေအထား ကျယ်ဝန်းသလောက် တောတောင် ချောင်း မြောင်းများ ပေါများကာ အထမ်းသမားများ လိုသလောက်မရနိုင်သော ချင်းတောင်ဒေသ၌ ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ရိက္ခာ ထောက်ပံ့မည့်ကိစ္စမှာ လုံးဝမလွယ်ကူလှ။ လေကြောင်းဖြင့် ရိက္ခာထောက် ပေးသာလျှင် တစ်ခုတည်းသော အဖြေဖြစ်သည်ဟု မစ်ကီမာတွန်က လေးလေးနက်နက် အစီရင်ခံခဲ့သည်။

မစ်ကီ၏ အစီရင်ခံစာတွင် ပါရှိသော ထူးခြားချက်တစ်ချက်မှာ ထောက်လှမ်းရေးခရီးမှ ပြန်ရောက်လာပြီး သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ နှုတ် ဖြင့် အစီရင်ခံရာ၌ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများ၏ ရုံးခန်းတွင် မစ်ကီ တို့ ဇက်တပ်ဖွဲ့ သွားလာရောက်ရှိခဲ့သော ဒေသများကို ဖော်ပြထားသည့် မြေပုံတူတစ်ခုမျှမတွေ့ခဲ့ရဟူသော အချက်ပင်တည်း။

အချို့သော သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများမှာ မစ်ကီကဲ့သို့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့ အရာရှိများ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ ထောက်လှမ်းခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်ကို တောထဲတွင် တောလိုက်ရင်း ပျော်ပွဲစားထွက်သကဲ့သို့သာ သဘောထားတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်မှာလည်း ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက် ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

* * *

ဆမ်မိနယူးလန်နှင့် ရေးတို့ စစ်တကောင်းမှ ဟာခါးသို့ လာခဲ့သော ခရီးစဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်လလောက်က မစ်ကီမာတွန်လာခဲ့သော ခရီးစဉ် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟာခါးသို့ နယူးလန်တို့ ရောက်လာသောအချိန်မှာ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့ ကလေးများက ချင်းတောင်တန်းရှိ လဲဗီးတပ်ဖွဲ့ကလေးများကို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်နေသည့်အချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသောကြောင့် ချင်းလူထု၏

ထောက်ခံမှုကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖခင်ဖြစ်သူ အာသာနယူးလန်၏ မဖျောက်မဖျက် နိုင်သော သြဇာတိက္ကမကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆန်မိနယူးလန်၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အရှိန်အဝါကြောင့်လည်းကောင်း ယခင်က သီဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာ၍ မိတ်သစ်ဆွေသစ် ဖွဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ဝါယာလက်စက်ကိုသယ်ယူမည့် အထမ်းသမားများ၊ ရိက္ခာနှင့် ခဲယမ်းများကို စောင့်ရှောက်မည့်သူများကို စုဆောင်းရရှိနိုင်ခဲ့ သည်။

ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့် ခရီးရှည်ထွက်ရန် ခဲယဉ်းနေသော နယူးလန်သည် မြေပြန့်မှ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ တက် လာသော ချင်းအမျိုးသားများနှင့် ဂျပန်များက လွတ်လိုက်သော အကျဉ်း သမားများထံမှ ရနိုင်သမျှသတင်းများကို စုဆောင်းနေခဲ့ရ၏။

စုဆောင်းရရှိသော သတင်းများအရ ဂျပန်တို့သည် ဂန့်ဂေါနယ်မြေ မှ ကဘော်ချောင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သော မော်တော်ကားလမ်းကို တိုးချဲ့ ပြုပြင်နေကြောင်း၊ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တံတားများကိုလည်း ပိုမိုခိုင်ခံ့ ဆောင် ဆောက်လုပ်နေကြောင်း၊ ထို့အပြင် လမ်းစဉ်တစ်လျှောက်၌ ရိက္ခာ သိုလှောင်ရေးစခန်းကြီးများကို အပူတပြင်း ဆောက်လုပ်နေကြောင်း သိရှိ ရသည်။

ဂျပန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများက ကချင်လဲဗီးတပ်များ စခန်းချထားသည့် နေရာများကို အစဉ်မပြတ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည်ဟူ၍လည်း ကြား သိရသည်။

ဤသတင်းများကို စုပေါင်း၍ ကောက်ချက်ချကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျပန်တပ်များသည် ကဘော်ချောင်မှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယ အရှေ့မြောက်ဘက် တံခါးဝကို တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေပြီဟု သူဆရာတော့သည်။

ဂန့်ဂေါဒေသမှ ကဘော်ချောင်အထိ ရန်သူ့အင်အား မည်မျှရှိနေ သည်ကို ခန့်မှန်းရန်ကား ခဲယဉ်းလှသည်။ မြို့များရွာများကို အင်္ဂလိပ်

လေတပ်မှ အဆက်မပြတ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသောကြောင့် ဂျပန်များသည် တောထဲတောင်ထဲ၌သာ နေထိုင်လျက်ရှိကြပြီး အစားအစာ ဝယ်ယူရန်သာ မြို့များ၊ ရွာများပေါ်သို့ တက်လာတတ်ကြသဖြင့် ရန်သူ့အင်အားကို ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလနှင့် ဧပြီလအတွင်း နယူးလန်သည် ဟာခါးမှ ဂန့်ဂေါဒေသသို့ သုံးကြိမ်မျှသာ ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်နိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် ရန်သူ့ကင်းစခန်းများက မော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဒိုးဖိုက်သလို နေရာယူထားကြသောကြောင့် တိတိကျကျ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ထောက်လှမ်းရန် ခဲယဉ်းနေသည်။ မစ်ကီမာတွန် ထောက်လှမ်းခဲ့သလောက်သာ နယူးလန်နှင့် ရေးတို့က ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

မှောင်ထဲမည်းထဲတွင် လမ်းကို စမ်းသပ်ရှာဖွေ၍သွားရင်း ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့များနှင့် မည်သည့်အချိန်တွင် ရင်ဆိုင်တိုးလေမည်လဲဟု စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ခရီးသွားရခြင်းမှာ ခွန်အားခန်းခြောက်ဆေသလောက် ဦးနှောက်ခြောက်စေသော အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရရှိသော သတင်းများကို ဟုတ်နိုင် မဟုတ်နိုင် အပြန်ပြန် အလွန်လှန်စဉ်းစားရသည်။ တွေ့ခဲ့ခြင်းရသော ရန်သူ့အခြေအနေနှင့် ရွာသားများထံမှ ကြားသိရသော သတင်းကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရသည်။ ဤသို့ကြည့်ပြီးမှ ဂန့်ဂေါဒေသရှိ ရန်သူ့အခြေအနေကို ခန့်မှန်းရတော့၏။

နယူးလန်နှင့် ရေးတို့သည် မေလအကုန်လောက်တွင် အိန္ဒိယသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် နောက်တစ်ဖန် ခရီးထွက်ရမည့်ရက်ကို အပန်းဖြေရင်း စောင့်နေကြရလေသည်။

* * *

ချင်းတောင်နှင့် ဂန့်ဂေါဒေသတွင် တာဝန်ကျသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ၏ ၁၉၄၂-၄၃ ခုနှစ်အတွင်း ထောက်လှမ်းမှုမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။

ဤထောက်လှမ်းမှုများ၏ အောင်မြင်ချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစကွန်းက ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့က အောက်ပါအတိုင်း အကျဉ်းရုံး၌ ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ မည်မျှအပင်ပန်းခံ၍ မည်မျှစွန့်စားထောက်လှမ်းရသည်ကို ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ၏လုပ်ငန်းမှာ ကျားနာကို လိုက်၍ပစ်ရသော မုဆိုးနှင့် တူနေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်နင်းကာ အဖိုးတန်သော သတင်းများ အစဉ်မပြတ်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ချီးကျူးစရာပင်ဖြစ်တော့၏။ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ ပေးပို့သော သတင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လေတပ်မတော်သည် ရန်သူ့စခန်းများကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သည့် အထောက်အထားလည်း ရှိနေလေသည်။

အားလုံးသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများပင် မိမိတို့ ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက်၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် သက်စွန့်ဆံဖျား ကြိုးစားထောက်လှမ်းခဲ့ကြသည့်အတွက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းကိုသာ ကွက်၍ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် သင့်လျော်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရန်သူ့နယ်မြေထဲသို့ မိုင်ပေါင်း ၇၀ ခန့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောက်လှမ်းပေးခဲ့သော ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့၏ စွမ်းဆောင်မှုကို အထူးဖော်ထုတ် ပြသလိုပါသည်။

“ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့သည် အထက်ချင်းတွင်းဒေသ၌ ရန်သူတို့၏တိုက်ကင်းဗဟိုစခန်းဖြစ်သော ပျဉ်ပုံရွာအနီးအထိ ချဉ်းကပ်ကာ ရန်သူ့အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤအချက်သည် ပင်လျှင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့၏အမည်ကို ကျွန်ုပ် ဖော်ထုတ်ချီးကျူးရသောအကြောင်း ဖြစ်ပေသည်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစကွန်းသည် ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့စွဲပါသော သူ၏စာ၌ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများက ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်များ ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရေးနှင့် ဗမာပြည်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာရေးတွင် မည်ကဲ့သို့

စွမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံများကိုလည်း ဖော်ထုတ်ချီးကျူးထားပြီး စာနိဂုံးချုပ်
 တွင် လာမည့်ဆောင်းဦးပေါက် ထောက်လှမ်းစစ်ဆင်ရေး၌ ဧကတပ်ဖွဲ့
 များကို ပိုမိုတိုးချဲ့စေလွှတ်ရန်နှင့် သူကွပ်ကဲနေရသော အမှတ်(၄)တပ်ကြီး
 အတွက် အထူးအလို့ရှိနေသော သတင်းကို ရရှိရန် သီးသန့် ဧကတပ်ဖွဲ့
 တစ်ခု ထူထောင်ပေးရန်လည်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစကန်း၏ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်အတိုင်း ဧကတပ်ဖွဲ့
 သားများကို မည်သို့တိုးချဲ့ပုံနှင့် ဗမာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်တွင် ပါဝင်သော
 အင်အားတိုက်ပွဲကြီး၌ ဧကတပ်ဖွဲ့သားများက သတင်းထောက်လှမ်း စစ်ဆင်
 ရေးတွင် မည်သို့ လက်သံပြောင်ခဲ့ကြပုံကို ရှေ့အခန်းများတွင် တွေ့ကြ
 ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

တတိယပိုင်း

၁၉၄၃ - ၄၄

လမ်းမှာ မော်တော်ကားများ သွားလာနိုင်ပြီဖြစ်သော တီးတိန်လမ်းအတိုင်း ချီတက်၍ အင်ဖာနှင့် ကိုဟီးမားသို့ အရောက်သွားရန်ဖြစ်သည်။ တတိယ လမ်းဖြစ်သော ချင်းတွင်းကိုဖြတ်၍ ချီတက်ရမည့်ခရီး၌ ကိုက် ၆၀၀ ခန့်ကျယ်သော မြစ်ရေပြင်သည် စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီနှင့် အင်ဖာမြို့တော် တို့၏ အကြားတွင် သဘာဝအတားအဆီးကြီးအဖြစ် ကန့်လန့်ခံလျက် ရှိနေသည်။

ဤသဘာဝအတားအဆီးကြီးကို ကျော်နင်းလွန်မြောက်နိုင်ရန်နှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် ဂျပန်တပ်များ အင်ဖာသို့ ချီတက်လာသည်ကို အင်္ဂလိပ်တပ်မှူးများ ရုတ်တရက် မသိရှိနိုင်ရန် ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်း ရှိ ဂျပန်တပ်များကို အထူးလျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်၍ထားရမည်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိနေသော ဂျပန်တပ် များ၏ အင်အားကို အင်္ဂလိပ်တပ်မှူးများ မသိနိုင်အောင် ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် ထားရှိရမည်ဖြစ်သည်။

ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ချထားသော တပ်များအတွက် ရိက္ခာ သိုလှောင်ရေးစခန်းများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လေကြောင်း ကင်းထောက် လေယာဉ်များက မမြင်နိုင်အောင် ကျစ်လျစ်သိုသိပ်စွာ တည်ဆောက်ထား ရမည်ဖြစ်သည်။ ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ပို့ထားမည့်တပ်များနှင့် ရိက္ခာခဲယမ်းများကို ညအချိန်တွင်သာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ တီးတိန်အနောက်ဘက်မှ ချင်းတောင်ကိုပတ်၍ ဂျပန်တပ်များ ချီတက် နိုင်ရန်အတွက်လည်း ချင်းတောင်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းယူ အုပ်စိုးထားရမည် ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ အိန္ဒိယတပ်မတော်သည် အင်ဖာမှ တီးတိန် လမ်းအတိုင်း ချင်းတောင်ဆီသို့ ချီတက်လျက်ရှိရာ ဤချီတက်မှုကိုလည်း ရပ်တန့်က ရပ်သွားအောင် ပြုလုပ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီသည် မိမိ၏ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးအား ရန်သူများ၏ အမြင်၌ ဗမာပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် ချင်းတွင်း အရှေ့ ဘက်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခံစစ်ပြင်ဆင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ရန်အတွက်လည်း ပရိယာယ်ဆင်ထားသည်။

အခန်း [၁၃]

၁၉၄၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ...

ဤလမှာ ဗမာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်အတွက် အထူးအမှတ်တရ ဖြစ်နေစေ သောလပင်တည်း။

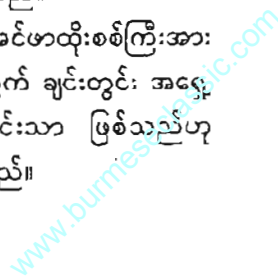
ဂျပန်တို့သည် အိန္ဒိယအရှေ့မြောက်နယ်စပ် တံခါးဝဖြစ်သော အင်ဖာ ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် ဤစက်တင်ဘာလတွင် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

မဏိပူရပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော အင်ဖာနှင့် အာသံပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ကိုဟီးမားတို့ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် တာဝန်ပေး ခြင်း ခံရသူကား ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီပင် ဖြစ်သည်။

မတ္တာဂူချီသည် အင်ဖာနှင့် ကိုဟီးမားကို လျှပ်တစ်ပြက် စစ်ဆင်နည်း ဖြင့် တိုက်ခိုက်မှသာ အောင်ပွဲရနိုင်မည်ဟု တွက်ထားသည်။ အင်ဖာနှင့် ကိုဟီးမားသို့ ဆက်သွယ်ရောက်ရှိနိုင်သော လမ်းမှန်သမျှမှ စစ်ကြောင်း အများအပြားဖြင့် တစ်ချိန်တည်း ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန်တည်း။

အင်ဖာ-ကိုဟီးမား တိုက်ပွဲကြီးကို ချီတက်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် လမ်းနှစ်လမ်းက အသင့်ပွင့်လျက်ရှိပြီး တစ်လမ်းမှာမူ ချင်းတွင်းကိုဖြတ်၍ ချီတက်ရမည့်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ပထမလမ်းမှာ ကဘော်ချောင်မှ တမူးသို့ ဝက်ခေါင်းထိုး ချီတက် ၍ တမူးမှတစ်ဆင့် အင်ဖာသို့ ဆက်လက်ချီတက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောတောင်ကန္တာရကိုလည်းကောင်း၊ ကိုက်
၆၀၀ အထိ ကျယ်ပြန့်သော သဘာဝအတားအဆီးဖြစ်သည့် ချင်းတွင်း
ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏တပ်များ တစ်ပြိုင်နက်ကျော်ဖြတ်ကာ အင်ဖာ
ထိုးစစ်ကြီးကို အရပ်သုံးမျက်နှာမှ ဆင်နွှဲရမည့်လုပ်ငန်းမှာ ပြင်ဆင်မှု
များစွာပင် လိုအပ်သည်ကို စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီ သိရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးကို ၁၉၄၄ ခု၊ မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင်မှ
စတင်ဆင်နွှဲရန် ရက်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

မတ်လ ၈ ရက်သို့ မရောက်မီ တစ်ပတ်ခန့်အလို၌ ချင်းတွင်းမြစ်
ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းမှ ချင်းတောင်အထိ ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သော မိမိ
၏ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ တပ်အသီးသီးသည် အင်ဖာနှင့် ကိုဟိမားသို့
ကြောင်လက်သည်းဝှက်သကဲ့သို့ သိုသိပ်ကျစ်လျစ်စွာ ချီတက်ပြီးနောက်
မတ်လ ၈ ရက်နေ့သို့အရောက်၌ ရန်သူ့တပ်များအား အငိုက်စီးမိနိုင်လိမ့်
မည်ဟု မတ္တာဂူချီက ယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီသည် မိမိ၏ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးကို အောင်မြင်
ဖြင့်သာ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းသည် ရန်သူ
ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စစ်သူကြီး ဝီလျံဆလင်း၏ အထူးလျှို့ဝှက် ထောက်
လှမ်းနေသော မျက်စိနှင့် နားများကို ထည့်သွင်းမတွက်ချက်မိခဲ့သော
ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဤမျက်စိနှင့် နားများကား ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများပင် မဟုတ်ပါလား။

တာဝန်ကျရာ နယ်မြေအသီးသီးမှ ဒေလီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
ကြသော ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ထောက်လှမ်းရေးကဏ္ဍ ပထမပိုင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မိမိတို့ ကြုံတွေ့ချက်များ၊ ထင်မြင်ချက်များကို ဗိုလ်မှူးကြီး
ရှယ်လေနှင့်အတူ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆွေးနွေးကြ၏။

ဆွေးနွေးကြသည့် အချက်အလက်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စက္ကန်း
နိုးဆော်တိုက်တွန်းထားသော ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တိုးချဲ့ရေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်

ကြီး အလိုရှိနေသော ထောက်လှမ်းရေးကိစ္စအတွက် အထူးဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု
ကို သီးသန့်ထူထောင်ပေးရန် အချက်များလည်း ပါဝင်သည်။

ကက်စတန်က သူနှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့အတွက် ထောက်လှမ်း
ရန် တာဝန်ချပေးထားသော နယ်မြေမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ဇော်
တပ်ဖွဲ့တစ်ခုတည်းနှင့် မလုံလောက်ဘဲ သုံးခုထားပေးရန် လိုအပ်မည်
ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ပါကာတလည်း သူ၏နယ်မြေတွင် နောက်ထပ် ဇော်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု
ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။

ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများ၏ ဦးစီးကြီးကိုင်
ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေမှာ ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း
နောက်ထပ် ဇော်တပ်ဖွဲ့များ တိုးချဲ့ပေးလိုသော်လည်း သင့်လျော်မည့်
အရာရှိများကို ရုတ်တရက် ရှာဖွေတွေ့ရှိရန်ခဲယဉ်းနေလေသည်။ ထို့ကြောင့်
တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အပြည့်အဝ မပေးနိုင်စေကာမူ တတ်နိုင်သမျှ
တိုးချဲ့၍ပေးရန် စီစဉ်ရတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစက္ကန်း အလိုရှိနေသော ဟုမ္မလင်းမြောက်ဘက်ဒေသတွင်
ထောက်လှမ်းရေးအတွက် ဝူ(ဒ်) ခေါင်းဆောင်သော ဇော်တပ်ဖွဲ့ကို
တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်အတန်းရှိ ဒစ်ကိုလည်း ဝူ(ဒ်)၏
အဖွဲ့တွင် ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးလိုက်သည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့ တာဝန်ယူနေရသော နယ်မြေ
တို့ နှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်ပြီး ကက်စတန်က မန်စီနှင့် မန်စီ အရှေ့မြောက်
ဘက်၊ အနောက်တောင်ဘက် ဒေသကို တာဝန်ယူရန် သတ်မှတ်လိုက်
ကာ ဖရယ်ဒီဝက်စတာကမူ မန်စီနှင့် ချင်းတွင်းအကြားရှိ နယ်မြေကို
တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ကက်စတန်၏အဖွဲ့တွင် ဗိုလ်ကြီးမက်ကေးအား ဒုခေါင်းဆောင်အဖြစ်
ထည့်သွင်းပေးပြီး ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့တွင်
ချုပေဒါ အဆင့်အတန်းရှိ ဇော်ဂေါင်းအား ဗိုလ်ကြီးအဆင့်အတန်းသို့
မြှင့်တင်ပေးကာ အဖွဲ့၏ ဒုခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူစေသည်။

ဇော်ခေါင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်စွာပြောတတ်ရုံသာမက ဖျတ်လတ် ရဲရင့်၍ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသော ကချင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဂူ(ဒ်)က ဟုမ္မလင်းမြောက်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ဝိလျံဂိုလ်းဘတ်အား စတိုးဝပ်၏အဖွဲ့တွင် ထည့်ပေးလိုက် သည်။

ချင်းတောင်နှင့် ဂန့်ဂေါဒေသတွင် တာဝန်ယူနေကြသော မစ်ကီ မာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့အတွဲ၊ ဆမ်မီနယူးလန်နှင့် ရေးတို့အတွဲမှာ တစ်တွဲ နှင့် တစ်တွဲ အလှမ်းများစွာ မကွာလှဘဲ ထောက်လှမ်းနေကြရသော ကြောင့် ဤအတွဲနှစ်တွဲကို ခွဲ၍ လူသစ်များဖြင့် နယ်မြေအသစ်များကို ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့အတွဲက ယခင်က ပါကာ တာဝန် ယူသွားသော နယ်မြေကိုလည်းကောင်း၊ ကလေးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ရှိ ဒေသကိုလည်းကောင်း ထောက်လှမ်းရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည်။

ဂျန်ဟဲတွင် ပုလိပ်အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် တရုတ်စကား ကို ရေရေလည်လည်ပြောတတ်သော ဗိုလ်မှူး 'ဟန့်ချီမင်း'နှင့် ဗိုလ် အဆင့်အတန်းရှိ တရုတ်အမျိုးသား 'ယွင်း'တို့ နှစ်ဦးအား ဂူ(ဒ်)၏ အဖွဲ့တွင် ထည့်သွင်းပေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ လူသစ်ပင် ဖြစ်သော် လည်း နောင်အခါတွင် တရုတ်နယ်စပ်အထိ သွားရောက်ထောက်လှမ်း နိုင်ရန်အတွက် ယခုကတည်းက လက်တွေ့သင်တန်းပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေလီဆွေးနွေးပွဲတွင် ချမှတ်လိုက် သော အရေးပါသည့် အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကား ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ပြည့်စုံ လုံလောက်အောင် ရိက္ခာမထောက်နိုင်သော တပ်ဖွဲ့များကို လာမည့် ထောက်လှမ်းစစ်ဆင်ရေး ဒုတိယကဏ္ဍတွင် လေကြောင်းမှ ထောက်ပံ့မည် ဟူသော အချက်ပင်တည်း။

မိုးရာသီရောက်လာသော မေလမှ မိုးကုန်လုဆဲဆဲ အောက်တိုဘာလ အထိ ဒေလီနှင့် ကလက္ကတ္တားတွင် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း အစီအစဉ် သစ်များကို ဆွေးနွေးချမှတ် လုပ်ဆောင်နေခဲ့ကြရသော ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် အောက်တိုဘာလ ကုန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတ်မှတ်ထား သော နယ်မြေအသီးသီးသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်လာခဲ့ကြရပြန် လေသည်။

၁၉၄၃ ခု၊ မိုးရာသီကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေမှာ အားသစ်ခွန်သစ် လောင်း ထားသလို တိုးတက်များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိကြရ၏။

တုန်ဟဲအနီးမှ ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသော ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စ်တာတို့သည် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျေးရွာများတွင် ရန်သူ့သတင်းကို စနည်းနာကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခြေအနေ မှာ ယခင်တစ်ခေါက်ရောက်လာသလို မဟုတ်တော့ဘဲ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြ၏။

ဂျပန်တို့သည် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ကြည့်ကင်းစခန်း များ အနှံ့အပြား ချထားရုံသာမက အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ရွာများမှ လှေများအားလုံးကိုလည်း အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ သိမ်းကျုံး ခေါ်ယူထားပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲမပြတ် အကဲခတ်လျက်ရှိနေသည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စ်တာတို့သည် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ရွာသားများဝှက်ထားသော လှေနှစ်စင်းဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဂျပန် ကင်းသမားများ ငိုက်မျဉ်းနေမည့် နံနက်သုံးနာရီနှင့် လေးနာရီအချိန်ကိုမှ ရွေး၍ ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြရသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ရန်သူ့အရိပ်အခြည် ကို ခဏမျှစောင့်ကြည့်ပြီး အရှေ့ဘက်စူးစူး တောနက်ရာသို့ ကိုက် ၄၀၀ ခန့် အသံမကြားအောင် ချီတက်လာခဲ့ကြကာ ခရီးတစ်ထောင့် နား၍ နံနက်စာစားကြ၏။

ကက်စတန်တို့အဖွဲ့နှင့် အတူပါလာသူကား အင်ဂျင်နီယာ တပ်မှ

ဒုတိယမျှားကြီးတာဝါ ဖြစ်သည်။ တာဝါ၏တာဝန်မှာ ကသာအနောက်ဘက် မိုင် ၂၀ အကွာရှိ အင်းတော်လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ချင်းဒစ်တပ်များ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခရီးဝေးဖောက်တွင်း တိုက်ခိုက် ရေးတပ်များအဖြစ် စက်မဲလေယာဉ်များဖြင့် ဆင်းသက်နိုင်ရန် အခြေအနေ ကောင်းမကောင်း ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုရန်ဖြစ်သည်။

ခရီးတစ်ထောက်နားပြီးနောက် အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ဆက်လက် ချီတက်လာခဲ့ကြသော ကက်စတန်တို့အဖွဲ့မှာ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များနှင့် ပွတ်ကာသီကာရှိနေသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ကက်စတန်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိ လာသော နေရာနှင့် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ခေတ္တရပ်နားနေသော စခန်း မှာ ကိုက်သုံးရာခန့်သာ ကွာနေလေသည်။ ကက်စတန်တို့သည် ဂျပန် စစ်သားများ ဟန်းကောများကို စီတန်း၍ ရေနွေးတည်ကာ လက်ဖက်ရည် ကျွိုနေသည်ကိုပင် မြင်ရသည်။

အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ညမှ စတင်ထောက်လှမ်းရေး ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသော ကက်စတန်တို့အဖွဲ့သည် ၇ ရက်မြောက်ညနေတွင် လေကြောင်းမှ လာရောက်ရိက္ခာထောက်ရန် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ရိက္ခာချပေးမည့်နေရာမှာ သစ်ပင်ထူထပ်သော တောင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသောကြောင့် အပေါ်မှ လေယာဉ်က အောက်သို့ ကောင်းစွာမြင်နိုင် စေရန် မီးဖိုသုံးဖိုကို တန်း၍ ဖိုပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ သည် တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်ကြီးဝါးကြီးများကို အပန်းတကြီး ခုတ်လှဲ ကြရလေသည်။

ချိန်းဆိုထားသည့် ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနောက်ဘက်ဆီမှ ပျံလာသော လေယာဉ်သံကို ကြား ကြရ၏။ ကက်စတန်သည် အဖွဲ့သားများအား မီးဖိုသုံးဖိုကို မီးထိန်ထိန် လင်းအောင် ထင်းများထည့်ခိုင်းလိုက်၏။

မကြာမီပင် ရိက္ခာထောက်မည့် လေယာဉ်ကြီး ခေါင်းပေါ်သို့ ပျံဝဲ ရောက်ရှိလာပြီး ရိက္ခာထုပ်များကို လေထီးဖြင့် ချပေးလေသည်။

တစ်ကြိမ်လျှင် ရိက္ခာထုပ်ကြီး ၅ ထုပ်စီ ၅ ကြိမ်တိုင် ချပေးခဲ့သော ကြောင့် ရက် ၄၀ စားသောက်နိုင်မည့် ရိက္ခာများကို ရရှိသည်။ လေယာဉ် မှ ကျလာသည့် လေထီးများကို တစ်ခုမှကျန်ရအောင် သတိထား၍ ကောက်ယူခဲ့ကြသော်လည်း မိုးလင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်ပင် မြင့်များပေါ်တွင် အလံလွင့်ထားသလိုဖြစ်နေသော လေထီးအချို့ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။

ကက်စတန်က အဖွဲ့သားအချို့အား သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ မီးတုတ် ပြင်း လေထီးများကို မီးရှို့စေသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ဂျပန်ကင်းထောက် လေယာဉ်တစ်စင်း ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်၍ ပျံသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကင်းထောက်လေယာဉ်မှာ နောက်သို့ပျံဝဲလှည့်ပတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့ သာ ဆက်လက်ပျံသန်းသွားသည်ကို ထောက်၍ ကက်စတန်နှင့် အဖွဲ့ သားများကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ လေထီးနှင့် မီးခိုးများကို လည်း ကောင်း တွေ့မြင်သွားခြင်းမရှိဟု ယူဆရသည်။ ကက်စတန်သည် အဖွဲ့သား အတွက် လေးရက်စာရိက္ခာကိုသာ ယူပြီး ကျန်ရိက္ခာနှင့် ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်လုံခြုံစွာ မြှုပ်ထားခဲ့သည်။

ဤနေရာကား ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့အတွက် ရိက္ခာ သိုလှောင်ရေးစခန်း အမှတ်(၁)ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤစခန်းမှ အရှေ့ စူးစူးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာပြီးနောက် လေးရက်မြောက်ညတွင် ဒုတိယ အကြိမ် လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာများ ချပေးပြန်သည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့သည် လေးရက်မျှ ခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည့်အတွင်း ဂျပန်များ အထူးလျှို့ဝှက် ဖောက်လုပ်ထားသော မော်တော်ကားလမ်းကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ဂျပန်တို့၏ အင်ဖာအား တက်ရောက်သိမ်းယူရေး အစီအစဉ်ကို သဲလွန်စဖော်ပေး လိုက်သော လမ်းပင်တည်း...

မန်စီအနောက်ဘက် ၁၂ မိုင်ကွာရှိ တောနက်ကြီးမှာ ယခင်အခေါက် လာရောက်စဉ်က ကက်စတန်တို့အဖို့ လုံခြုံလှသော စခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုအခေါက်တွင်လည်း ဤစခန်းဟောင်းသို့ အသွား

တွင် ဂျပန်တို့ လျှို့ဝှက်ဖောက်လုပ်ထားသော မော်တော်ကားလမ်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဘန်းမောက်-မန်စီလမ်းမှ ဖြာထွက်သွားသော တောလမ်းကလေး တစ်ခုသည် ဆင်နှာမောင်းရွာသို့ ဦးတည်လျက်ရှိရာ ဆင်နှာမောင်းမှ ဟုမ္မလင်းအထိ ဆက်သွယ်နေ၏။ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့ သည် မန်စီ အနောက်ဘက်ရှိ စခန်းဟောင်းသို့ ရောက်နိုင်ရန်အတွက် ဘန်းမောက် မန်စီလမ်းမှ ဖြာထွက်သွားသော တောလမ်းကလေးကို တောင်ခြေရင်းတစ်ခုအနီးမှ ဖြတ်ကျော်၍သွားကြရ၏။ ဤသို့ဖြတ်ကျော် ရာတွင် ဂျပန်တို့ လျှို့ဝှက်ဖောက်လုပ်ထားသော မော်တော်ကားလမ်းကို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤတောလမ်းကူးတွင်ပင် ဖရယ်ဒီဝက်စတာသည် ဂျပန်တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိခဲ့ကာ ကံကောင်းထောက်မ၍ တိုက်ပွဲမဖြစ် ဘဲ ပွတ်ကာသီကာ လွတ်လာခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် တောလမ်းကူးကို ညအချိန်၌သာ ဖြတ်ကျော်ကြမည်ဟု စီစဉ်ထားခဲ့ကြ၏။

ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်း အမှတ် ၁ မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာပြီး နောက် လေးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီတို့သည် ဘန်းမောက်-မန်စီလမ်းမှ ဆင်နှာမောင်းရွာသို့ ဖြာထွက်လာသော တော လမ်းကလေးကို ထောင့်မှန်ထားကာ တောင်တန်းတစ်ခု၏ ကျောရိုးအတိုင်း တစ်နေကုန် ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြရသည်။

မှောင်စပျိုးလာသည့်အချိန်တွင် တောလမ်းကူးနှင့် တစ်မိုင်မျှသာ ကွာသော နေရာသို့ ကက်စတန်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ဤ တောလမ်းကူးမှာ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ ဖြတ်ကျော်နေကျ နေရာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရန်သူ ရှိမရှိ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်အား သွားရောက် ထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ကချင်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်သည် ကျောပိုးအိတ်နှင့် စစ်ဖိနပ်များကို ချန်ထားခဲ့ပြီး စတင်းတစ်လက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကင်းထောက်သွားသော ကချင်

အဖွဲ့သား ပြန်ရောက်လာပြီး ရန်သူအရိပ်အယောင် မတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း တောင်တန်း၏ ကျောရိုးနှင့် တောလမ်းကလေး ဆုံသည့်နေရာ အထက် ဘက်ရှိ တောင်ကမူတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ပြီးကာစတဲကလေးတစ်လုံး ကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ တဲထဲတွင် လူသူနေထိုင်သည့်လက္ခဏာ မမြင်ရ ကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။

ကက်စတန်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် တောတောင်တစ်ခုလုံး အမှောင် စိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောလမ်းကူးရှိရာသို့ တစ်ယောက်နောက် မှ တစ်ယောက် စီတန်းကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချီတက်လာခဲ့ကြပြီး တောလမ်းကူးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြ၏။

ယခင်က ခြောက်ပေခန့်သာကျယ်သော တောလမ်းကူးကလေးမှာ လော်ရီကားကြီးများ ချောင်ချောင်ချိချိ သွားလာနိုင်သော မော်တော်ကား လမ်းမကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ကြ ရလေသည်။

ကက်စတန်၊ ဖရယ်ဒီနှင့် အဖွဲ့သားများသည် နေ့ချင်းညချင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသော တောလမ်းကူးကလေး၏ အဖြစ်ကို အံ့သြ၍မှမဆုံးသေးမီ သူတို့နောက်ဘက်ဆီမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာ သော ဆင်ခလောက်သံများကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ကက်စတန်နှင့် အဖွဲ့သားများအား မော်တော်ကားလမ်း တစ်ဖက် ရှိ တောထဲတွင် တပ်ဖြန့်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ကားလမ်းဘေး တောစပ်သို့ဝင်ကာ အခြေအနေကို စောင့်၍ကြည့်နေလိုက်၏။

မကြာမီပင် ရှေ့မှ မီးလုံးကြီးများကို လုံးဝမထွန်းဘဲ ဘေးမှ မီးလုံးကလေးများကိုသာ ထွန်းထားသော လော်ရီကားအုပ်စုကြီးတစ်ခုသည် အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အခြေ ခိုက်ထားမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ဂျပန်တပ်ကြီးအတွက် ရိက္ခာနှင့်ခဲယမ်း

များ သယ်ယူပို့ဆောင်နေသော မော်တော်ယာဉ်အုပ်စုပင် ဖြစ်ရပေမည်။
ဂျပန်တို့သည် ဤမော်တော်ကားလမ်းသစ်ကို အသုံးပြုကာ ချင်းတွင်း
အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ တပ်သားအမြောက်အမြားနှင့် ရိက္ခာခဲယမ်းများကို
ပို့ဆောင်နေလေသည်တကား...။

ဤမော်တော်ကားလမ်းသစ် တည်ရှိရာဒေသတွင် အင်္ဂလိပ်လေတပ်
မှ ကင်းထောက်လေယာဉ်များ အမြဲလိုလို ကင်းထောက်ပျံပဲနေလေ့ ရှိသော်
လည်း ဤမော်တော်ကားလမ်းသစ်ကို မည်သည့်ကင်းထောက်လေယာဉ်မျှ
မတွေ့ရှိခဲ့...။

ဂျပန်တို့သည် ညအချိန်တွင်သာ ဤလမ်းကို အသုံးပြုသည်က
တစ်ကြောင်း၊ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်မြင့်ကြီးများက လမ်းပေါ်
သို့ အခက်အလက်များ - အုပ်ခိုးနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဤလမ်း
ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ မြင်တွေ့နိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေပြီး မျက်စိလည် လမ်းမှား၍
ရောက်လာသော သူစိမ်းတစ်ရဲဆံသာ ဤလမ်းကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်
နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ မည်သည့်စစ်ဗိုလ် မည်သည့်စစ်သားမှလည်း
ဤလမ်းပေါ်သို့ မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်း
မရှိ။ ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့သည် ဤသို့လျှင် တွက်ချက်ထားခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်တို့၏ တွက်ကိန်းမှာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတို့၏ စူးရှသော မျက်စိ
ထက်မြက်သော စွမ်းရည်ကြောင့် အမှားနှင့်ကြုံလာရတော့သည်။

လေယာဉ်မှ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လာရောက်ချပေးသော ရိက္ခာ
များကို သိုလှောင်ရေးစခန်း အမှတ်(၂)တွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိုလှောင်ပြီး
နောက် မိမိတို့လမ်းခရီးအတွက် လိုသမျှရိက္ခာကိုယူကာ ကက်စတန်နှင့်
ဖရယ်ဒီဝက်စတာတို့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေသို့
အသီးသီး ခွဲ၍ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကက်စတန်နှင့် မက်ကေးတို့အဖွဲ့က အရှေ့စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့
ကြပြီး ဖရယ်ဒီနှင့် ဇော်ဂေါင်းတို့အဖွဲ့က အနောက်ဘက်သို့ ပြန်၍
လှည့်ကြရသည်။ ဤအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ လမ်းခွဲ၍ မကြာမီပင် ဇက်တပ်ဖွဲ့

ဝထမဆုံးသော အကျအဆုံးရှိလာခဲ့၏။ ထိုသူကား...ဂျွန်မက်ကေးပင်
တည်း။

ငွေရောင်ဆံပင် အရပ်တိုတို အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိ စကော့
အမျိုးသားဖြစ်သူ မက်ကေးမှာ စစ်မဖြစ်မီက ဗမာပြည် သစ်တောဌာန
တွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ဇနီးဖြစ်သူမှာ အစဉ်သဖြင့်
တျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတတ်၏။ သူ့တွင် ကလေးသုံးယောက်ရှိသည်။
မက်ကေး၏ ဇနီးဖြစ်သူမှာ မက်ကေး ယခုအခေါက် ဇက်တပ်ဖွဲ့နှင့်
ခရီးထွက်လာစဉ်တွင်ပင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ဤအကြောင်းကို
မက်ကေးအား ပြောပြရန်မှာလည်း မက်ကေးကိုယ်တိုင် ခရီးထွက်လာရင်း
အပြင်းအထန် နာမကျန်းဖြစ်နေသောကြောင့် အပြောရခက်နေပြန်သည်။

ဂျွန်မက်ကေးသည် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာနှစ်ကြိမ်ထောက်သည် အချိန်
အတွင်း အအေးမိ၍ ပျားနေခဲ့၏။ တစ်ညလုံး ခရီးနှင့်ပြီးနောက် ရေစို
နေသော ယူနီဖောင်းဖြင့် အိပ်ခဲ့ရာမှ အအေးမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်
မက်ကေး၏ အသွင်အပြင်မှာ ရောဂါပြင်းထန်သည့် အသွင်အပြင်မျိုး
ဧဟုတ်သောကြောင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကက်စတန်က သူနှင့်အတူ
ခေါ်ယူလာခဲ့၏။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဒေလီမှ ညွှန်ကြားချက်အရ အင်းတော်
လေယာဉ်ကွင်းကို ထောက်လှမ်းရန် ပြန်လာသော ဒု-ဗိုလ်ကြီး တာဝါ
နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ချင်းတွင်းဖြတ်ကူးရေးကိစ္စကို စီစဉ်ပေးရန် အမှတ်(၂)
ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ လာခဲ့သော ဖရယ်ဒီဝက်စတာသည် ဒု-
ဗိုလ်မှူးကြီးတာဝါထံမှ ကက်စတန်နှင့် မက်ကေးတို့အကြောင်းကို ကြား
သိခဲ့ရသည်။

ကက်စတန်နှင့် မက်ကေးတို့အား ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တာဝါက ခွဲခွာ
လာခဲ့သည်မှာ သုံးလေးရက်ပင် ရှိနေလေပြီ။ ကက်စတန်မှာ ပို၍
မြောက်ဘက်ကျသော ဒေသမှ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်း အစီရင်ခံရန်
ဒေလီမှ ညွှန်ကြားချက်ရောက်လာသောကြောင့် ခရီးပြင်း ချိတ်ကပ်လျက်
ရှိပြီး မက်ကေးမှာမူ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာသော ရောဂါဒဏ်အနေ

ကြောင့် တောထူသော နမ့်စီဟူချောင်းဖျားဘက်တွင် ကချင်အဖွဲ့သား သုံးယောက်နှင့်အတူ ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိရသည်။

နာမကျန်းဖြစ်နေသော ဂျွန်မက်ကေး ပုန်းအောင်းနေသည့်စခန်းမှာ မန်စီ အရှေ့တောင်ဘက် ၂၅ မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိပြီး အလွန်ချောင်ကျ သော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့များ ရောက် လာရန် ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဖရယ်ဒီဝက်စတာသည် သူနှင့် အတူ ပါလာသော ဝါယာလက်စက်ဖြင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တာဝါ၏ အပြန်ခရီး ကို သက်ဆိုင်ရာတပ်များနှင့် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ပေးပြီးနောက် သူ၏ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရန် အမှတ်(၂) ရိက္ခာ သိုလှောင်ရေးစခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ခါနီးဆဲဆဲတွင် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် မက်ကေးနှင့် ကချင်စစ်သားသုံးဦး ပုန်းအောင်းလျက်ရှိသော နမ့်စီဟူ ချောင်းဖျားသို့ တက်သွားကြောင်း သတင်းကို ဖရယ်ဒီက ကြားသိလာ ခဲ့ရ၏။

ဖရယ်ဒီမှာ ဝါယာလက်စက်ရှိနေသော ကက်စတန်နှင့်လည်း အဆက် အသွယ်မရ၊ နာမကျန်းဖြစ်နေသော မက်ကေးကိုလည်း ချက်ချင်း သွားရောက်၍ အကူအညီမပေးနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေလီရီ ဌာနချုပ်သို့ လှမ်း၍ ကက်စတန်နှင့် မက်ကေးတို့အား ရန်သူက နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်နေကြောင်း ကြိုတင်သတိပေးထားရန် အကြောင်းကြား လိုက်သည်။

ဒေလီမှပြန်၍ပို့လိုက်သောသတင်းမှာ ဖရယ်ဒီအတွက် ပို၍ သောက ဖြစ်စရာဖြစ်လာသည်။ ကက်စတန်မှာ အခြေအနေ ကောင်းနေကြောင်း သိရသော်လည်း မက်ကေးမှာမူ ပျောက်နေကြောင်း သိရ၏။ နယ်မြေ အသီးသီးသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးထွက်နေသော ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ဒေလီရှိ ဌာနချုပ်နှင့် ခုနစ်ရက်မျှ ဝါယာလက် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေ လျှင် ယာယီအားဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသည်ဟု သတ်မှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း မက်ကေးမှာ ဒေလီဌာနချုပ်နှင့် ခုနစ်ရက်ပင် ကျော်လွန်ကာ

အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဖရယ်ဒီဝက်စတာသည် ပျောက်ဆုံးနေပြီဟု သတ်မှတ်ထားသော မက်ကေး၏ သဲလွန်စကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် အမှတ်(၂) ရိက္ခာသိုလှောင်ရေး စခန်းသို့ သတိကြီးစွာထား၍ လာခဲ့၏။ ရန်သူများသည် ဇက်တပ်ဖွဲ့သား များ၏ ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းများရှိသည့်နေရာကို အနံ့ခံမိသွားပြီး ချုံခို၍ စောင့်နေမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ရသည်။

အမှတ်(၂) ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ သတိကြီးစွာထား၍ လာခဲ့ သော ဖရယ်ဒီသည် ရန်သူများကို မတွေ့ရသော်လည်း စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်း ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

နမ့်စီဟူချောင်းဖျားတွင် မက်ကေးနှင့်အတူ ထားပစ်ခဲ့သော ကချင် စစ်သား သုံးဦးသည် အမှတ်(၂)ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ မက်ကေး မပါရှိဘဲ ရောက်နှင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျွန်မက်ကေးသည် နမ့်စီဟူချောင်းဖျား စခန်းတွင်ပင် ကွယ်လွန် ခဲ့ရပေပြီ။

ကချင်စစ်သားသုံးဦးထံမှ ကြားသိရသော သတင်းမှာ ဤသို့တည်း။

မက်ကေး၏ အခြေအနေမှာ အစပထမတွင် စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းသည် ဟု မဆိုနိုင်။ နမ့်စီဟူချောင်းဖျားရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ပင် ကချင်စစ်သား သုံးဦးနှင့်အတူ သွားခဲ့ကြသေးသည်။ မက်ကေးနှင့် ကချင်စစ်သားတစ်ဦး သည် ချောင်းဖျားရှိစခန်းတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရင်း ကချင်စစ်သားတစ်ဦး က ရွာထဲသို့ မကြာခဏသွားပြီး မက်ကေးအတွက် ကြက်ဥနှင့် နွားနို့ များ ရှာဖွေဝယ်ယူလေ့ရှိသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရွာသားများက ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါဟု ပြောဆို လာသည်။ ဤသို့ ထမင်းဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးခြင်းမှာ နီးစပ်ရာ ဂျပန်ကင်းတဲ သို့ သွားရောက်သတင်းပို့ရန် အချိန်ဆွဲထားခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကချင် စစ်သားက မယုံသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသားများ ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေးသောအစာကို မစားဘဲ စခန်းသို့ အရောက်ပြန်လာခဲ့၏။

ရွာသားများသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပါရှိသော အဖွဲ့

တစ်ဖွဲ့ သူတို့ရွာနှင့် အနီးအနားတွင် စခန်းချနေကြောင်း သိရှိကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင် စခန်းချထားသည်ကိုကား တပ်အပ်သေချာစွာ မသိ။ ထို့ကြောင့် ရွာမှ သူကြီးဖြစ်သူသည် ဂျပန်တပ်ရှိရာသို့ သွားရောက်၍ မက်ကေးတို့အဖွဲ့အကြောင်းကို သတင်းပို့ထားခဲ့လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဂျပန်က သူတို့အဖွဲ့အား ခြေရာခံ၍ လိုက်နေကြောင်း မရိပ်မိသေးသည့် ကချင်စစ်သားတစ်ယောက်သည် သူတို့အဖွဲ့အတွက် သီးသန့်သိုလှောင်ထားသော ရိက္ခာစခန်းကလေးသို့ ရိက္ခာထုတ်ယူရန် အသွား ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိနေတော့၏။

ရန်သူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကချင်စစ်သားက ထိတ်လန့်တကြားနှင့် စခန်းရှိရာသို့ ပြန်၍ပြေးလာသလို ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ကလည်း ကချင်စစ်သားနောက်တွင် အင်အားကောင်းသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တစ်တပ် ပါလာသည်ဟု အထင်ရှိပြီး နောက်သို့လှည့်၍ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဤအချိန်တွင် ဂျွန်မက်ကေးမှာ အပြင်းအထန်ဖျားနာလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်နေကြောင်း သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စခန်းဟောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရန် ညွှန်ကြားချက်ပေးနိုင်သေးသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကချင်စစ်သားနှစ်ယောက် တွဲ၍ခေါ်လာခဲ့ရသော မက်ကေးမှာ တစ်မိုင်မျှသာ လျှောက်နိုင်ပြီး အမော့ဆို့နေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း တစ်မိုင်မျှသာ ခရီးပေါက်နိုင်ကြသည်။ ကချင်စစ်သား သုံးဦးသည် မက်ကေးအား ရေတံခွန်တစ်ခု၏ အထက်ဘက်သို့ တွဲ၍ခေါ်ယူလာခဲ့ပြီး ပုန်းခို၍ နားနေရန် သစ်ခက်တဲများ ဆောက်လုပ်ပေးကာ ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချ နားနေလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဗမာစစ်သားအချို့ပါဝင်သော ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် လမ်းပြရွာသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရေတံခွန်အောက်ဘက်အထိ မက်ကေးတို့အား လာရောက်ရှာဖွေကြ၏။

ဤအချိန်တွင် ဂျွန်မက်ကေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက်အောင်

ဖျားနေပြီး ပါးစပ်မှလည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် အော်ဟစ်ညည်းညူလျက် ရှိသည်။

သို့သော် ရေတံခွန်မှ တဝေါဝေါမြည်၍ ကျဆင်းနေသော ရေခဲများကြောင့် မက်ကေး၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံကို ဂျပန်များ မကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များသည် ရေတံခွန်အောက်ခြေတစ်ဝိုက်ကို ဝိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြပြီးနောက် လက်လျှော့ပြန်သွားကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျွန်မက်ကေးသည် အဖျားရောဂါဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ မက်ကေး ကွယ်လွန်သည့်နေ့မှာ နာတာလျားပွဲတော်အကြိုနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ကချင်စစ်သားသုံးယောက်သည် မက်ကေး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကချင်ခလေးထုံးစံအတိုင်း မက်ကေးပိုင်ဆိုင်သည့် လက်ပတ်နာရီ၊ စတင်း တစ်လက်၊ စားသောက်ခွက်များနှင့်အတူ ထားရှိပြီး ထိုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရောက်ပုန်းအောင်းရင်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကက်စတန်ကို စောင့်နေခဲ့ကြ၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကက်စတန်မှာ မျှော်လင့်သည်ထက် ရက်ကြာ၍လာသည့်တိုင်အောင် ပြန်လည်ရေးက်ရှိလာခြင်း မရှိသောကြောင့် ကချင်စစ်သားသုံးဦးသည် အမှတ်(၂) ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပုန်းအောင်းနေခဲ့သော တောင်ကြောပေါ်မှ အမှတ်(၂) ရိက္ခာသိုလှောင်ရေး စခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသော ကချင်စစ်သားသုံးဦးသည် ရေတံခွန် အထက်ဘက် ဂျွန်မက်ကေးရုပ်ကလာပ်ရှိရာသို့ နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တက်ရောက်ပြီး အလေးပြုကြသေးသည်။ ဂျွန်မက်ကေး၏ ရုပ်ကလာပ်မှာ ၈ ရက်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မပုပ်မသိုး မညှိုးမလျော်ဘဲ အိပ်ပျော်နေသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်ပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

“သခင်မက်ကေးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မြေမြှုပ် မမာကြိုဟ်ခဲ့တာလဲ”

ဖရယ်ဒီဝက်စတာက ကချင်စစ်သားသုံးဦးအား မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က စုစုပေါင်းမှ လူလေးယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကချင်စစ်သားက သုံးယောက်ဖြစ်နေပြီး သခင်မက်ကေးက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ သခင်မက်ကေး အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့က မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ အရာရှိကို ပစ်သတ်တယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ သခင်မက်ကေးအလောင်းကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တော့ ဘယ်သူမဆို အချိန်မရွေး သွားရောက်စစ်ဆေးနိုင်တယ် မဟုတ်ပါလား သခင်”

ကချင်စစ်သားသုံးဦးအနက် ဟာဗေဒါအဆင့်အတန်းရှိသော ကချင် တပ်ကြပ်က ဖရယ်ဒီဝက်စတာအား အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း မက်ကေး၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တွေ့ရသော ငွေများ၊ ဓာတ်ပုံများနှင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို ထုတ်ပေးနေလေသည်။

ဖရယ်ဒီဝက်စတာသည် ကချင်စစ်သားသုံးဦးအား မက်ကေး ရစ်ကလာပ်ရှိရာသို့ ပြန်လွှတ်၍လည်း အကြောင်းထူးလာစရာ မမြင်သည့် အတွက် သူနှင့် တစ်ပါတည်းခေါ်ကာ ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်ပင် အမှတ်(၂)ရိက္ခာသိုလှောင်ရေး စခန်းရှိရာသို့ ကက်စတန်အား ရှာဖွေရန် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရပြန်၏။

“ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့က ကက်စတန်ထံမှ ဝါယာလက် အဆက်အသွယ်ရပြီး ယခုအထိ အဆက်ပြတ်နေသည်။ သူ့အတွက် အလွန်စိုးရိမ်သည်။ သူ့သတင်းကို ရှာဖွေထောက်လှမ်း၍ သတင်းပို့ပါ”

ဒေလီရှိ ဌာနချုပ်မှ ရောက်လာသော သတင်းကြောင့် ဖရယ်ဒီသည် ကက်စတန်အား အမှတ်(၂) ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းတွင် ရှိလိုရှိငြားပြန်၍ လှည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်သူများက မိမိတို့ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင် လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်းကို သိရှိနေသော ဖရယ်ဒီသည် အမှတ်(၂)

သိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ သတိကြီးစွာထား၍ လာခဲ့၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့များနှင့် ရင်ဆိုင်မတွေ့ရဘဲ ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းသို့ အဖွဲ့သားလေးယောက်နှင့်အတူ ရောက်ရှိနေသော ကက်စတန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖရယ်ဒီအဖို့ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

ကက်စတန်နှင့် အတူပါသွားသော အဖွဲ့သားများအနက် အချို့မှာ ရန်သူတိုက်ကင်းများ၏ ညှပ်ပိုးညှပ်ပိတ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ပါလာသော ဝါယာလက် စက်မှာလည်း အရေးထဲတွင် ဘက်ထရီကုန်နေသဖြင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ အပိုယူဆောင်လာခဲ့သော ဝါယာလက် စက်ကလည်း မက်ကေးနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကက်စတန်သည် ဒေလီဌာနချုပ်နှင့် ရက်အတန်ကြာအောင် အဆက်ပြတ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကက်စတန် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က မြောက်ဘက်ဒေသတွင် အလူးအလဲခံနေရစဉ် ဖရယ်ဒီနှင့် ဇော်ဂေါင်းတို့ပါဝင်သော အဖွဲ့မှာလည်း ဖွားသူဖျား၊ နာသူနာဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေ၏။

ရန်သူက နောက်မှ ခြေရာခံကာ သံသေမဲလိုက်နေစဉ် အဖွဲ့သားဆစ်ဦးဖြစ်သော ကချင်စစ်သားတစ်ဦးမှာ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါ ပြန်ပေါ်လာပြီး မသွားနိုင်မလာနိုင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဤစစ်သားမှာ ဖရယ်ဒီတို့ သွားနေကျလမ်း၊ ဆက်သွယ်နေကျလူများကို သိရှိထားသူဖြစ်ရာ သူ့အား ခွာတစ်ရွာတွင် ထားရစ်ခဲ့ရန်အရေးမှာ အဖွဲ့သားအားလုံး၏ သေဘေးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ အဖွဲ့ဝင်စစ်သားသည် သူ၏ ဆန္ဒအလျောက် လျှို့ဝှက်ချက်များကို ထုတ်ဖော်မည် မဟုတ်သော်လည်း ဣပုန်များက ဖက်ဆစ်ဆန်ဆန် ညှဉ်းပန်းလာလျှင် ထုတ်ဖော်ရမည့် အခြေသို့ ရောက်လာရတော့မည်မှာ သေချာလှသည်။

ဖရယ်ဒီနှင့် အတူပါလာသော ဗိုလ်ကြီးဇော်ဂေါင်းက ဤစစ်သားမှာ မိမိတို့ ကချင်အမျိုးသားများပင် ဖြစ်သော်လည်း အဖွဲ့သားအားလုံး

၏ လုံခြုံရေး၊ ဇက်တပ်ဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးအတွက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ သို့သော် ဤသို့သော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို မပြုလုပ်ခင် ဒေလီသို့ လှမ်း၍ အကျိုးအကြောင်းကို သတင်းပေးရန် တိုက်တွန်းသည်။

ဖရယ်ဒီက ဒေလီသို့ လှမ်း၍ သတင်းပို့ချက်အရ ရောဂါရနေသော စစ်သားအတွက် ဆေးဥပုံများကို လေယာဉ်ဖြင့် လာရောက်ချပေးသည်။ ဤဆေးဥပုံများကို တစ်ရက်လျှင် သုံးလုံးကျ စားခြင်းအားဖြင့် တပ်သား၏ ရောဂါမှာ မကြာမီပင် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့လေသည်။

ရွာခံသား သတင်းပေးများထံမှ အမြဲရောက်ရှိလာသော သတင်းများအရ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်တို့သည် ထိုးစစ်ကြီးတစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်လုံးပန်းလျက် ရှိနေကြောင်း၊ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ တာဝန်ကျသော ရပ်ရွာအသီးသီးမှ ဖရယ်ဒီထံသို့ ရောက်ရှိလာသော သတင်းတစ်ရပ်မှာ ဂျပန်တပ်များသည် ကျွဲနွားများအား အုပ်လိုက်ချိ၍ ဝယ်ယူနေကြသည့်သတင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤကျွဲနွားများအား ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များအဖြစ် အသုံးပြုပြီးနောက် လိုအပ်လာသည့်အချိန်တွင် ရိက္ခာများအဖြစ် ဖန်တီးရန် ဂျပန်တို့၏ အကြံအစည်မှာ သိသာထင်ရှားလှသည်။

ရွာခံသတင်းပေးများ၏ သတင်းပို့ချက်များ မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း ထောက်လေယာဉ်များက တွေ့ရှိနေရသည်။

ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင် စစ်ဆောက်ရှိ မောင်သောင်းထံသို့ ဖရယ်ဒီ ရောက်သွားခဲ့ရာ၌ ဂျပန်တပ်များ အင်ဖာသို့ ထိုးစစ်ကြီးချီတက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် သတင်းအရိပ်အမြှက်ကို အမှတ်မထင် ရရှိခဲ့သည်။

မောင်သောင်းက အနီးအနားရှိရွာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ယာမာနဂါထံ၌ ထမင်းချက်လုပ်နေသော သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ထိုမိတ်ဆွေက သူ၏ မာစတာဖြစ်သူ ဂျပန်ဗိုလ်ကြီးသည် ထမင်းမစားနိုင်ဟင်းမစားနိုင်ဖြစ်ကာ တမိုင်မိုင် တတွေတွေရှိနေကြောင်း ပြောပြသည်။

ဤတွင် ဖရယ်ဒီက...

“အဲဒီ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးက ရည်းစားပုမိနေလို့ ထမင်းမစားနိုင်ဟင်းမစားနိုင် ဖြစ်နေတာလား...” ဟု ကောက်၍မေးလိုက်၏။

မောင်သောင်းက “မဟုတ်ဘူးသခင်၊ ဒီဂျပန်ဗိုလ်ကြီးဟာ ညနေကျတိုင်း အနောက်ဘက်ကို လှည့်လှည့်ထိုင်ပြီး နေဝင်သွားတဲ့အရပ်ဟာ ငါ့သေရမယ့် အရပ်ပဲ၊ ငါတို့ဟာ မကြာခင် နေဝင်တဲ့အရပ်ကို သွားရတော့မယ်လို့ အမြဲညည်းညူနေတာကို ကြားရတယ်လို့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ပြောပါတယ်သခင်” ဟု စိကမတ်ကုံး ပြောပြလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ယာမာနဂါးပြောသည့် နေဝင်ရာအရပ်ဆိုသည်ကား အင်ဖာနှင့် ကိုဟိမားပင် မဟုတ်ပါလား။

ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင်ပင် ဖရယ်ဒီသည် ဂျပန်တပ်ကြီးများ အခြေစိုက်ထားသော စခန်းကြီး ၄-၅ ခုကို မြေပုံအညွှန်းနှင့်တကွ အိန္ဒိယရှိ လေတပ်အား သတင်းပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။ ဤသတင်းအရ အင်္ဂလိပ်လေတပ်က ဂျပန်စခန်းကြီးများကို ဝှံ့ကြဲတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

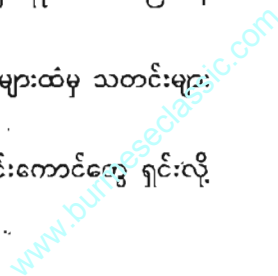
လေတပ်က ဝှံ့ကြဲတိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်မှု၏ အကျိုးသက်ရောက်ချက်ကို ပြန်လည်အစီရင်ခံရန် တာဝန်ကျလာပြန်သည်။

ဂျပန်များမှာ မိမိတို့စခန်းကို လေကြောင်းမှ လာရောက်အတိုက်ခံရမှုကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ရွာခံသားများအပေါ်တွင် မယုံသက်ာဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“တောင်တွေပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ တို့သိတယ်၊ သူတို့ဆီကို မင်းတို့က သတင်းသွားပေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ရွာသားများအား ခြိမ်းခြောက်ထားသောကြောင့် ဖရယ်ဒီသည် အစပထမ၌ ဝှံ့ကြဲမှု ထိရောက်ချက်ကို စုံစမ်းမေးမြန်း၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

သို့သော် တစ်ပတ်ခန့် အကြာ၌ကား ရွာသားများထံမှ သတင်းများ ရရှိနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို စခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အလောင်းကောင်တွေ ရှင်းလို့

မပြီးမချင်း အဝင်မခိုင်းဘူးသခင်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်စခန်းတစ်ခုမှာတော့ လား တစ်ရာနှစ်ဆယ်ခုနှစ်ကောင်သေတာ တွေ့ရတယ်။ ရွာသားတွေ ကိုယ်တိုင် လားသေကောင်တွေကို တွင်းတူးပြီး မြှုပ်ရတာကိုး...”

“ဂျပန် ဘယ်လောက်သေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မသိရဘူးလား...”

ဖရယ်ဒီက ဖြတ်ထိုးမေးခွန်းတစ်ခု ဝင်၍ထုတ်လိုက်၏။

“ဂျပန်စခန်း လေးငါးခုမှာ ဂျပန် လေးငါးရာလောက်တော့ ဗုံးစာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရပါတယ် သခင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်နိုင်သလဲ”

“လေးငါးရာလောက်ရှိတဲ့ သံခမောက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ရွာသား တွေကိုယ်တိုင် ဂုန်နီအိတ်ထဲထည့်ပြီး ကားပေါ်ကို တင်ပေးရလို့ပါ သခင်” သတင်းပေးသူများ၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ ယုတ္တိရှိသင့်သလောက် ရှိနေလေသည်။

မန်စီနှင့် ချင်းတွင်းအကြားရှိ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ သံခမောက် လေးငါးရာကို နောက်တန်းရှိ တပ်များသို့ ပြန်ပို့ပေးခြင်းမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

ဖရယ်ဒီသည် ဒေလီရှိ ဌာနချုပ်သို့ ရွာသားများထံမှ ရရှိသော သတင်းများနှင့် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များသည် ယခင်ကထက် ရွာနီးစပ်ရှိ ရွာသား များအပေါ်တွင် ဖိနှိပ်ကွပ်ညှပ်လာခြင်း၊ တိုက်ကင်းများ တရစပ်ထွက်နေခြင်းတို့က လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် များစွာ အထိခွပ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို လှစ်ဟ၍ပြနေကြ၏။

ဖရယ်ဒီသည် ကျားနာကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ သူလျှိုများ၏ရန်ကို အထူးသတိထား၍ ရှောင်ရှားနေရတော့သည်။

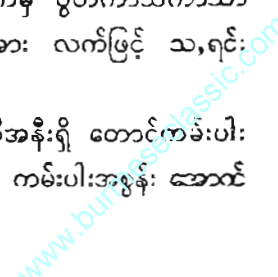
ဤအချိန်တွင် ကက်စတန်မှာလည်း ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များကို ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းရင်း ရနိုင်သမျှ သတင်းများကို ထောက်လှမ်း နေရလေသည်။

ဘန်းမောက် အင်းတော်အကြားရှိ နယ်မြေတွင် ကက်စတန်နှင့် ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည့်တည့်ကြီးဝင်တိုးသည့်အဖြစ်ကလည်း အသည်းတုန် ရင်ခုန်စရာကောင်းလှသည်။

“တောထူတဲ့ တောလမ်းကွေ့အချိုးကလေးတစ်ခုအရောက်မှာ ဂျပန် တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ ဘွားခနဲသွားတွေ့ရတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်အဖွဲ့သား တွေက လေထီးအစိမ်းရောင်ကို ခါးမှာ ဗမာတွေ လုံချည်ဝတ်သလို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်စီ ပေါင်းထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း လမ်းကွေ့အချိုးကလေးထဲကို ကွေ့ဝင်လိုက်ရော ကျုပ်တို့ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အကွာမှာ ရယ်ရယ်မောမော စကား တပြောပြောနဲ့ ကျုပ်တို့ဘက်ကိုလာနေတဲ့ ဂျပန်တစ်သိုက်နဲ့ တွေ့လိုက် ပါရော၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရော ကျုပ်အဖွဲ့သားတွေပါ နီးရာချုံ့ထဲကိုပြေးပြီး ဝပ်နေလိုက်ကြရတယ်။ ဂျီနီတွေက ကျုပ်တို့ကို ဗမာသစ်ခတ်သမားတွေ ကြောက်လို့ထွက်ပြေးတယ်လို့ ထင်တာနဲ့တူတယ်။ ကျုပ်တို့အနားကပဲ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဖြတ်ပြီးသွားကြတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က တော့ ကျုပ် ပုဖိုးဝပ်နေတဲ့ ချုံပုတ်ကို အတော်ကလေးကြာအောင် စိုက်ပြီး ကြည့်သွားသေးတယ်။ ကျုပ်တော့ သူနဲ့ ကျုပ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားတာကို သေသေချာချာ သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အပေါ်မှာ ဖုံးနေတဲ့ ချုံနွယ်တွေနဲ့ ကျုပ်မျက်နှာပေါ်မှာပေါက်နေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေး တွေက ကျုပ်မျက်နှာနဲ့ ကျုပ်မျက်စိကို ကောင်းကောင်းကြီး ပုံဖျက်ထား တော့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်လို့ သိသွားပုံမရဘူး။ အမှန်တော့ ကျုပ်မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ပါးမြိုင်းမွေးတွေက ကျုပ်ကို ကယ်လိုက် တာပါ။”

ကက်စတန်က ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့လက်မှ ပွတ်ကာသီကာသာ လွတ်ထွက်လာခဲ့ပုံကို သူ့မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးအား လက်ဖြင့် သ၊ရင်း ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောပြလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါကလည်း ကက်စတန်သည် မန်စီအနီးရှိ တောင်ကမ်းပါး အစွန်းတွင် အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်၍ ကမ်းပါးအစွန်း အောက်

ဘက်ရှိ တောလမ်းကို စောင့်ကြည့်နေခိုက် မာန်ဖီလာသော ဝက်ဝံတစ်ကောင်နှင့် တိုးမိသေးသည်။

တောင်ကမ်းပါးအစွန်းမှာ အောက်မှ တောလမ်းထက် ပေ ၁၅၀ ခန့် မြင့်နေသည်။ တောလမ်းပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် အစိတ်အပိုင်းများကို ဖြုတ်ထားသော အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို တပင်တပန်းသယ်ယူနေကြသည်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရ၏။

ဂျပန်စစ်သား ၈ ယောက်က အမြောက်ပြောင်းကြီးကို ခါးချည့်အောင် ထမ်းလာကြပြီး အချို့က အမြောက်လှည်းဘီးနှစ်ခုကို နောက်မှ တွန်းပေးနေကြ၏။

ကက်စတန်သည် လမ်းပေါ်မှ ဂျပန်များကို စိမ်ပျောက်ပြေ ထိုင်၍ ကြည့်နေခိုက် နောက်ဘက်နားမှ ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်သည် ကိုက် ၄၀ ခန့်အကွာလောက်မှနေ၍ ကက်စတန်အား မာန်ဖီ၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝက်ဝံကြီးသည် ခဏမျှ အကဲခတ်နေပြီးနောက် ကက်စတန်ရှိရာသို့ ခုန်၍ခုန်၍လာနေလေသည်။

ကက်စတန်မှာ ကမ်းပါးအစွန်းတွင် ထိုင်နေသူဖြစ်သည့်အလျောက် နောက်သို့ပြေးစရာ မြေတစ်လက်မမျှ မရှိတော့သည့်အခြေသို့ ရောက်နေရသည်။ ကမ်းပါးအစွန်းမှ အောက်သို့ လှိမ့်ဆင်းရန်ကလည်း အောက်ဘက်လမ်းပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်သားများ ရှိနေသည်။ ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသော ဝက်ဝံကြီးကို ပစ်သတ်ရန်ကလည်း သေနတ်သံဖြင့် ရန်သူကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

သို့သော် ဂျပန်ရန်ထက် လက်ငင်း ရင်ဆိုင်နေရသော ဝက်ဝံကြီး၏ ရန်က ပို၍ကြောက်စရာကောင်းနေလေသည်။

ကက်စတန်သည် မုဆိုးထိုင် ထိုင်လိုက်ပြီး သေနတ်ပြောင်းဝကို ဝက်ဝံကြီး၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်ဆီသို့ ထိုး၍ချိန်လိုက်ကာ သေနတ်

မောင်းကို ဖြုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် ဝက်ဝံကြီးသည် မကျေမနပ်သည့်အသံကြီးကို ပေးကာ တောထဲသို့ လှည့်ဝင်ပြေးလေသည်။

၁၉၄၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလမှ ၁၉၄၄ ခု၊ မတ်လမှာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ အတွက် အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရသော အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စံတာတို့ နှစ်ဦးအဖို့ သေမင်းလက်မှ သီသီကလေး လွတ်ထွက်လာခဲ့ရသော စွန့်စားခန်းပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အချိန်ပင်တည်း။

အကယ်၍သာ ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စံတာတို့၏ ထောက်လှမ်းမှု မရှိခဲ့လျှင် သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်အာဏာပိုင်များသည် ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ္တာဂူချီ၏ 'အင်ဖာထိုးစစ်' ပြင်ဆင်မှုကို မသိဘဲ အငိုက်တွင် အတိုက်ခံရကာ အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် အရှုံးကြီးရှုံးမည့်ကိန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရစရာရှိသည်။

ဤအရာရှိနှစ်ဦး၏ ထောက်လှမ်းမှုကြောင့် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက် ကမ်းတွင် လက်နက်လုသူ အမြောက်အမြားဖြင့် ဂျပန်တပ်များ စုရုံးနေခြင်း မှာ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဗမာပြည်ထိုးစစ်ကို ခုခံရန် ခံစစ်အဖြစ် စုရုံးနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးအတွက် စုရုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်စစ်အာဏာပိုင်များ သိရှိရခဲ့သည်။

ကက်စတန်နှင့် ဖရယ်ဒီဝက်စံတာတို့သည် မန်စီနှင့် ချင်းတွင်းအကြားတွင် ရန်သူ့အင်အား မည်မျှရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ အမြောက်တပ်အင်အား မည်မျှပို့ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဟုမ္မလင်းသို့ အိန္ဒိယအမျိုးသား တပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့အချို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရန်သူက ဝန်တင်ရန်နှင့် ရိက္ခာအစီအတွက် ကျွဲနွားများ မည်သည့်နေရာတွင် မည်မျှစုထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်နှာမောင်းရွာကို ဖြတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသော ရန်သူတို့၏ မော်တော်ကားလမ်း သစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ အထူးတပ်များ စက်မဲ့လေယာဉ်ဖြင့် ဆင်းသက်ရန် စီစဉ်ထားသည့် အင်းတော်-မိုးကောင်း-

ဗန်းမော် တြိဂံဒေသတွင် ဂျပန်တပ်များ ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တိတိကျကျ သတင်းပို့ပေးနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီ၏ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီး စတင်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် မတ်လ-လဦးပိုင်းတွင် “ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဂျပန်တပ် မှန်သမျှကို တပ်လှန့်ထားသည်။ ဂျပန်တပ်များ အနောက်ဘက်သို့ ချီတက်စပြုပြီ” ဟူသော သတင်းကို ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်း၏ ‘နားနှင့် မျက်စိများ’ နေရာတိုင်း၌ ရှိနေသည့်အချက်ကို လုံးဝ သိရှိခြင်း မရှိဘဲ အင်ဖာ-ထိုးစစ်ကြီးကို စရန် အမိန့်ပေးနေပေပြီ...။

အခန်း [၁၄]

သစ်ရွက်များသည် ထွန်းသစ်စ နေခြည်တွင် မြရည်ဆမ်းထားသလို လန်းလန်းလက်နေကြ၏။

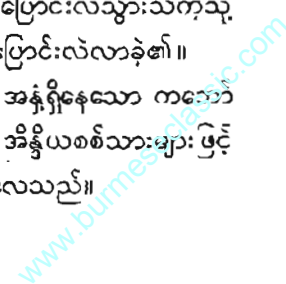
ယခင်က ဝန်တင်ကားများ သွားလာနိုင်ခဲ့သော အင်ဖာ-တမူးလမ်းမှာ ပြိုင်၍ပြေးနေကာ အသွားလမ်း အပြန်လမ်းဖြင့် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျယ်နေလေသည်။

ပတ္တမြားရောင်ဆမ်းနေသော အင်ဖာ-တမူးလမ်းနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြရည်ဆမ်းထားသော တောတန်းများမှာ ထွန်းသစ်စ နေရောင်ဦးတွင် ကြည်နူးဖွယ်ရှုခင်းကို ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်နေကြ၏။

ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် အင်ဖာမှ တမူးသို့ဆင်းလာခဲ့သော စတီးဝပ်နှင့် ဂိုး(လ်)ဘတ်တို့သည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသွားသော ကားလမ်းကြီးကို အံ့ဩနေမိကြလေသည်။

အင်ဖာ-တမူးလမ်းက အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသကဲ့သို့ ကဘော်ချောင်ရှိ စစ်ရေးအခြေအနေမှာလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။

ယခင်က ဂျပန်သူလျှိုများ၊ သတင်းပေးများ အနံ့ရှိနေသော ကဘော်ချောင်တွင် ယခုအခါ၌ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ၊ အိန္ဒိယစစ်သားများဖြင့် စည်စည်ကားကား အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဧကံတပိဗ္ဗံ ဝင်များဖြစ်သော စတီးဝပ်နှင့် ဂိုး(လ်)ဘတ်တို့သည် ခါတိုင်း စခန်းချနေကျ ဖိုးဆင်၏ ဆင်တပ်ခွဲတွင်ပင် စတည်းချကြ၏။ ဖိုးဆင်နှင့် သူ၏ဆင်များမှာ လမ်းပြင်သည့်အလုပ်တွင် နေ့မအား ညမအား လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် တမူးရှိ ဆင်တပ်ခွဲမှာ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ စတီးဝပ်သည် တမူးတွင် တစ်ရက် နှစ်ရက်စွာ နားနေပြီးနောက် လွန်ခဲ့သည့် မေလမှ ယခု အောက်တိုဘာလအတွင်း ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှု သတင်းများကို စနည်းနာကြည့်သည်။

စတီးဝပ်နှင့် ဂိုး(လ်)ဘတ်တို့သည် တမူးမှ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက် ကမ်းပေါ်ရှိ အောက်တောင်သို့ ဆက်၍လာခဲ့ကြပြီး အောက်တောင်တွင်ပင် သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေး ယာယီဌာနချုပ်ကို အခြေစိုက်ကြ၏။

ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ရန်သူ့တပ်များ၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ အင်အားကောင်းနေသည်ကို ကြည့်ကင်းစခန်းမှလည်းကောင်း၊ သတင်းပေးများ၏ သတင်းပို့ချကြောင့်လည်းကောင်း တွေ့မြင် ကြားသိနေရသည်။

စတီးဝပ်တို့သည် အစပထမ၌ အောက်တောင်ရွာစွန်ရှိ ဗိုလ်တံတွင် စခန်းချနေကြသော်လည်း နောင်တွင် ရန်သူ့တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အနီးကပ်၍ လေ့လာထောက်လှမ်းနိုင်ရန်အတွက် ချင်းတွင်းအနောက်ဘက် ကမ်းစပ်ရှိ ကိုင်းတောကြီးထဲမှာ ပြောင်းရွှေ့စခန်းချနေပြီး ယခင်က အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သော သတင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ကာ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဆင်တစ်ရပ်ခန့်ရှိ ကိုင်းတောကြီးမှာ စတီးဝပ်တို့အဖို့ အလွန်လုံခြုံသော ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် ဖြစ်နေလေသည်။

အောက်တိုဘာလ စောစောပိုင်းတွင် စတီးဝပ်နှင့် ဂိုး(လ်)ဘတ်တို့ သည် သူတို့နှင့် အတူရှိနေသော ဝန်တင်ဆင်သုံးကောင်ဖြင့် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်း ကူး၍ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်ကြ၏။ သို့သော် နိုဝင်ဘာလသို့ ကူးလာသောအချိန်တွင် ရန်သူ့တိုက်ကင်း အဖွဲ့

များ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ကူး၍ သတင်း ထောက်လှမ်းခြင်း မပြုလုပ်တော့ဘဲ အထူးအရေးကိစ္စပေါ်မှသာ တစ်ဖက် ကမ်းသို့ သွားရောက်ထောက်လှမ်းခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

အင်္ဂလိပ်-ဗမာ ကပြားဖြစ်သော ဂိုး(လ်)ဘတ်မှာမူ ရန်သူ့နယ်မြေ ဖြစ်သော အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်သာ အနေများခဲ့သည်။

နိုဝင်ဘာလ စောစောပိုင်းတွင် ဆင်သုံးစီးနှင့်အတူ ချင်းတွင်း အရှေ့ ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ပြီး ရန်သူ့နယ်မြေထဲသို့ မိုင် ၃၀ အထိ ရောက်ရှိ လာသော စတီးဝပ်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ရွာ တစ်ရွာ၌ ညအိပ် စခန်းချလိုက်ကြ၏။

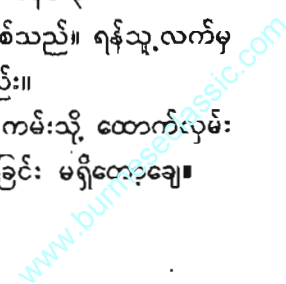
ရွာခံသားများကို ယုံကြည်ရသည့်အလျောက် စတီးဝပ်သည် အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတစ်ခုတွင် စိတ်လက်ချမ်းသာစွာဖြင့် အိပ်စက်နေခဲ့၏။ ည ၂ နာရီခန့်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ရွာသားတစ်ယောက် နောက်ဖေး ခေါက်မှ ရောက်လာပြီး ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အရှေ့ဘက်မှ ရွာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း လာရောက်သတင်းပို့သည်။

အရှေ့ဘက်မှရွာ ဆိုသည်မှာ စတီးဝပ်တို့ ညအိပ်စခန်းချနေသော ရွာနှင့် နှစ်မိုင်မျှသာ ကွာသောနေရာတည်း။

စတီးဝပ်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ ဆင်များကို ဆယ်မိနစ် အတွင်း ဝန်တင်၍ပြီးအောင် အမိန့်ပေးလိုက်ကာ ရွာမှ ချင်းတွင်းမြစ်ဆီ သို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ကြရသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ရန်သူ့ ကင်းသမားများ မရှိသောကြောင့် ဆင်များကို ရေထဲသို့ ဆင်း၍ ကူးစေပြီး စတီးဝပ်တို့ကမူ လုံးထွင်းလှေဖြင့် အပြင်းလှော်၍ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ တူးခဲ့ကြရ၏။

စတီးဝပ်တို့သည် ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့ထက် မိနစ် ၃၀ သာစောကာ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူ့လက်မှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တည်း။

ဤအချိန်မှစ၍ စတီးဝပ်သည် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ထောက်လှမ်း ရန် သွားရာ၌ ဝန်တင်ဆင်များကို ခေါ်ယူသွားခြင်း မရှိတော့ချေ။

စတီးဝပ်ခေါင်းဆောင်သော စက်တပ်ဖွဲ့တွင် အရေးကြီးသော သတင်းများကို အများဆုံးထောက်လှမ်းပေးနိုင်သူမှာ အင်္ဂလိပ်-ဗမာ ကပြား ဝီလျံဂိုး(လ်)ဘတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂိုး(လ်)ဘတ်မှာ အင်္ဂလိပ်-ဗမာ ကပြားဟူသော ဆိုရသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြီးထွားသည်မှအပ အစစအရာရာပင် ဗမာနှင့် ချွတ်စွပ်တူသူဖြစ်၏။ ဗမာစကားကို ရေလည်စွာပြောတတ်ရုံမျှမက ဗမာခလေ့ထုံးစံကို သာမန် ဗမာအမျိုးသားတစ်ယောက်ထက်ပင် ကျွမ်းကျင် နားလည်သူဖြစ်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ထား လိုက်လျှင် ဂိုး(လ်)ဘတ်အား မည်သူကမျှ ဗမာတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု မပြောနိုင်။

မိခင်ဖြစ်သူက ဗမာအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် တည်း။ ဂိုးလ်ဘတ်သည် ဂျပန်တို့၏ နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုအောက်သို့ ရောက်နေသော ဗမာကျေးရွာသားများကို အထူးကရုဏာသက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဂျပန် အနိပ်စက် အညှဉ်းပန်း ခံနေရသော ရွာသူရွာသားများကို ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့သည်။ ဂိုးလ်ဘတ် နာမည်တိုသာ ပြောလိုက်လျှင် ချင်းတွင်းအရှေ့နှင့် အနောက်ကမ်း တစ်လျှောက်ရှိ ရွာတိုင်းက အရေးတယူ ပြုစုကူညီကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သတင်းထူး သတင်းဦးမှန်သမျှကို ဂိုးလ်ဘတ်ကသာ ထောက်လှမ်းရရှိနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လှိုဝဲလ်သောမတ်(စ်)ရေးသော 'မန္တလေးသို့' အမည်ရှိသော စာအုပ် ဌ် ဂိုးလ်ဘတ်အကြောင်းကို အမွန်းတင်၍ ဖော်ပြခဲ့သော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ပါရှိခဲ့သည်။ ထိုစာပိုဒ်မှာ... ဝီလ်ချပ်ဝင်းဂိတ်၏ စက်မဲ့လေယာဉ်တပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော အမေရိကန် လေသူရဲတစ်ဦးက စာရေးဆရာ လှိုဝဲလ် သောမတ်(စ်)အား ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာကို ပြန်လည်တင်ပြ ထားသည့် စာပိုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်လေသူရဲမှာ စက်မဲ့လေယာဉ် ပျက်ကျပြီးနောက် ဝင်းဂိတ် ၏ တပ်သားအချို့နှင့်အတူ အင်ဖာသို့ ခြေကျင်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရန် နှစ်ရက်မျှအလိုတွင် တောလမ်း ဘေးရှိ တောင်တစ်လုံးပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သာမန် ဗမာအမျိုးသားများထက် ကြီးထွားသည်မှ အပ အစစအရာရာတွင် ဗမာနှင့်တူသောလူတစ်ယောက်တည်း...။

ထိုလူသည် အမေရိကန်လေသူရဲနှင့်ဝင်းဂိတ်တပ်သားများ အနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွပ်က အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်က အရာရှိပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိထားလို့ စောင့်ပြီး ကြိုနေတာပါဟု ပြောလိုက်သည်။

သူသည် အမေရိကန်လေသူရဲနှင့် ဝင်းဂိတ်တပ်သားများအား ဆီပြန် ချက်ထားသော ဒေါင်းသားဖောင်းဖြင့် တခမ်းတနား ကျွေးမွေးရုံသာမက ကော်ဖီနှင့် အချို့ပွဲများကိုလည်း တိုက်ပန်းကန်လှလှကလေးများဖြင့် ထည့်၍ ဧည့်ခံသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂိုးလ်ဘတ်၏ ဧည့်စခန်းတွင် ရှင်ဘုရင်များပမာ တစ်နေ့နှင့် တစ်ည စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်”ဟု အမေရိကန်လေသူရဲ က စာရေးဆရာ လှိုဝဲလ်သောမတ်(စ်)အား ပြောပြခဲ့လေသည်။

ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် အမြဲတမ်းလိုလို ကင်းထောက်နေခဲ့ ရသော ဂိုးလ်ဘတ်အဖို့မှာ အမြဲတမ်း ရှင်ဘုရင်စည်းစိမ်ကို ခံစားစံစား ၍ နေရသည်ကား မဟုတ်ပါချေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဝမ်းမီးပြေးဖြစ်လိုက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရရှာသည်။

တစ်ကြိမ်ကမူ ဂျပန်တို့၏ တပ်စခန်းတစ်ခုတွင် စစ်သားဦးရေ မည်မျှရှိသည်ကို ဂိုးလ်ဘတ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သတင်းပေးပို့နေနိုင်ခဲ့ သည်အထိ ထောက်လှမ်းရာတွင် အောင်မြင်မှုရခဲ့လေသည်။

ဒေါ်လီရှိ ဌာနချုပ်သို့ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ရန်သူအခြေအနေကို သတင်းပေးပြီး ထိုဂျပန်စခန်းအား မည်သည့်ရက် မည်သည့်အချိန်တွင် လာရောက်တိုက်ခိုက်မည်ကိုလည်း သူ့အား ကြိုတင်အသိပေးထားရန် တောင်းပန်ထားသည်။

သို့သော် လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်မည့် နေ့ရက်နှင့်

အချိန်နာရီကို ဂိုးလ်ဘတ်က မသိရှိခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂိုးလ်ဘတ်၏ အထူးအရေးပါ အရာရောက်သော သတင်းပေးတစ်ယောက်မှာ လေးကြောင်းမှ ထိုဂျပန်စခန်းကို လာရောက်ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်စဉ်အတွင်း ဂျပန်စစ်တပ်ထံတွင်ရှိနေပြီး ပုံးကျင်းထဲတွင် မသေရုံတစ်မည် ဒုက္ခခံနေခဲ့ရလေသည်။

ဂျပန်စခန်းမှာ အင်္ဂလိပ်လေတပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးသွားပြီး ဂျပန်စစ်သား သုံးလေးရာခန့်မှာ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤပုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဂိုးလ်ဘတ် အိန္ဒိယသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသောအခါ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအား ပုံးကြဲတိုက်ခိုက်မည့်နေ့ရက်နှင့်အချိန်ကို သူ့အား အဘယ်ကြောင့် အကြောင်းမကြားပါသလဲဟု မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံက...

“ခင်ဗျားက ဒီဂျပန်စခန်းမှာ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဂျပန်စစ်သား ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သတင်းပို့နေတယ်။ အဲဒါကို တချို့အရာရှိကြီးတွေက ဂိုးလ်ဘတ်က ဂျပန်စစ်သားတွေကို နေ့တိုင်း တန်းစီခိုင်းပြီး အမှတ်စဉ် မှတ်ခိုင်းနိုင်လို့လားလို့ ပြောနေကြတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဂိုးလ်ဘတ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဲဒီအရာရှိကြီးတွေအတွက်တော့ အင်မတန်ခက်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်အတွက်ကတော့ အင်မတန်လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကို သတင်းပေးနေတဲ့လူဟာ အဲဒီဂျပန်စစ်တပ်က နွားသတ်ကုလားကို...။ နေ့တိုင်းသတ်မယ့် နွားအကောင်ရေကို သူက နေ့တိုင်း သိနေရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီစခန်းမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ များရင် သတ်ရမယ့် နွားအကောင်ရေကလည်း များလာတယ်။ ဂျပန်စစ်သားတွေ လျော့သွားရင် နွားအကောင်ရေကလည်း လျော့သွားတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်နည်းက တန်းစီပြီး အမှတ်စဉ်မှတ်တာထက်တောင် ပိုပြီး သေချာ

သေးတယ်” ဟု ဂိုးလ်ဘတ်က ပြန်လည်ချေပခဲ့လေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ရက်များမကြာမီပင် ဂိုးလ်ဘတ်သည် ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပြန်သည်။ ဗမာအမျိုးသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော ဂိုးလ်ဘတ်သည် တစ်ညတွင် ရွာသားအချို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာစဉ် ကင်းလှည့်လာသော ဂျပန်စစ်သားအချို့နှင့် တိုးမိနေတော့သည်။

ဇေနညာဏ် ထက်သန်သော ဂိုးလ်ဘတ်သည် ချက်ချင်းပင် အရက် များသမားတစ်ယောက်ယောင် ဆောင်ကာ ဗမာသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်၍ ဆိုလိုက်ပြီး သူနှင့်အတူပါလာသော ရွာသားများအား လက်ခုပ်လိုက်၍ တီးစေသည်။

ဂျပန်ကင်းသမားသည် ဂိုးလ်ဘတ်နှင့် ရွာသားများအား အရက်သမားတစ်စုဟုထင်ကာ သေနတ်ဒင်ဖြင့် လိုက်၍ထုကြတော့သည်။ ဤတွင် ဂိုးလ်ဘတ်အဖို့ ထွက်ပြေးရန် အချက်ရလာခဲ့တော့သည်။

တစ်ခါကလည်း ရွာတစ်ရွာရှိ သတင်းပေးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် ဂိုးလ်ဘတ်ရောက်နေခိုက် အခြားသတင်းပေးတစ်ဦး ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ရွာထဲတွင် ဂျပန်များရောက်နေသည် မြန်မြန်ထွက်ပြေးပါဟု ပြောလာသည်။

ဂိုးလ်ဘတ်က တုန်လှုပ်သည့်အမှုအရာကို မပြဘဲ ဂျပန်တွေက ဘာလိုချင်လို့ ရွာထဲကိုလာတာလဲဟု မေးလိုက်သည်။

သတင်းလာပို့သူက ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာမယ့်အတွက် အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကျွေးဖို့ ခွေးဝဝတစ်ကောင် လိုချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

ဂိုးဘတ်က “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပဲ ရအောင်ရှာပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ” ဟု ဆေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ရှင်နှင့် ဆက်၍ စကားပြောနေလိုက်လေသည်။

ဂျပန်စခန်းအသစ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်နေသည်ဟု သတင်းရသည့်အခါတိုင်း စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့သည် ဌာနချုပ်စခန်း ပြုလုပ်ထား

သော ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ကိုင်းတောထဲမှ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူး၍ ဂျပန်စခန်းအသစ်တွင် တပ်သားဦးရေ မည်မျှပါသည်။ မည်ကဲ့သို့သော လက်နက်မျိုးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ စသော အချက်များကို တတ်နိုင်သမျှ အနီးကပ်ဆုံး သွားရောက်ထောက်လှမ်းကြရသည်။

လျှို့ဝှက်စွာ ဝှက်ထားသော လုံးတွင်းလှေနှစ်စင်းနှင့် စပ်လှေငယ်နှစ်စင်းမှာ စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့၏ စီးတော်ယာဉ်များပေတည်း။

သူတို့သည် ထောက်လှမ်းရေးခရီးမထွက်မီ ရွာခံသား နှစ်ယောက် သုံးယောက်အား ဂျပန်စခန်းရှိရာ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ဦးစွာစေလွှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ရွာခံသား သတင်းပေးများကို ဆုငွေများပေးထားစေကာမူ ထိုရွာခံသားများအနက် တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်၍ ဂျပန်များထံ မိမိတို့အကြောင်းကို လက်ထောက်ချလိုက်လေမည်လားဟု အမြဲစိုးရိမ်နေရသည်။

အသက်ကိုဖက်နှင့်ထုပ်၍ ထောက်လှမ်းရသော အလုပ်တည်း။

စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့က ဂျပန်စခန်းသစ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ရှေ့မှကြို၍စောင့်နေသော ရွာခံသားတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေကို သတင်းပေးသည်။ စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်က အခြေအနေကိုကြည့်၍ ခရီးဆက်သင့်က ဆက်သည်။ မဆက်သင့်က နောက်နေ့များတွင် လာရောက်သတင်းပို့ရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ပြန်ကြသည်။

ခရီးဆက်သင့်သည်ဟု ယူဆသောအခါများ၌ စတီးဝပ်တို့သည် ဂျပန်စခန်းနှင့် ကိုက်သုံးဆယ် လေးဆယ်အထိ နီးကပ်စွာသွား၍ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ထောက်လှမ်းကြသည်။

အစောင့်ချထားသည့် ကင်းသမားအရေအတွက်၊ ပုံဖျက်ထားသော လော်ရီကားများဖြင့် စခန်းထဲတွင်ရှိနေသော ထမင်းချက်ရုံများကိုကြည့်၍ စခန်းတစ်ခုတွင် ဂျပန်တပ်သား မည်မျှရှိမည်ကို ခန့်မှန်းကြ၏။

စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့သည် ဂျပန်စခန်းများ တည်ရှိနေပုံကို မြေပုံအညွှန်းဖြင့် တိတိကျကျ သတင်းပို့နိုင်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်

မှာမူ ဂျပန်စခန်းများကို လေကြောင်းမှလာရောက်တိုက်သည်ကို တစ်ကြိမ်သာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်လောက်အောင် အထူးတန်းမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလို မြင်ရသောအကြိမ်ပင်ဖြစ်၏။

စစ်တောင် အရှေ့စူးစူး မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာရှိ ကောင်းဂါစီတောထဲတွင် အထူးလျှို့ဝှက်စွာ တည်ဆောက်ထားသော ဂျပန်တပ်ရင်းနှစ်ရင်းကို လေကြောင်းမှ သဲသဲမဲမဲ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့် အချိန်ပင်တည်း။

လေသူရဲများမှာ ကောင်းဂါစီတောထဲရှိ ဂျပန်တပ်ရင်း ၂ ရင်းရှိနေသော စခန်းကို မြေပုံအညွှန်းနှင့်တကွ တိတိကျကျ ရရှိထားသည့်တိုင် သစ်ပင်များက ပင်လယ်ပြင်ကြီးသဖွယ် အုပ်မိုးလျက် ရှိနေသောကြောင့် ပစ်မှတ်ကို တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြမည်ကို စိုးရိမ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် စတီးဝပ်က လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်မှုကို ညနေ ၄ နာရီခွဲနှင့် ငါးနာရီအတွင်း၌သာ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေးလိုက်၏။ ဤအချိန်မှာ ဂျပန်စစ်သားများ ထမင်းချက်ချိန်ဖြစ်သည့် အလျောက် မီးခိုးများ သစ်ပင်အုပ်များအကြားမှ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်ကာ အောက်မှ ပစ်မှတ်ကို ဖော်ပြနေတတ်သည်။

ဂျပန်တပ်ရင်း ၂ ရင်း အခြေစိုက်ထားသော စခန်းကို စီး၍မြင်နေရသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှ ကြိုတင်၍ စောင့်နေသည့် စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့သည် ညနေ ၄ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနောက်ဘက်မှ ပျံသန်းလာကြသော လေယာဉ်ပျံသံများကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

မကြာမီပင် သူတို့အဖို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးအောင် များပြားသည့် တိုက်လေယာဉ်နှင့် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် မီးခိုးများ အူထွက်နေသော ပစ်မှတ်ကို စိမ်ပြေနေပြေ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့နေရတော့၏။

ရန်သူများဘက်မှ လူပေါင်း ၉၀၀ ခန့် ထိခိုက်ကျဆုံးမည်ဟု စတီးဝပ်က တွက်ချက်မိသည်။

ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရပြီးသည့်အချိန် နောက်ပိုင်း၌ ဂျပန်တို့သည်

မည်သည့်ရွာသားကိုမျှ စခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသဖြင့် ထိခိုက်ကျဆုံးသူများ၏ အရေအတွက်ကို အတိအကျသိရှိရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း ဂျပန်စစ်သားများသည် ဂုန်နီအိတ်ဖြင့်ထည့်၍ ချုပ်ထားသော အထုပ်များကို တစ်ပတ်ခန့်ကြာအောင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် မီးတင်၍ ရှို့နေသည်ကို မြင်ကြရခြင်းအားဖြင့် စတီးဝပ်၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ များစွာယုတ္တိရှိနေလေသည်။

စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့သည် 'ကောင်းဂါစီ'တောထဲမှ ဂျပန်တပ်ရင်း ၂ ရင်းအား လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် တိတိကျကျ သတင်းပေးနိုင်သည်ထက် ပို၍ ကြီးကျယ်သော အောင်ပွဲကိုလည်း ၁၉၄၃ ခု ကုန်ခါနီးဆဲဆဲတွင် ရယူနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဤအောင်ပွဲကား ကမ္ဘာ့စစ်သမိုင်းတွင် မော်ကွန်းထိုးလောက်သည့် အောင်ပွဲဖြစ်ကာ အရှေ့ဖျား စစ်သမိုင်းတွင် မဖြစ်ဖူး၊ မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော ထူးခြားသည့်သတ္တိပြိုင်ပွဲကြီးအဖြစ် အစီအစဉ် မှတ်တမ်းတင်ရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင်တည်း။

ဤအောင်ပွဲကို ရဲရဲကြီးနဲ့ခဲသူမှာ ဗမာအမျိုးသားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဂိုးလ်ဘတ်ပင် ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယမှ ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်ကမ်းစပ် ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ရန်သူ့အခြေအနေကို အမြဲတစေ ထောက်လှမ်းနေခဲ့သော စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့သည် ရန်သူတို့၏ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး သူလျှိုဂိုဏ်းများကို အခွင့်အင်တိုင်း သူ့လူ့ ကိုယ့်ဘက်သား ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ၏။

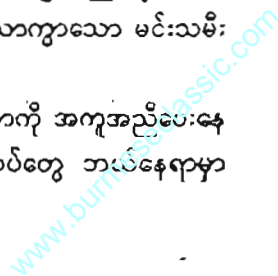
အခန်း [၁၅]

အိန္ဒိယသို့ တစ်မိုးလုံး သွားရောက်အနားယူနေခဲ့သော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့သည် ကဘော်ချောင်သို့ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး မင်းသမီးရွာ အနောက်ဘက် ၂ မိုင်ကွာရှိ ဆန်လဲရွာ၌ စခန်းချ၍ ရန်သူ့အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စနည်းနာကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျပန်တပ်များသည် အရှေ့ဘက် ကဘော်ချောင်တွင် အခြေစိုက်ထားရုံမက ကဘော်ချောင်မှ ချင်းတွင်းသို့ ရောက်နိုင်သော သစ်တောဌာနမှ အသုံးပြုနေကျ တောလမ်းများ၌လည်း ကင်းများချထားကြောင်း ကြားသိရတော့သည်။

ကဘော်ချောင်နှင့် ချင်းတွင်းသို့ ဆင်းရာလမ်းတစ်လျှောက်၌ ဂျပန်တပ်များ ခွေးလှေးတောအနံ့ ဖြစ်နေကြောင်းကို လက်တွေ့သာမက တစ်ရပ်က ထုတ်ဖော်လျက်ရှိနေသည်။

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့သည် ဆန်လဲရွာတွင် စခန်းချနေသည့် အချိန်တွင်ပင် ဗိုလ်မှူးအဆင့်အတန်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးသည် တိုက်ကင်းအဖွဲ့သား ၃၀ ခန့်နှင့်အတူ ဆန်လဲရွာမှ နှစ်မိုင်သာကွာသော မင်းသမီးရွာကို ရောက်လာပြီး...

“မင်းတို့ရွာသားတွေ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ပါကာကို အကူအညီပေးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ဂျပန်တပ်တွေ ဘယ်နေရာမှာ

ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ရွာသားတွေပဲ ပါကာကို သတင်းပို့ပေးနေတယ်။ ကျုပ်တို့ ဂျပန်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးက မင်းတို့ဗမာတွေ အင်မတန်လိုလားတောင့်တနေတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီးကို အရယူပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ လွတ်လပ်ရေးယူပေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးကို မကူညီဘဲ မင်းတို့ ဗမာတွေကို ကျွန်တော်သွင်းခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကို မင်းတို့က ပြန်ပြီး အကူအညီပေးနေတာဟာ ဘယ်လောက်မှားတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိလာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ပါကာကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ထမင်းဝဝစားထားလို့ ပြောလိုက်” ဟုကြိမ်းမောင်းပြောဆိုသွားသည်။

ဤအချိန်လောက်တွင်ပင် တိုကျိုရေဒီယိုကလည်း အင်္ဂလိပ် စစ်အာဏာပိုင်တို့သည် ဗမာပြည် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီများ၌ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော မျက်နှာဖြူ အရာရှိများအား စစ်ရာထူးကြီးများ ပေးအပ်ကာ ဗမာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်စဉ် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကိုလုပ်ရန် စေလွှတ်နေကြောင်း၊ သို့သော် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး အရာရှိဟောင်းများသည် ရွာသူရွာသားများ၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုကို မရရှိကြသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်အာဏာပိုင်တို့၏ ထောက်လှမ်းရေး အစီအစဉ်မှာ လုံးဝအောင်မြင်မှုမရှိကြောင်း”ဖြင့် အသံလွှင့်နေသည်။

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့ ဆန်လဲရွာသို့ ရောက်လာပြီးနောက် နှစ်လ သုံးလခန့်အကြာတွင် ဖမ်းဆီးရမိသော စာရွက်စာတမ်းများတွင်လည်း ပါကာတို့အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။

မော်လိုက်ဒေသရှိ ရွာခံအရပ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ အစီရင်ခံချက်...

“ရွာခံ အရပ်သားများ၏ စိတ်နေသဘောထားကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် ဂျပန်တပ်များအပေါ်တွင် ပျူပျူငှာငှာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ယခင်က သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာအဖြစ် အမှုထမ်း

ခဲ့ပြီး ယခု ဗိုလ်မှူးအဆင့်အတန်း ဖြစ်နေသော ပါကာ၏ သြဇာက ရွာခံအရပ်သားများ အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးလျက်ပင် ရှိနေကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ။

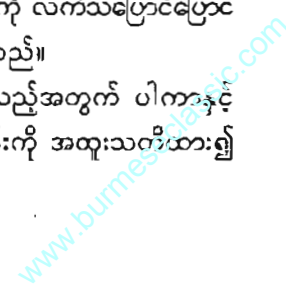
ပါကာသည် မော်လိုက်ဒေသတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် သူ၏တပည့်တပန်းများမှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေသည်။ ဤတပည့်တပန်းများ၏ အကူအညီဖြင့် မော်လိုက်ဒေသသို့ ပါကာ ဝင်ရောက်လာကာ ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်မည့်အရေးကို အထူးဂရုစိုက်၍ တားဆီးထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အလုပ်သမားဟောင်း အချို့သည် အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား တပ်ကုန်းနှင့် မော်လိုက်သို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာနိုင်အောင် အကူအညီပေးခဲ့သည့် သာဓကလည်း ရှိနေပါသည်။

ရန်သူများသည် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာကြားတွင် သစ်ပင်များကို အမှတ်အသားပြု၍ တောလမ်းသစ်များ ထွင်နေကြောင်း၊ ဤသို့အားဖြင့် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ အသုံးပြုနေသည့် လမ်းများကို ရှောင်ကွင်း၍ လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတင်းများ ရရှိနေပါသည်။”

ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့များက မိမိတို့အဖွဲ့ကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင် ဖြစ်နေကြောင်း သိလာရသော ပါကာသည် ယခုအခေါက် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ၌ သူနှင့်အတူ မောင်းပြန် ဘရင်းတစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံးအများအပြား ပါလာခဲ့သည်ကို ကျေနပ်နေမိသည်။ မိမိတို့စခန်းအား လာရောက်တိုက်ခိုက်သော ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့ကို လက်သံပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကြိုဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေသည်။

“အဖြစ်က မနှစ်ကနှင့် လုံးဝမတူ”တော့သည့်အတွက် ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့သည် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို အထူးသတိထား၍ လုပ်ကြရတော့၏။

မနှစ်က သတင်းထောက်လှမ်းရာတွင် လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့သော သူကြီးဦးဘချိန်မှာ မိုးတွင်းက အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ယခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ခရီးဝေးသွားနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ မကောင်း။ ထို့ကြောင့် ယခင်ကပင် အထက်ရှိနေခဲ့သော မောင်မော် ကိုပင် ဦးဘချိန်နေရာတွင် အစားထိုး၍ သတင်းစုဆောင်းခဲ့ရသည်။

ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့ ဆန်လဲရွာတွင် လာရောက်စခန်းချ သည့် ၁၉၄၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလမှ နောက်ခြောက်လ ကြာသည့်အချိန် ဂျပန်တပ်များ တမူးမြို့ကို တက်ရောက်သိမ်းယူလိုက်သည့်အခါ သူကြီး ဦးဘချိန်မှာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရပြီး မောင်မော်မှာ ကင်ပေအချုပ်ခန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ သည်။

၁၉၄၄ ခု၊ မတ်လ ရှစ်ရက်နေ့တွင် အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးကို စတင်ခဲ့ သော ဂျပန်တပ်များသည် တမူးမြို့ကို စတင်သိမ်းယူလိုက်၏။ သူကြီး ဦးဘချိန်မှာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်းလှသေးသဖြင့် ပါကာတို့ နှင့်အတူ အိန္ဒိယသို့ လိုက်မလာနိုင်။ မောင်မော်မှာလည်း ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့် ဖြစ်နေသော ဇနီးသည်က တမူးတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သဖြင့် ပြန်ခေါ်ရန် သွားခဲ့ရသည်။

မောင်မော်သည် လမ်းတွင်ပင် သတင်းပေးတစ်ဦး၏ သစ္စာဖောက်မှု ကြောင့် ဂျပန်ကင်ပေအဖွဲ့၏ အဖမ်းအဆီးကို ခံခဲ့ရသည်။ ဂျပန်ကင်ပေ များသည် မောင်မော်အား ကင်ပေစခန်းရှိရာ မော်လိုက်သို့ ခေါ်ယူသွား ပြီး စာသင်ကျောင်းတစ်ခု၏ အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ချုပ်နှောင်၍ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကာ စစ်မေးကြသည်။ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့အဖြစ် စွဲချက် တင်ကာ အသတ်မခံရမီတစ်ညတွင် မောင်မော်သည် စာသင်ခန်းမှ ကြမ်းပျဉ်ကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

သူသည် တောထဲတွင် သုံးလတိုင်တိုင် ပုန်းအောင်း၍ နေထိုင်ခဲ့ပြီး နောက် ၁၉၄၄ ခု၊ ဩဂုတ်လသို့ အရောက် အင်္ဂလိပ်တပ်များ တမူးကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ ဇက်တပ်ဖွဲ့နှင့် ပြန်၍ဆက်မိခဲ့သည်။

ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ပါကာတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ကဘော်ချောင်တွင် ထောက် လှမ်းရေးခရီးနှင့်နေခိုက် ဂျပန်ဖမ်းထားရာမှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာ သော ဇနီးသည်နှင့် မောင်မော်သည် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင် မောင်မော်သည် သူ၏ ရဲဝံ့သော အမှု ထမ်းဆောင်မှုအတွက် နှစ်လုံးပြုပြီး သေနတ်တစ်လက်နှင့် ငွေနှစ်ထောင် ငါးရာကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ဆန်လဲရွာတွင် စခန်းချနေသော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်သည် မောင်မော်နှင့် အခြားရွာခံသား သတင်းပေးများမှတစ်ဆင့် ရန်သူ့ အခြေအနေကို စနည်းနာပြီးနောက် မော်လိုက်နှင့် ယုဝရွာအကြားရှိ တပ်ကုန်းသို့ ထောက်လှမ်းရေး ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကဘော်ချောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် ပထမဆုံး ထွက်ခဲ့ သော ခရီးရှည်တည်း။

တပ်ကုန်းတွင် ကလေးဝနှင့် ကလေးဝ မြောက်ဘက်ရှိ ဂျပန်တပ် များ အခြေအနေကို တိတိကျကျ သတင်းပေးနိုင်သော ရွာခံသား တစ် ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

တပ်ကုန်းသို့လာခဲ့သော ခရီးကို ပါကာက “ကျွန်တော်တို့ လမ်းသစ် ထွင်၍ လာခဲ့ရသောခရီးမှာ မတ်စောက်သော တောင်များနှင့် နက်ရှိုင်း သော ချောက်ကမ်းပါးများကို တက်ချည်ဆင်းချည် လာရသောခရီး ဖြစ်သည်။ ကျောပေါ်တွင် လေးလံသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ထမ်းလာခဲ့ရ သောကြောင့်လည်း ခါးရိုးကျိုးမတတ် ပင်ပန်းလှသည်ဟု အစီရင်ခံစာတွင် ထည့်သွင်းရေးသား ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ပါကာက လမ်းသစ်ထွင်၍ လာခဲ့သည့်တိုင် သူတို့အဖွဲ့ တပ်ကုန်း ရွာဘက်သို့ ခရီးထွက်လာကြောင်း ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့များက အနံ့ ရထားဟန်တူသည်။ ရွာတစ်ရွာမှ ပါကာတို့အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွား၍ မကြာမီ ထိုရွာမှာ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့၏ ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေ မေးမြန်းခြင်း ခံရသည်။ ဤကဲ့သို့ချည်း သုံးရွာဆက်၍ အဝိုင်းခံရပုံကို ထောက်သော် ရန်သူသည် ပါကာတို့နောက်သို့ အမြဲတမ်း အနံ့ခံ၍ လိုက်နေကြောင်း ယင်ရှားနေ

တော့၏။

ပါကာသည် နောက်မှ အမဲလိုက်သလို လိုက်နေသော ရန်သူများအား တစ်ပတ်လှည့်၍ အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရလျှင် နောင်ကျင့်သွားမည်ဟု ကြံစည်ပြီး ဝါယာလက်စက်ဖြင့် အင်အားကောင်းသော တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်လိုက်ပါဟု သတင်းပို့လိုက်သည်။

မောင်းပြန်သေနတ်များ၊ လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် အင်အားကောင်းသော တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ရောက်လာသောအခါ ဤအဖွဲ့တွင် မောင်မော်အား လမ်းပြအဖြစ် ခန့်ထားပြီး ထင်းဇင်းရွာသို့ ရောက်နိုင်သည့် တောလမ်းတစ်လမ်းတွင် ချုံခို၍ စောင့်နေစေပြီး ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့ အဖွဲ့ကလူလူမြင်သူမြင်ခံ၍ သွားရင်း ထင်းဇင်းရွာတွင် ညအိပ် စခန်းချမည်ဟု အမှတ်မထင် သတင်းလွှင့်သွားသည်။

ပါကာတို့သည် ထင်းဇင်းရွာတွင် တည်ကြက်အဖြစ် ညအိပ် စခန်းချနေစဉ် အင်အားကောင်းသော တိုက်ကင်းအဖွဲ့ကလည်း ထင်းဇင်းရွာသို့ ရောက်နိုင်သည့် တောလမ်း၌ ချုံခို၍ စောင့်နေကြ၏။

သို့သော် တစ်ညနှင့် တစ်နေ့သာ ကြာသွားသည်။ မည်သည့် ဂျပန်တပ်မှ ရောက်မလာ။

ပါကာသည် တိုက်ကင်းအဖွဲ့အား အခြေစိုက်စခန်းသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရပြီး ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရတော့သည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဂျပန်တပ်များ အင်္ဂလိပ်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ထင်းဇင်းသို့ ရောက်လာကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့လေသည်။

တပ်ကုန်းသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးရှည် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆန်လဲစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့သည် ရက်အတန်ကြာ အပန်းဖြေကြပြီး ရာဇဂြိုဟ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ပါကာတို့အဖွဲ့နှင့် ယခုအခေါက်တွင် လိုက်ပါလာသော ဗမာအမျိုးသား နှစ်ယောက်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ရွာသားများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်က ချင်းလဲဗီးတပ်များ

၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီး အင်ဖာရှိ ထောက်လှမ်းရေးဌာနသို့ စစ်ဆေးရန် အပို့ခံခဲ့ရသူများ ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ ရန်သူအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုက်ထိုက်တန်တန် သတင်းဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရခဲ့သောအခါ အင်ဖာရှိ ထောက်လှမ်းဌာနက ဆန်လဲစခန်းရှိ ပါကာတို့အဖွဲ့သို့ သင့်သလို အသုံးပြုရန် ပြန်ပေးခဲ့သည်။

ရွာသားနှစ်ယောက်၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများမှာ ရာဇဂြိုဟ်တွင်ပင် ရှိနေရာ သက်ဆိုင်ရာ အိမ်သူအိမ်သားများမှတစ်ဆင့် ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ဂျပန်တပ်များ၏ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ပါကာတို့က တွက်ခဲ့ကြ၏။ ရွာသားနှစ်ယောက်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရန်သူအခြေအနေကို ထောက်လှမ်းပေးပါမည်ဟု စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောဆိုနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား ခေါ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ပါကာတို့အဖွဲ့ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည့် နေ့လယ်ဘက်တွင် ရွာတွင်းသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်း အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် ရွာထဲတွင် ဂျပန်များ တပ်စွဲ၍ထားစေကာမူ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိသည်ကိုကား ရွာသူရွာသားများ၏ အမူအရာက သက်သေခံနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

မှောင်စပျိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သက်ဆိုင်ရာ ဇနီးသားသမီးများနှင့် တွေ့လိုဇောပြင်းထန်နေသော ရွာသားနှစ်ယောက်သည် ချည်တိုင်မှ ဖြည်၍ လွှတ်လိုက်သော နွားနှစ်ကောင်လို ရွာထဲသို့ သုတ်သုတ်ကလေးဝင်သွားကြသည်။

ဤအကြိမ်မှာ ရွာသားနှစ်ယောက်အား နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသော အကြိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကြားသိရသည့် သတင်းများအရ ဤရွာသားနှစ်ယောက်မှာ ရွာသားသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂျပန်ကင်ပေများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရကြောင်း၊ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ စစ်ဆေးခြင်းလည်း ခံရကြောင်း၊ သို့သော်

ရွာသားနှစ်ယောက်က သူတို့ကို ချင်းလဲစီးတပ်သားများ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားရာမှ ပြန်လွတ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပါကာတို့ လိုက်ပါလာသည့်သတင်းကို ရေငုံနှုတ်ပိတ် ထားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုချက်မှာ အခြားရွာသား များအား စစ်မေးချက်နှင့် ကိုက်ညီနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန် ကင်ပေတိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်အား လွှတ်ပစ်လိုက်သည်ဟု ကြားသိ ရသည်။

ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များသည် အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးအတွက် ဂျပန်တပ် များ ကဆော်ချောင်မှလည်းကောင်း၊ တီးတိန် အင်ဖာလမ်းမှ လည်း ကောင်း တက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်စုစုလျှောက်ရှိသည်ကို အထူး သိုသိပ် လျှို့ဝှက်ထားသည့်အလျောက် ကလေးဝဒေသသို့ ကဆော်ချောင်မှဖြစ်စေ ချင်းတောင်မှဖြစ်စေ ဝင်ရောက်လာမည့် အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ နှင့် သတင်းပေးမှန်သမျှအား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်လံချေမှုန်းရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်နေကြောင်း ရာဇဂြိုဟ်မှ ရွာသားနှစ်ယောက်၏ သာဓကက သက်သေခံနေလေသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် တိုက်ကင်းအဖွဲ့များက ကလေးဝဒေသသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးထားနိုင်ရန် လည်း ဂျပန်တို့သည် ဖွဲ့ခိုက်အနီးမှနေ၍ အင်္ဂလိပ်တပ်များကို ဆီး၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ နိုဝင်ဘာလသို့ ရောက်လာသောအခါ ကဆော်ချောင် ကြားတွင် ကျက်စားလျက်ရှိသော ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့သည် ဖွဲ့ခိုက် အနီးတစ်ဝိုက်မှ ဟိန်း၍ပေါ်ထွက်လာသော ဂျပန်တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်သံများကို အောက်မှနေ၍ အတိုင်းသား ကြားလာရတော့၏။

ဂျပန်တပ်များသည် ယခင်က အစောင့်အနေ အနည်းငယ်သာ ချထားသော ရာဇဂြိုဟ်ကို အလုံးအရင်းနှင့် သိမ်းပိုက်ထားကြရုံမက အရှေ့ဘက်တောထဲမှနေ၍ အင်္ဂလိပ်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ ကိုယ်ရောင် ဖျောက် ဝင်မလာနိုင်အောင် ရာဇဂြိုဟ် အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ 'တင်ကား ယား' တွင်လည်း အင်အားကောင်းသော ကင်းအဖွဲ့တစ်ခု အမြဲတမ်း

ချထားသည်။

သို့သော် 'တင်ကားယား' တွင် ချထားသော ဂျပန်ကင်းတပ်ဖွဲ့မှာ ဝါကာ၏ ပင်အုပ်နှင့်ထိုး၍စိုက်သလို တိတိကျကျ သတင်းပေးမှုကြောင့် အင်္ဂလိပ်လေတပ်မှ တိုက်ရိုက်ခံကြတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရပြီး အကျအဆုံး များစွာဖြင့် ရုပ်သိမ်းသွားရသည်။ သို့တိုင်အောင် ရွာသူရွာသားများထံမှ သတင်းထောက်လှမ်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် အခက်အခဲတွေ့နေရပြန် သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်စစ်တပ်က ထင်းဇင်းနှင့် ကလေး တောင်ကြားအတွင်းရှိ ကျေးရွာများမှ ရွာသူရွာသားများအား အတင်း အကြပ် ရွှေ့ပြောင်းခေါ်ယူသွားသောကြောင့်တည်း။

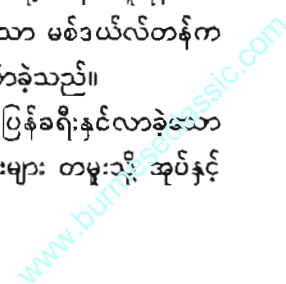
ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီး မစ်ဒယ်လ်တန် ခွင့်မသွားမီ ပါကာနှင့်အတူ ပူးပေါင်း၍ ကဆော်ချောင်သို့ နောက်ဆုံးအခေါက် ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်လာကြသောအခါ ကဆော်ချောင် တစ်ခုလုံးမှာ ဂျပန်စစ်တပ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

တွေ့ရ မြင်ရ ကြားသိရသော ရန်သူ့အခြေအနေနှင့် သတင်းများ အရ ဂျပန်တို့၏ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီး စတင်မည့်ရက်မှာ များစွာကြာတော့ မည် မဟုတ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် သဘောပေါက်မိကြ၏။

မစ်ဒယ်လ်တန်သည် ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်လလုံး အိန္ဒိယသို့ သွား ရောက် အနားယူနေပြီးနောက် မတ်လဆန်းတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ သည်။ ဤအကြိမ်မှာ ပါကာနှင့် မစ်ဒယ်လ်တန်တို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ရခြင်းပင်တည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစ်ဒယ်လ်တန်သည် မတ်လ တတိယပတ်တွင် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရသောကြောင့် ပါတည်း။

မတ်လဆန်းလျှင်ဆန်းချင်း ပါကာက အိန္ဒိယသို့ အနားယူရန် လာ ခဲ့၏။ ဤအကြိမ်တွင်ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော မစ်ဒယ်လ်တန်က တပ်ကုန်းသို့ ထောက်လှမ်းရေးခရီးရှည် ထွက်လာခဲ့သည်။

တပ်ကုန်းမှ မတ်လ ဒုတိယပတ်အတွင်း အပြန်ခရီးနှင့်လာခဲ့သော မစ်ဒယ်လ်တန်သည် ဂျပန်တင်ကားနှင့် ထရပ်ကားများ တမူးသို့ အုပ်နှင့်

ချီ၍ တက်လာသည်ကို တွေ့နေရတော့၏။

ဂျပန်တို့၏ အင်ဖာထိုးစစ်ကြီး စနေပေပြီ။

မစ်ဒယ်လ်တန်သည် တမူးသို့ အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ချီတက်လာသော ဂျပန်စစ်ကြောင်းများ အကြားမှ ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားရာ ဆန်လဲရွာသို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

မစ်ဒယ်လ်တန်သည် ဆန်လဲရွာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဝါယာလက်စကံနှင့် ငွေများကို လုံခြုံသည့်နေရာတွင် ဝှက်၍ထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားရာ စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ခလုတ်တိုက်ခွဲများ၊ မိုင်းခွဲများ ထောင်ထားလိုက်သည်။

တစ်နာရီခန့် အတောအတွင်းတွင်ပင် ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားသော စခန်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရှိ နေရာများမှ ခလုတ်တိုက်ခွဲများ ပေါက်ကွဲသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တပ်ဦးချီ ရန်သူ့စစ်သားများ ဆန်လဲရွာသို့ ရောက်လာသည့် အထိမ်းအမှတ်တည်း။

မစ်ဒယ်လ်တန်သည် ချက်ချင်းပင် အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ကာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများနှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်မြို့စောင့်တပ်များ ရှိနေသော တမူးသို့ ခရီးပြင်းချီ၍ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

တမူးသို့ မစ်ဒယ်လ်တန်နှင့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများ ရောက်လာသည့် အချိန်မှာ စတီးဝပ်နှင့် ဂိုးလ်ဘတ်တို့ အဖွဲ့သားများ ရောက်လာသည့် အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်၍နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဇက်တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အား တမူးမြို့ အနောက်ဘက်ရှိ ခဲကတုတ်ကျင်းများကို တာဝန်ယူရန် မြို့စောင့်တပ်မှူးက ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤခဲကတုတ်ကျင်းများမှာ စောစောကပင် ဂျပန်တပ်များ၏ ဆင့်၍ ဆင့်၍ တိုက်လာသော ထိုးစစ်ကို အလူးအလဲခံနေရသောနေရာ ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရန်သူဘက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော မော်တာ

ခွဲများသည် ဇက်တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ တာဝန်ယူထားရသော ကတုတ်ကျင်းအဝန်းအဝိုင်းထဲသို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျလာသည်။ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများအနက် တချို့မှာ ရန်သူ့မော်တာခွဲများဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေကြရသည်။

ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုထဲတွင် ရှိနေသော မစ်ဒယ်လ်တန်နှင့် တမူးမြို့ကို အုပ်ချုပ်လျှက်ရှိသော မြို့ပြရေးရာ အရာရှိတို့သည် ရန်သူ့မော်တာခွဲဒဏ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရနေသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတစ်ယောက်အား အကူအညီပေးရန် ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ပြေး၍ ထွက်လာကြသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ရန်သူဘက်မှ ပစ်လိုက်သော မော်တာခွဲတစ်လုံးက မစ်ဒယ်လ်တန်တို့ အနီးသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာလေသည်။

နားပါးသော မြို့ပြရေးရာ အရာရှိမှာ မော်တာခွဲလာနေသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နီးရာပုန်းကျင်း တစ်ခုထဲသို့ လှိမ့်ချလိုက်သဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားသော်လည်း နားအနည်းငယ်လေးသော မစ်ဒယ်လ်တန်မှာ ပုန်းကျင်းထဲသို့ အဝင်နောက်ကျနေသောကြောင့် ရန်သူဘက်မှ ပစ်လိုက်သော မော်တာခွဲဒဏ်ကို အကြီးအကျယ်ခံရပြီး ချက်ချင်းပင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရလေသည်။

ပါကာက မစ်ဒယ်လ်တန် ကျဆုံးသွားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ အစီရင်ခံစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့လေသည်။

“တမူးတိုက်ပွဲတွင် မစ်ဒယ်လ်တန် ကျဆုံးသွားရခြင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့၏ ဇက်တပ်ဖွဲ့သည် ရဲရင့်ပြောင်မြောက်လှသော တပ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရပြီး ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ အလွန်လေးစားအပ်၊ ချစ်ခင်အပ်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရပေပြီ”

www.burmeseclassic.com

အခန်း [၁၆]

ရှေ့ကိုက်သုံးဆယ် အက္ခာလောက်မှနေ၍ သေနတ်သံတစ်ချက် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတစ်ခုက မစ်ကီမာတွန်၏ နားနားမှ ဖြတ်၍ ဝိုးခနဲမြည်သွားသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် တောလမ်းကလေးအစပ်တွင်ရှိသော ချုံများအောက်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်၍ ထိုးချလိုက်၏။ သူနှင့်အတူပါလာသော ကချင်ရဲဘော် ဒမ်ဖော်ဂမ်ကလည်း သူနည်းအတူ ဝမ်းလျားထိုး၍ မှောက်ချလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရောက်ရှိသည့်နေရာတွင်ပင် သစ်တုံးလို မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရင်း နောက်ထပ်ပေါ်ထွက်လာမည့် သေနတ်သံများကို နားစွင့်နေမိကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရသည့်နေ့မှာ စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဇော်တပ်ဖွဲ့သား ကိုးယောက်ပါဝင်သော မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် တီးတိန်မှ ကလေးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ထောက်လှမ်းရန် အသွားတွင် တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တည်း။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် ဂျပန်တပ်စခန်း တစ်ခုအား မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်းခဲ့ကြပြီးနောက် ကလေးမြို့သို့ရောက်ရန်

နောက်ဆုံးခံလျက်ရှိသော တောင်ကြောကြီးတစ်ခုကို စ၍ ဆင်းစပြုသည့် အချိန်၌ ဤကဲ့သို့ ကိုက်သုံးဆယ်အက္ခာမှနေ၍ အပစ်ခံလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မစ်ကီမာတွန်တို့အား လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာသူမှာ တီးတိန်မြို့ အရှေ့ဘက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် အကွာရှိ 'ဒေါလောင်း'ရွာမှ ဩဇာတိက္ကမ နှင့်ပြည့်စုံသည့် ရွာသူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျားမှောက်၍နေရာမှ ခေါင်းကိုအနည်းငယ်ထောင်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အသားဝါဝါနှင့် နေကာဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသော ဂျပန်စစ်သားတယောက်၏ မျက်နှာကို ရှေ့ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် မစ်ကီမာတွန်က တန်းခနဲတွေ့နေရသည်။

ကိုက်နှစ်ဆယ်မှာ ပစ်၍မလွဲနိုင်သော အက္ခာအဝေးပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မစ်ကီမာတွန်သည် အသံမထွက်သော၊ ရန်သူက မမြင်နိုင်သော လှုပ်ရှားမှုကိုပြုရင်း လက်ထဲမှ စတင်းဂန်းကို မြင်နေရသော ဂျပန်စစ်သား၏ ရင်ဝတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်လိုက်ပြီး သေနတ်ခလုတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှ စတင်းဂန်းသည် ကလစ်ခနဲသာ မြည်သွားပြီး အသံကလုံးဝထွက်မလာ။ ဂျမ်းဖြစ်နေပေပြီ။

မစ်ကီမာတွန်သည် ပစ်မှတ်ဖြစ်သော ဂျပန်စစ်သားထံမှ သူ့မျက်နှာကို မခွာဘဲ ဘေးနားရှိ ကချင်ရဲဘော် ဒန်ဖော်ဂမ်အား 'တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းလေးစမ်းဟေ့'ဟု လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အနီးရှိ ကချင်ရဲဘော်ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် သစ်ကိုင်းရှည်ရှည်ကလေး တစ်ချောင်းကို မစ်ကီမာတွန်လက်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထည့်ပေးလိုက်၏။

မစ်ကီမာတွန်သည် ရရှိလာသော တုတ်ချောင်းကလေးဖြင့် ပြောင်းငတွင် ထစ်နေသော စတင်းဂန်းကျည်ဆန်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

ဤအချိန်သို့ရောက်သည့်တိုင် ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ရှိနေသော ဂျပန်စစ်သားမှာ နေမြဲအတိုင်းပင် ရှိနေလေသည်။ မစ်ကီမာတွန်သည် စတင်းဂန်းကို ပြန်၍ မောင်းတင်လိုက်ပြီး ရှေ့မှပစ်မှတ်ကို ခုတိယအကြိမ်

မြောက် ခလုတ်ဆွဲ၍ ပစ်လိုက်ပြန်၏။

လက်ထဲမှ စတင်းဂန်းသည် ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် ဂျမ်းဖြစ်နေ ပြန်လေသည်။

နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း သေဆေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်ကို လုံးဝသိရှိခြင်းမရှိသော ရန်သူသည် နေမြဲနေရာ ဌ်ပင် ဆက်လက်၍ ရုပ်မြဲ ရပ်နေလေသည်။

မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော မစ်ကီမာတွန်သည် ခလုတ်ကို တတိယ အကြိမ်မြောက်ဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူတို့နောက်ဆက်ဆံမှ ဝါခနဲ ပေါ်ထွက်လာသော မောင်းပြန်သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

ရန်သူတပ်သားအချို့က ဘေးမှပန်းဝိုက်၍ တက်ပြီး မိမိတို့ကို နှစ်ဖက်ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်နေပြီဟု မစ်ကီမာတွန်က ထင်လိုက်မိသည်။

ရန်သူတို့က မိမိတို့၏ ဆုတ်ခွာရေးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်တောက် ပစ်နေလေပြီလား။

ဤသို့ထင်လိုက်မိသည့်အခိုက်တွင်ပင် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက် သော ပယ်ရီ၏အသံကို နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရန်သူတပ်များမဟုတ်ဘဲ ပယ်ရီ၏တပ်များ ဖြစ်နေကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မစ်ကီမာတွန်သည် စောစောကပင် စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ ပြန်၍ဆုတ်လာခဲ့သည်။

ရန်သူနှင့် တောတောဆိုင်ဆိုင် တွေ့နေရသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ဧကတပ်ဖွဲ့သားများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို အလွတ်ရုန်းကာ စုရပ်သို့ အရောက် ဆုတ်ကြရသည့် အချိန်ပင်တည်း။

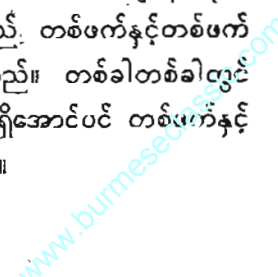
မှောင်စပျိုးသည်အချိန်၌ စုရပ်တွင် အဖွဲ့သားများ စုံသလောက် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မစ်ကီမာတွန်၏ ရဲဘော်ဖြစ်သူ ဒန်ဖော်ဂန်နှင့် ပယ်ရီ၏ အကူရဲဘော်မှာ နောက်ထပ် ၂၄ နာရီ ကြာသည်တိုင်အောင် စုရပ်သို့ ရောက်လာခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် မစ်ကီမာတွန်သည် အဖွဲ့သား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူကာ ဒန်ဖော်ဂန်တို့အား အရှာထွက်ခဲ့သည်။

ဆုတ်လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း သတိကြီးစွာထား၍ လိုက်လံရှာဖွေ ခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်သည် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ စခန်းချသွားသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေရာလက်ရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့ တိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် သူတို့ အခြေစိုက် စခန်းရှိရာသို့ ပြန်၍ တပ်ခေါက်သွားကြောင်း တွေ့ရ၏။ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ဆက်လက်လိုက်သွားသည့်တိုင်အောင် ပျောက်ဆုံး နေသော ကချင်ရဲဘော်နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။

လပေါင်းအတော်ကြာ၍ ကချင်ရဲဘော် ဒန်ဖော်ဂန်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရသောအခါ သူတို့ ကချင်ရဲဘော်နှစ်ယောက်အား ဂျပန်များက ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း၊ သူတို့က ကချင်လဲဗီးတပ်တွင် ထမင်းချက်ရဲဘော် များအဖြစ် လိုက်ပါလာခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ဂျပန်များက ယုံကြည်သွားပြီး ဂျပန်တပ်တွင်ပင် ထမင်းချက်သမားများအဖြစ် လုပ်ကိုင် နေရကြောင်း၊ ထိုသို့လုပ်ကိုင်နေရာမှ အလစ်တွင် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

စက်တင်ဘာလမှ နိုဝင်ဘာလလယ်အထိ အဆက်မပြတ် ထောက် လှမ်းရေးခရီး ထွက်နေခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် တီးတိန်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်နေသော တောရားပေါ်၌ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ များနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်များက မစ်ကီ မာတွန်တို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များအား တီးတိန်တစ်ဝိုက်တွင် လိုက်၍ တိုက်နေခြင်းမှာ ကလေးမြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဂျပန်တပ်များ အင်ဇာ ထိုးစစ်အတွက် စုရုံးနေခြင်းကို အကာအကွယ်ပေးသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၃-ခု စက်တင်ဘာလမှ နိုဝင်ဘာလလယ်အထိ ဂျပန် တိုက် ကင်းများနှင့် အင်္ဂလိပ်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် နီးကပ်စွာ တွေ့ဆုံ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်အကြားတွင် ကွက်လပ်မရှိအောင်ပင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် နေရာယူထားပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို မည်မည်ရရ မလုပ်ရဘဲ နောက်မှ ထက်ကြပ်ပါလာသည့် ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့များကိုသာ တိုက်ပြီးရင်း တိုက်နေရသောအခါ မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့က အစီအစဉ်သစ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်၏။ ပယ်ရီက အန္တိယသို့ အနားယူရန် ဆွေတူသွားရောက် နေပြီး မစ်ကီမာတွန်က ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ကလေးတောင်ကြား မြောက်ဘက် ပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သည် တီးတိန်ရှိ အိန္ဒိယတပ်မမှ ထုတ်ပေး သော ဂျစ်ကားများဖြင့် မြောက်ဘက်မိုင်းသုံးဆယ်အကွာရှိ “တုန်းဇံဆို လာခဲ့ကြသည်။ ဤရွာမှတစ်ဆင့် ဂျပန်အခြေခံစခန်း ဖြစ်နေပြီဟု ကြားသိ ရသော ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ရန်သူ့အခြေအနေကို တတ်နိုင်သလောက် စနည်းနာပြီးနောက် နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ‘တုန်းဇံ’ရှိ ချင်းလဲဗီးတပ်မှ လမ်းပြ တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ တုံးဇံအနီးရှိ တောင်ခြေသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ စုံစမ်းသိရှိရသလောက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ သွားသော လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ထူထပ်သော သစ်တောကြီးများနှင့် ချုံနွယ်များ ကားဆီးလျက်ရှိသောမက မတ်စောက်သော တောင်များနှင့် နက်ရှိုင်းကျဉ်းမြောင်းသော ချောက် ကမ်းပါးကြီးလည်း ကန့်လန့်ခံလျက် ရှိနေလေသည်။ အချို့သော တောင် ထွတ်များမှာ ပေ ၈၀၀၀ အထိ ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်နေသည်။ မြက်ပင်၊ ခုရင်ကောက်ပင်နှင့် ထင်းရှူးပင်များသာ တောင်ထိပ်အပေါ်တွင် ရှိသည်။ ရေဆိုး၍ အလျဉ်းမရှိ။ စစ်မြစ်ခင်ကပင် လူနေအိမ်ခြေ ခေါင်းပါး လှသော ဤဒေသ၌ ယခုကဲ့သို့ စစ်လမ်းကြောင်း ကျလာသောအခါ တည်းစရာ၊ ခိုစရာ၊ စုံစမ်းမေးမြန်းစရာဆို၍ လူသားတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ ရနိုင် ဖြစ်နေလေသည်ဟု သိရသည်။

လမ်းတွင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သော လဲဗီးတပ်စခန်း သုံးလေးခုမှာလည်း ရန်သူ့တိုက်ကင်းအဖွဲ့များရန်ကြောင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်နေ ရသည်ဟု ဆိုသည်။ တုန်းဇံမှ ဝေးလာလေလေ၊ ရန်သူများချထားသော

ခလုတ်တိုက်စွဲများကို တွေ့ရလေ ဖြစ်လာသည်။ ဤအထဲတွင် တုန်းဇံ ရာဇဂြိုဟ် နယ်မြေအနေအထားကို မြေပုံစာရွက်ပေါ်၌ အလျဉ်းဖော်ပြ ထားခြင်း မရှိသည့်အတွက် ခရီးသွားရသည်မှာ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေလေ သည်။

တုန်းဇံမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော မစ်ကီမာတွန်သည် တီးတိန်သို့ တစ်ခေါက်ရောက်ရှိခဲ့ပြန်လေသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် အခွင့်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ပယ်ရီနှင့်အတူ ‘ပန်းဒင်’သို့ ထောက်လှမ်းရေး ခရီး ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ပန်းဒင်တွင်ပင် ကဘော်ချောင်ရှိ ဂျပန်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတစေ အကဲခတ်နေနိုင်ရန် ကြည့်ကင်းစခန်းတစ်ခု တည်ဆောက်လိုက်၏။

ယခုအခေါက်လာခဲ့ကြရာ၌ ပယ်ရီသည် ကလက္ကတ္တားရှိ ထောက် လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ ထုတ်ပေးလိုက်သော အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကြီး တစ်ခုကို ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ကဘော်ချောင် အနေအထားကို သိနေပြီး ဖြစ်သော မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့က ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတစေ အကဲခတ်နေနိုင်ရန် ရိုးရိုးမှန်ပြောင်းနှင့် လုံလောက်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆ ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ကလက္ကတ္တားဌာနချုပ်မှ အဝေးကြည့် အထူးမှန်ပြောင်း ကို တကူးတက ထုတ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကူးအထူးမှန်ပြောင်းမှာ နက္ခတ် တာရာကြည့် မှန်ပြောင်းတွင် မှန်ဘီလူးအကြီးစားကိုထည့်၍ ပြုလုပ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူပါလာသော အခြားပစ္စည်းမှာ ရမ်ပုလင်း နှစ်လုံးပင်တည်း။

နာတာလူးပွဲတော်ကို ကဘော်ချောင်တွင် ဆင်နွှဲရပေတော့မည်။

နာတာလူး အကြိုနေ့ ညနေတွင် တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုနားတွင် စခန်းချလိုက်ပြီး ပါလာသော ရမ် နှစ်ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများနှင့်အတူ ခရစ်တော်မွေးနေ့ကို ကြိုဆိုလိုက်ကြ၏။

မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်လောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံများ တခိုင်းခိုင်းပေါ်ထွက်လာလေသည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် အဖွဲ့သားများအား ပစ္စည်းများကို ချက်ချင်းထုပ်ပိုးစေပြီး အကယ်၍ ရန်သူက တက်တိုက်၍လာလျှင် ခဲစစ် အဖြစ် ခုခံတိုက်ခိုက်၍ကောင်းမည့် တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ မှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲတွင် စမ်း၍ တက်နေကြရလေသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး မည်သည့်ရန်သူကမျှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိ။ သေနတ် သံလည်း နောက်ထပ် မကြားရ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကဘော်တောင်ကြားကို စီး၍ မြင်နေရ သော တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ကြည့်ကင်းစခန်း တည်ဆောက် လိုက်သည်။

အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာတွင် နေဝင်စအချိန် သည် သူတို့အတွက် မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်းရန် အကောင်းဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိလာရသည်။ ဤအချိန်တွင် နေလုံးသည် ကြည့်ကင်းစခန်း နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေရာ ရှေ့တွင်ရှိနေသော ကဘော်တောင်ကြားကို အဝေးမှနေ၍ အလွန်တရာ အင်အားကောင်းသော မီးမောင်းကြီးများဖြင့် ထိုးပေးနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ချုံပုတ်တစ်ခုနောက်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း ကဘော်တောင်ကြား တစ်လျှောက်ရှိ ရွာများကို ထောက်လှမ်းရသည်မှာ ဇာတ်ပွဲကြည့်နေရ သကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ နက္ခတ်တာရာကြည့် မှန်ပြောင်း ဖြစ်၍လည်း အလွန်ဝေးသော ရွာများမှ ရွာသူရွာသားများ၏ လှုပ်ရှားမှု ကို အနီးကပ်၍ မြင်နေရလေသည်။

ရွာထဲမှ မိန်းမများ ညစာထမင်းချက်နေပုံ၊ အုန်းခင်းနှင့် တောင်ယာ များမှ မောမောနှင့်ပြန်လာသော ရွာသားများ အချင်းချင်းစကားပြောလာပုံ၊ ရွာလယ်လမ်းမတွင် ကလေးများ ကစားနေပုံတို့နှင့်အတူ ညနေချိန်တွင် ချောင်းထဲသို့ ရေချိုးဆင်းသော ဂျပန်စစ်သားများကိုပါ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ဂျပန်စစ်သားများ ချောင်းထဲသို့ ရေချိုးဆင်းလာပုံကို ထောက်ခြင်း အားဖြင့် ဂျပန်တပ်စခန်းများမှာ ချောင်းနှင့်မဝေးလှသော နေရာတွင်

သည်ရှိနေပေမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

တောင်ခြေနှင့် ချောက်ကမ်းစပ်အကြားတွင် ဆင်တစ်ရပ်ခန့်ရှိသော ထိုင်းတောကြီးက ဖုံးနေသောကြောင့် ဂျပန်တပ်စခန်းများ ရှိနေမည့်နေရာ ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းနေသည်။

ကြည့်ကင်းစခန်းမှနေ၍ စက္ကန့်မလပ် မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်း နေရသောအလုပ်မှာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် တသွား စည်း သွား၍ ထောက်လှမ်းနေရသော အလုပ်ထက်ကား များစွာ သက်သာလှသည်။ ကြည့်ကင်းတာဝန်မကျသူများက ကြည့်ကင်းစခန်း ဆောင်ကုန်းနောက်ဘက်ရှိ လိုဏ်ခေါင်းတွင် အပန်းဖြေနေနိုင်သည်။ လိုဏ်ခေါင်းနှင့် ဆက်နေသော စမ်းရေပေါက် ချောင်းကလေးတွင်လည်း ရေဆင်း၍ ခပ်ခိုင်သည်။ စမ်းရေပေါက်မှရရှိသည့် ရေမှာ မစ်ကီမာတွန် တို့ အဖွဲ့သားအားလုံးအတွက် ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် သောက်သုံးရန် နေ့စဉ် လိုအပ်နေသည်။ အဖွဲ့သားများသည် ညအချိန်တွင် မိမိတို့အင်္ကျီနှင့် ဆောင်းဘီများကို နှင်းခဲကာ ဖြစ်သလိုပွတ်တိုက်၍ လျှော်ကြရလေသည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် ကြည့်ကင်းစခန်းမှ အနားယူရာ လိုဏ်ခေါင်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာသည့် ညနေတိုင်း အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ် သို့ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့သမျှကို ဝါယာလက်စကဲဖြင့် လှမ်း၍ သတင်းပို့ကြစေ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များ မည်သည့်နေရာမှ ရေချိုးဆင်းလာသည်၊ ဂျပန်စခန်းများ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည် စသည်တို့ကို မြေပုံအညွှန်း နှင့် ဖော်ပြကာ လေတပ်မှ လာရောက်ပုံကြံ တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်တွန်း လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နံနက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာလျှင် အင်္ဂလိပ်လေတပ်မှ ဟာရီကိန်းလေယာဉ်များ ပျံသန်းရောက်ရှိလာပြီး ယမန်နေ့ညနေက မစ်ကီ မာတွန်တို့ ညွှန်ပြခဲ့သည့်နေရာများကို ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်ပေးလေ့ရှိသည့် ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်သည့် နေရာများမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာခြင်း ကို ကြည့်၍ ရန်သူစခန်းများကို တည်တည်ကြီး ထိမှန်သွားပြီဟု ခန့်မှန်း

ကြရသည်။

လေတပ်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့် ညနေဘက်တွင် ဂျပန်စစ်သားများ ရေချိုးဆင်းသည်ကို မတွေ့ရ။ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်ကြာအောင် ဂျပန်စစ်သားများ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပြီးနောက် လေးရက်မြောက်နေ့တွင် အခြားတစ်နေရာမှ ဂျပန်စစ်သားများ ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးဆင်းလာသည်ကို ထောက်လှမ်းတွေ့ရှိရပြန်သည်။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် ပယ်ရီတို့သည် ပြောင်းရွှေ့သွားသော ဂျပန်စစ်သားတို့၏ ရေချိုးဆိပ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ ထပ်မံ၍ သတင်းပို့ကြပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဂျပန်စခန်းများမှာ မုဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လိုရွာ ဆိုသကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားနေသည့် နေရာတိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်လေတပ်၏ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မှန်မှန်ကြီးခံနေရတော့၏။

နေရာပြောင်းရွှေ့လေတိုင်း လေကြောင်းမှ မှန်မှန်ကြီး လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရသောအခါ တစ်ယောက်ယောက်ကဖြစ်စေ၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကဖြစ်စေ မိမိတို့အား တစ်နေရာရာမှ ကြည့်ကင်းစခန်းဖွင့်၍ ထောက်လှမ်းနေကြောင်းကို ဂျပန်များ သိရှိလာမည် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂျပန်စစ်တပ်က ပြန်လည်လက်စားချေသည့် အချက်တစ်ချက်ကို မကြာမီပင် တွေ့လာရတော့သည်။ လက်စားချေပုံကား ဤသို့တည်း။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော နေရာတွင် ကိုင်းတောကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။ ထိုကိုင်းတောကြီးအလယ်တွင် အထီးထီးပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေလေသည်။ ဤသစ်ပင်ကို ကြည့်ကင်းစခန်းမှ အမြဲမြင်တွေ့နေရသည်။ တစ်နေ့တွင် မစ်ကီမာတွန်သည် ဤသစ်ပင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် အကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် သစ်ရွက်များဖြင့် ပုံဖျက်လျက် မိမိတို့ ကြည့်ကင်းစခန်းရှိရာတစ်ဝိုက်သို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ထောက်လှမ်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည့်ကင်းစခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသော သစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်နာရီ

လျှင် တစ်ကြိမ်ကျစီ စစ်သားအသစ်များ ရောက်လာကာ တာဝန်လဲလှယ်သည်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ထိုသစ်ပင်နှင့် မဝေးကွာလှသော နေရာတွင် ဂျပန်ကြည့်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ခိုအောင်းလျက်ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

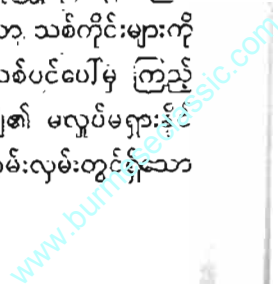
ဂျပန်တို့သည် ဤသစ်ပင်ကြည့်ကင်းစခန်းမှနေ၍ မစ်ကီမာတွန်တို့၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဖြိုပစ်ရန် ကြံစည်နေပေပြီ။

မစ်ကီမာတွန်သည် ကိုင်းတောကြီး အနေအထားနှင့် သစ်ပင် တည်ရှိနေပုံကို မြေပုံအညွှန်းနှင့်တကွ အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပေးပို့လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အင်္ဂလိပ်လေတပ်မှ ဗုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်တစ်စင်း နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲလာသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီးနောက် ကိုင်းတောကြီး အလယ်တွင် အထီးထီး တည်ရှိနေသော ဂျပန်ကြည့်ကင်းစခန်း သစ်ပင်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဗုံးနှင့်ကြဲ၊ စက်သေနတ်နှင့်ပစ် လုပ်နေသည်ကို မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများ တွေ့ရှိရသည်။

ဗုံးကြဲတိုက်လေယာဉ် အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားချိန်၌ ဂျပန်စစ်သား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ပြေးလာသည်ကို အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ ဂျပန်စစ်သားများသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကင်းစောင့်တပ်သား၏ အလောင်းကို အောက်သို့ ပွေ့၍ယူလာခဲ့ပြီးနောက် အလောင်းကောင်ကို ဝိုင်း၍ ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း သရဏဂုံ တင်နေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ များမကြာမီ ဂျပန်စစ်သားအချို့က သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ ထမ်း၍ယူလာပြီး ကြည့်ကင်းစခန်းလုပ်ထားသော သစ်ပင်တွင် ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ်တာဝန်ယူရမည့် ကင်းသမားများအတွက် လုံခြုံမှုရစေရန်တည်း။

သို့သော် ဂျပန်စစ်သားများသည် ပုံဖျက်ထားသော သစ်ကိုင်းများကို အချိန်မှန်မှန် လဲလှယ်ပေးခြင်း မရှိသည့်အတွက် သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြည့်ကင်းသမားများမှာ အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်ပျံ၏ မလှုပ်မရှားနိုင်သော ပစ်မှတ်ဖြစ်နေရတော့၏။ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော

ဂျပန်တို့၏ ကြည့်ကင်းစခန်းသစ်ပင်ကို အစတုံးအောင် ဖြိုခွဲပြီးသည့် အချိန်နောက်ပိုင်းတွင် ညအချိန်၌ ဟိုမှတစ်ချက် သည်မှတစ်ချက် လှုပ်ရှားနေသော မော်တော်ကားမီးရောင်များကို ကဘော်ချောင်တွင် တွေ့လာရပြန်သည်။

ညအချိန်လည်းဖြစ်၊ ခရီးအလှမ်းဝေးသည့်နေရာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် တွေ့မြင်နေရသော မီးရောင်များမှာ မော်တော်ကားမီးရောင်များဖြစ်သည်ဟု တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်ရန် ခက်နေလေသည်။ ဟိုမှတစ်ကွက်၊ သည်မှတစ်ကွက် တွေ့နေရသောကြောင့်လည်း ရွာသားများအရေးကိစ္စရှိ၍ မီးတုတ်ထွန်းကာ တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ ကူးသန်း သွားလာနေခြင်း ဖြစ်နေသလားဟု တွေးနေရသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ပယ်ရီနှင့် ဇော်တပ်ဖွဲ့သားအချို့ အိန္ဒိယသို့ အနားယူရန် ပြန်သွားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေဘက်တွင် မစ်ကီမာတွန်တို့ ကြည့်ကင်းစခန်းပြုလုပ်ထားသော တောင်ခြေရင်းရှိ တဲတစ်ခုအတွင်းမှ တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော ချင်းအမျိုးသား သုံးယောက်ကို ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီးခေါ်ယူသွားကြောင်း သိရှိရသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် သူနှင့် ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများ၏ လုံခြုံရေးကို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ ချင်းအမျိုးသားသုံးဦးက တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် မစ်ကီမာတွန်တို့အဖွဲ့ ရှိနေသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်လေမည်လားဟု စိုးရိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခု ကြည့်ကင်းစခန်း ပြုလုပ်ထားသော တောင်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည့်နေရာကို ရှာ၍မရနိုင်သောကြောင့် ရှိရင်းစွဲနေရာတွင် ဆက်လက်၍ ကြည့်ကင်းစခန်း ပြုလုပ်ထားခဲ့ရသည်။ ညဘက်များတွင် ရာဇဂြိုဟ် မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ကွာခန့်နေရာမှ မသင်္ကာဖွယ် ကျိုးတိုးကျဲတဲမြင်နေရသော မီးရောင်များကို ဆက်လက်ရှာဖွေစူးစမ်းကြည့်ရှုရန်မှာလည်း ယခုရှိရင်းစွဲ တောင်ထိပ်မှာ အကောင်းဆုံးသောနေရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ညအချိန်များတွင် အခြားတပ်ဖွဲ့သားများကို အလှည့်ကျ တာဝန်ပေးထားခဲ့သော်လည်း မသင်္ကာဖွယ် မီးရောင်များကို မြင်ရသည့်အချိန်မှစ၍ မစ်ကီမာတွန်သည် ကြည့်ကင်းစခန်းမှ ခွာသည်မရှိဘဲ အမြဲလိုလို မှန်ပြောင်းအနားတွင် ရှိနေလေသည်။

တစ်ညတွင်မူ မစ်ကီမာတွန်သည် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို တစ်နေရာတည်းတွင် ပုံသေထားကာ မှန်ပြောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော မီးရောင်များကို အထူးဂရုစိုက်၍ ရေတွက်ကြည့်သည်။

မီးရောင်များသည် မီးတုတ်ကဲ့သို့ တစ်ခုချင်း ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ခုစီပြိုင်၍ ပေါ်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ခုစီ ပြိုင်၍ပေါ်လာသော မီးရောင်များသည် ရွာသားများ မီးတုတ်ကိုင်၍ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည့်အသွင်သဏ္ဍာန် မပေါ်ဘဲ ခုန်၍ခုန်၍ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

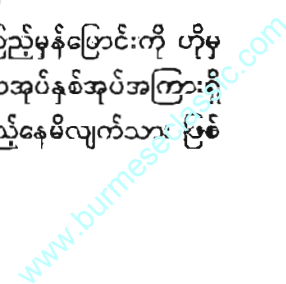
မီးရောင်များမှာ ခါတိုင်းညများထက် ထူးထူးခြားခြား ပို၍များပြားနေလေသည်။

ရန်သူ့ ရိက္ခာတင် မော်တော်ကားများပင် ဖြစ်ရပေတော့မည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် ညဘက်တွင် တွေ့နေရသော မီးရောင်များအကြောင်းကို အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်သို့ နောက်တိုင်း သတင်းပို့နေခဲ့၏။ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကဘော်ချောင် မြောက်ဘက်သို့ ညအချိန်များတွင် တက်သွားသော မီးရောင်များမှာ ဂျပန်မော်တော်ယာဉ်အုပ်စုများမှ မီးရောင်များသာ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းချက်ပေးခဲ့သည်။

မီးရောင်များကို မြင်ရသည့်အချိန်မှစ၍ မစ်ကီမာတွန်သည် ကြည့်ကင်းစခန်းတွင် နေ့ရောညပါ တာဝန်ယူခဲ့သည်။

တစ်ရက်သော နေ့လယ်ဘက်တွင် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ဟိုမှသည်မှ ရွေ့၍ ထောက်လှမ်းကြည့်ရှုနေစဉ် တောအုပ်နှစ်အုပ်အကြားရှိ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်နေမိလျက်သာ ပြစ်နေလေသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသော အရာတတ္ထုကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဆက်၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ခရမ်းရောင်ပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် အစင်းများ ခြယ်ထားသော တင့်ကားလေးစီးသည် တောအုပ်နှစ်ခုအကြားရှိ ကွက်လပ်ကလေးတွင် တစ်စီးပြီးတစ်စီး မောင်း၍လာနေလေသည်။

ဂျပန်တို့၏ အပေါ့စား တင့်ကားကလေးများပင်တည်း။

မစ်ကီမာတွန်သည် ကဘော်ချောင်တွင် ခြေရာချင်းထပ်အောင် ထောက်လှမ်းရေးခရီးထွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်တင့်ကားများ ရှိနေသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ သတင်းမရခဲ့။ ကဘော်ချောင်တွင် မဆိုထားနှင့် ဗမာပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင်ပင် ဂျပန်တင့်ကားများကို မြင်ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကွက်လပ်ကလေးထဲတွင် ပထမတင့်ကားတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရစဉ်က အကြည့်များ မှားသွားလေသလားဟုပင် မိမိကိုယ်ကို မိမိထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် တင့်ကားများမှာ တစ်စီးပြီးတစ်စီး တစ်ခုသော တောအုပ်မှ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ ကွက်လပ်ကလေးကို ဖြတ်၍ လေးစီးတိုင်တိုင် ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါတွင်ကား မိမိမှာ မျက်စိမှောက်၍ တစ္ဆေအခြောက်ခံနေရခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်ပင် အပေါ့စား တင့်ကားကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကို လက်ခံယုံကြည်လိုက်ရတော့၏။

မစ်ကီမာတွန်အတွက် တင့်ကားများကို မြင်လိုက်ရသောအချိန်မှာ ရင်ဖိုသည်လှိုက်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်နှင့် အဖိုးအတန်ဆုံးသော သတင်းကို ရလိုက်သည့်အချိန်ပင်တည်း။

ညဘက်တွင် တသိတတန်းကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ဂျပန်မော်တော်ယာဉ်အုပ်စုများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး ယခု ဂျပန်အပေါ့စား တင့်ကားလေးစီးကို တွေ့လိုက်ရပြန်သောအခါ ဂျပန်တို့က ကဘော်ချောင် တစ်လျှောက်တွင် အလုံးအရင်းကြီးစွာဖြင့် စစ်ပြင်လျက်ရှိကြောင်း၊ လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှား၍လာခဲ့သည်။

တင့်ကားများကို မြင်လိုက်ရသည့် ညနောက်တွင် အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်

သို့ ပို့မည့်သတင်းကို မစ်ကီမာတွန်ကိုယ်တိုင် အထူးသတိထား၍ ရေးသည်။ အထင်ရှားဆုံး၊ အဓိပ္ပာယ်အပေါ်လွင်ဆုံး စကားလုံးများကို အချိန်အတန်ကြာအောင် ရွေးချယ်စိစစ်သည်။ လျှို့ဝှက်စကားလုံးကို သုံး၍ ပို့ရသော သတင်းများမှာ သတင်းပို့သူအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှင်းနေသော်လည်း သတင်းလက်ခံရသူအတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်စေနိုင်သည်။

မစ်ကီမာတွန်ပို့ရမည့် သတင်းအမျိုးအစားကို 'အေ-ဝမ်'ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ သည်အတိုင်းလည်း အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်ကို သိစေသည်။

'အေ-ဝမ်'မှာ သတင်းပို့သူကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ရ၊ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရသော သတင်းမျိုးတည်း။ ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်ဟူ၍ မြို့မျှမရှိအောင် မှန်ကန်သောသတင်းမျိုးတည်း။

မစ်ကီမာတွန်သည် ကဘော်ချောင်တွင် ဂျပန်အပေါ့စား တင့်ကားလေးစီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် သတင်းကို ပို့လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညတိုင်တိုင် ကြည့်ကင်းစခန်းတွင်ထိုင်ကာ ရန်သူလှုပ်ရှားမှုများကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ထောက်လှမ်းနေခဲ့၏။

ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင်မူ ပယ်နီဆီမှ ရောက်ရှိလာသော သတင်းကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို မပြုလုပ်နိုင်တော့ဘဲ တီးတိန်သို့ပြန်ရန် အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်နေဘာသည်။

ပယ်ရီက တီးတိန်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာရန် ခေါ်ယူသည်သာမက မစ်ကီနှင့် အတူရှိနေသော ဧကံတပ်ဖွဲ့သား အားလုံးကိုပါ ရုပ်သိမ်းလာပါဟု ဆိုထားသည်။ မစ်ကီက ဤကဲ့သို့ အလွန်အရေးကြီးသည့် အချိန်မျိုးတွင် ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော ကြည့်ကင်းစခန်းကို မရုပ်သိမ်းသင့်ကြောင်း၊ သူ့အစား အခြားအရာရှိတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖေလွတ်ရန်သင့်ကြောင်းနှင့် စောဒကတက်သေးသည်။

သို့သော် အထူးလျှို့ဝှက်တာဝန်ဘစ်ခုအတွက် မစ်ကီမာတွန်ကို အလိုရှိနေကြောင်း၊ ကြည့်ကင်းစခန်းကို ရုပ်သိမ်း၍ ချက်ချင်းလာရမည့် ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ၍ သတင်းရရှိသောအခါ မစ်ကီမာတွန်မှာ ဆက်လက်၍ မနေသာတော့ဘဲ ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့ ညတွင်ပင် အထုပ်အပိုးများ

ပြင်ဆင်ကာ အဖွဲ့သားများနှင့်အတူ တီးတိန်သို့ ညတွင်းချင်း ခရီးထွက် ခဲ့ရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်လာခြင်းမှာ မစ်ကီမာတွန်အဖို့ သေဆုံးမှု သိသိကလေး လွတ်ထွက်ခဲ့ခြင်းမင် ဖြစ်နေလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် အင်အား ကောင်းသော ဂျပန်တပ်ကြီးတစ်ခုက မစ်ကီမာတွန်တို့ ကြည့်ကင်းစခန်း ပြုလုပ်ထားသော တောင်ကို ဝိုင်းဝန်းခဲ့သောကြောင့်တည်း။

တီးတိန်မှနေ၍ သတင်းပို့ခဲ့သော ပယ်ရီသည် မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့အား တုန်းခဲသို့လာ၍ ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်ကင်း စခန်းမှ မစ်ကီအား ရုတ်တရက် ခေါ်ယူလိုက်ခြင်းမှာ ဗမာပြည် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် တက်ရောက်ရမည့် အဖွဲ့တွင် မစ်ကီ လိုက်ပါရမည့်အတွက်ဖြစ်ကြောင်း ပယ်ရီက ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

မစ်ကီနှင့် ပယ်ရီတို့သည် တုန်းခဲမှ တီးတိန်သို့ အတူတူပင် ပြန်လာ ခဲ့ကြ၏။ အန္တိယတွင် အနားယူခဲ့ပြီးဖြစ်သော ပယ်ရီမှာ တီးတိန်မှ စားရေ ရိက္ခာများ ထုတ်ယူကာ ကဘော်ချောင်သို့ ထောက်လှမ်းရေး ခရီးထွက်ရန် ဖြစ်ပြီး မစ်ကီက တီးတိန်တွင် သုံးလေးရက်မျှ နားနေပြီးနောက် အန္တိယ သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာရန် ဖြစ်သည်။

တီးတိန်ရှိ အရာရှိရိပ်သာတွင် သုံးလေးရက်မျှ နားနေစဉ်အတွင်း ဂျပန်မော်တော်ယာဉ်အုပ်စုများ ရာဇဂြိုဟ်မြောက်ဘက် စာစ်မိုင်ကွာမှနေ၍ ကဘော်ချောင် အထက်အက်သို့ တက်သွားသည်ဟူသော သတင်းကို လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တစ်ကားများကို မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရသည် ဟူသော သတင်းကိုလည်းကောင်း အချို့အရာရှိကြီးများက မစ်ကီမာတွန် ၏ စိတ်ကူးယဉ် တီထွင်ချက်များသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလျက်ရှိနေ ကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသိခဲ့ရ၏။

“ခရမ်းရောင်မှာ အစိမ်းရောင်အစင်းတွေ ခြယ်ထားတဲ့ တင်ကားတွေ တွဲလာ၊ မဖြစ်နိုင်တာပါကွာ” ဟူသော ခေဖန်ချက်မျိုးကိုလည်း အရာရှိ ရိပ်သာတွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း အခြားစားဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ ကျော်၍ ကြားခဲ့ရ

သည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် ဤကဲ့သို့သော ရိသဲသဲ ခေဖန်ချက်မျိုး၊ သရော် တော်တော် ထင်မြင်ချက်မျိုးကို ကြားလိုက်ရသည်အတွက် ဆတ်ဆတ် တုန်အောင် စိတ်ဆိုးမိသော်လည်း မိမိအတွက် အချိန်အခါ မရောက်သေး ဟု ယူဆကာ ခေါင်းကို ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အင်ဖာသို့ရောက်သောအခါ၌လည်း ထောက်လှမ်းရေး ဌာနများက အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း ခံရပြန်သည်။

“မှားပြီးမြင်မိတဲ့ တင့်ကားတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မီးရောင်ဆိုတာ ကကော ရွာသားတွေ ကိုင်ဆောင်သွားတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် လှည်းတွေပေါ်မှာ အောက်လင်းဓာတ်မီး ကြီးတွေတင်ပြီး သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ဤကဲ့သို့သော မေးခွန်းများကို သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆက်၍ ထပ် တလဲလဲ အဖြေပေးနေခဲ့ရ၏။

မစ်ကီမာတွန်က ယခုကဲ့သို့ ရေရှည်စစ်ပွဲကြီး တိုက်နေရသည့် အချိန် တွင် ရွာသားများ၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ပေါပေါများများ ရှိနေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း၊ မြင်ရသော မီးရောင်များမှာ နှစ်ခုစီပြိုင်၍ လင်းနေ သော မီးရောင်များသာဖြစ်ပြီး ကဘော်ချောင် အထက်ပိုင်းတွင် စုန်ချည် ဆန်ချည် ရွေ့လျားနေသော မီးရောင်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ ရွေ့လျားသည့် နှုန်းမှာလည်း နွားလှည်းများ ရွေ့လျားသကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ လမ်းကြမ်းပေါ် တွင် လော်လီကားကြီးများ ပြေးလွှားနေသည့်နှုန်းမျိုးသာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် သူပြောသည့်စကားကို မယုံလျှင် ထိပ်တန်းဦးစီးအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို သူနှင့်အတူ ကြည့် ကင်းစခန်းသို့ ခေါ်ယူ၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြသမည်ဖြစ်ကြောင်း အင်ဖာမှ ကြည့်ကင်းစခန်းသို့ရောက်အောင် ဆယ်ရက်နှင့် ခရီးပြင်းနှင့်နိုင်ကြောင်း ပြောပြကာ သူ့သတင်းမှန်ကန်ကြောင်းကို စိန်ခေါ်လိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပြန်တော့လည်း မည်သည့်ထိပ်တန်း ဦးစီး အရာရှိမျှ သူနှင့်လိုက်လိုသူ မရှိ။

မစ်ကီမာတွန်အဖို့ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေရတော့သည်။

နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆက်၍ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မေးမြန်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသော မစ်ကီမာတွန်သည် သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့၌ သူ့ကိုယ်ကိုပင် သူ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်လာမိလေသည်။

“လော့ရီကားတွေကို မြင်တာကတော့ အသေအချာပဲ၊ တင့်ကားကို မြင်တာက ဟုတ်မှဟုတ်လေရဲ့လား၊ ပုံဖျက်ထားသော မော်တော်ကားကို ငါက တင့်ကားလို့များ ထင်သွားမိလေသလား...”

လှိုင်းများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်ပုတ်လေသောအခါ ကြီးမားသော ကျောက်ဆောင်ကြီးပင် ပြိုကျလာသကဲ့သို့ မစ်ကီမာတွန်၏ မှန်ကန်လှ သော သတင်းကျောက်ဆောင်ကြီးမှာလည်း သုံးရက်တိုင်တိုင် အဆက် မပြတ် ရိုက်ပုတ်လာသော မဖြစ်နိုင် မဟုတ်နိုင်ဟူသော မေးခွန်း လှိုင်းလုံး များကြောင့် ပြိုကွဲရတော့မည့်အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

သို့သော် လေးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင်မူ ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ အရာရှိကြီးက မစ်ကီမာတွန်အား ထပ်မံခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ကုန်လွန်ခဲ့ သော သုံးရက်အတွင်း ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိကြီးများက အကြောင်း အကျိုး မတန်သော မေးခွန်းများကို မေးမိခဲ့သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်စေလို ကြောင်း မစ်ကီမာတွန်၏ သတင်းကို ဖမ်းဆီးရမိလာသော ဗမာ့ကာကွယ် ရေး တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံ ပြောဆိုထားကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ပြောဆိုသည်။

ဤသို့အားဖြင့် မစ်ကီမာတွန်သည် ရန်သူတို့၏ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်တွင် အဖိုးတန်ဆုံး လျှို့ဝှက်ဆုံးသော သတင်းကို ထောက်လှမ်း ပေးနိုင်ခဲ့တော့သည်။

မစ်ကီမာတွန်၏ သတင်းကြောင့် ရခိုင်စစ်မျက်နှာတွင် ဂျပန်များ က ဖိ၍တိုက်နေခြင်းမှာ လာလတ္တီ့သော အင်မာထိုးစစ်ကြီးအတွက် တစ်ဖက်မှ စွယ်ယောင်ပြု၍ တိုက်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ

တော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် မစ်ကီမာတွန်သည် အင်မာမှ အိန္ဒိယသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တုန်းခံတွင် ပယ်ရီထံမှ ကြားသိရသော သတင်းအရ ဗမာပြည် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် တက်ရောက်ရမည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ့်အမှန်မှာ ဗမာပြည် အလယ် ပိုင်းသို့ လေထီးဖြင့် ခုန်ဆင်းရမည့် အစီအစဉ်သာ ဖြစ်နေလေသည်။

လာမည့် ဧပြီလအတွင်းတွင် မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ဗမာပြည်အလယ်ပိုင်းသို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ရန် ယခုကစ၍ လေ့ကျင့် နေရပြန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

စတုတ္ထပိုင်း

၁၉၄၄ - ၄၅

အခန်း [၁၇]

“သံချပ်ကာ တပ်စုကလို့ ပြောပါတယ်။ တပ်မှူးဆီကို အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပို့ချင်တယ်” ဟု ဆိုရင်း အိန္ဒိယအမျိုးသား ဝါယာလက် အော်ပရေတာက သူ့ခေါင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော စကားပြောကိရိယာကို ချွတ်၍ အာသာဂိုးရင်း၏ လက်ထဲသို့ တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အချိန်ကား အင်ဖာနှင့် ကိုဟိမား စစ်မျက်နှာတွင် အပြင်းအထန် ဆုံးသော တိုက်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားနေသည့် ၁၉၄၄ ခု၊ ဧပြီလပင်တည်း။

အာသာဂိုးရင်းမှာ ဇက်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးနေသော ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေ၏ လက်အောက်တွင် အိန္ဒိယပြည် အရှေ့ပိုင်း တပ်မတော်ဌာနချုပ်၌ ဇက်တပ်ဖွဲ့ကိုယ်စား ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်၌မူ အာသာဂိုးရင်းသည် အိန္ဒိယသံချပ်ကာ တပ်မကြီးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး သံချပ်ကာ ကားတပ်တစ်ခုကို ဦးစီးနေရသူဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တပ်မှူးပဲ၊ ပို့စရာရှိတဲ့သတင်းပို့ပါ” ဟု အာသာဂိုးရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ တောင်အောက်မှာ တဲတစ်တဲရှိတယ်။ အဲဒီတဲထဲကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေသော သံချပ်ကာတပ်စုမှူးက သတင်းပို့လိုက်၏။

“အဲဒီဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို လက်ရဖမ်းမိနိုင်အောင် ဖမ်းကြစမ်းပါ”

အာသာဂိုးရင်းက တပ်စုမှူးအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ခေါင်းတွင် တပ်ထားသော စကားပြောကိရိယာကို မြှုတ်လိုက်၏။

တပ်စုမှူးထံမှ ရောက်လာမည့်သတင်းကို စောင့်နေရသည်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာကောင်းလှသည်။

အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား လက်ရဖမ်းမှ ဖမ်းနိုင်ပါမည်လား။

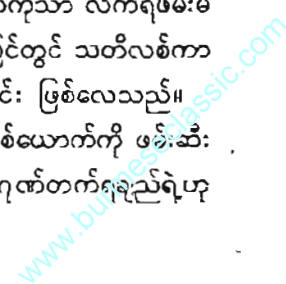
အင်ဖာတိုက်ပွဲကြီး မဖြစ်မီအချိန်ကပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အား လက်ရဖမ်းမိဖို့ အရေးမှာ အာသာဝတီရွယ်နီ နတ်ပန်းသီးကို ခူးရသည်ထက်ပင် ခက်နေလေသည်။

ဗမာပြည်တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားနေသည့် နှစ်နှစ်အတွင်း ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကိုသာ လက်ရဖမ်းဆီးရမိနိုင်ခဲ့၏။ သုံးနှစ်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သော ဗမာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် လက်ရဖမ်းမိတော့မည်ဆိုသည်မှာ ရွှေတွင်းကြီးတစ်တွင်းကို တွေ့ရှိရသည်ထက်ပင် အဖိုးတန်နေပေသည်။

ဂျပန်တို့၏ စစ်ထုံးစံအရ တိုက်ခိုက်ရင်း သေရခြင်းက ရန်သူထံတွင် သုံးပန်းဖြစ်ရခြင်းထက် ပို၍မြတ်သည်ဟု ယူဆထားကြရာ စစ်ဗိုလ်ရော စစ်သားပါ အဖမ်းခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့ အဆုံးစီရင်သွားကြသည်သာ များကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အာသာဂိုးရင်း ပါဝင်သော တပ်မကြီးက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အတွင်းတွင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ကိုသာ လက်ရဖမ်းမိနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစစ်သားမှာလည်း စစ်မြေပြင်တွင် သတိလစ်ကာ လဲနေသောကြောင့် အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ သံချပ်ကာတပ်စုမှူးက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးယူဆောင်လာမည်ဆိုသောအခါ တပ်မကြီးအတွက် ဂုဏ်တက်ရချည်ရဲ့ဟု

ဝမ်းသာနေမိသလို တစ်ဖက်ကလည်း အရှင်မှ ဖမ်းနိုင်ပါ့မလားဟု စိတ် တထင်ထင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

အကယ်၍သာ သံချပ်ကာ တပ်စုမှူးက ထိုဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို လက်ရ ဖမ်းဆီး ခေါ်ယူနိုင်လာခဲ့လျှင် အထွေထွေ အပြားပြားသော မဟာမိတ် တပ်များ ရှိသည့်အနက် အာသာဂိုးရင်း ပါဝင်သော တပ်မကြီးသည်သာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ပထမဆုံး လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်သည့် တပ်ကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အာသာဂိုးရင်းသည် မိမိစားပွဲတွင်ထိုင်၍ ပြုလုပ်စရာရှိသည့် စစ်ရေး အစီအစဉ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း စိတ်ကမူ သံချပ်ကာ တပ်စုမှူးထံမှ ရောက်လာမည့် သတင်းကိုသာ စော၍နေမိလေသည်။

တစ်နာရီနီးပါးခန့်အကြာတွင် တပ်စုမှူးထံမှ သတင်းရောက်ရှိလာ သည်။

“ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ဖမ်းမိထားပြီ၊ သုံးပန်းကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာနေပြီ” အာသာဂိုးရင်းသည် ခေါင်းတွင်တပ်ထားသော စကားပြောကိရိယာ ကို အလျင်စလိုချွတ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှိရာသို့ မင်္ဂလာအရှိဆုံးသော သတင်းတစ်ရပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပို့ရန် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် ကမန်း ကတန်း ထွက်လာခဲ့၏။

မကြာမီအချိန်ကလေးတွင်ပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဦးစီးအရာရှိ များနှင့် ဂျပန်စကားပြောတစ်ယောက်ပါ ပါရှိသော အဖွဲ့သည် အာသာ ဂိုးရင်းနှင့်အတူ လက်ရဖမ်းမိသော စစ်သုံးပန်းများကိုထားရန် အထူး ဆောက်လုပ်ထားသည့် အချုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ဤအချိန်တွင် လက်ရဖမ်းဆီး ရမိလာခဲ့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ လူတစ်ရာခန့် ချုပ်နှောင်ထားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်သော အချုပ်ခန်း အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းကြီး ရှိနေသည်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ဖမ်းဆီးရမိလာခဲ့သော သံချပ်ကာ တပ်စုမှူးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် အာသာဂိုးရင်းတို့ လူစုအား အချုပ်ခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း

မှနေ၍ ဆုံတွေ့ကာ ဝင့်ကြွားသောမျက်နှာ၊ ဝမ်းမြောက်သောလေသံဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား မည်သို့မည်ပုံ ဖမ်းဆီးလာခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့နေ လေသည်။

သံချပ်ကာတပ်စုမှူးက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တောင်ခြေရင်းရှိ တဲထဲ တွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေကြောင်း၊ တဲကို ဝိုင်း၍ထားလိုက်ပြီးနောက် တဲအတွင်းသို့ဝင်ကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား ဖမ်းဆီးသည့်အချိန်တွင် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်သည် ဝါယာလက်စက်တစ်ခုဖြင့် သတင်းပို့နေဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးရာတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှုကြောင့် ဝါယာလက်စက်မှာ သုံး၍ မရအောင် ပျက်စီးသွားရကြောင်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း ပြောတတ်သူဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည်။

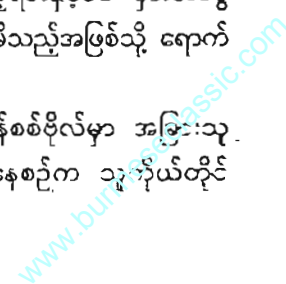
အာသာဂိုးရင်းတို့ လူစုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းဆီးရမိလေပြီတကားဟု ဥဒါန်းကျူးရင်း အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ချဉ်းကပ် လာကြ၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပုပုသေးသေး ဂျပန် စစ်ဗိုလ်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေလေသည်။ အချုပ် ခန်း အပြင်ဘက်တွင် လက်နက်ကိုင် စစ်ပုလိပ်များက တစ်ဦးတည်းသော ဂျပန်သုံးပန်းစစ်ဗိုလ်ကို သတိထား၍ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အလွန်စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် အချုပ်ခန်း ပြတင်း ပေါက်မှ ခေါင်းလျှိုကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့တွင် နှစ်နှစ်ကြာမျှ အမှုထမ်းလာခဲ့သော အာသာဂိုးရင်း အတွက်မှာမူ အစပထမတွင် သုံးပန်းဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေခဲ့မိသော်လည်း ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မှားလေစွ တကားဟု သက်ပြင်းရှည်ကြီးတို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည့်အဖြစ်သို့ ရောက် ရှိလာခဲ့ရသည်။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ ဇက်တပ်ဖွဲ့တွင် အာသာဂိုးရင်း ရှိနေစဉ်က သူ့ကိုယ်တိုင်

ထည့်သွင်းပေးခဲ့သော တရုတ်အမျိုးသားဗိုလ်ကြီး 'ကေ-စီ-ယွင်း' ဖြစ်နေလေသည်။

ယွင်းသည် အသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ၇၂၅၀ ဇက်တပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေခဲ့သူပင်တည်း။

အာသာဂိုးရင်းအတွက် ဗိုလ်ကြီးကေစီယွင်းအား စတင်၍ နှုတ်ဆက်ရန် ခက်နေသည့် အကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ ယွင်း၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က သံချပ်ကာ တပ်စုမှူး၏ လက်ချက်ကြောင့် ဖူးဖူးရောင်ကာ မျက်ရည်များ တစက်စက်ကျနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့နေရခြင်းပင်တည်း။

ဗိုလ်ကြီးကေစီယွင်းက မိမိအား ပြစ်တင်ပြောဆိုလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော အာသာဂိုးရင်းမှာ ခဏအကြာတွင် မိမိမှားခဲ့ကြောင်း သိလာသည်။ ယွင်းသည် ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မပြုသည်သာမက သူ့အား သိရှိ မှတ်မိနေသော အရာရှိတစ်ယောက် ပါလာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် ဖြစ်နေရှာသည်။

ပျက်သွားသော ဝါယာလက်စက်အတွက်မူ ယွင်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

စောစောက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖမ်းမိထားကြောင်းကို ၇ ဇက်ယူဝင်ကြားစွာ သတင်းပို့ခဲ့သော အာသာဂိုးရင်းသည် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြန်၍လှန်ကာ အမှန်အတိုင်း ရှင်းလင်း အစီရင်ခံလိုက်ရသည်။

ဂျပန်နှင့်တူသော ဗိုလ်ကြီးယွင်းအဖို့ ဂျပန်စစ်ကြောင်း နောက်ဘက်သို့ ထိုးဖောက်ကာ ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းလုပ်ရသည်မှာ ပုံမှားရိုက်၍ ကောင်းသလောက် အင်္ဂလိပ်စစ်ကြောင်း နောက်ဘက်တွင် ကပ်၍ သတင်းထောက်လှမ်းရခြင်းမှာမူ သက်သာလှသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ မသက်သာသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဖူးဖူးရောင်နေသော မျက်စိနှစ်ဖက်က လက်ငင်းချက်ချင်းပင် သက်သေခံလျက် ရှိနေပေသည်။

အာသာဂိုးရင်းသည် ဗိုလ်ကြီးယွင်းအား အရာရှိရိပ်သာသို့ ခေါ်၍ ညှဉ်းခံပြုစုကာ နှစ်သိမ့်ရသည်။ ကာလက္ကတ္တားသို့ အနားယူခရီးထွက်ရန်

လည်း အခွင့်ပေးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် နဂိုကပင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ဂျပန်သံ့ပန်းအချုပ်စခန်းသည် ပကတိအတိုင်း ပြန်၍ ဗလာနတ္ထိဖြစ်နေရပြန်လေသတည်း။

* * *

အင်ဖာနှင့် ကိုဟီမား တိုက်ပွဲကြီးများ၏ အရှိန်က အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေချိန်တွင် ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးမှာ ဒေလီသို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြပြီး ဇက်တပ်ဖွဲ့ ဦးစီးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေနှင့် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးနေကြရလေသည်။

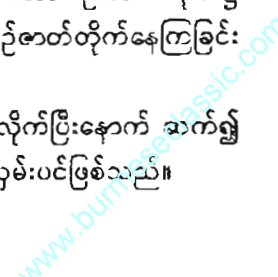
ဂျပန်တို့က အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးကို ဆင်နွှဲလာကာ တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း အောင်ပွဲရမည်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့သည်။ မတ်လ ဒုတိယအပတ်လောက်မှ စတင်ခဲ့သော အင်ဖာထိုးစစ်ကြီးမှာ ပြေလကုန်ဆုံးရန် တစ်ရက်သာလိုတော့သည့်အချိန်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ပြီးဆုံးနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ယခုမှ သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် တိုက်ပွဲကြီးကို တိုက်နေရသည့်အချိန် ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီ မျှော်လင့်ထားခဲ့သော ဂျပန်တို့၏ အင်ဖာအောင်ပွဲမှာ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တစ်စတစ်စ ဝေး၍လာခဲ့၏။

အောင်ပွဲ၏ ချိန်ခွင်လျှာသည် အင်္ဂလိပ်စစ်သူကြီး ဝီလျံဆလင်းဘက်သို့ သိသိသာသာကြီး စောင်း၍လာခဲ့သည်ကို စစ်မျက်နှာအရပ်ရပ်ရှိ အခြေအနေအားလုံးက သက်သေခံလျက် ရှိနေကြသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း စစ်သူကြီးဝီလျံဆလင်း၏ မျက်စိလည်းဖြစ်၊ နားလည်းဖြစ်သော ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် လာမည့် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၌ ကပြရမည့် အခန်းကို ယခုအချိန်ကစ၍ စီစဉ်ဇာတ်တိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်တို့အား အနိုင်ရလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ လှမ်းရမည့် ခြေလှမ်းမှာ ဗမာပြည်တိုက်ပွဲခြေလှမ်းပင်ဖြစ်သည်။

အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် ကစဉ်ကရဲဖြစ်သွားခဲ့သော ဂျပန်တပ်များကို ဗမာပြည် စစ်မြေပြင်ပေါ်တွင် ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်ရပေတော့မည်။

ဤကဲ့သို့ ထုံးလိုခြေ၍ ရေလိုနှောက်နိုင်ရန်အတွက်လည်း နည်းလမ်း အသစ်များ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာအသစ်များ၊ နည်းပရိယာယ် အသစ်များကို သုံးရပေတော့မည်။

အင်ဖာတိုက်ပွဲ မတိုင်မီက ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မိုင် ၂၀၀ မှ ၃၀၀ အထိ ရှည်လျားသောခရီးကိုပင် တောလမ်းမှ ခရီးကြမ်းနှင့်ခွဲကြ ရသည်။ ဗမာပြည်တိုက်ပွဲတွင်မူ ဤကဲ့သို့သော သမားရိုးကျ နည်းမျိုး ကို သုံး၍မဖြစ်တော့ ထောက်လှမ်းရမည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက် လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ရပေတော့မည်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေသော ဇော်တပ်ဖွဲ့သားများအား ယခင်ကလို ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ၊ အထမ်းသမားများဖြင့် ရိက္ခာမထောက် တော့ဘဲ ရောက်လေရာအရပ်သို့ နောက်မှ လေယာဉ်နှင့်လိုက်ကာ ရိက္ခာ ထောက်မည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရိက္ခာအတွက် ပူပင်နေစရာမလိုဘဲ လှုပ်ရှားချင် တိုင်း လှုပ်ရှား၍ နေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဗမာပြည် ထိုးစစ်ကို စစ်မျက်နှာကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်အောင်ဖြန့်၍ ဆင်နွှဲမည်ဟု စီစဉ်ထားရာ ကျယ်ပြန့်လာသော စစ်မျက်နှာတိုင်းအတွက် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့များလည်း ပို၍လိုလာသည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့ကို ယခုရှိရင်းထက် ပို၍တိုးချဲ့ရပေတော့မည်။ ဇော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ပို၍လာသောအခါ ရှေ့တန်းသို့ ရောက်နေသော သူများအား နောက်ပိုင်းမှနေ၍ လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရုံးအလုပ်သမားများလည်း လိုလာပြန်သည်။

ဇော်တပ်ဖွဲ့အတွက် တပ်သားများ လိုသလောက် ရနိုင်မည်ဖြစ်သော် လည်း ဗမာနယ်မြေ အနေအထားကို ကျွမ်းကျင်သော ဇော်တပ်ဖွဲ့ အရာရှိ များ ရနိုင်ရန်အတွက်မူ မလွယ်ကူလှ။

ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်းကိုယ်တိုင်

၁၉၄၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ စောစောပိုင်းကပင် ထင်မြင်ချက်များ ရေးသား ထားခဲ့သည်။

ဆလင်း၏အစီရင်ခံစာတစ်ခုတွင် ဇော်တပ်ဖွဲ့ တိုးချဲ့ရေးနှင့်ပတ်သက် ၍ ဤသို့ရေးသားခဲ့သည်။

“ဇော်တပ်ဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်(၁၄) တပ်မတော်ဌာနချုပ်နှင့် တကွ အရှေ့ပိုင်းတပ်မတော်ဌာနချုပ် အခြားတပ်ဖွဲ့အသီးသီးကို နှစ်နှစ် တိုင်တိုင် ရန်သူတို့၏အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းသတင်းပေးနေခဲ့သည်။ ဤနှစ်နှစ်မျှသော အချိန်အတွင်း ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းရွက်ရင်း ၁၈ လသော အချိန်၌ မိမိတို့အသက်ကို အသက်မမှတ်ဘဲ ရန်သူတို့၏ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်ကို တက်ကြွစွာ ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိရှိခဲ့သည်”

“ဤ ၁၈ လသောအချိန်အတွင်း မည်သည့်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မျှ ဇော်တပ်ဖွဲ့ကဲ့သို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သတင်းများကို ထောက်လှမ်းပေး ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ချေ”

“ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လုပ်ငန်းကို ဆက် လက် အားပေးရန်အတွက် ဤအစီရင်ခံစာဖြင့် တိုက်တွန်းလိုက်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်(၁၄) တပ်မတော်က ဗမာပြည်ထိုးစစ်ကြီးကို ဆင်နွှဲကာ ဗမာပြည်အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်သောအခါ၌ လည်း ဇော်တပ်ဖွဲ့များသည် ကျွန်ုပ်၏ တပ်မတော်တပ်ဦးမှနေ၍ ကျွန်ုပ် အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သတင်းများကို ထောက်လှမ်း၍ ပေးနိုင် ပါစေဟု လေးနက်စွာ ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသည်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်းက ဗမာပြည်စစ်ဆင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဇော်တပ်ဖွဲ့အပေါ်တွင် အလွန်တရာ အားကိုးအားထားပြုထားကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးရှယ်လေ ဦးစီးသော ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် အင်ဖာတိုက်ပွဲ အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်လာသည့်အခိုက် တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်းအား ဗမာပြည် တိုက်ပွဲစဉ်အတွက်

အကောင်းဆုံး အကူအညီပေးနိုင်ရန် ဆွေးနွေးစီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဒေလီဆွေးနွေးပွဲ၌ ဇက်တပ်ဖွဲ့အင်အားကို အဖွဲ့ ၂၀ အထိ တိုးချဲ့
ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အဖွဲ့ပေါင်း ၂၀ ရှိသည့်အနက် ကက်စတန်၊ ပယ်ရီနှင့် စတီးဝပ်
တို့မှာ အထူးသီးသန့်တာဝန်များကို ပေးအပ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသည့်
အလျောက် အမှတ်(၁၄)တပ်မတော်က မန္တလေးမှ ရန်ကုန်အထိ တိုက်ခိုက်
သိမ်းယူခဲ့ရာတွင် မူလအစ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့များအားလုံး မပါဝင်
နိုင်ဘဲ အဖွဲ့ ၆ ဖွဲ့သာ တပ်ဦးမှ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပါဝင်အမှုထမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

အင်ဖာနှင့် ကိုဟီမားတိုက်ပွဲတွင် အထိအနာကြီးနာခဲ့သော ဂျပန်
စစ်သူကြီး မတ္တာဂူချီ၏ တပ်များသည် ၁၉၄၄ ခု ဩဂုတ်လသို့ ရောက်
သောအခါ အင်ဖာမှ ဗမာပြည်နယ်စပ်သို့ ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာနေကြရလေ
သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ မူပြောင်း
၍ လာခဲ့ရသည်။

ယခင်က အင်ဖာသို့ မည်သည့်လမ်းမှ မည်သည့်စစ်ကြောင်း တက်
လာမည်ကို ထောက်လှမ်းခဲ့ရသော ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ယခုအချိန်
၌ မည်သည့်စစ်ကြောင်း မည်သည့်လမ်းမှ ဆုတ်ခွာနေသည်၊ မည်သည့်
စစ်ကြောင်းမှ မည်သည့်နေရာတွင် ရပ်နားနေသည်၊ မည်သည့်တပ်ဖွဲ့က
မည်သည့် မြစ်ချောင်းများကို ဖြတ်ကျော်နေသည် စသော သတင်းများကို
ထောက်လှမ်းနေရတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်လေတပ်က ဆုတ်ခွာနေသော
ဂျပန်တပ်များအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နိုင်အောင်လည်း ရန်သူ့ သတင်းများ
ကို အတိအကျ ပေးနေရသည်။

အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် အထိအနာကြီးနာခဲ့သော ဂျပန်စစ်သူကြီး မတ္တာ
ဂူချီသည် မိမိ၏တပ်များအား ဗမာပြည်နယ်စပ်သို့ အရောက်ဆုတ်ခွာ
ရာ၌ ကပ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်မဆိုင်ရလေအောင် အစွမ်းကုန် တားဆီးလျက်
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားတို့၏ အသက်မှာ ဖက်နှင့်
ထုပ်ထားရသလို ဖြစ်နေ၏။

၁၉၄၄ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် ဗမာပြည်အတွင်းသို့ ပထမဆုံး
ပြန်လည်ဝင်ရောက်နိုင်သော ဇက်တပ်ဖွဲ့များမှာ ဆမ်မိနယူးလန်၊ မစ်ကီ
မာတွန်နှင့် ဂူဒ်တို့ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ဖြစ်သည်။

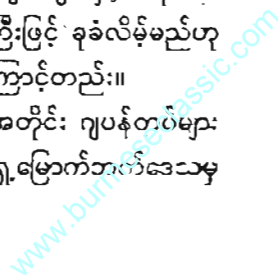
မစ်ကီမာတွန်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဧပြီလအတွင်းကလည်း မန္တလေးနှင့်
မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းပေါ်ရှိ အင်းတော်အနီးတွင် လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်
ကာ ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်
မကြာမီပင် မိုးရာသီသို့ ရောက်လာခဲ့သောကြောင့် ထောက်လှမ်း လှုပ်ရှား
ရန် ခြေခင်းလက်ခင်း မသွာသဖြင့် အိန္ဒိယသို့ ပြန်၍ တပ်ခေါက်လာခဲ့
ရသည်။

၁၉၄၄ ခု အောက်တိုဘာလတွင် ဗမာပြည်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာခဲ့သော အဖွဲ့သုံးဖွဲ့အနက် ဆမ်မိနယူးလန်နှင့် ရေးတို့ ခေါင်းဆောင်
သည့်အဖွဲ့က ချင်းတောင်မှနေ၍ ကလေးတောင်ကြားကိုဖြတ်ကာ ရေဦး
ဒေသတစ်လျှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဂူဒ်ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များရှေ့မှ ကဘော်ချောင်အတိုင်း တောင်ဘက်သို့
ထောက်လှမ်းရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။

မစ်ကီမာတွန် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့ကမူ စစ်တောင်းအနီးမှ
ချင်းတွင်းကိုဖြတ်ကျားကာ အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ အင်းတော်ရွာ (မန္တလေး
မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းပေါ်ရှိ အင်းတော်မဟုတ်)အထိ ခရီးရှည်ကြီး
ဆန်၍ လာခဲ့သည်။

ဇက်တပ်ဖွဲ့သုံးဖွဲ့အား ချင်းတွင်း အရှေ့ဘက်ကမ်းထက် ပို၍ အရှေ့
ဘက်ကျသော ဒေသများသို့ တပ်ဖြန့်၍ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ အင်ဖာ
တိုက်ပွဲတွင် အင်ဖာလွင်ပြင်မှ ချင်းတွင်းမြစ်ထဲသို့ မောင်းချခြင်းခံခဲ့ရသော
ဂျပန်တပ်များသည် မိမိ၏ ဗမာပြည်ထိုးစစ်ကြီးကို ချင်းတွင်းနှင့် ဧရာဝတီ
အကြားရှိ ရေစေ့ကုန်းတန်းမှနေ၍ အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ခုခံလိမ့်မည်ဟု
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝိလျံဆလင်းက တွက်ထားခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆလင်းက တွက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျပန်တပ်များ
က ချင်းတွင်းနှင့် ဧရာဝတီအကြား မန္တလေး အရှေ့မြောက်ဘက်ဒေသမှ

အလုံးအရင်းနှင့် ခုခံမည် မခုခံမည် ဆိုသည့်အချက်မှာ ဗမာပြည် ထိုးစစ်ကြီးအတွက် အလွန်အရေးကြီးသောပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။

ဤပြဿနာကို ထင်ထင်လင်းလင်း ဖြေရှင်း၍ပေးနိုင်မည့်သူမှာ ဇော်တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆမ်မိနယူးလန်၊ ဝူဒ်နှင့် မစ်ကီမာတွန်တို့ ဇော်တပ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့ကို ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းထက် ပို၍အရှေ့ကျသောအရပ်များသို့ တပ်ဖြန့်ကာ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်ဖာစစ်မြေပြင်တွင် မရှုမလှ ရှုံးခဲ့ရသော ဂျပန်တို့သည် ဗမာပြည် စစ်မြေပြင်၌ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ထိုးစစ်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီးဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စစ်တောင်အနီးမှဖြတ်ကာ ချင်းတွင်းကို ကူးခဲ့ပြီးနောက် အရှေ့တောင်ဘက်စူးစူးရှိ အင်းတော်ရွာအထိ ထောက်လှမ်းရေး ခရီးရှည်ကြီး ဆန့်ခဲသော မစ်ကီမာတွန်အဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်းပင် အကျဉ်းအကျပ်ဖြင့် တွေ့နေရတော့၏။

မစ်ကီမာတွန်သည် သေဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့ရသော စွန့်စားခန်းများ၊ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် တွေ့နေရသည့်တိုင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆလင်း၏ ဗမာပြည်ထိုးစစ်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သတင်းများကို ထောက်လှမ်းရယူပေးနိုင်ခဲ့၏။

“အကျဉ်းအကျပ်နှင့် တွေ့နေခဲ့ရသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်သောနေရာမှ မမျှော်လင့်သော အဖိုးတန်သတင်းများကို ဆက်သွယ်ရယူနိုင်ခဲ့သည်” ဟု မစ်ကီမာတွန်က သူ၏အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ တောစပ်တွင် စခန်းချနေခိုက် ထိုရွာမှ ရွာသူကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော် သိကျွမ်းခြင်းမရှိသော လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်ထံ ရောက်ရှိလာသည်။ ရွာသူကြီးနှင့် ပါလာသူသည် ကျွန်တော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်ကာ သူ့အား အသက်ချမ်းသာရာပေးပါဟု တောင်းပန်နေသည်။

“ရွာသူကြီးနှင့် ပါလာသူအား ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ သူ့ခမျာမှာ ကြောက်လွန်းအားကြီး၍ စကားပင် ပီပီသသ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ့အား အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့်စကား ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့ထံမှ ကြားသိရသော အကြောင်းအရာများမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ထူးခြားနေကြောင်း တွေ့ရတော့၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း အစပထမ၌ ကိုယ့်လူသူဘက်သား လုပ်နေသော ဂျပန်သတင်းပေးတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်မှာ လုံးလုံးလျားလျား မှားသည်တော့မဟုတ်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မှန်နေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ရမီအချိန်ကလေးအထိ ဂျပန်သူလျှို့ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။”

“သူသည် စစ်မဖြစ်မီက ဘုန်းကြီးဝတ်နှင့် နေခဲ့ပြီး ဂျပန်တပ်များ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် လူဝတ်လဲ၍ ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးတပ်အတွက် သူလျှို့အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခဲ့ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော ၁၅ ရက်ခန့်က ရိက္ခာတင် ဆင်အုပ်စုတစ်ခုကို ကြီးမားကာ ဂျပန်တပ်စခန်းများရှိရာသို့ ရိက္ခာနှင့် ငွေများကို သူကိုယ်တိုင် ဖြန့်ဖြူးပေးခဲ့ရသေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်တပ်စခန်းများ ရှိရာအရပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ သိရှိနေကြောင်း” ဖြင့် သတင်းပေးသည်။

အရေးပါအရာရောက်သော ဂျပန်သူလျှို့တစ်ယောက် လုပ်နေရာမှ အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်တို့ မရှုမလှ ရှုံးခဲ့သည်ကို သိလာပြီး ဂျပန်တပ်ထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကာ ယခု ရွာသူကြီးနှင့်အတူ မစ်ကီမာတွန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဂျပန်များထံတွင် သူလျှို့အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး အသက်ချမ်းသာပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် မစ်ကီမာတွန်အား ရှိခိုးတောင်းပန်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ယခင်က ဂျပန်သူလျှို့ဖြစ်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးလူထွက်သည် ကျွန်တော် ဖြန့်၍ပြသော မြေပုံပေါ်၌ ဂျပန်တပ်စခန်းများ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်၊ ဂျပန်အမြောက်များကို မည်သည့်နေရာတွင် ပုံဖျက်၍ ဖျက်ထား

သည်။ မည်သည့်စခန်းတွင် လူအင်အား မညီမျှရှိသည်ကို ကျွန်တော်အား ခရေစတိုင်းကျ သတင်းပေးနေလေသည်။ သူ့ထံမှရရှိသော ရန်သူ သတင်းများကို ကျွန်တော်က အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်သို့ ထပ်ဆင့်၍ ပို့ခဲ့ သည်။ ဤသတင်းများကြောင့် အင်္ဂလိပ်လေတပ်သည် ဂျပန်တပ်စခန်းကို ထိရောက်စွာ ဝှံးကြဲတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ယခင်က ဂျပန်သူလျှို့ ဖြစ်ဖူးသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ကျွန် တော်တို့ ဇက်တပ်ဖွဲ့အတွက် အရေးပါအရာရောက်နေသော ဤရွာသား အား ဒီဇင်ဘာလအတွင်း အင်ဖာသို့အပြန်တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ် ယူလာခဲ့သည်”

မစ်ကီမာတွန်၏ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ပါရှိသကဲ့သို့ အင်ဖာတိုက်ပွဲ အရှုံးအနိုင်စာရင်းကြောင့် ဂျပန်သူလျှို့ လုပ်နေရာမှ ဇက်တပ်ဖွဲ့သား ဖြစ်လာသူများမှာ မနည်းလှ။

အင်ဖာမှ ချင်းတွင်းသို့ ဆုတ်ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ တီးတိန်နှင့် တမူးသို့ ဆုတ်ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဂျပန် အလောင်းကောင်များမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေလေတော့သည်။

ဝှံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေသော ထရပ်ကားများ၊ အစာပြတ်ကာ မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ဂျပန်စစ်သားများ၊ မီးကျိုးမောင်းပျက်ဖြစ်နေသော လက်နက်များ၊ မသယံနိုင် မပိုးနိုင်သဖြင့် စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရသော ကျောပိုး အိတ်နှင့် စစ်သားအသုံးအဆောင်များကလည်း ကဆောင်ချောင်နှင့် ဆုတ်ခွာ ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု၏ သရုပ်သကန်ကို အမြစ်မှ လှန်၍ ဖော်ပြနေကြ၏။

ချင်းတွင်း အနောက်ဘက်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများနှင့် မြစ်ကူး စခန်းများတွင်လည်း မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် စောင့်ဆိုင်းနေရင်းက ရောဂါ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အစာရေစာငတ်ပြတ်၍လည်းကောင်း လဲကျသေဆုံး နေသော ဂျပန်အလောင်းကောင်များဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိနေလေသည်။

မြစ်ကူးစခန်းတစ်ခုရှိ တဲကလေးတစ်တဲတွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း သွေး အလူးလူးနှင့် သေဆုံးနေသော ဂျပန်စစ်သား ရှစ်ဆယ်ခန့် တွေ့ရသည်။

အားလုံးသော စစ်သားများမှာ အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သူချည်း ဖြစ်သည်။ ဤအထဲတွင် အသက်မသေဘဲ ကျန်နေသေးသော ဂျပန် စစ်သားတစ်ယောက်ကိုသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိရ၏။

ပြန်ကျလျက်ရှိသော ဂျပန်အလောင်းကောင်များမှ ထွက်နေသည့် အနံ့အသက်မှာလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလှသည်။ တိုက်ကင်းထွက် လာကြသူများသည် မိမိတို့နှာခေါင်းကို ခြင်သတ်ဆေးရည် ဆွတ်ထား သော အဝတ်စဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသည့်တိုင် အနံ့အသက်မှာ ဆိုးရွားနေ တော့၏။

စမ်းရေပေါက်နှင့် ချောင်းငယ်မြောင်းငယ် မှန်သမျှတွင်လည်း ဂျပန် အသေကောင်ပုပ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိရာ တိုက်ကင်းအဖွဲ့သားများသည် ရေကို ဆေးခတ်ပြီးမှ သောက်ရဲကြတော့သည်။

ယခင်က ဂျပန်နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံခဲ့ရသော ရွာသားများမှာ အင်ဖာမှ ကစဉ့်ကရဲ ဆုတ်ခွာလာရသော ဂျပန်စစ်သားများကို ‘လစ်’သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ဖြောင်’လိုက်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အစာငတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရောဂါကြောင့်သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာသော ဂျပန်စစ်သားမှာ ဆုတ်ခွာရာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာသားများ၏ ကလဲ့စားချေမှုကို လှလှကြီးခံနေရတော့သည်။

ဗမာရွာသူရွာသားများက ဂျပန်စစ်သားများကို အခွင့်ရတိုင်း လက်စား ချေလျက်ရှိသော်လည်း ဇက်တပ်ဖွဲ့သားများကိုမူ ယခင်ကထက်ပို၍ အကူအညီပေးနေကြလေသည်။

သို့သော် အင်ဖာတိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်များ အရှုံးကြီး ရှုံးသည်ကို သိခွင့်မရကြသေးသော ရွာသားအချို့မှာမူ ဂျပန်ရန်ကို အရင်ကလိုပင် အကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သား များသည် ယခင်ကလိုပင် အထူးသတိထား၍ ထောက်လှမ်းရေး ခရီး ထွက်နေကြရလေသည်။

အောက်တိုဘာလမှစ၍ ဂျပန်တို့၏ ခံစစ်ပြင်ဆင်မှုများကို တဖြည်းဖြည်း ထောက်လှမ်းနေခဲ့သော ဇက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်

လာသောအခါ၌ ဂျပန်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်း တွက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ချင်းတွင်းနှင့် ဧရာဝတီအကြား မန္တလေး အရှေ့မြောက်ဘက်ဒေသမှနေ၍ ခဲစစ်ပြုရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိလာခဲ့ရ၏။

ဂျပန်တို့က အလုံးအရင်းကြီးစွာဖြင့် ခဲစစ်ပြုရန် စုရုံးနေသော ဒေသမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်သာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထောက်လှမ်းရရှိခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆလင်းသည် သူ၏စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်ကို အချိန်မီ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆလင်းသည် သူ၏ မူလအစီအစဉ်ဖြစ်သော မန္တလေးအား မြောက်ဘက်မှ အလုံးအရင်းကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ထားချက်ကို ဆက်လက် လက်ခံထားပြီးနောက် အင်အားကောင်းသော တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ဂန့်ဂေါတောင်ကြားမှ ထီးလင်းကိုဖြတ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ပခုက္ကူသို့အရောက် လျှို့ဝှက်စွာ ချီတက်စေသည်။

ဤတပ်ကြီးသည် ပခုက္ကူသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီးနောက် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ ဂျပန်တပ်များ၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွင် ဆွေးကြောကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေသော မိတ္ထီလာကို သိမ်းပိုက်ရန်တည်း။

မိတ္ထီလာကို အင်္ဂလိပ်တပ်များက အုပ်စီးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧရာဝတီတစ်ကြောရှိ ဂျပန်တပ်များ၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြတ်တောက်၍ပစ်ခိုင်းလေတော့မည်။

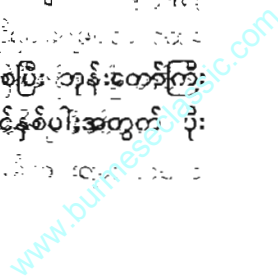
ဂန့်ဂေါတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ထီးလင်းကိုဖြတ်ကာ တောင်ဘက်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ချီတက်လာသော အင်္ဂလိပ်တပ်ကြီး၏ တပ်ဦးမှ ရှေ့ပြေးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အဖြစ် လိုက်ပါလာသူကား ပါကာပင် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာသူမှာ ချင်းတောင်တွင် လဲဗီးတပ်များကို ဦးစီးနေခဲ့သော ဗိုလ်မှူးဂျိမ်းနှင့် ဧကန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အသစ်ဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးရီဂျာတို့တည်း။

ဂန့်ဂေါတောင်ကြားတွင် ဂန့်ဂေါအထိ ဂျစ်ကွားများဖြင့် စောခဲ့ကြပြီးနောက် ဂန့်ဂေါတောင်ကြားတွင် ဂျပန်တပ်များ ရှိနေသည့်အလျောက် မြေလျင်စရိုင်းဖြင့် ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်ကြသည်။ ထိုအခါ မိတ္ထီလာအထိ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ထီးလင်းအထိ ချီတက်ကြပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ အဖွဲ့သည် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤရွာကလေး တစ်ရွာတွင် သားနှစ်ရွာသေစွဲ စစ်ကာလအတွင်း ဂျပန်ရန်မှ ရှောင်တိမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြသော အင်္ဂလိပ်ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးနှင့် သီလရှင်နှစ်ပါးကို အံ့ဩစွာ တွေ့ကြရသည်။

ဤရွာကလေးတွင် ဂျပန်တပ်များနှင့် သီလရှင်များသည် ဂန့်ဂေါဒေသရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် သံရသံနာပြုနေရာသို့ ဖွင့်၍ထားခဲ့ကြပြီး စစ်ဖြစ်လာမှီပင် အရောက်နေသော တောင်ပေါ်ရွာသို့ တစ်စုတစ်စု ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးများရှိရာ တောင်ပေါ်ရွာသို့ တစ်စုတစ်စု ချီတက်လာတတ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လေ့ရှိသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် အတူပါလာသော စန္ဒရားတို့တွင် ခါးဖက်လက်စက်ရှိသည့်အင်တာနီ စန္ဒရားကို တစ်ပိုင်းစီဖြုတ်သွားသည်မှအပ ဂျပန်တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သီလရှင်များအား နှိမ်စက်စေလျှင် မြေမှုန့်ခြင်းဖြင့်ဖြုတ်ပစ်ရ၏။

ဤတောင်ပေါ်ရွာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သီလရှင်များသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ပျိုးခင်းတစ်ခုတို့ ထူထောင်ထားကြပြီး နေ့စဉ်စားသုံးရန် အတွက်ပေါင်မုန့်နှင့် အပိုကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဤရွာငယ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သီလရှင်တို့က စားပွဲခင်းပေါ်တွင် စားပွဲခင်းဖြူဖြူခင်းက အကြွပ်နီကန်ခြား ဖွန်းခက်ရင်းများဖြင့် အမင်းပွဲ ကျကျနန ဖြင့်ဆင်၍ ကျွေးထိုက်ကြသည်ကို ပါတာနှင့် အဖွဲ့သားများက မေ့မရနိုင်ရောက်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဤရွာတွင်ပင် အထက်ပိုင်းဖြင့်လာ၍ ရှိစွာချစ်စေပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးအတွက် စာတံစွဲတန်း ဆေးတူးနှစ်စင်း သီလရှင်နှစ်ပါးအတွက် ပိုးပေးထိုးစေရာကို လက်ခံဆင်ပေးခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်လအတွင်းတွင် ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ရန်သူ့ နယ်မြေထဲသို့ မိုင် ၁၅၀ ခန့်အထိ လျှို့ဝှက်၍ ဝင်မိကြပြီး ဂန့်ဂေါ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း သိုသိပ်ကျစ်လျစ်စွာ ချီတက်လာနေသော အင်္ဂလိပ်တပ်ကြီးအား ရန်သူ့အခြေအနေကို ကြိုတင်၍ သတင်းပေးပို့ နေနိုင်ခဲ့သည်။

ဂန့်ဂေါတောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရန်သူ့ကင်းစခန်းများမှာ လည်း ပါကာတို့၏ တိတိကျကျ သတင်းပေးမှုကြောင့် လေကြောင်းမှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ပါကာတို့ ဇော်တပ်ဖွဲ့က ရန်သူ့စခန်းများကို သတင်းပေးရာတွင် ပင်အပ်နှင့်စိုက်၍ ဖော်ပြလိုက်သလို တိကျမှန်ကန်လှသည်။ ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်သည့်အခိုက် ပါကာနှင့် အဖွဲ့သား များ၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ရန်သူ့စခန်းများမှာ မကြာခဏပင် မီးလောင် တိုက်သွင်းခြင်း ခံနေရလေသည်။ အသက်မသေ ကြွင်းကျန်နေသော ဂျပန်တပ်သားများသည် များပြားလှသော အလောင်းကောင်များကို တွင်းတူး၍ သင်္ဂြိုဟ်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ ပစ်ချရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဂန့်ဂေါတောင်ဘက် ခရီးစဉ်တွင် ပါကာတို့အဖွဲ့က အလွန်အဖိုးတန် သော သတင်းတစ်ခုကို ပေးနိုင်ခဲ့၏။

ရခိုင်ပြည်ဘက်ရှိ အမ်းမြို့မှ ဧရာဝတီမြစ်ပေါ်ရှိ မင်းဘူးသို့ ဂျပန် များ ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းကို တွေ့ရှိရခြင်း သတင်းပင်တည်း။

ဤလမ်းမှနေ၍ ရာခေါင်းများစွာသော ဂျပန်စစ်သားများသည် ရခိုင် စစ်မျက်နှာမှ ဗမာပြည်အလယ်ပိုင်းသို့ ဒရောသောပါး ဆုတ်ခွာလျက် ရှိနေကြ၏။ အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယနှင့် အနောက်အာဖရိက စစ်သားများ ပါဝင် သော တပ်များသည် အင်္ဂလိပ်ရေတပ် အကူအညီဖြင့် ရခိုင်စစ်မျက်နှာ တွင်လည်း ထိုးစစ်ကြီးဆင်နေသောအချိန်ပင်တည်း။

ရခိုင်စစ်မျက်နှာတွင် ထိုးစစ်ဆင်ရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်ကမ်းတက် တပ်သားများ ကမ်းမြေပေါ်သို့ မတက်ရောက်မီ ဇော်တပ်ဖွဲ့သုံးဖွဲ့အား

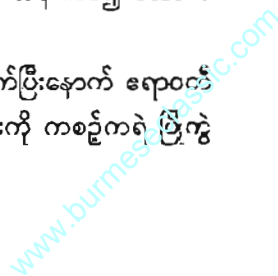
ရန်သူ့အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် ကြိုတင်စေလွှတ်ထားခဲ့သည်။

မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ပါကာခေါင်းဆောင် သော ဇော်တပ်ဖွဲ့မှာ ရက်ပေါင်း ၈၀ တိတိ ဂန့်ဂေါတောင်ကြား တောင် ဘက်တစ်လျှောက်တွင် ထောက်လှမ်းရေးခရီး ထွက်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အဖွဲ့သားတိုင်းတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြတော့၏။ ထိုနေ့ တွင်ပင် ပါကာနှင့် အဖွဲ့သားများသည် နီးစပ်ရာ အင်္ဂလိပ်ကင်းတပ်တစ်ခု သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ တောမီးလောင်နေသော တောင်တစ်လုံးကို အတင်းဖြတ်ကျော်၍လာခဲ့ကြရသောကြောင့် ပါကာနှင့်တကွ အဖွဲ့သား တို့မှာ ပြာအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ် ပေရေနေကြတော့သည်။

အနီးဆုံးကင်းတပ်စခန်းသို့ အရောက်လာခဲ့ရသော ခရီးမှာလည်း ပါကာတို့အဖို့ မသက်သာလှ၊ နွေရာသီဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေမှာ အထူး ရှားပါးနေလေသည်။ တစ်နေရာတွင်မူ ပါကာတို့သည် နွားခြေရာခွက် ထဲမှရေကို ဇွန်းကလေးဖြင့်ခပ်၍ သောက်ခဲ့ကြရသည်။ ရေမချိုးရသည်မှာ လည်း ၁၅ ရက်တိုင်တိုင် ရှိနေခဲ့ရသည်။

ပါကာသည် ကင်းစခန်းမှတစ်ဆင့် ဂန့်ဂေါတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ချီတက်နေသော တပ်မကြီးမှ တပ်မှူးနှင့်လည်းကောင်း၊ အမှတ်(၁၄)တပ်မတော်ကြီးကို ဦးစီးနေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိလျံဆလင်း နှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံကာ ရန်သူ့အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အစီရင်ခံ ပြီးနောက် အဖွဲ့သားများကိုပါ ခေါ်၍ ကာလက္ခတ္တားသို့ အနားယူ နားနေ ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖရယ်ဒီဝက်စ်တာ ခေါင်းဆောင်သော ဇော်တပ်ဖွဲ့ က ပါကာ၏တာဝန်ကို ဆက်ခံထမ်းဆောင်ရင်း ဂျပန်တပ်များ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုနေသော အမ်း-မင်းဘူးလမ်းကို အနီးကပ်၍ ထောက် လှမ်းနေလေသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များက မိတ္ထီလာကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ကြံ့ကြံ့ခံနေသော ဂျပန်တပ်များကို ကစဉ့်ကရဲ ဖြိုကွဲ သွားအောင် ချေမှုန်းလိုက်သည်။

မတလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကင်းသို့ အင်္ဂလိပ်တပ်များ အလှူအရင်း
ဖြင့် စတင်ချီတက်နေပြေပြီ။

ဤနေ့မတိုင်မီ ဆစ်မိန့်ယိုးလန်၊ မစ်ကီမာတွန်၊ ဇော်ဂေါင်း၊ ဂိုးလ်
ဘတ်၊ ယွင်း၊ ရေးနစ် အခြားကော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရန်ကင်းနှင့် နီးစပ်ရာ
ဒေသများသို့ လေထီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်ခရီးဖြင့်လည်းကောင်း
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်နေခဲ့ကြ
လေသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကင်းမြို့နယ်အတွင်း
၁၉၄၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရန်ကင်းမြို့နယ်အတွင်း

မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများကို တင်ဆောင်လာသော ဒါကိုတာ
လေယာဉ်ကြီးသည် မန္တလေး-မေမြို့သွားလမ်းပေါ်တွင် တွင်မြို့ပြန် ဖျတ်
လျက် ရှိနေလေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၄၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီ
ခန့်တွင် ဖျတ်လျက် ရှိနေသော မြို့ပြန်အား ဖျတ်လျက် ရှိနေသော

ကောင်းကင်ထက်တွင် ရွန်းရွန်းမြို့နေသော လရောင်က မန္တလေး-
မေမြို့ ကားလမ်းကို ရေးရေးကလေး လှမ်း၍မြင်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေး
လျက်ရှိသည်။

အမြင်နူးပေမယ့် ခရီးက ဝေးလှပါကလား မင်နီရယ်
မစ်ကီမာတွန်သည် လေယာဉ်ပေါ်ကမှ အောက်ရှိ ရေးရေးသား မြင်နေ
ရသော မန္တလေး-မေမြို့ကားလမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဇနီးဖြစ်သူ
မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို တမ်းတနေသည်။

ကျားကို ခွဲလုတ်၊ သစ်တံကို သင်ဖြူး၊ ပမာထူးကာ ကြမ်းတမ်း
ခက်ထရောသော စစ်ပွဲကြီး၌ ဝင်၍ နှစ်ခုသို့တစ်ခုဖြစ်သောလည်း

သံယောဇဉ်အမျှင်ကြီးက တိုး၍တင်းကြပ်လာလေသောအခါ ပုထုဇာ
သားဖြစ်သော မစ်ကီမာတွန်သည် ဂျပန်လက်ထဲ၌ ပညက်သို့ဖြစ်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်မသိသော ချစ်ဇနီးမင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ရင်ကွ
ပက်လက် ဖြစ်နေမိ၏။

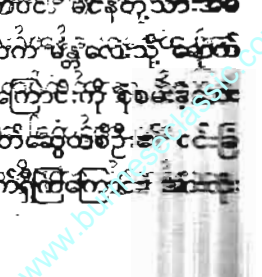
အစ်တော်အရာရှိအဖြစ် တော်ထံတော်ထံထံတွင်သာ အနေများခဲ့
ရသော မစ်ကီမာတွန်သည် ချစ်ဇနီးနှင့် သမီးများအတွက် ရှေးရေးကို
မျှော်တွေးကာ မေမြို့တွင် တိုက်ခိုက်ခံရမိသောအခါ မောက်လုပ်တေး
ထက်ဒီသို့ ပြန်လာခဲ့ရသော မုကားဟင်္သာမင်းကြီးမှ ဒီနားလေး ဝယ်ချမ်းကြည့်
ပြီး သို့သော် မိုက်ကားခိုက်ခံရသော မိုက်ကားလုပ်ရုံ မြို့သို့မိ ကြမ်းတမ်း
ရက်စက်လှသော စစ်ကြီးက သူနှင့် သူ့ဇနီး၊ သူ့သမီးများကို ရှင်ကြွ
မို့မို့ ခိုအောင်းပေးခဲ့ပြီး ဝယ်ချမ်းကြည့် မှု ဝယ်ချမ်းကြည့်
လုပ်ငန်း မစ်ကီမာတွန်သည် သက်မြင်းရည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချစ်လိုက်ကာ
မေမြို့သို့ သို့မို့ မြို့ပြန်နေမိလေသည်။

ယခုတစ်ခေါက် လေယာဉ်နှင့် ထွက်ခွာလာမီ လွန်ခဲ့သော တစ်လ
လောက်က ကာသာသို့ မစ်ကီမာတွန် ရောက်ခဲ့သေးသည်။ ချစ်ဇနီးနှင့်
သမီးများအား ရှာဖွေတော်မူခဲ့သော ခရီးတည်း။

ကသာမှာ ဤအချိန်က အင်္ဂလိပ်လက်ထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍
မစ်ကီမာတွန်သည် ပျောက်နေသော ဇနီးနှင့် သမီးများကို စိတ်ပိုင်းကျပင်
ရှာဖွေတော်ကြီး ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဗမာပြည်မှ အင်္ဂလိပ်တပ်များ အိန္ဒိယသို့ ဆုတ်ခွာ
သွားခဲ့စဉ်က မင်နီတို့သားအမိသုံးယောက်မှာ ကသာမြို့ရှိ အပြင်ဘက်ရှိ
ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ဝင်ရောက်နေကြပြီး နေထိုင်ကြောင်းကို ကက်စိတန်
နှင့် ဖရမ်ဒါဝီတို့က တွေ့ရှိရပြီး မစ်ကီမာတွန် သို့ပြန်၍လည်း
အခွင့်ရရှိပြီး နားသာသို့ မစ်ကီမာတွန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် မင်နီတို့ သားအမိသုံးယောက်အား ကရိုနီတ်
မြို့သို့ ရောက်တင်ခဲ့သော အစ်တော်အရာရှိ အရာရှိဖြစ်သူ ဦးဘရစ်ကို
ကံအားလျော်စွာပင် ပြန်၍တွေ့ရသည်။ ဦးဘရစ်ကပင် မင်နီတို့သားအမိ
မေမြို့သို့ ရောက်နေကြောင်း လွန်ခဲ့သော မြောက်ပိုက် မန္တလေးသို့ ပျောက်
ရှိသွားခဲ့ရာတွင် မင်နီတို့သားအမိသုံးယောက်အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့သော
ကြောင့် မင်နီတို့သည် မေမြို့ အပြင်ဘက်ရှိ မိတ်ဆွေထံ၌ နေထိုင်ခြင်း
အစပိုင်းတွင် တိုက်ခိုက်ခံရပြီး လမ်းလှည့်နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း အသိပေး

ဝင် ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြောင်းဖြင့် အတိအကျ သတင်းပေးသည်။
 လေထီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ လေယာဉ်ထဲတွင် လိုက်ပါလာခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်သည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က ဦးဘချစ်ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းနှင့် မကြာမီကလေးကမှ လေကြောင်းမှ ရိုက်ကူးထားသော မေမြို့အနေအထား ဓာတ်ပုံကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်၍ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

လေကြောင်းမှ ရိုက်ယူလာသော ဓာတ်ပုံတွင် သူနှင့် မင်နီတို့ စုမိဆောင်းမိထားသမျှသော ငွေကလေးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် တိုက်အိမ်ကလေးမှာ အုတ်ဖိနပ်သာ ကျန်နေတော့သည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ မစ်ကီမာတွန် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

မင်နီတို့သားအမိ နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်အိမ်ကလေးပင် ငှဲဒထပ်ကြောင့် ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရသေးလျှင် မင်နီတို့သားအမိတစ်စုမှာ ငှဲဒထပ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လား။

မစ်ကီမာတွန်၏ စိတ်အစဉ်သည် လေထဲတွင်လွင့်နေသော ကြက်လျှာတံခွန်ကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“ခုန်ဆင်းရန် အသင့်ပြင်...”

၈ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေထီးတပ်သားများအား ဦးစီး၍ လိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ်ကြီး၏အသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် ပထမဆုံးခုန်ဆင်းရမည့်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဝအနီးတွင် နေရာယူကာ ခုန်ဆင်းရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။

သို့သော် ဇာမဝါကဲ့သို့ ပါးသော်လည်း ထိမ်လွှာကဲ့သို့ ထူထပ်နေသော နှင်းမှုန်များကြောင့် လေယာဉ်မောင်းသူသည် မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများ ခုန်ဆင်းရမည့်နေရာကို တော်တော်နှင့် ရှာဖွေတွေ့နိုင်သောကြောင့် နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့်ကြာ၍ သွားရပြန်သည်။

လေယာဉ်တံခါးပေါက်နားတွင် အသင့်နေရာယူထားသော မစ်ကီမာတွန်သည် ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်လာအောင် အအေးဒဏ်ကို ခံနေရ၏။

ဇန်နဝါရီလ ဖြစ်သည့်အလျောက် အအေးဒဏ်ကလည်း သည်းမခံနိုင်အောင် အေးလွန်းလှသည်။ အိန္ဒိယမှ ဗမာပြည်သို့အရောက် သုံးနာရီကြာအောင် လာခဲ့ရာသည် ခရီးတစ်လျှောက်၌ ရမ်ပုလင်းကို ကျည်တောက်သွန်သလို မော့ရင်း ကိတ်မှန်ကို အလုံးလိုက် ဝါး၍ မျိုထားခဲ့သောကြောင့်သာ အအေးဒဏ်မှ သက်သာသလိုလို ရှိပေသည်။

မစ်ကီမာတွန်သည် သူနှင့်အတူ ခုန်ဆင်းရမည့် အဖွဲ့ဝင်သုံးဦးကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကြီးထံမှ ခုန်ဆင်းရန် အမိန့်ပေါ်ထွက်လာသည်။

“၁-၂-၃-၄၊ လေထီးတပ်သား”

မစ်ကီမာတွန်သည် လေထီးပွင့်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပြီးနောက် သူနှင့်အတူ ခုန်ဆင်းရမည့်သူများကို တောင်မြောက်ဝဲယာသို့ လှည့်၍ ရှာကြည့်မိသည်။

သူနှင့်အတူဆင်းရမည့် ဇက်တပ်ဖွဲ့သား သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ တတိယမြောက် အဖွဲ့သားမှာ လေထီးမပွင့်ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကျသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် အဖွဲ့သား သုံးယောက်စလုံးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်အေးသွားမိသည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင် အဖွေးသားဖြစ်နေသော လေထီးများကိုသိမ်းကာ တွင်းတွဲ၍ မြှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို မြေပုံပေါ်တွင် ကွန်ပါဖြင့်ထောက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ လေယာဉ်မောင်းသူက သူနှင့် အဖွဲ့သားများအား နေရာမှား၍ ချထားခဲ့ကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ပူ၍သွားရပြန်သည်။

ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် ဆင်းသက်ရန်သတ်မှတ်ထားသော နေရာမှာ ၂၅ မိုင်ခန့် ကွာနေပြီး ဤခရီးနှစ်ခုအကြားတွင် ရေစီးသန်သော မြစ်တစ်ခုနှင့် တောင်စွယ်ထပ်ထပ် ဆင့်နေသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုက ကန့်လန့်ဆီးလျက် ရှိနေလေသည်။

ဖြတ်ကူးရမည့်ဖြစ်သော မြစ်သည် ပေ ၂၀၀၀ ကျော်နက်သော

ဖောင်ကို ထိန်းထားနိုင်ရန်တည်း။

ဇန်နဝါရီလ၏ အလွန်အေးချမ်းလှသော ညတစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်တွင် မစ်ကီမာတွန်နှင့်တကွ အဖွဲ့သားသုံးဦးသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆောင်းဘီတိုကလေးမှတစ်ပါး အခြားဝတ်အစားမပါဘဲ ရေထဲသို့ဆင်းကြ ရသည်။

ပါရီလာသော ဝါယာလက်စကန်နှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများ၊ ကျောပိုး အိတ်များ၊ ရိက္ခာခြောက်များကို ဖောင်ပေါ်တွင် စနစ်တကျ တင်လိုက် ပြီးနောက် ဝါးလုံးထိုးစီးနေသော မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြရ၏။

ရေစီးသည့်အရှိန်မှာ လူအင်အားထက် အဆမတန် ပို၍မြန်နေသောကြောင့် ဖောင်ကို တွယ်၍ အစွမ်းကုန်ကူးခတ်နေကြသော မစ်ကီမာတွန် တို့ လူစုသည် ဆယ်မိနစ်ခန့် အတောအတွင်း၌ ဝဲကတော့ကြီးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ မျောပါလာကြသည်။

ထို့ကြောင့် မစ်ကီမာတွန်သည် တိုင်ကွမ်းအား တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားပြီး ဖောင်ကိုထိန်းထားရန် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရလေ သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်အတွင်းတွင် ရေစီးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ မျော ပါလာသော သစ်ဖောင်သည် တန့်ခနဲရပ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက် ကြ၏။

ကမ်းပေါ်မှနေ၍ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် လေထီးကြီးစကို ရစ်ပတ် ကာ ဖောင်ကိုဆွဲထားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရေအောက်တွင် မြုပ် နေသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ဖောင်အစွန်းက သွား၍ငြိနေသောကြောင့်လည်းကောင်း တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မစ်ကီမာတွန်တို့လူစုသည် ဖောင်နှင့် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်ပင်တွင် ဆက်သွယ်ထားသော လေထီးကြီးစကို အသက်ကယ်ကြီးတန်းအဖြစ် အသုံးပြုကာ ရေစီးသန်သောမြစ်ကို ဖြတ်၍ကူးကြရသည်။ ဖောင်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းအားလုံးမှာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ရေများဖြင့် ရွံ့စိုနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

မစ်ကီမာတွန်နှင့်တကွ အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ အချမ်းဒဏ်ကို မခံ မရပ်နိုင်အောင် ခံနေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် မစ်ကီက မီးဖိုခွင့်ပေးလိုက် ရတော့၏။

မစ်ကီမာတွန်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့အထိ လုံခြုံသည့်နေရာတွင် အမန်းဖြေနားနေရင်း အိန္ဒိယရှိ ဌာနချုပ်နှင့် အဆက် အသွယ်ပြုလုပ်ကာ ထောက်လှမ်းရေး အစီအစဉ်များကို စီစဉ်ရေးဆွဲကြ သည်။

မစ်ကီမာတွန်၏ တာဝန်မှာ မေမြို့ရှိ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်တွင် အသုံးပြု နေသော ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကြီး မည်သည့်နေရာတွင် ထားရှိသည်ကို အတိအကျ ထောက်လှမ်းပေးရန် ဖြစ်သည်။

စခန်းချ ရပ်နားနေသော နေရာမှ ငွေတောင်ပြည် မေမြို့ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်သည် ဂျပန်တို့၏ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း စက်ကြီး မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို အမှတ်မထင် ထောက်လှမ်း ရရှိခဲ့လေသည်။

မစ်ကီမာတွန်အား ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကြီး တည်ရှိသည့် နေရာကို သတင်းပေးခဲ့သူမှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရှိရသောရွာမှ သူကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဤသူကြီးမှာ ဂျပန်တို့၏ ချွေးတပ်ဆွဲခြင်းကို ခံရပြီး မေမြို့သို့ ရောက်သွားခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူသည် ချွေးတပ်အဆွဲခံရသော သူ့ရွာမှ ရွာသားများထံ သွားရင်း မေမြို့ရှိ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်မှနေ၍ မေမြို့အပြင် ဘက် ၁၂ မိုင်အကွာရှိ စေတီတစ်ဆူနှင့် ဘုရားတန်ဆောင်းများရှိရာသို့ တယ်လီဖုန်းလိုင်းတစ်ခု သွယ်တန်းထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။

စေတီနှင့်ယှဉ်လျက် စိုက်ထားသော တံခွန်တိုင်အနီးတွင် ဂျပန်တို့ က ဝါယာလက်တိုင်တစ်ခုကို ပုံဖျက်၍ ထူထားသည်ကိုလည်း ရွာသူကြီး က သတိထားခဲ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် မစ်ကီမာတွန်က ရန်သူတို့၏ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကြီး အကြောင်းကို တိုးခေါက်၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤရွာသူ ကြီးထံမှ သိလိုသောအဖြေကို အလွယ်တကူပင် ရရှိခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မစ်ကီမာတွန်သည် ဂျပန်တို့၏ ကြီးမဲကြေးနန်းစက်ကြီး တည်ရှိရာ နေရာသို့ တတ်နိုင်သမျှ ချဉ်းကပ်ကာ စက်တည်ရှိပုံ အနေအထားကို အသေးစိတ် လေ့လာပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ သတင်းပေးပို့ခဲ့သည်။

မေမြို့ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် တစ်လခွဲခန့်ကြာအောင် ထောက်လှမ်း နေခဲ့သော မစ်ကီမာတွန်သည် ချစ်ဇနီးဖြစ်သူ မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက် မှာ မေမြို့အပြင်ဘက်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဝင်းခြံအတွင်းတွင် တဲကလေး တစ်လုံးထိုး၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း တိကျစွာ သိလာခဲ့ရ၏။

ဇနီးနှင့် သမီးများ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိရသလို ရန်သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကိုလည်း စုံစုံစေ့စေ့ သတင်းရရှိနေသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များက မန္တလေးနှင့် မေမြို့ဆီသို့ ဦးတည်၍ ချီတက် လာကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်တပ်များသည် ပဲခူးရိုးမဘက်သို့ ဆုတ်ခွာ လျက် ရှိနေကြပေပြီ။

မေမြို့ဆီသို့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပို၍ နီးကပ်စွာ ချဉ်းကပ်လာ နိုင်ခဲ့ကြသော မစ်ကီမာတွန်တို့အဖွဲ့သည် မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့၌ မြို့ တွင်းသို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်ရောက်ခဲ့တော့သည်။

တစ်မြို့လုံးမှာ ကျိုးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေပြီး ဂျပန်အရိပ်အယောင်ဟူ၍ မတွေ့ရ။

ယခင်က တိုက်တာအိမ်ခြေများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန် များဖြင့်လည်းကောင်း နေချင်စဖွယ်ရှိနေခဲ့သော တောင်စခန်းမြို့ကလေး မှာ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အုတ်ပုံအပျက်နှင့် ချုံနွယ်များ တက်နေသော အိမ်တိုင်အကျိုးအပွဲများဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေလေသည်။

မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် မြို့အဝင်ဝရှိ ရွာကလေး ဘစ်ရွာ၌ အင်္ဂလိပ်-ဓမာ ကပြားအချို့ကို ပထမဆုံးတွေ့ရသည်။ သူတို့ ထံမှ သတင်းအရ မင်နီနေထိုင်လျက်ရှိသော ရွာမှာ မေမြို့အပြင်ဘက် ၅ မိုင်ကွာတွင်ရှိကြောင်း ဝမ်းမြောက်စွာ ကြားသိရသည်။

မစ်ကီသည် ရွာသားတစ်ဦးထံမှ စက်ဘီးတစ်စီးကို ငှားကာ မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ လာခဲ့၏။

ကျွေးကင်းနေခဲ့ရလေသော ဇနီးနှင့် သမီးများကို တွေ့ရတော့မည် ဟူသော အသိကြောင့် မစ်ကီသည် စက်ဘီးကို အမြန်ဆုံးနှင့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘရိတ်မပါသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ တောင်ဆင်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း စက်ဘီးကို ထိန်းရသည်မှာ မှန်တိုင်း မိနေသော လေယာဉ်တစ်စင်းကို မောင်းနေရသည်နှင့် တူနေလေသည်။

မင်နီတို့နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဆိုသော ရွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ရွာသားအား မင်နီတို့အိမ် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်၏။ အခန့်သင့်ပင် ထိုရွာသားမှာ မစ်ကီ နှင့် မင်နီတို့အား စစ်မဖြစ်မီကပင် သိနေသူဖြစ်နေလေသည်။

မစ်ကီသည် ထိုရွာသားနှင့်အတူ တောင်ကလေးတစ်လုံးပေါ်သို့ တက် လာခဲ့၏။

တောင်ကလေးပေါ်တွင် ဘန်ဂလိုဆန်ဆန် ဆောက်ထားသော တိုက် ကလေးတစ်လုံးနှင့် တောင်စောင်းတွင် တဲတစ်လုံးကို လှမ်း၍ မြင်နေ ရသည်။

မင်နီနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လျက်ရှိသော တဲပင် တည်း။

မစ်ကီသည် စက်ဘီးကို ခြံတွင် ထောင်ထားခဲ့ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သောအခါ ပန်းခြံထဲ၌ ကစားနေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ မစ်ကီ၏သမီးနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မစ်ကီသည် သမီးအကြီးနာမည်ကို စ၍ခေါ်ရင်း အနားသို့ ကပ် သွားသည်။ သို့သော် သမီးနှစ်ယောက်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူကို မမှတ်မိဘဲ တဲသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ဤတွင် လမ်းပြလိုက်လာသော ရွာသားက “မင်းတို့ ဖေဖေလေ၊ မမှတ်မိဘူးလား” ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

ရွာသား၏အသံကြောင့် တဲထဲတွင်ရှိနေသော မင်နီက ပန်းခြံထဲသို့ တံခါးဝမှ ထွက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ချင်လင်မစ်ကံအား မသေမပျောက်ဘဲ ပြန်၍တွေ့လိုက်ရသော မင်နီသည် ခဏအဖို့ မှင်တက်မိသလို အံ့ဩနေမိပြီးမှ မစ်ကံရှိရာ ပန်းခြံထဲသို့ ပြေး၍ဆင်းလာသည်။

စန္ဒကိန္နရီနှင့် ကိန္နရာတို့သည် လေကြီးမိုးကြီးဒဏ်ကြောင့် တစ်ညတာကွဲကွာခဲ့ရသည်။ မစ်ကံနှင့် မင်နီတို့ကား စစ်ကြီး မက်ကြီးဒဏ်ကြောင့် ရက်ပေါင်း တစ်ထောင့်ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရလေသည်တကား။ ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

၂၃-၁-၆၆

အမြော့ညီနောင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်(သို့မဟုတ်)ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးအားတောင်းခံသူ
- ၂။ စာရေးချင်သောသူများသို့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၃။ တတိယမီးကျည် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၄။ ရွှေပြည်ကြီး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၅။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၆။ သန်းခေါင်ယံခုနစ်မိနစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၇။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၈။ ငှုယင်ဗန်ထရိုင်း (ထက်မြက်)
- ၉။ ဗေထီသံ (ကြည်နိုင်)
- ၁၀။ သံလွင်မြစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၁။ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၂။ အရိုင်းစံပယ် (အောင်လင်း)
- ၁၃။ မန္တလေးကိုဖြတ်၍ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၄။ ခေတ်စမ်းဘာသာပြန် (စောရွှေဗိုလ်)
- ၁၅။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကျောက်စာတိုင်စိုက်ထူပွဲ အမှတ်တရ
- ၁၆။ တောင်တကာတောဆန်ကောနွဲ့ကျားထောင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၇။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည်ဒေါက်တာရီဇော် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၁၈။ ချင်းတွင်းကိုကျော်လျှင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၁၉။ အိုလက်ဆီယာ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၂၀။ ဦးလည်မသုန် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၁။ ဖြောင့်ချက် (အောင်သာမိုး)
- ၂၂။ ငွေကျွန် (တင်မောင်မြင့်၊ မြတ်ငြိမ်း)
- ၂၃။ တိုင်တန်နစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)
- ၂၄။ စည်းသုံးချက်ဝါးသုံးချက် (ကြည်နိုင်) (စာပေပိုင်အက်ဆေးမူး)
- ၂၅။ အဝဇာယာလား၊ အလှမာယာလား (ထက်မြက်)

ယခု

၂၆။ ဇက်တင်ဖွဲ့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) (၅၀၀၃၆၀၀၄၀၇)

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

၂၇။ ဆယ်ပြည်တောင်ရွှေတောမပြုံး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) (၅၀၁၂၀၃၀၅၀၉)

၂၈။ သိပ္ပံစုံထောက် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) (၅၀၀၃၅၁၀၆၀၃)

၂၉။ အသက်ကိုဖက်ရွက်ပမာ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) (၅၀၀၁၂၄၀၆၀၁)

၃၀။ ဗန္ဓုလခံတပ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) (၅၀၁၃၄၁၀၅၁၀)

